{ CUMPLIT DE PALPITANTĂ }

V.E. SCHWAB

{ „O COMOARĂ" NEW YORK TIMES }

www.virtual-project.eu

NEMIRA YOUNG ADULT

PARTEA ÎNTUNECATĂ A MAGIEI

V.E. SCHWAB este autoarea seriei *Culoril magiei,* bestseller *New York Times.* A publicat şi alte romane, printre care *The Savage Song,* fiind considerată „urmaşa Dianei Wynne Jones”. Literatura ei dinamică a atras interesul unor importanţi producători de film şi

televiziune.

V. E. SCHWAB

PARTEA ÎNTUNECATĂ A MAGIEI

— Prima parte din Seria CULORILE MAGIEI —

Original: *A DARKER SHADE OF MAGIC* (2015)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

„Ce e într-adevăr complicat, când vine vorba de magie, este că nu-i atât o chestiune de putere, cât una de echilibru. Prea puţină putere, şi devenim slabi. Prea multă, şi devenim cu totul şi cu totul altceva.”

Tieren Serense,
Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra

1

UN CĂLĂTOR

I

Kell purta o haină foarte ciudată.

Nu avea o singură faţă, ceea ce ar fi fost convenţional, nici două, ceea ce ar fi fost neaşteptat, ci mai multe, iar asta era, bineînţeles, imposibil.

Primul lucru pe care îl făcea, ori de câte ori ieşea dintr-o Londră şi intra în alta, era să-şi scoată haina şi s-o întoarcă pe dos, o dată sau de două ori (sau chiar de trei ori), până găsea faţa de care avea nevoie. Nu *toate* erau elegante, dar fiecare servea unui scop. Erau unele care se pierdeau în peisaj şi altele care ieşeau în evidenţă, iar una nu avea niciun scop, doar îi plăcea în mod deosebit.

Aşadar, după ce Kell intră prin zidul palatului şi în anticameră, se opri un moment să-şi revină – plăteai totuşi un tribut la trecerea între lumi – şi apoi îşi scoase haina roşie cu guler înalt şi o întoarse pe dos, de la stânga la dreapta, până deveni o simplă redingotă neagră. Mă rog, o simplă redingotă neagră, elegant festonată cu fir argintiu şi împodobită cu două şiruri strălucitoare de nasturi de argint. Numai pentru că adopta o garderobă mai modestă când era în străinătate (ca să nu-l ofenseze pe regele local, dar nici să atragă atenţia) nu însemna că trebuia să-şi sacrifice stilul.

Oh, regii ăştia! zise Kell în sinea lui, încheindu-şi nasturii, începuse să gândească la fel ca Rhy.

Pe perete, abia mai putea zări simbolul şters al trecerii lui. Ca o urmă în nisip, dispărând.

Niciodată nu se ostenise să marcheze uşa de pe partea *asta,* pentru că niciodată nu se întorcea pe aici. Distanţa dintre Castelul Windsor şi Londra era un groaznic inconvenient, având în vedere că, atunci când călătorea

între lumi, Kell nu putea decât să treacă dintr-un loc – *exact* acelaşi – în altul. Şi asta era o problemă, pentru că nu exista niciun Castel Windsor la o zi distanţă de Londra Roşie. De fapt, Kell tocmai venise prin zidul de piatră al unei curţi interioare aparţinând unui gentleman înstărit dintr-un oraş numit Disan. Disan era, în esenţă, un loc foarte plăcut.

Windsor, nu.

Impresionant, fără îndoială. Dar nu plăcut.

O poliţă de marmură se întindea de-a lungul peretelui şi acolo îl aştepta un lighean cu apă, ca întotdeauna. Îşi spălă mâna însângerată şi coroana de argint pe care o folosise la trecere, apoi îşi puse la gât moneda care atârna de şnur şi o vârî înapoi sub guler. În holul de dincolo, putea auzi un târşâit de picioare, murmurul reţinut al servitorilor şi al gărzilor. Alesese anticamera special ca să-i evite. Ştia prea bine cât de puţin îi agrea prinţul regent prezenţa aici, iar ultimul lucru pe care-l voia Kell era o audienţă, o mulţime de ochi, urechi şi guri raportând fiecare detaliu al vizitei sale înapoi la tron.

Deasupra poliţei cu ligheanul atârna o oglindă în ramă aurită, iar Kell se verifică repede – părul şaten-roşcat îi căzuse pe un ochi. Nu-l dădu la o parte, deşi îşi acordă timp să-şi scuture şi să-şi netezească umerii redingotei – înainte să iasă prin două rânduri de uşi ca să-şi întâlnească gazda.

În cameră era înăbuşitor de cald – ferestrele zăvorâte, în pofida a ceea ce părea o zi însorită de octombrie – şi un foc ardea nemilos în şemineu.

George al III-lea şedea lângă foc, înfofolit într-o haină de casă ce-i înghiţea cu totul trupul stafidit şi cu tava serviciului de ceai neatins lângă genunchi. Când Kell intră, regele apucă strâns marginile fotoliului.

— Cine e? strigă el, fără să se întoarcă. Hoţii? Stafiile?

— Mă îndoiesc că stafiile ar răspunde, Maiestatea Voastră, zise Kell, anunţându-şi prezenţa.

Monarhul bolnav îşi dezveli dinţii stricaţi într-un rânjet.

— Jupâne Kell, m-ai făcut să aştept!

— Nu mai mult de o lună, spuse el, înaintând.

Regele George îşi miji ochii orbi.

— Mai mult de-atât, sunt sigur.

— Vă dau cuvântul meu că nu!

— Poate nu pentru *tine,* zise regele. Dar timpul nu curge la fel pentru nebun şi pentru orb.

Kell zâmbi. Regele era în toane bune azi. Nu se întâmpla mereu. Kell nu era niciodată sigur în ce stare avea să-l găsească pe Maiestatea Sa. Probabil i se păruse mai mult de-o lună, pentru că ultima oară când îl vizitase, regele avusese una dintre crizele lui şi abia reuşise să-i calmeze nervii irascibili, cât să-i transmită mesajul.

— Poate că anul e altul, continuă regele, şi nu luna.

— Ah, dar suntem în acelaşi an.

— Şi care anume e anul ăsta?

Kell se încruntă.

— O mie opt sute nouăsprezece, răspunse el.

Un nor trecu pe chipul regelui George, apoi clătină din cap şi zise:

— Timpul.

De parcă acest singur cuvânt putea fi de vină pentru tot.

— Ia loc, ia loc! adăugă el, făcând un semn spre cameră. Trebuie să mai fie vreun fotoliu pe-aici, pe undeva.

Nu era. În încăpere exista şocant de puţină mobilă, iar Kell era convins că uşile dinspre hol erau încuiate şi descuiate din exterior, nu din interior.

Regele întinse o mână noduroasă. Îi luaseră inelele, ca să nu se rănească, iar unghiile îi erau tăiate din carne.

— Scrisoarea mea! porunci el şi, pentru o clipă, văzu o strălfulgerare a lui George de odinioară, maiestuos.

Kell se bătu cu mâinile peste buzunare şi-şi dădu seama că uitase să scoată scrisorile înainte să se schimbe. Îşi dădu jos redingota şi o întoarse pe faţa roşie pentru un moment, scotocind printre falduri până când găsi plicul. Când îl puse în mâna regelui, acesta îl pipăi şi-i mângâie pecetea de ceară – emblema Tronului Roşu, un caliciu şi un soare răsărind –, apoi duse hârtia la nas şi inspiră adânc.

— Trandafiri, zise el melancolic.

Se referea la magie. Kell nu remarcase niciodată mireasma subtilă a Londrei Roşii ce i se impregna în haine. Însă, ori de câte ori călătorea, cineva îi spunea că mirosea ca florile proaspăt tăiate. Unii spuneau lalele. Alţii, crini. Crizanteme. Petunii. Pentru regele Angliei, erau întotdeauna trandafiri. Kell se bucura că era un miros plăcut, chiar dacă nu-l putea simţi. Putea simţi Londra Cenuşie (fum) şi Londra Albă (sânge), dar, pentru el, Londra Roşie mirosea pur şi simplu ca acasă.

— Deschide-l pentru mine! îi ceru regele. Dar să nu-i rupi pecetea.

Kell făcu precum i se poruncise şi scoase conţinutul. Pentru prima oară, fu recunoscător că regele nu mai vedea, fiindcă aşa n-avea cum să ştie cât de scurtă era scrisoarea. Trei rânduri laconice. Un gest de curtoazie pentru un monarh simbolic şi bolnav, dar nimic mai mult.

— E din partea reginei mele, îl lămuri Kell.

Regele dădu din cap.

— Citeşte! porunci el, luându-şi o înfăţişare impunătoare, care contrasta cu statura lui şubrezită şi vocea şovăitoare. *Citeşte!*

Kell înghiţi în sec.

— Salutări Maiestăţii Sale, regele George al III-lea, din partea unui regat vecin! citi el.

Regina nu făcea referire la Regatul Roşu, nici nu trimitea salutări din Londra Roşie (chiar dacă oraşul era de-a dreptul stacojiu, din pricina luminii puternice, copleşitoare a fluviului), pentru că nu se gândea la el aşa. Pentru ea şi pentru oricine altcineva care trăia numai într-o Londră, nu era nevoie să facă deosebirea între ele. Când conducătorii uneia conversau cu ai alteia, îi numeau pur şi simplu *ceilalţi* sau *vecini* sau, câteodată (în special în cazul Londrei Albe), cu termeni mai puţin măgulitori.

Numai cei câţiva care se puteau deplasa între Londre aveau nevoie de o modalitate ca să nu le încurce. Şi de aceea Kell – inspirat de oraşul pierdut, cunoscut de toată lumea ca Londra Neagră – le atribuise fiecăreia dintre capitalele rămase câte o culoare.

Cenuşiu, pentru oraşul cel mai lipsit de magie.

Roşu, pentru imperiul sănătos.

Alb, pentru lumea chinuită de foamete.

Adevărul este că oraşele nu semănau deloc unul cu altul (iar ţările din jur şi cele mai îndepărtate, nici atât). Faptul că se numeau toate *Londra* era un mister în sine, deşi teoria cea mai răspândită era că unul dintre oraşe îşi luase acest nume de mult, de dinainte ca uşile dintre ele să fi fost toate pecetluite. Singurele lucruri cărora le mai era permis să circule rămăseseră scrisorile între regi şi regine. Cât despre care oraş purtase primul numele, părerile erau împărţite.

— Sperăm să aflăm că sunteţi bine, continua scrisoarea reginei, şi că anotimpul este la fel de blând în oraşul vostru cât este şi într-al nostru.

Kell făcu o pauză. Nu mai era nimic, în afară de o semnătură. Regele George îşi frământa mâinile.

— Asta e tot? întrebă el.

Kell şovăi.

— Nu, spuse, împăturind scrisoarea. Ăsta e doar începutul.

Îşi drese glasul şi începu să se plimbe prin încăpere, adunându-şi gândurile şi exprimându-le în maniera reginei.

— Îţi mulţumim că te-ai interesat de familia noastră! zice ea. Regele şi cu mine suntem bine. Prinţul Rhy, pe de altă parte, continuă să ne impresioneze şi să ne înfurie în egală măsură, dar cel puţin a trecut luna şi nici nu şi-a frânt gâtul, nici nu şi-a luat vreo soţie nepotrivită rangului său. Numai lui Kell îi mulţumim că l-a păzit să nu i se întâmple vreuna dintre acestea sau amândouă.

Intenţiona, bineînţeles, s-o lase pe regină să zăbovească asupra meritelor lui, dar exact atunci orologiul din perete bătu ora cinci, iar Kell înjură în barbă. Era în întârziere.

— Până la următoarea mea scrisoare, sfârşi el grăbit, rămâi cu bine şi fericit! Cu afecţiune, înălţimea Sa Emira, Regina Arnesului.

Kell aştepta ca regele să spună ceva, dar ochii lui orbi priveau în gol, nemişcaţi, şi se temu că îl pierduse. Aşeză

scrisoarea împăturită pe tava serviciului de ceai şi ajunsese la jumătatea drumului către perete, când regele vorbi:

— Nu am o scrisoare pentru ea, murmură el.

— Nu-i nimic, zise Kell cu blândeţe.

Regele nu mai era în stare să scrie de ani buni. În unele luni mai încerca, plimbând pana la întâmplare peste pergament, iar în alte luni insista să-l pună pe Kell să scrie în locul lui, dar de cele mai multe ori îi transmitea, pur şi simplu, mesajul, iar acesta îi promitea să-l ţină minte.

— Vezi tu, nu am avut timp, adăugă regele, încercând să-şi salveze o urmă de demnitate.

Kell îi permise să şi-o recâştige.

— Înţeleg, zise el. O să transmit familiei regale salutări din partea Voastră.

Kell se întoarse din nou să plece, dar bătrânul rege îl opri.

— Aşteaptă, aşteaptă! zise. Vino înapoi!

Kell ezită. Ochii i se îndreptară spre ceas. Întârziase şi avea să întârzie şi mai mult. Şi-l imagină pe prinţul regent aşezat la masă, în St James, strângând braţele jilţului său şi clocotind în tăcere. Gândul îl făcu să zâmbească, aşa că se întoarse la rege, în timp ce acesta scoase ceva din halat, cu degete nesigure.

Era o monedă.

— Dispare, zise regele, ţinând metalul în căuşul mâinilor lui uscate, ca şi cum ar fi fost preţios şi fragil. Nu-i mai pot simţi magia. N-o mai pot mirosi.

— O monedă e o monedă, Maiestatea Voastră.

— Nu-i aşa şi o ştii bine, spuse bătrânul rege. Goleşte-ţi buzunarele!

Kell oftă.

— O să mă băgaţi în bucluc.

— Ei, haide, zise regele. Micul nostru secret.

Kell îşi afundă mâna în buzunar. Prima dată când îl vizitase pe regele Angliei, îi dăduse o monedă, drept dovadă pentru cine era şi de unde venea. Povestea celorlalte Londre îi era încredinţată capului încoronat şi

transmisă mai departe moştenitorului, dar trecuseră ani buni de când nu mai venise un călător pe la ei. Regele George îi aruncase o singură privire băiatului subţire ca o aşchie, mijise ochii bănuitor şi întinsese mâna, iar Kell îi pusese moneda în palmă. Era un simplu lin, foarte asemănător unui şiling cenuşiu, numai că marcat cu o stea roşie în loc de o figură regală. Regele strânsese moneda în pumn şi o dusese la nas, inspirându-i parfumul. Apoi zâmbise, vârâse moneda în buzunarul hainei şi îl primise pe Kell cum se cuvine.

Din ziua aceea, de fiecare dată când îl vizita, regele susţinea că magia monedei slăbise şi îl convingea să i-o schimbe cu alta, una nouă şi caldă, din buzunar. De fiecare dată, Kell spunea că e interzis (şi era, în mod expres), şi tot de fiecare dată regele insista că avea să fie micul lor secret, iar Kell ofta şi scotea un lin nou din haina lui.

Luă linul vechi din palma regelui şi îl înlocui cu unul nou, închizând încet degetele noduroase ale lui George în jurul bănuţului.

— Da, da, gânguri regele bolnav peste moneda din palmă.

— Aveţi grijă, zise Kell, întorcându-se să plece.

— Da, da, repetă regele, atenţia sa diminuându-se până ce se desprinse de lume şi de oaspetele său.

Draperiile erau strânse într-un colţ al camerei şi Kell dădu materialul greu la o parte, scoţând la iveală un semn pe tapetul cu imprimeuri de pe perete. Un cerc simplu, tăiat cu o linie şi trasat cu sânge luna trecută. Pe un alt perete, într-o altă încăpere, într-un alt palat, se găsea acelaşi semn. Erau ca nişte clanţe ale aceleiaşi uşi.

Sângele lui Kell, reunit cu semnul, îi permitea să se mişte *între* lumi. Nu avea nevoie să precizeze un loc, pentru că oriunde s-ar fi aflat, acolo trebuia să fie. Dar, ca să creeze o uşă *către* o lume, ambele părţi trebuiau să fie marcate cu exact acelaşi simbol. Aproape acelaşi nu era destul. Kell învăţase asta pe pielea lui.

Simbolul de pe perete încă se vedea clar de la ultima sa vizită, marginile erau puţin difuze, dar asta nu conta.

Oricum trebuia redesenat.

Îşi suflecă mâneca şi scoase cuţitul pe care îl ţinea legat la interiorul antebraţului. Era o minunăţie acel cuţit, o operă de artă, de argint din vârf până la plăsele, purtând monogramele K şi L.

Singura relicvă dintr-o viaţă de dinaintea palatului.

O viaţă pe care nu o cunoscuse. Sau cel puţin nu şi-o mai amintea.

Kell puse lama pe antebraţ. Deja scrijelise o linie astăzi, pentru uşa care îl adusese până aici. Acum o crestă pe a doua. Sângele lui, de un roşu-rubiniu preţios, izvorî şi începu să curgă. Vârî cuţitul la loc în teacă şi înmuie degetele în sânge, lipindu-le apoi de perete, trasând din nou cercul şi linia care trecea prin el. Kell îşi lăsă mâneca peste rană – avea să-şi trateze toate crestăturile când ajungea acasă – şi îi aruncă o ultimă privire regelui care bolborosea în legea sa, înainte să-şi pună palma pe semnul de pe perete.

Semnul vibra de magie.

— *As Tascen!* rosti el. *Transferă.*

Tapetul imprimat se văluri şi se înmuie, cedând sub atingerea lui, iar Kell înaintă şi trecu prin zid.

II

Între un pas şi următorul, mohorâtul Windsor deveni elegantul St. James. Celula înăbuşitoare a unei încăperi lăsă locul tapiseriilor strălucitoare şi argintului bine lustruit, iar mormăielile regelui nebun fură înlocuite de o linişte apăsătoare şi de un bărbat aşezat la o masă bogat ornamentată, care ţinea în mână o cupă de vin şi părea enervat la culme.

— Ai întârziat! observă prinţul regent.

— Scuzele mele, spuse Kell, cu o plecăciune prea grăbită. Am avut o însărcinare.

Prinţul regent puse cupa jos.

— Credeam că *eu* sunt sarcina ta, jupâne Kell.

Kell îşi îndreptă spatele.

— Ordinele mele, Înălţimea Voastră, sunt să-l văd mai întâi pe *rege.*

— Mi-ar plăcea să nu-l răsfeţi, spuse cu o fluturare din mână prinţul regent, al cărui nume era, de asemenea, George (lui Kell, obiceiul Londrei Cenuşii ca fiii să ia numele tatălui i se părea deopotrivă redundant şi derutant). Asta îi ridică moralul.

— Şi e un lucru rău? întrebă Kell.

— Pentru el, da. O să fie în delir mai târziu. Dansând pe mese, vorbind despre magie şi despre alte Londre. Ce truc ai făcut de data asta? L-ai convins că poate zbura?

Kell nu făcuse greşeala asta decât o singură dată. La următoarea sa vizită, aflase că regele Angliei aproape că sărise pe fereastră. De la etajul al treilea.

— Vă asigur că nu i-am făcut nicio demonstraţie.

Prinţul George îşi strânse podul nasului între degete.

— Nu-şi mai pune lacăt la gură ca altădată. De asta e închis în palat.

— Prizonier, deci?

Prinţul George îşi plimbă mâna de-a lungul muchiei aurite a mesei.

— Windsor este un loc absolut respectabil în care să fii ţinut.

O *închisoare respectabilă tot închisoare e,* gândi Kell, scoţând o a doua scrisoare din buzunar.

Prinţul îl sili să rămână în picioare cât citi misiva (el nu comenta niciodată că mirosea a flori) şi până scoase o scrisoare de răspuns, pe jumătate terminată, din buzunarul interior al hainei şi o completă. Era clar că dinadins nu se grăbea, încercând să-i facă în ciudă lui Kell, dar el nu se înfurie. Îşi ocupă timpul bătând darabana pe marginea mesei aurite. De fiecare dată când ajungea de la degetul mic la arătător, una dintre multele lumânări din încăpere se stingea.

— O fi curent, zise el absent, când mâna prinţului regent se încleştă nervos pe pană.

Până termină de scris, rupsese două şi era într-o foarte

proastă dispoziţie, pe când Kell se trezi cu propria-i dispoziţie mult înviorată.

Întinse mâna după scrisoare, dar prinţul regent nu i-o dădu. În schimb, se ridică de la masă.

— Am înţepenit de atâta stat jos. Hai să facem împreună câţiva paşi.

Lui Kell nu-i surâdea ideea, dar, din moment ce nu putea să plece cu mâna goală, se văzu obligat să-l urmeze. Însă nu înainte să şterpelească ultima pană, neruptă, de pe masa prinţului.

— Te duci direct înapoi? îl întrebă prinţul George, în timp ce-l conducea pe Kell pe o uşă discretă, pe jumătate ascunsă de o draperie, ce dădea într-un hol.

— Curând, spuse Kell, urmându-l pe prinţ la o jumătate de pas.

Doi membri ai gărzii regale li se alăturaseră în hol şi acum îi urmăreau pas cu pas, ca umbrele. Kell putea simţi cum stăteau cu ochii pe el şi se întrebă câte li se povestise, oare, despre oaspetele lor. De la familiile regale te puteai aştepta întotdeauna să ştie, dar cât înţelegeau cei care-i serveau era lăsat la discreţia lor.

— Credeam că ai treabă doar cu mine, spuse prinţul.

— Sunt un admirator al oraşului vostru, răspunse Kell nonşalant. Şi nu fac decât să mă descarc. O să mă duc la o plimbare, să iau puţin aer, apoi o să mă întorc.

Gura prinţului arăta ca o linie subţire, feroce.

— Mă tem că aerul nu este atât de înviorător aici, în oraş, pe cât e la ţară. Cum ne spui tu… Londra Cenuşie? În zilele astea, mai mult decât potrivit. Rămâi la cină.

Prinţul încheia aproape fiecare propoziţie cu un punct. Până şi întrebările. Rhy vorbea la fel, iar Kell îşi închipuia că trebuie să fi fost pur şi simplu un efect secundar al faptului că nu li se spusese niciodată *nu.*

— O să-ţi fie mai bine aici, stărui prinţul. Dă-mi voie să te revigorez cu vin şi companie.

Părea o ofertă binevoitoare, dar prinţul regent nu făcea nimic din bunătate.

— Nu pot să rămân, spuse Kell.

— Insist, zise prinţul. Masa e pusă.

Şi cine mai vine? se întrebă Kell. Ce voia prinţul? Să-l expună? Kell suspectase, nu o dată, că i-ar fi plăcut să facă asta, fie şi numai pentru că tânărul George găsea secretele împovărătoare. Dar, cu toate cusururile sale, prinţul nu era prost şi doar un prost i-ar fi dat unei persoane precum Kell o şansă să iasă în evidenţă. Londra Cenuşie uitase de magie de mult timp. Kell nu voia să fie cel care să-i reamintească.

— Mă copleşiţi cu generozitatea, Înălţimea Voastră, dar e mai bine să rămân în umbră decât să fac spectacol.

Kell înclină capul, astfel încât părul i se dădu la o parte, dezvăluind nu doar albastrul pur al stângului, ci şi negrul compact al celui drept. Un negru dispersat dintr-un capăt în celălalt, umplând şi albul, şi irisul deopotrivă. Nu era nimic uman în acel ochi. Era magie pură. Însemnul unui magician de sânge. Al unui *antari.*

Kell se delectă cu ce văzu în ochii prinţului regent când încercă să-i susţină privirea. Precauţie, disconfort… şi frică.

— Ştiţi oare de ce lumile noastre sunt despărţite, Înălţimea Voastră?

Nu aşteptă să i se răspundă.

— Ca s-o păstreze pe a voastră în siguranţă. Vedeţi, a existat un timp, foarte demult, când nu erau atât de strict separate. Când existau uşi deschise între lumea voastră, a mea şi celelalte, şi oricine cu puţină putere reuşea să treacă de colo colo. Magia însăşi putea circula. Însă problema cu magia, adăugă Kell, este că îi cad pradă şi cei puternici, şi cei slabi, iar una dintre lumi nu s-a putut opri. Oamenii s-au hrănit cu magie şi magia s-a hrănit cu ei, până când le-a mâncat şi trupurile, şi minţile, şi sufletele.

— Londra Neagră, şopti prinţul regent.

Kell încuviinţă. Nu el îi desemnase oraşului culoarea simbolică. Toată lumea – cel puţin toţi cei din Londra Roşie şi Albă, şi vreo câţiva din cea Cenuşie – cunoştea legenda Londrei Negre. Era un basm spus copiilor înainte de culcare. O poveste cu zâne. Un *avertisment.* Despre oraşul

– şi despre lumea – care nu mai exista.

— Ştiţi ce au în comun Londra Neagră şi a voastră, Alteţă?

Ochii prinţului regent se îngustară, dar nu-l întrerupse.

— Ambele sunt lipsite de cumpătare, zise Kell. Ambele sunt flămânde de putere. Singurul motiv pentru care Londra voastră încă există este că a fost izolată. A învăţat să uite. Cu siguranţă n-aţi vrea să-şi amintească.

Însă Kell n-a spus că Londra Neagră avusese o grămadă de magie în vene, iar Londra Cenuşie n-avea mai deloc; a vrut să puncteze ceva. Şi, după toate aparenţele, izbutise. De data asta, când întinse mâna după scrisoare, prinţul nu-l refuză şi nici nu mai amână. Kell vârî pergamentul în buzunar, lângă pana furată.

— Mulţumesc, ca întotdeauna, pentru ospitalitatea voastră! zise el, oferindu-i o plecăciune exagerată.

Prinţul regent chemă un gardian pocnind o dată din degete.

— Aveţi grijă ca jupânul Kell să ajungă acolo unde se duce.

Apoi, fără alt cuvânt, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari.

Gardienii regelui îl lăsară pe Kell la marginea parcului. Palatul St. James se înălţa în spatele său. Londra Cenuşie se desfăşura înainte. Trase adânc aer în piept şi simţi fumul. Oricât de dornic era să ajungă acasă, mai avea nişte treburi de rezolvat, iar după întâlnirea cu prinţul regent, i-ar fi prins bine ceva de băut. Aşa că îşi scuturǎ mânecile, îşi îndreptă gulerul şi porni spre inima oraşului.

Picioarele îl purtară prin parcul St. James, pe o cărare care urma cursul fluviului. Soarele apusese şi aerul era rece, o briză de toamnă fluturându-i marginile redingotei negre. Ajunse la un podeţ de lemn peste fluviu, iar cizmele răsunară înfundat când îl traversă. Kell se opri puţin la mijlocul podului arcuit, cu Palatul Buckingham luminat de felinare în spatele lui şi cu Tamisa în faţă. Apa plescăia molcom sub scânduri, iar el îşi sprijini coatele pe balustradă şi se uită în jos. Când îşi îndoi degetele, distrat,

curentul se opri şi apa încremeni, netedă ca sticla, sub el.

Îşi studie reflexia.

— Nu eşti *atât* de frumos, spunea Rhy, de fiecare dată când îl surprindea pe Kell uitându-se într-o oglindă.

— Nu mă mai satur de mine, îi răspundea Kell.

Chiar dacă nu se uita niciodată la el însuşi – oricum, nu la *toată* înfăţişarea –, ci doar la ochiul lui. Cel drept. Chiar şi în Londra Roşie, unde magia era înfloritoare, îl scotea în evidenţă. Îl indica mereu ca pe un *altul.*

Un râs cristalin veni din dreapta lui Kell, urmat de un mormăit şi alte câteva zgomote mai puţin distincte, iar tensiunea dispăru din mâna sa, fluviul reluându-şi cursul. Îşi văzu de drum, până la capătul parcului unde începeau străzile Londrei, iar mai apoi zări conturul lui Westminster. Kell avea o slăbiciune pentru abaţie şi o salută, înclinând capul, ca pe un vechi prieten. În ciuda funinginii şi a murdăriei oraşului, a aglomeraţiei şi a sărăciei sale, avea ceva ce Londrei Roşii îi lipsea: o rezistenţă la schimbare. O apreciere pentru durabilitate şi pentru efortul de care fusese nevoie ca să se construiască ceva de soiul ăsta.

Câţi ani luase realizarea abaţiei? Câţi avea să mai rămână în picioare? În Londra Roşie, gusturile se schimbau la fel de des ca anotimpurile şi, odată cu ele, clădirile se înălţau, se prăbuşeau şi se ridicau din nou sub alte forme. Magia simplifica lucrurile. Uneori, gândi Kell, le simplifica *prea* mult.

Acasă, fuseseră nopţi când i se păruse că se culcase într-un loc şi se trezise în altul.

Dar aici, Abaţia Westminster întotdeauna stătea în picioare, aşteptând să-l salute.

Se îndreptă spre clădirea înaltă de piatră pe străzile pline de trăsuri şi apoi pe un drum îngust, care înconjura curtea decanului, cu ziduri de piatră acoperite de muşchi. Drumul se îngustă şi mai mult pentru ca, în cele din urmă, să se oprească în faţa unei taverne numite *Aruncătura de Piatră.*

Aici se opri şi Kell, dezbrăcându-şi haina. O întoarse iarăşi de la stânga spre dreapta, schimbând redingota

neagră, cu nasturi de argint pentru o ţinută mai modestă, mai ponosită, de stradă: o jachetă maro, cu guler înalt, tocită pe la cusături şi cu coate roase. Se bătu peste buzunare şi, mulţumit că era gata, păşi înăuntru.

III

Aruncătura de Piatră era o tavernă mică şi ciudată.

Pereţii erau jegoşi şi podelele pătate, iar Kell ştia sigur că proprietarul, Barron, boteza băuturile şi, cu toate astea, continua să-l viziteze.

Îl fascina localul pentru că, în ciuda aspectului său mizerabil şi a clienţilor şi mai mizerabili, adevărul era că, printr-un noroc sau intenţionat, *Aruncătura de Piatră* era *întotdeauna acolo.* Numele i se schimba, bineînţeles, la fel şi băuturile servite, dar exact în locul acesta, în Londra Cenuşie, Roşie şi Albă deopotrivă, se găsea o tavernă. Nu era o *sursă* propriu-zisă, nu ca Tamisa sau ca Stonehenge sau ca zecile de faruri de magie mai puţin cunoscute din lume, dar era *ceva.* Un fenomen. Un punct fix.

Şi, de vreme ce Kell îşi desfăşura afacerile în tavernă, (indiferent dacă pe firmă se citea *Aruncătura de Piatră, Apusul Soarelui* sau *Osul Ars)* asta făcea din el un soi de punct fix.

Puţini oameni i-ar fi apreciat poezia. Holland ar fi putut. Dacă Holland ar fi apreciat ceva.

În afară de poezie, taverna era un loc perfect pentru afaceri. Rarii credincioşi ai Londrei Cenuşii – acei câţiva excentrici care se agăţau de ideea de magie, care prinseseră o şoaptă sau o boare – dădeau târcoale pe aici, atraşi de sentimentul că mai era şi altceva, ceva mai mult. Şi Kell fusese atras de acelaşi sentiment. Singura diferenţă era că *el* ştia ce îi atrăgea.

Bineînţeles, clienţii cu înclinaţie magică de la *Aruncătura de Piatră* nu erau atraşi numai de forţa subtilă, adâncă, din măduva oaselor, de putere sau de promisiune a ceva diferit, a ceva mai mult. Erau, de asemenea, atraşi

de *el.* Sau, cel puţin, de zvonurile despre el. Zvonul care circula avea propria sa magie, iar aici, în *Aruncătura de Piatră,* zvonul despre Kell trecea pe buzele oamenilor la fel de des precum berea botezată.

Îşi studie lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar.

— ’Seara, Kell! îl salută Barron, oprindu-se să-şi dea pe gât băutura.

— ’Seara, Barron! răspunse Kell.

Cam asta era tot ce-şi spuseseră vreodată unul altuia.

Proprietarul *Aruncăturii de Piatră* era clădit ca un zid de cărămidă – dacă un zid de cărămidă decidea să-şi lase barbă – înalt şi masiv, impresionant de vânjos. Fără îndoială, Barron văzuse o doză mare de straniu la viaţa lui, dar niciodată nu părea să-l tulbure.

Sau, dacă-l tulbura, ştia s-o ţină pentru el.

Un ceas pe peretele din spatele tejghelei bătu de şapte ori şi Kell scoase un suvenir din haina lui, acum cafenie şi uzată. Era o cutie de lemn, cam cât palma sa, închisă cu o simplă clapetă de metal. Când ridică uşor clapeta şi-i dădu capacul la o parte cu degetul mare, cutia se deschise într-o tablă de joc, prevăzută cu cinci compartimente, fiecare dintre ele conţinând un element.

În primul compartiment, o bucată de pământ.

În al doilea, cam o lingură de apă.

În al treilea, în loc de aer, se afla un degetar de nisip fin.

În al patrulea, o picătură de ulei, foarte uşor inflamabil.

Şi în cel de-al cincilea, ultimul compartiment, o frântură de os.

În lumea lui Kell, cutia şi conţinutul său serveau nu doar ca jucărie, ci şi ca un test, o modalitate pentru copii de a descoperi de care elemente erau atraşi şi care erau atrase de ei. Cei mai mulţi depăşeau repede faza jocului, trecând la vrăji sau la versiuni mai mari şi mai complicate de manipulare a elementelor cu care îşi îmbunătăţeau abilităţile. Atât din cauza largii sale răspândiri, cât şi a limitărilor sale, setul de elemente putea fi găsit în aproape orice gospodărie din Londra Roşie şi foarte probabil în satele din jur (deşi Kell nu era sigur). Dar aici, într-un oraş

fără magie, era cu adevărat o raritate şi era convins că şi clientul său avea s-o recunoască. La urma urmei, omul era un Colecţionar.

În Londra Cenuşie, numai două tipuri de oameni veneau să-l caute pe Kell.

Colecţionarii şi Entuziaştii.

Colecţionarii erau bogaţi şi plictisiţi şi, de regulă, nu aveau niciun interes pentru magie în sine – nu făceau deosebirea între o rună de vindecare şi o vrajă de legare – şi lui Kell îi făcea nespusă plăcere să-i aibă drept clienţi.

Entuziaştii erau mai supărători. Îşi închipuiau că sunt magicieni adevăraţi şi voiau să cumpere suvenire nu de dragul de a le deţine sau pentru luxul de a le expune, ci pentru a le *folosi.* Kell nu-i plăcea pe Entuziaşti – în parte, pentru că socotea aspiraţiile lor pierdere de vreme şi pentru că a-i servi pe ei părea mult mai aproape de trădare. De aceea, când un tânăr veni şi se aşeză lângă el, iar Kell ridică ochii, aşteptându-se să-l vadă pe clientul său Colecţionar şi descoperind în schimb un Entuziast necunoscut, dispoziţia lui se înăcri considerabil.

— Liber? întrebă Entuziastul, deşi se aşezase deja pe scaun.

— Şterge-o! spuse Kell cu voce măsurată.

Dar Entuziastul nu plecă.

Kell ştia că omul era un Entuziast – deşirat şi stângaci, cu tunica o idee prea scurtă pentru înălţimea lui şi, când îşi sprijini braţele lungi pe tejghea, iar mânecile i se ridicară, Kell putu zări marginea unui tatuaj. O rună de putere prost desenată, destinată să lege magia de corpul purtătorului.

— E adevărat ce se spune? stărui Entuziastul.

— Depinde cine spune şi ce spune, zise Kell, închizând cutia, trăgând capacul şi punând clapeta încuietorii la loc.

Purtase acest schimb de cuvinte de sute de ori. Cu colţul ochiului său albastru, urmări cum buzele bărbatului îşi calculează următoarea mutare. Dacă ar fi fost un Colecţionar, Kell poate că ar fi lăsat-o mai moale, dar oamenii care se aruncau în apă pretinzând că pot înota n-

ar fi avut nevoie de o plută.

— Că tu aduci *lucruri,* spuse Entuziastul, rotindu-şi ochii iute prin tavernă. *Lucruri* din alte locuri.

Kell luă o înghiţitură de bere, iar Entuziastul îi consideră tăcerea drept încuviinţare.

— Presupun că ar trebui să mă prezint, continuă tânărul. Edward Archibald Tuttle al Treilea. Dar mi se spune Ned.

Kell ridică o sprânceană. Tânărul Entuziast aştepta, evident, să i se răspundă cu o prezentare, dar, de vreme ce era limpede că avea deja o idee despre cine era, Kell sări peste formalităţi şi întrebă:

— Ce vrei?

Edward Archibald – Ned – se răsuci în scaun şi se aplecă spre el, conspirativ.

— Caut un pic de pământ.

Kell îşi înclină paharul spre uşă.

— Du-te în parc, *Ned.*

Tânărul izbuti să râdă puţin, stingherit. Kell îşi termină băutura. *Un pic de pământ.* Părea o cerere neînsemnată. Nu era. De regulă, Entuziaştii ştiau că lumea lor avea puţină putere, dar mulţi credeau că deţinerea unei bucăţi din *altă* lume le-ar permite să se racordeze la magia *din* acel loc.

Şi existase un timp în care presupunerea lor ar fi fost corectă. Un timp când uşile stăteau deschise în dreptul surselor şi puterea circula liber între lumi. Oricine cu un pic de magie în vene şi un suvenir dintr-o altă lume nu numai că putea să se racordeze la acea putere, dar şi să se deplaseze cu ea, să treacă dintr-o Londră în alta.

Însă timpul acela apusese.

Uşile dispăruseră. Fuseseră distruse cu secole în urmă, după ce Londra Neagră se prăbuşise şi trăsese şi restul lumii după ea, lăsând în urmă doar poveştile. Acum numai magicienii *antari* aveau suficientă putere să creeze noi uşi, însă, chiar şi aşa, numai ei puteau trece prin ele. Magicienii *antari* fuseseră întotdeauna rari, însă nimeni nu ştiuse *cât* de rari, până când nu se sigilaseră uşile, iar numărul lor începuse să scadă. Sursa puterii magicienilor

antari fusese întotdeauna un mister (nu se moştenea din tată-n fiu), dar un lucru era sigur: cu cât mai mult timp lumile rămăseseră separate, cu atât mai puţini *antari* apăruseră.

Acum Kell şi Holland păreau să fie ultimii dintr-o rasă în extincţie rapidă.

— Ei? îl presă Ned. O să-mi aduci pământ sau nu?

Privirea lui Kell se opri la tatuajul de pe încheietura Entuziastului. Mulţi cenuşii nu păreau să priceapă că o vrajă era atât de puternică precum persoana care o săvârşea. El cât de puternic era?

Un zâmbet se ivi în colţul buzelor lui Kell, când împinse cutia de joc în direcţia tânărului.

— Ştii ce e asta?

Ned ridică jucărioara cu grijă, de parcă ar fi putut izbucni în flăcări în orice moment (Kell se gândi, în trecere, s-o aprindă, dar se abţinu). Pipăi cutia până când degetele lui găsiră clapeta şi caseta se deschise pe tejghea. Elementele sclipeau în lumina pâlpâitoare a tavernei.

— Uite cum facem, spuse Kell. Alege-ţi un element. Scoate-l din compartimentul lui – fără să-l atingi, bineînţeles – şi eu îţi aduc pământul pe care-l vrei.

Ned se încruntă. Cântări propunerea, apoi încercă marea cu degetul.

— Pe ăla.

Măcar nu era atât de prost, încât să încerce osul, gândi Kell. Aerul, pământul şi apa erau cel mai uşor de dorit – până şi Rhy, care nu prezenta nicio afinitate, ar fi reuşit să le ridice. Focul era ceva mai dificil, dar, de departe, piesa mult mai greu de urnit era bucăţica de os. Şi asta din motive bine întemeiate. Cei care puteau muta oasele puteau muta corpurile. Era o magie puternică până şi în Londra Roşie.

Kell privi cum mâna lui Ned şovăia deasupra cutiei, începuse să murmure spre apă, aproape neauzit, într-o limbă care putea să fi fost latină sau bolboroseală fără noimă, dar cu siguranţă nu era engleza obişnuită. Kell

zâmbi amuzat. Elementele nu aveau nicio limbă sau, mai exact, li se putea vorbi în orice limbă. Cuvintele în sine erau mai puţin importante; conta concentrarea pe care o declanşau în mintea vorbitorului, conexiunea pe care o ajutau să se formeze, *puterea* pe care o accesau. Pe scurt, nu conta limba, ci *intenţia.* Entuziastul ar fi putut să-i vorbească apei în engleza de toate zilele (era totuna), însă el murmura în limba lui inventată. Şi, în timp ce murmura, îşi mişca mâna în sensul acelor de ceasornic deasupra casetei.

Kell oftă, îşi puse un cot pe tejghea şi îşi sprijini capul în palmă, în timp ce Ned se căznea, cu faţa înroşită de efort.

După câteva momente lungi, apa tresări într-o singură undă (ar fi putut fi provocată de căscatul lui Kell sau de omul care se ţinea strâns cu o mână de tejghea) şi apoi rămase neclintită.

Ned se uita la casetă, încordat, cu venele umflate. Mâna lui se strânse în pumn şi, o clipă, Kell se temu că o să zdrobească jucăria, dar mâna îi coborî greoi alături.

— Ei, asta e, spuse Kell.

— E măsluită, protestă Ned.

Kell înălţă capul.

— Zău?

Îşi îndoi puţin degetele şi bucata de pământ se ridică din compartiment şi i se aşeză cuminte în palmă.

— Eşti sigur? adăugă el, în timp ce un mic vârtej ridică nisipul şi îl învârti prin aer, înconjurându-i încheietura mâinii. Poate că e…

Apa se înălţă într-o picătură şi îi căzu în palmă, în forma unei bucăţele de gheaţă.

— …sau poate că nu e… continuă el, în timp ce uleiul luă foc în compartiment.

— *Poate…* încheie Kell, când fragmentul de os se ridică în aer, pur şi simplu îţi lipseşte orice fărâmă de putere.

Ned se holba cu ochii cât cepele la cele cinci elemente care-şi făceau micul lor dans în jurul degetelor magicianului. Kell îl putea auzi în minte pe Rhy apostrofându-l: *Te dai mare.* Apoi, cu aceeaşi uşurinţă cu

care ridicase materialele din cutie, le lăsă să cadă. Pământul şi gheaţa aterizară în compartimentele lor cu o mică bufnitură şi un clinchet, în timp ce nisipul se aşeză fără zgomot în adâncitură, iar flacăra ce sălta pe deasupra uleiului se stinse. Rămase numai osul, plutind în aer între ei doi. Kell se gândi puţin, simţind în continuare privirea pătrunzătoare şi flămândă a Entuziastului.

— Cât costă? întrebă omul.

— Nu-i de vânzare, răspunse Kell, apoi se corectă. Nu pentru tine.

Ned se ridică de pe scaun şi dădu să plece, dar Kell nu terminase.

— Dacă ţi-aş aduce pământul, zise, ce mi-ai da în schimb?

Îl văzu pe Entuziast încremenind în loc.

— Zi un preţ!

— Un preţ?

Kell nu făcea contrabandă între lumi pentru *bani.* Banii se schimbau. Ce era să facă el cu şilingi în Londra Roşie? Sau cu lire? Ar fi avut mai mult noroc arzându-le decât să încerce să cumpere ceva pe străzile Londrei Albe. Presupunea că ar fi putut să cheltuiască banii aici, dar *pe ce* să-i fi cheltuit? Nu, Kell juca un alt fel de joc.

— Nu vreau banii tăi, spuse el. Vreau ceva care contează. Ceva pe care nu vrei să-l pierzi.

Ned dădu grăbit din cap.

— Bine. Stai aici şi eu o să…

— Nu în seara asta, spuse Kell.

— Atunci, când?

Kell ridică din umeri.

— Peste o lună.

— Vrei să stau aici şi să aştept?

— Nu *vreau* să faci nimic, spuse Kell, ridicând iarăşi din umeri.

Era o cruzime, ştia, dar voia să vadă cât de departe era dispus să meargă Entuziastul. Şi dacă hotărârea lui rămânea fermă şi se afla aici luna viitoare, decise Kell, avea să-i aducă tânărului punga lui de pământ.

— Acum, şterge-o!

Ned deschise gura, o închise, pufni mânios şi o luă din loc, cât pe ce să dea peste un om mărunţel cu ochelari, pe drumul spre ieşire.

Kell culese frântura de os din aer şi o puse în cutie, în timp ce ochelaristul se apropie de scaunul gol de alături.

— Ce-a fost asta? întrebă el, aşezându-se.

— Nimic important, spuse Kell.

— E pentru mine? întrebă bărbatul, făcând semn din cap spre caseta de joc.

Kell încuviinţă şi i-o oferi Colecţionarului, care o luă cu grijă din mâna lui. Îl lăsă pe om să bâjbâie în jurul ei, apoi îi arătă cum funcţiona. Ochii Colecţionarului se făcură mari.

— Splendid, splendid!

Apoi băgă mâna în buzunar şi scoase o batistă împăturită, care bufni înfundat când o puse pe tejghea. Kell întinse mâna şi desfăcu pacheţelul, unde găsi o cutiuţă de argint strălucitor, cu o manivelă miniaturală într-o parte.

O cutie *muzicală.* Kell zâmbi.

Aveau muzică în Londra Roşie şi cutii muzicale, de asemenea, dar cele mai multe funcţionau cu farmece, nu mecanic, iar Kell era de-a dreptul fascinat de efortul depus pentru crearea micilor maşinării. Atâtea lucruri din lumea cenuşie erau greoaie şi ineficiente, dar, din când în când, lipsa lor de magie ducea la ingeniozitate. De pildă, cutiile muzicale. O construcţie complicată, dar elegantă. Atât de multe piese, atât de multă muncă, totul pentru a crea o scurtă melodie.

— Vrei să-ţi explic cum funcţionează? întrebă Colecţionarul.

Kell clătină din cap.

— Nu, zise el încet. Mai am vreo câteva.

Omul se încruntă.

— Mai e valabil târgul?

Kell dădu din cap şi începu să împăturească batista peste cutiuţă, ca s-o păstreze în siguranţă.

— Nu vrei s-o auzi?

Kell voia, dar nu aici, în mica tavernă jegoasă, unde nu putea savura melodia. În plus, era timpul să plece acasă.

Îl lăsă pe Colecţionar la tejghea, făcându-şi de lucru cu jucărioara lui – minunându-se că nici gheaţa topită, nici nisipul nu se vărsau din compartimentele lor, oricât ar fi scuturat cutia – şi ieşi în noapte. Kell se îndreptă spre Tamisa, ascultând sunetele oraşului din jur, trăsurile din apropiere şi strigătele îndepărtate, unele de plăcere, altele de durere (deşi nici pe departe precum urletele care se auzeau prin Londra Albă). Curând, se zări fluviul, o fâşie neagră în noapte, iar clopotele bisericii bătură în depărtare, de opt ori în total.

Era timpul de plecare.

Ajunse la zidul de cărămidă al unei prăvălii cu vedere spre apă şi se opri în umbră, ridicându-şi mâneca. Braţul începuse să-l doară de la primele două răni, dar îşi scoase cuţitul şi se tăie a treia oară, înmuindu-şi degetele în sânge şi apoi desenând pe perete.

Pe unul dintre şnururile de la gât atârna un lin roşu, asemenea celui pe care i-l înapoiase regele George, în după-amiaza aceea. Luă moneda şi-o apăsă în sângele de pe zid.

— Ei bine, spuse el, să ne întoarcem acasă.

Se trezea adesea vorbind cu magia. Nu poruncea, pur şi simplu conversa. Magia era o creatură vie – toată lumea ştia –, dar lui Kell i se părea mai mult ca un prieten, ca o familie. La urma urmelor, făcea parte din el (mai mult decât făcea parte din ceilalţi) şi nu putea să nu-şi închipuie că nu înţelegea ce-i spunea, ce simţea, nu numai când o invoca, ci permanent, în fiecare bătaie de inimă şi-n fiecare respiraţie.

El era, la urma urmei, *antari.*

Şi un *antari* putea vorbi cu sângele. Cu viaţa. Cu magia însăşi. Primul şi ultimul element, cel care trăia în toate şi nu aparţinea niciunuia.

Simţi magia mişcându-se în palma lui, zidul de cărămidă încălzindu-se şi răcindu-se în acelaşi timp, iar Kell ezită,

aşteptând să vadă dacă i-ar răspunde fără să fie întrebată. Dar ea rezistă, aşteptându-l să rostească porunca. Magia elementelor putea vorbi orice limbă, dar magia *antari* – adevărata magie, magia sângelui – vorbea una şi numai una. Kell îşi îndoi degetele pe perete.

— *As Orense!* spuse el. *Deschide.*

De data asta, magia ascultă şi se supuse. Lumea se văluri, iar Kell făcu un pas înainte, prin uşă şi în întuneric, lepădând Londra Cenuşie ca pe o haină.

2

ROŞU REGAL

I

— Sanct! anunţă Mortimer, aruncând o carte peste grămadă, cu faţa în sus.

Pe ea se vedea un personaj cu capul plecat, acoperit de o glugă, care ţinea în mână o rană ca un potir, iar în fotoliu, Mortimer rânji triumfător.

Percy se strâmbă şi aruncă pe masă restul cărţilor din mână, cu faţa în jos. L-ar fi putut acuza pe Mortimer că trişase, dar n-avea rost. Percy însuşi trişase aproape o oră întreagă şi totuşi nu câştigase nicio mână. Bombăni când împinse monedele pe masă, spre grămada din ce în ce mai mare a celuilalt gardian. Mortimer strânse câştigul şi începu să amestece pachetul de cărţi.

— Mai facem una? întrebă el.

— Eu zic pas, răspunse Percy, ridicându-se.

O mantie – cu aplicaţii grele de roşu şi auriu deschizându-se ca razele soarelui – se desfăcu peste umerii armurii lui, iar plăcuţele de metal suprapuse de pe pieptarul lui şi apărătoarele de picioare zăngăniră când îşi schimbară poziţia.

— *Ir chas era,* zise Mortimer, trecând de la engleza regală la arnesiană, limba de rând.

— Nu sunt supărat, mârâi Percy. Sunt falit.

— Ei, hai, îl întărâtă Mortimer. A treia oară-i cu noroc.

— Trebuie să mă duc la pisoar, zise Percy, aranjându-şi sabia scurtă.

— Atunci, du-te la pisoar.

Percy şovăi, cercetând holul după vreun semn de pericol. În hol era linişte – nicio urmă de vreo activitate –, dar plin de lucruri frumoase: portrete de regi, trofee, mese (ca aceea pe care jucaseră ei), iar în capăt, o uşă dublă,

ornamentată. Făcute din lemn de cireş, canaturile uşii erau sculptate cu stema regală a Arnesului, caliciul şi soarele răsărind, adânciturile fiind umplute cu aur topit, iar deasupra stemei, fire de lumină metalică trasau un R peste lemnul lustruit.

Uşile dădeau spre apartamentele private ale lui Rhy, iar Mortimer şi Percy, ca soldaţi din garda privată a prinţului Rhy, erau postaţi în faţa lor.

Percy îl îndrăgea pe prinţ. Era răsfăţat, firește, dar aşa erau toţi membrii familiei regale – cel puţin asta presupunea Percy, fiindcă nu-l servise decât pe unul dintre ei –, şi, pe de altă parte, era foarte jovial şi excesiv de indulgent când venea vorba despre gărzile sale (ce naiba, îi dăduse el însuşi pachetul de cărţi, nişte cărţi frumoase, cu margini aurite), iar uneori, după vreo noapte de beţie, o lăsa baltă cu engleza şi preţiozitatea ei şi conversa în limba de rând (arnesiana lui era impecabilă). La drept vorbind, Rhy părea să se simtă vinovat de prezenţa permanentă a gardienilor, de parcă în mod cert ar fi avut ceva mai bun de făcut cu timpul lor decât să stea la uşa lui şi să fie vigilenţi (şi, într-adevăr, în majoritatea nopţilor era mai mult o chestiune de discreţie decât de vigilenţă).

Cele mai plăcute nopţi erau cele în care prinţul Rhy şi jupânul Kell ieşeau în oraş, iar el şi Mortimer aveau voie să-i însoţească la distanţă sau erau eliberaţi din serviciu cu totul şi li se îngăduia să rămână mai degrabă pentru tovărăşie decât pentru protecţie (toată lumea ştia că jupânul Kell îl putea păzi pe prinţ mai bine decât orice gardă personală). Însă Kell încă nu se întorsese – lucru care îl indispuse pe veşnic nerăbdătorul Rhy –, prin urmare, prinţul se retrăsese în apartamentele lui mai devreme, Percy şi Mortimer îşi reluaseră postul de pază şi Mortimer îl curăţase pe Percy de aproape toţi banii din buzunar.

Percy îşi luă coiful de pe masă şi se duse să se uşureze; sunetul lui Mortimer numărându-şi monedele îl urmări până la ieşire. Nu se grăbi, simţind că era dreptul lui, după ce pierduse atâţia lini, iar când în sfârşit se întoarse în

holul prinţului, se supără găsindu-l pustiu. Mortimer nu se vedea pe nicăieri. Percy se încruntă; indulgenţa avea o limită. Una era jocul de cărţi, dar dacă apartamentele prinţului erau surprinse fără pază, căpitanul avea să facă spume.

Cărţile erau încă pe masă şi Percy începu să le strângă, însă auzi o voce de bărbat în apartamentele prinţului şi se opri. Nu era un lucru ciudat în sine, căci Rhy primea mereu musafiri, atât dintre cei cu rochii, cât şi dintre cei cu pantaloni (prinţul moştenitor nu făcea un secret din gusturile sale variate şi nu era treaba lui Percy să-i judece înclinaţiile).

Dar recunoscuse vocea imediat; nu aparţinea niciuneia dintre persoanele de interes pentru Rhy. Cuvintele erau englezeşti, dar cu accent; o limbă mult mai bolovănoasă decât una arnesiană.

Era o voce ca o umbră în pădure, noaptea. Liniştită, întunecată şi rece.

Era vocea lui Holland. Celălalt magician *antari*, din străinătate.

Percy păli puţin. Îl venera pe jupânul Kell – lucru pentru care Mortimer îl tachina zilnic –, dar Holland îl îngrozea. Nu ştia dacă tonul egal al vocii lui era de vină sau aspectul ciudat de decolorat al ochilor lui obsedanţi – unul negru, fireşte, celălalt verde-lăptos. Sau poate era felul în care părea să fie plămădit mai degrabă din apă şi piatră decât din carne, sânge şi suflet. Indiferent ce era, străinul *antari* întotdeauna îi dădea fiori lui Percy.

Unii soldaţi din gardă îl numeau pe ascuns *Hău,* dar Percy nu îndrăznea.

— Ce-ai? îl tachina Mortimer. Că doar nu te aude prin zidul dintre lumi.

— N-ai de unde să ştii, îi şoptea Percy. Poate că aude.

Iar acum Holland era în camera lui Rhy. Oare trebuia să fie aici? Cine îl lăsase să intre? *Unde* era *Mortimer?* se întreba Percy, ocupându-şi locul în faţa uşii. Nu intenţiona să tragă cu urechea, dar exista o crăpătură îngustă între canatul din stânga al uşii şi cel din dreapta, iar dacă

întorcea puţin capul, discuţia ajungea până la el prin crăpătură.

— Iartă-mă că te-am deranjat, se auzi vocea lui Holland, fermă şi joasă.

— Niciun deranj, răspunse Rhy, nepăsător. Dar ce treburi te aduc la mine şi nu la tatăl meu?

— Am fost deja cu treburi la tatăl tău, zise Holland. La tine am venit pentru altceva.

Obrajii lui Percy se împurpurară la tonul seducător al lui Holland. Poate era mai bine să-şi abandoneze postul decât să asculte mai departe, însă nu se mişcă şi-l auzi pe Rhy aşezându-se din nou pe o banchetă capitonată.

— Ce anume? întrebă prinţul, pe un ton de flirt.

— Se apropie ziua ta, nu-i aşa?

— Se apropie, răspunse Rhy. Ar trebui să vii la serbări, dacă regele şi regina ta se pot lipsi de serviciile tale.

— Mă tem că n-o să poată, zise Holland. Dar regele şi regina mea sunt exact motivul pentru care am venit. M-au însărcinat să-ţi dau un dar.

Percy îl auzi pe Rhy şovăind.

— Holland, începu el, iar pernele banchetei foşniră când se aplecă spre vizitator, cunoşti legile. Nu pot să iau…

— Cunosc legile, tinere prinţ, îl linişti Holland. Cât despre dar, l-am luat de aici, din oraşul vostru, din partea stăpânilor mei.

Urmă o pauză lungă, încheiată de sunetul lui Rhy ridicându-se în picioare.

— Prea bine, zise el.

Percy auzi fâşâitul unui pachet înmânat şi apoi deschis.

— Pentru ce e ăsta? întrebă prinţul, după alte câteva momente de tăcere.

Holland scoase un sunet, ceva între chicotit şi râs, cum Percy nu ştia să-l fi auzit vreodată.

— Pentru putere, zise el.

Rhy dădu să mai spună ceva, dar exact atunci orologiile din palat se apucară să bată ora, acoperind restul discuţiei dintre *antari* şi prinţ. Ecoul clopotelor încă nu se stinsese pe hol, când uşa se deschise şi Holland ieşi, ochii lui

bicolori aterizând imediat asupra lui Percy.

Holland închise uşa şi îl măsură pe gardianul regal cu un oftat resemnat. Îşi trecu o mână prin părul negru ca tăciunele.

— Trimiţi un gardian la plimbare, zise el, aproape pentru sine, şi un altul îi ia locul.

Înainte ca Percy să se poată gândi la un răspuns, magicianul *antari* scoase o monedă din buzunar şi o aruncă învârtit prin aer către el.

— N-am fost aici, zise Holland, în timp ce moneda făcu o boltă.

Iar în clipa când atinse palma lui Percy, era singur pe hol, uitându-se lung la micul disc metalic, întrebându-se cum ajunsese acolo şi fiind convins că uitase ceva. Strânse moneda de parc-ar fi putut apuca amintirea care-i scăpa şi o ţinu bine.

Dar amintirea deja dispăruse.

II

Până şi noaptea, fluviul lumina roşu.

Când Kell păşise de pe malul unei Londre pe malul celeilalte, luciul negru al Tamisei fusese înlocuit de iluminarea caldă, neîntreruptă a lui Isle. Scânteia ca un giuvaier, luminând dinăuntru, o panglică de lumină constantă desfăşurată prin mijlocul Londrei Roşii. O sursă.

O vână de putere. O arteră.

Unii credeau că magia venea de la minte, alţii, de la suflet sau de la inimă sau de la voinţă.

Dar Kell ştia că venea de la sânge.

Sângele era magia materializată. Acolo înflorea. Şi acolo otrăvea. Kell văzuse ce se întâmpla când puterea se războia cu trupul, o urmărise întunecându-se în trupurile oamenilor pervertiţi, prefăcându-le venele din stacojiu în negru. Dacă roşul era culoarea magiei echilibrate – sau armonia dintre putere şi uman –, atunci negrul era culoarea magiei dezechilibrate, fără ordine, fără restricţii.

Fiind un *antari*, Kell era făcut din ambele, echilibru şi haos; sângele din venele lui, ca Isle din Londra Roşie, curgea stacojiu strălucitor, sănătos, în timp ce ochiul lui drept era de culoarea tuşului proaspăt vărsat, negru-lucios.

Voia să creadă că puterea venea numai din sângele său, dar nu putea ignora semnătura magiei negre care-l desfigura. Îi întorcea privirea din orice oglindă şi din orice pereche de ochi obişnuiţi, care se holbau plini de veneraţie sau de frică. Îi zbârnâia în ţeastă, ori de câte ori îşi apăsa mâna însângerată pe un zid şi-i invoca puterea.

Dar sângele său nu se înnegrea niciodată. Curgea curat şi roşu. Întocmai ca Isle.

Sângele Londrei.

Arcuindu-se peste fluviu, într-un pod de sticlă, bronz şi piatră, se înălţa palatul regal. Era cunoscut ca *Sonar Rast. „Inima care bate*" a oraşului. Turlele lui în spirală sclipeau ca nişte mărgăritare de lumină.

Un puhoi de lume se revărsa spre palatul de pe fluviu zi şi noapte, unii ca să-şi prezinte plângerile înaintea regelui sau a reginei, dar mulţi numai ca să fie aproape de Isle care curgea dedesubt. Magicienii veneau să mediteze la malul fluviului şi să se încarce cu puterea sa, în timp ce vizitatorii din provinciile arnesiene voiau doar să privească palatul şi fluviul şi să depună flori – de la crini la stele-căzătoare, de la azalee la floarea-miresei – de-a lungul întregului mal.

Kell zăbovi în umbra prăvăliei de vizavi de malul fluviului şi îşi ridică ochii spre palat, care arăta ca un soare suspendat într-un continuu răsărit deasupra oraşului, iar pentru o clipă îl văzu aşa cum trebuie să-l fi văzut vizitatorii. Cu uimire.

Însă un fulger de durere îi străbătu braţul şi îşi veni în fire. Tresări, îşi puse la loc moneda de călătorie pe după gât şi porni spre Isle, ale cărui maluri forfoteau de viaţă.

Comerţul de noapte era în plină desfăşurare.

Negustorii, în corturi colorate, vindeau mărfuri la lumina fluviului, a felinarelor şi a lunii; unii mâncare, alţii

suvenire magice şi obişnuite deopotrivă, localnicilor şi pelerinilor. O tânără femeie ţinea o tufă mare de flori limba-mielului pentru vizitatori, să le depună pe treptele palatului. Un bătrân expunea zeci de coliere pe un braţ întins, fiecare împodobit cu o pietricică lăcuită, simboluri despre care se spunea că ar spori controlul asupra unui element.

Parfumul delicat al florilor se pierdea în aromele de carne friptă şi de fructe proaspăt tăiate, de mirodenii pătrunzătoare şi de vin fiert. Un bărbat în robă neagră oferea prune glasate, iar alături, o femeie vindea globuri divinatorii făcute din diverse pietre. Un negustor turna ceai aburind în cupe mici de sticlă, vizavi de o altă tarabă împestriţată cu măşti, iar un al treilea oferea sticluţe cu apă din Isle, al căror conţinut încă lumina mocnit. În fiecare noapte a anului, piaţa trăia, respira şi prospera. Tarabele se schimbau mereu, dar energia rămânea, la fel ca o mare parte a oraşului şi fluviul din care se hrănea. Kell continuă să meargă pe mal, şerpuind printre târgoveţii de seară, savurând gustul şi mirosul aerului, sunetul râsetelor şi al muzicii, vibraţia magiei.

Un magician ambulant făcea trucuri cu foc pentru o ceată de copii, iar când flăcările izbucniră din mâinile lui ţinute căuş în forma unui dragon, un băieţel se trase înapoi uluit şi nimeri drept în picioarele lui Kell, cât pe-aci să cadă. Îl prinse pe băieţel de mânecă înainte să atingă pavajul şi-l puse pe picioare.

Băiatul bălmăji un *mulţumescscuzaţi,* când îşi înălţă privirea şi văzu ochiul negru al lui Kell pe sub breton. Şi-atunci ochii lui – amândoi căprui – se căscară cât cepele.

— Mathieu! îl dojeni o femeie, când băiatul se smulse din mâna lui Kell şi fugi să se ascundă după mantia ei. Îmi cer iertare, domnule, zise ea în arnesiană, clătinând din cap. Nu ştiu ce l-a apucat…

Atunci îi zări şi ea faţa lui Kell şi vorbele i se stinseră în gâtlej. Avu decenţa să nu se întoarcă şi să fugă, ca fiul ei. Asta nu, dar făcu ceva mult mai rău. O plecăciune în mijlocul străzii, atât de adâncă şi grăbită, încât Kell avu

impresia c-o să cadă.

— *Aven* Kell, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

Stomacul lui se strânse şi întinse mâna s-o apuce de braţ, sperând s-o ridice înainte să observe şi altcineva gestul, dar se afla prea departe şi era deja prea târziu.

— El… nu se uita pe unde merge, se bâlbâi ea, căznindu-se să-şi găsească iute cuvintele în engleză, limba regală.

Asta îl făcu pe Kell să se crispeze mai tare.

— A fost vina mea, zise el blând, în arnesiană, apucând-o de cot şi ridicând-o din plecăciune.

— El doar… el… nu v-a recunoscut, zise, în mod evident recunoscătoare pentru că putea vorbi în limba de rând… îmbrăcat astfel.

Kell se uită în jos. Încă mai purta haina cafenie zdrenţuită de la *Aruncătura de Piatră,* nu uniforma sa. Nu uitase să se schimbe, ci voise să se bucure de atmosfera pieţei măcar câteva minute, ca unul dintre pelerinii sau localnicii obişnuiţi. Însă strategia se încheiase. Putea simţi vestea transmiţându-se rapid prin mulţime, dispoziţia schimbându-se ca mareea, când clienţii târgului de noapte înţeleseră cine se afla printre ei.

Până când îi eliberă braţul femeii, mulţimea se dăduse în lături din calea lui, iar râsetele şi strigătele se stinseră în şoapte respectuoase. Rhy ştia cum să se descurce în astfel de momente, cum să le întoarcă, să le stăpânească.

Kell nu voia decât să dispară.

Încercă să zâmbească, dar bănui că trebuie să fi arătat ca o grimasă, aşa că le spuse noapte bună femeii şi fiului ei şi porni grăbit pe malul apei, murmurele negustorilor şi ale cumpărătorilor însoţindu-i paşii. Nu se uită înapoi, dar vocile îl urmară tot drumul până la treptele încărcate de flori ale palatului regal.

Gardienii nu se clintiră de la posturile lor, salutându-l doar cu o mică înclinare a capului când urcă scările. Era recunoscător că ei nu-i făceau plecăciuni – numai gardianul lui Rhy, Percy, părea incapabil să reziste, dar măcar avea decenţa să fie discret. În timp ce urca treptele, îşi scoase haina şi o întoarse pe dos, spre stânga. Când îşi

vârî din nou braţele pe mâneci, nu mai erau ponosite şi mânjite de funingine. În schimb, erau elegante, lucioase, de acelaşi roşu sclipitor ca al lui Isle ce curgea pe sub palat.

Un roşu rezervat casei regale.

Kell se opri în vârful scării, îşi încheie nasturii de aur strălucitori şi intră.

III

Îi găsi în curte, servind un ceai târziu sub cerul fără nori al nopţii şi sub coroanele de toamnă ale copacilor.

Regele şi regina erau aşezaţi la o masă, în timp ce Rhy stătea tolănit pe o sofa, sporovăind din nou despre ziua lui şi despre puzderia de festivităţi cu care intenţiona să o sărbătorească.

— Se numeşte *ziua* de naştere, zise regele Maxim – un bărbat înalt, cu umeri laţi, cu ochi strălucitori şi o barbă neagră – fără să-şi ridice privirea din teancul de documente pe care le citea. Nu *zilele* de naştere şi cu siguranţă nu *săptămâna* de naştere.

— Douăzeci de ani! replică Rhy, gesticulând cu ceaşca de ceai goală. Douăzeci! Câteva zile de festivităţi nu mi se pare ceva exagerat.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului sclipiră poznaşi.

— Şi, oricum, jumătate din ele sunt pentru popor. Cine sunt eu ca să le refuz plăcerea?

— Şi cealaltă jumătate? întrebă regina Emira, al cărei păr lung şi negru era împletit cu o panglică de aur şi strâns într-un coc mare, la spate.

Rhy afişă zâmbetul lui cuceritor.

— Tu eşti hotărâtă să-mi găseşti perechea, mamă.

— Da, zise ea, aranjând distrată serviciul de ceai, dar nu vreau să transform palatul într-un bordel pentru asta.

— Nu un bordel! zise Rhy, trecându-şi degetele prin părul bogat şi negru şi deranjând cercul de aur de pe cap. Mai degrabă o cale eficientă de a evalua numeroasele

atribute necesare ale… Ah, Kell! Kell o să-mi susţină punctul de vedere.

— Cred că e o idee oribilă, zise Kell, venind spre ei cu paşi mari.

— Trădătorule! exclamă Rhy, prefăcându-se ofensat.

— Dar, adăugă Kell, apropiindu-se de masă, Rhy o s-o pună în aplicare oricum. Aţi putea la fel de bine să daţi petrecerea aici, la palat, unde putem cu toţii să-l ferim de necazuri. Sau, cel puţin, să le reducem.

Rhy zâmbi radios.

— Sună logic, sună logic, zise el, imitând vocea joasă a tatălui său.

Regele lăsă deoparte hârtia din mână şi îl studie pe Kell.

— Cum a fost călătoria?

— Mai lungă decât mi-ar fi plăcut, răspunse Kell, scotocind prin hainele şi buzunarele lui, până dădu peste scrisoarea prinţului regent.

— Ne-am făcut griji, zise regina Emira.

— Regele nu se simţea bine, iar prinţul şi mai rău, povesti Kell, întinzând scrisoarea.

Regele Maxim o luă şi o puse deoparte, fără s-o citească.

— Ia loc, îl îndemnă regina. Eşti palid.

— E totul bine? întrebă regele.

— Foarte bine, Sire, zise Kell, lăsându-se recunoscător într-un jilţ de la masă. Sunt doar obosit.

Regina întinse mâna şi o aşeză pe obrazul lui Kell. Tenul ei era mai închis la culoare decât al lui – familia regală avea o piele măslinie care, în combinaţie cu ochii lor ca aluna şi părul negru, îi făcea să arate ca parchetul. Cu pielea lui albă şi părul arămiu, Kell se simţea mereu nelalocul lui. Regina îi dădu la o parte părul de pe faţă. Întotdeauna căuta adevărul în ochiul drept, ca într-un glob de cristal, ceva în care să te uiţi adânc şi să vezi dincolo de el. Dar ce vedea, nu spunea niciodată. Kell îi luă mâna şi i-o sărută.

— Sunt bine, Maiestatea Voastră.

Ea îi aruncă o privire dojenitoare, iar el se corectă:

— Mamă.

Un slujitor apăru să-l servească cu ceai dulce şi aromat cu mentă, iar Kell îl bău pe îndelete, lăsând familia să vorbească, mintea lui hoinărind în liniştitoarea muzică a conversaţiei lor.

Când nu-şi mai putu ţine ochii deschişi, se scuză. Rhy se ridică de pe sofa odată cu el. Asta nu-l surprinse pe Kell. Simţise privirea lui Rhy aţintită asupra sa de când se aşezase. Acum, după ce amândoi le spuseră noapte bună părinţilor, Rhy ieşi după Kell pe hol, jucându-se în neştire cu cercul de aur cuibărit în buclele lui negre.

— Ce-am pierdut? întrebă Kell.

— Mai nimic, zise Rhy. Holland m-a vizitat. A plecat cu puţin înainte de venirea ta.

Kell se încruntă. Londra Roşie păstra un contact mult mai strâns cu Londra Albă decât cu Londra Cenuşie, însă comunicarea lor încă urma un soi de rutină. Holland deviase de la program cu aproape o săptămână.

— Cu ce-ai venit în seara asta? întrebă Rhy.

— Cu o durere de cap, zise Kell, frecându-se la ochi.

— Ştii la ce mă refer, replică prinţul. Ce ai adus pe uşa aceea?

— Nimic în afară de câţiva lini.

Kell întinse braţele în lături.

— Caută-mă, dacă vrei, adăugă el, cu un zâmbet afectat.

Rhy nu reuşise niciodată să dea de secretul hainei lui Kell şi a multiplelor ei feţe, iar Kell deja se întorsese să-şi continue drumul pe hol, socotind discuţia încheiată, când Rhy îl surprinse întinzând mâinile nu spre buzunarele lui, ci spre umeri, împingându-l cu spatele de perete. Cu forţă. Un tablou din apropiere, cu regele şi regina, se zgâlţâi, dar nu căzu. Gărzile de pe hol întoarseră capul, dar nu se clintiră de la posturile lor.

Kell era cu un an mai în vârstă decât Rhy, dar cu o statură ca umbra după-amiezii, înaltă şi subţire, în timp ce Rhy era ca o statuie de piatră şi aproape la fel de puternic.

— Nu minţi! îl preveni Rhy. Nu pe mine!

Gura lui Kell se strânse într-o linie aspră. Rhy îl prinsese, în urmă cu doi ani. Nu în *flagrant*, desigur, ci în

alt fel, mai ocolit. Cu încrederea. Cei doi beau, într-unul dintre multele balcoane ale palatului, într-o noapte de vară, cu lumina lui Isle dedesubtul lor şi cu nemărginirea cerului deasupra, iar adevărul scăpase neîngrădit. Kell îi spusese fratelui său despre târgurile pe care le făcea în Londra Cenuşie şi în cea Albă, ba uneori şi în cea Roşie, despre diversele lucruri pe care le adusese în secret. Rhy se uitase lung la el şi ascultase, iar când în sfârşit vorbise, nu îl certase pe Kell pentru că era greşit şi ilegal ce făcea. Ci întrebase de ce.

— Nu ştiu, răspunsese Kell şi ăsta era adevărul.

Rhy se ridicase în picioare, cu ochii împăienjeniţi de băutură.

— Nu ţi-am dat noi destul? întrebase el, vizibil supărat. E ceva ce-ţi doreşti?

— Nu, zisese Kell.

Un adevăr şi o minciună în acelaşi timp.

— Nu eşti iubit? şopti Rhy. Nu eşti bine tratat ca membru al familiei?

— Dar nu sunt membru al familiei, Rhy, zisese Kell. Nu sunt cu adevărat un Maresh, cu toate că regele şi regina mi-au oferit acest nume. Mă simt mai degrabă ca o posesiune decât ca un prinţ.

La acestea, Rhy îi trăsese un pumn.

O săptămână întreagă, Kell avusese doi ochi negri, în loc de unul, şi nu-i mai vorbise niciodată la fel, dar răul fusese produs. Sperase că Rhy fusese prea beat ca să-şi amintească discuţia, dar el îşi amintea totul. Nu îl pârâse regelui sau reginei, iar Kell presupunea că-i era dator lui Rhy, însă acum, ori de câte ori călătorea, trebuia să suporte interogatoriile lui şi, totodată, reamintirea faptului că făcea un lucru prostesc şi greşit.

Rhy dădu drumul umerilor lui Kell.

— De ce insişti cu preocupările astea?

— Mă amuză, zise Kell, rearanjându-şi ţinuta.

Rhy clătină din cap.

— Uite, m-am prefăcut că nu văd rebeliunea ta copilărească destul de mult timp, dar uşile alea au fost

închise pentru un motiv, îl preveni el. Transferul e *trădare.*

— Sunt doar suvenire, spuse Kell, continuându-şi drumul pe hol. Nu e nicio primejdie adevărată în treaba asta.

— Ba sunt o mulţime de primejdii, îl contrazise Rhy, potrivindu-şi pasul după al lui. Cum ar fi primejdia care te paşte dacă părinţii noştri o să afle vreodată…

— Le-ai spune tu? întrebă Kell.

Rhy oftă. Kell îl privi cum încearcă să se hotărască între mai multe răspunsuri, înainte de a zice:

— Nu există nimic ce nu ţi-aş da.

Inima lui Kell se strânse dureros.

— Ştiu.

— Eşti fratele meu. Cel mai bun prieten al meu.

— Ştiu.

— Atunci pune capăt nesăbuinţei ăsteia, până nu-i pun eu.

Kell izbuti să schiţeze un zâmbet obosit.

— Ia seama, Rhy, zise el. Începi să vorbeşti ca un rege.

Gura lui Rhy se arcui amuzată.

— Într-o bună zi, o să fiu unul. Şi am nevoie de tine, să-mi fii alături.

Kell îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Crede-mă, nu există alt loc în care mi-ar plăcea mai mult să fiu.

Şi asta era adevărat.

Rhy îl bătu pe umăr şi se duse la culcare. Kell îşi băgă mâinile în buzunare şi îl privi îndepărtându-se. Oamenii din Londra – şi din provinciile de dincolo de ea – îşi iubeau prinţul. Şi de ce nu l-ar fi iubit? Era tânăr, frumos şi bun. Poate că juca rolul destrăbălatului cam prea des şi prea bine, însă dedesubtul măştii cu ochi fermecători, căprui-aurii şi al aerului uşuratic, avea o minte ageră şi intenţii bune, dorinţa să-i facă fericiţi pe toţi cei din jurul lui. Avea prea puţină înclinaţie spre magie – şi încă şi mai puţină putere de concentrare pentru asta –, dar ce-i lipsea în puterea magică putea compensa mai mult decât suficient prin charismă. De altfel, Kell, dacă învăţase ceva din călătoriile sale în Londra Albă, era că magia îi făcea pe

conducători mai răi, nu mai buni.

Îşi sfârşi drumul pe hol până la apartamentul său, unde o uşă dublă de stejar întunecat dădea într-o încăpere spaţioasă. Văpaia roşie a lui Isle pătrundea prin uşile deschise ale unui balcon privat, tapetul se înălţa şi se adâncea în norii ţesăturii din tavanul înalt şi un pat cu baldachin luxos, umplut cu puf şi aşternut cu mătase îl aştepta. Ademenindu-l. Kell făcu un mare efort de voinţă ca să nu se prăbuşească pe el. În schimb, traversă camera, intrând într-o a doua, mai micuţă, cu pereţii acoperiţi de cărţi – o multitudine de tomuri despre magie, inclusiv puţinul pe care îl mai găsise despre magicienii *antari* şi puterea lor asupra sângelui, cele mai multe fiind distruse, de frică, în epurarea Londrei Negre –, şi închise uşa în urma lui. Pocni absent din degete şi o lumânare pusă pe marginea unui raft de cărţi se aprinse la viaţă. În lumina sa, văzu o serie de însemne pe spatele uşii. Un triunghi inversat, o pereche de linii, un cerc – marcaje simple, destul de uşor de reprodus, dar îndeajuns de specifice ca să le deosebeşti. Uşi spre diverse locuri din Londra Roşie. Ochii lui se îndreptară spre desenul din mijloc. Era făcut din două linii încrucişate. Un X marchează locul, gândi el, apăsându-şi degetele pe cea mai proaspătă tăietură de pe braţul său – cu sânge încă umed –, apoi retrasând semnul.

— *As Tascen,* spuse el, obosit.

Peretele cedă sub atingerea lui, iar biblioteca personală deveni o odăiţă înghesuită, bogăţia şi liniştea camerelor regale fiind înlocuită de zarva tavernei de dedesubt şi a oraşului din afara clădirii, mult mai apropiat decât fusese cu o clipă înainte.

Is Kir Ayes – Câmpurile Rubinii – era numele de pe firma ce se legăna deasupra uşii tavernei. Localul aparţinea unei bătrâne pe care o chema Fauna; o femeie cu corp de bunicuţă, gură de marinar şi temperament de beţivan. Kell încheiase un târg cu ea când era mai tânăr (era tot bătrână şi atunci, întotdeauna bătrână), iar odaia din capul scărilor devenise a lui.

Odaia însăşi era rudimentară şi mâncată de vreme şi

prea mică, dar îi aparţinea în întregime. Vrăji – în plus, nu chiar legale – însemnau fereastra şi uşa, astfel încât nimeni altcineva nu putea găsi camera sau să-şi dea seama că era acolo. La prima vedere, încăperea părea de-a dreptul goală, dar, dacă te uitai mai atent, descopereai că spaţiul de sub pat şi sertarele din comodă erau pline de cutii, iar în cutiile acelea, comori din fiecare Londră.

Kell presupunea că şi el era un Colecţionar.

Singurele lucruri la vedere erau o carte de poezii, un glob de sticlă umplut cu nisip negru şi nişte hărţi. Poeziile erau ale unui om numit Blake şi îi fuseseră date lui Kell de un Colecţionar din Londra Cenuşie, în urmă cu un an, cotorul cărţii fiind complet ferfeniţit. Globul de sticlă era un suvenir din Londra Albă, despre care se spunea că arată visele cuiva în nisip, dar Kell nu-l încercase încă.

Hărţile erau o amintire.

Trei panouri de canava, prinse în ţinte unul lângă altul, singurul element de decor al camerei. De la distanţă, ar fi putut trece drept *aceeaşi* hartă – acelaşi contur al aceleiaşi insule –, dar, de aproape, numai cuvântul *Londra* putea fi găsit pe toate trei. Londra Cenuşie. Londra Roşie. Londra Albă. Harta din stânga era a Marii Britanii, de la Canalul Englez în sus, prin munţii Scoţiei, fiecare detaliu redat cu grijă. În contrast cu harta din dreapta, care nu conţinea aproape niciunul. Makt, cum se numea ţara, cu oraşul-capitală condus de nemiloşii gemeni Dane, dar al cărei teritoriu era în continuă schimbare. Harta din mijloc era cea pe care Kell o cunoştea cel mai bine, căci era a ţării lui natale, Arnes. Numele ţării era scris cu litere elegante pe toată lungimea insulei, deşi e drept că pământul pe care era clădită Londra reprezenta numai vârful imperiului.

Trei Londre foarte diferite, din trei ţări, iar Kell era una dintre singurele fiinţe vii care le văzuse pe toate. Marea ironie, îşi zicea el, era că nu fusese niciodată în lumile de *dincolo* de oraşe. Legat de serviciul regelui şi al coroanei, ţinut mereu la dispoziţie, nu călătorise niciodată la mai mult de o zi depărtare de o Londră sau alta.

Oboseala îi tocase mărunt tot corpul, iar Kell se întinse

şi îşi scoase haina. Scotoci prin buzunare până găsi pacheţelul Colecţionarului şi îl aşeză cu grijă pe pat, desfăcând cu delicateţe batista şi scoţând la iveală micuţa cutie muzicală dinăuntru. Lămpile din odaie deveniră mai vioaie, când ridică obiectul la lumină, admirându-l. Durerea din braţ îl trezi din reverie şi lăsă cutia deoparte, întorcându-şi atenţia spre comodă.

Un lighean cu apă şi câteva borcane îl aşteptau acolo, iar Kell îşi suflecă mâneca tunicii negre şi se apucă să-şi îngrijească braţul. Se mişca rapid, cu mâini experte, şi în numai câteva minute îşi spălase rana şi aplicase o alifie. Exista o poruncă de sânge pentru vindecare – *As Hasari!* –, dar nu era făcută pentru ca magicienii *antari* s-o folosească pe ei înşişi, mai ales nu pentru răni minore, căci consuma mai multă energie decât vindeca. Şi, de altfel, crestăturile de pe braţ începuseră deja să se vindece. Un *antari* se vindeca rapid, datorită cantităţii de magie din venele sale, iar până dimineaţă, şănţuleţele roşii aveau să dispară, pielea rămânând netedă. Era gata să-şi lase mâneca jos, când o cicatrice mică, strălucitoare îi atrase atenţia. Întotdeauna îi atrăgea atenţia. Imediat sub îndoitura cotului, cu linii atât de şterse, încât simbolul era aproape imposibil de citit.

Aproape.

Kell locuia la palat de când avea cinci ani. Prima oară observase semnul când avea doisprezece ani. Petrecuse săptămâni de-a rândul căutând runa în bibliotecile palatului. *Amintire.*

Îşi plimbă degetul peste cicatrice. În pofida denumirii, simbolul nu era menit să-l ajute pe purtător să-şi amintească. Era menit să-l facă să uite.

Să uite un moment. O zi. O viaţă. Dar magia care lua în stăpânire corpul sau mintea unei persoane nu era doar interzisă, ci şi socotită o nelegiuire capitală. Cei acuzaţi şi condamnaţi erau deposedaţi de puterea lor, o soartă pe care mulţi o găseau mai rea decât moartea într-o lume în care domnea magia. Şi, cu toate astea, Kell purta semnul unei astfel de vrăji. Mai rău, bănuia că înşişi regele şi

regina o autorizaseră.

KL.

Iniţialele de pe pumnalul lui. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea – n-avea să le înţeleagă niciodată – despre armă, despre monogramă şi despre viaţa legată de ea. (Să fi fost litere din engleză? Sau din arnesiană? Se găseau în alfabetul ambelor. De la ce venea *L?* Sau *K,* la o adică? Nu ştia nimic despre literele care îi alcătuiseră numele – *KL* devenit *Ka-El,* devenit *Kell)* Era doar un copil când fusese adus la palat. Oare cuţitul fusese dintotdeauna al lui? Sau fusese al tatălui său? Un suvenir, ceva pe care să-l păstreze, ceva care să-l ajute să-şi aducă aminte cine fusese? Cine *fusese?* Absenţa amintirii nu-i dădea pace. Adesea se trezea uitându-se fix în centrul hărţii de pe perete, întrebându-se de unde venise. *Din cine* se trăgea.

Oricine i-ar fi fost părinţii, cu siguranţă nu fuseseră *antari.* Magia poate că trăia în sânge, dar nu şi în descendenţi. Nu trecea de la părinte la copil. Îşi alegea singură calea. Îşi alegea forma. Cei puternici dădeau naştere uneori celor slabi şi invers. Mânuitorii de foc adesea se năşteau din magicienii de apă, din preschimbătorii de pământ, din vindecători. Puterea nu putea fi cultivată ca plantele, distilată de-a lungul generaţiilor. Dacă s-ar fi putut, magicienii *antari* ar fi fost semănaţi şi recoltaţi. Erau recipientele ideale ale magiei – capabili să controleze orice element, să traseze orice vrajă, să folosească sângele propriu ca să comande lumea din jur. Ei erau unelte şi, în mâinile cui nu trebuie, arme. Probabil faptul că puterea magică nu se moştenea era modul naturii de a echilibra balanţa, de a menţine ordinea.

Adevărul e că nimeni nu ştia ce anume determina naşterea unui *antari.* Unii credeau că era pură întâmplare, un zar norocos. Alţii susţineau că magicienii *antari* erau divini, destinaţi pentru măreţie. Unii cărturari, ca Tieren, credeau că erau rezultatul transferului între lumi, a magiei de tipuri diferite împletite şi că tocmai de aceea erau pe cale de dispariţie. Însă, indiferent de teoriile despre cum apăreau, cei mai mulţi credeau că magicienii *antari* erau

sacri. Aleşi de magie sau binecuvântaţi cu ea, probabil. Dar cu siguranţă *marcaţi.*

Kell îşi atinse absent ochiul drept cu degetele.

Indiferent ce ar fi ales cineva să creadă, rămânea faptul că magicienii *antari* deveniseră din ce în ce mai rari şi, prin urmare, mai preţioşi. Talentul lor întotdeauna îi făcuse să fie râvniţi, dar acum, raritatea lor îi transforma în trofee de câştigat, de păzit şi de păstrat. De ţinut în posesie. Şi, chiar dacă Rhy voia să recunoască sau nu, Kell aparţinea colecţiei regale.

Luă cutia muzicală, învârtindu-i manivela micuţă de metal.

O bagatelă valoroasă, gândi el, totuşi o simplă bagatelă. Melodia începu, gâdilându-i palma ca o pasăre, dar nu puse cutia jos. În schimb, o ţinu strâns, în timp ce-şi şoptea notele, lăsându-se pe spate în patul incomod, studiind micuţa şi frumoasa invenţie.

Cum de ajunsese el în vitrina asta? Ce se întâmplase când ochiul lui devenise negru? Se născuse aşa şi fusese ascuns sau se manifestase semnul magiei? Cinci ani. Cinci ani trăise ca fiul altcuiva. Oare fuseseră trişti când îl abandonaseră? Sau îl oferiseră din toată inima Coroanei?

Regele şi regina refuzau să-i vorbească despre trecut, iar el învăţase să se abţină să mai pună întrebări, dar oboseala îi măcinase zidurile şi le lăsase să-l invadeze.

Ce viaţă uitase?

Mâna lui Kell coborî de pe faţă şi se mustră singur. Cât ar fi putut să-şi aducă aminte un copil de cinci ani? Oricine fusese înainte de a fi adus la palat, persoana aceea nu mai conta.

Persoana aceea nu mai exista.

Melodia cutiei muzicale începu să se stingă şi apoi încetă de tot, iar Kell învârti din nou cheiţa şi închise ochii, lăsând cântecul Londrei Cenuşii şi aerul Londrei Roşii să-l cufunde în somn.

3

HOŢUL CENUŞIU

I

Lila Bard trăia după o regulă simplă: dacă un lucru merita să-l ai, merita să-l iei.

Studie ceasul de buzunar din argint în lumina slabă a felinarului de stradă, admirându-i luciul metalic şi întrebându-se de la ce veneau iniţialele – L.L.E. – gravate pe capacul din spate. I-l şterpelise unui gentleman, se ciocnise de el ca din întâmplare, pe un trotuar prea aglomerat, drept care îi oferise o scuză grăbită, cu o mână pe umăr ca să-i distragă atenţia de la mâna din haină. Mâinile Lilei nu erau doar rapide, erau uşoare. Două degete duse la borul jobenului şi un politicos *noapte bună,* iar ea devenise mândra posesoare a unui ceas, pe când el îşi văzuse de drum, nebănuind nimic.

Nu o interesa obiectul în sine, dar o interesa foarte tare ce îi aducea: libertate. O scuză jalnică pentru furt, desigur, dar mai bună decât închisoarea sau o casă săracă. Plimbă degetul mare înmănuşat peste faţa de cristal a ceasului.

— Ştiţi cumva cât e ceasul? întrebă un bărbat peste umărul ei.

Ochii Lilei se ridicară imediat. Un poliţist.

Mâna îi zbură la borul jobenului – furat de la un vizitiu aţipit, săptămâna trecută – şi speră că gestul ei trecea drept salut şi nu o dovadă de nervozitate, o încercare de a-şi ascunde faţa.

— Nouă şi jumătate, murmură ea cu glas îngroşat şi vârî ceasul în buzunarul vestei de sub pelerină, cu grijă să nu-l lase pe poliţist să zărească mulţimea de arme ce sclipeau dedesubt.

Lila era înaltă şi zveltă, cu un corp ca de băiat, care o ajuta să treacă drept un tânăr, dar numai de la distanţă.

Privită de aproape, iluzia se destrăma.

Lila ştia că ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece cât mai putea s-o facă, dar când poliţistul se căută prin buzunare după ceva să-şi aprindă pipa şi nu găsi, ea se trezi că ia un beţigaş de pe stradă. Puse un picior pe temelia stâlpului felinarului şi se ridică sprintenă, aprinzând beţişorul de la flacără. Lumina felinarului îi îmbăie bărbia, buzele, pometii, jumătatea expusă de sub joben. Un fior plăcut îi trecu prin piept, stârnit de apropierea pericolului, iar Lila se întrebă, nu pentru prima oară, dacă era ceva în neregulă cu ea. Barron aşa obişnuia să spună, dar el era nesuferit.

O *cauţi cu lumânarea,* spunea el. *Ai s-o cauţi pân-ai s-o găseşti.*

Necazul e cel care te caută, răspundea ea. *Te caută mereu până te găseşte. Aş putea la fel de bine să-l găsesc eu prima.*

Vrei să mori?

Dimpotrivă, zicea ea. *Vreau doar să trăiesc.*

Coborî de pe stâlp, faţa cufundându-se din nou în umbra pălăriei, şi îi întinse poliţistului beţişorul arzând. El mormăi un mulţumesc şi îşi aprinse pipa, pufăi de câteva ori şi dădu să plece, dar se opri. Inima Lilei palpită de emoţie când el o studie din nou, cu mai multă atenţie de data asta.

— Ar trebui să aveţi grijă, domnule, zise, în cele din urmă. Singur, noaptea, pe stradă. Probabil o să fiţi buzunărit.

— Hoţi? întrebă Lila, făcând eforturi să-şi menţină vocea groasă. Cu siguranţă nu în Eaton.

— Ba da.

Poliţistul dădu din cap şi scoase din haină o hârtie împăturită. Lila o luă, chiar dacă ştiu de la prima vedere ce era. Un afiş pe care scria CĂUTAT. Se uită la schiţa care nu înfăţişa mai mult decât un contur neclar al unei feţe care purta o mască – o simplă fâşie de pânză peste ochi – şi o pălărie cu boruri largi.

— Şterpeleşte din buzunare, ba chiar a jefuit câţiva

gentlemani şi o doamnă odată. Mă aşteptam la o astfel de tărăşenie, fireşte, dar nu prin zona asta. Un pungaş tare îndrăzneţ, individul ăsta.

Lila îşi reţinu un zâmbet. Era adevărat. Una era să şterpeleşti mărunţiş pe Malul de Sud şi cu totul alta să furi argint şi aur de la călătorii din trăsurile de prin Mayfair, dar hoţii erau proşti că stăteau în mahalale. Sărăntocii îşi păzeau bine avutul. Bogătanii umblau ţanţoşi de colo colo, închipuindu-şi că ar fi în siguranţă, câtă vreme rămâneau în părţile selecte ale oraşului. Dar Lila ştia că nu existau părţi selecte. Numai părţi deştepte şi părţi neghioabe, iar ea era destul de iute la minte să-şi dea seama în care dintre ele să-şi facă jocul.

Îi înapoie hârtia poliţistului şi îşi duse mâna la jobenul furat, salutându-l.

— O să am grijă la buzunare, atunci.

— Aşa să faceţi, îl îndemnă poliţistul. Nu mai e ca odinioară. Nimic nu mai e…

Se îndepărtă, trăgând din pipă şi bolborosind despre cum lumea se ducea de râpă sau ceva asemănător – Lila nu mai auzi restul din pricina pulsului care-i bubuia în urechi.

În clipa în care dispăru din vedere, oftă şi se sprijini, moale, de stâlpul felinarului de stradă, ameţită de uşurare. Îşi dădu jos jobenul de pe cap şi cântări din ochi masca şi pălăria cu boruri largi îndesate înăuntru. Zâmbi. Apoi îşi puse jobenul la loc, se desprinse de stâlp şi o porni spre chei, fluierând.

II

Regele Mării nu era nici pe jumătate atât de impresionant precum o sugera numele.

Vasul înclinat se sprijinea greoi de chei, cu vopseaua scorojită de sare, coca lui de lemn fiind pe jumătate putredă pe alocuri şi putredă de-a binelea în alte părţi. Toată construcţia părea să se scufunde, încet-încetişor, în Tamisa.

Singurul lucru care ţinea vasul la suprafaţă părea să fie cheiul însuşi, nici el într-o stare mai grozavă, iar Lila se întreba dacă, într-o zi, bordul vasului şi scândurile cheiului n-aveau să putrezească pur şi simplu împreună şi să se prăbuşească în apa mocirloasă.

Powell susţinea că *Regele Mării* era la fel de trainic ca întotdeauna. Încă bun să iasă în largul mării, se jura ei. După părerea Lilei, abia se mai legăna în largul portului Londrei.

Puse un picior pe rampă şi scândurile gemură îndurerate, sunetul transmiţându-se mai departe, până când întreg vasul păru să protesteze la venirea ei. Un protest pe care îl ignoră, urcând la bord şi desfăcându-şi nodul pelerinei de la gât.

Corpul Lilei tânjea după somn, însă continuă să-şi îndeplinească ritualul de noapte, traversând puntea până la prova şi apucând strâns de timonă. Lemnul rece din palmă, uşoara legănare a punţii de sub picioarele ei, totul părea *potrivit.* Lila Bard era convinsă până în măduva oaselor că era menită să fie pirat. Nu avea nevoie decât de un vas funcţional. Şi, odată ce avea unul… o pală de vânt îi umflă pelerina şi, o clipă, se văzu departe de portul Londrei, departe de orice uscat, brăzdând inima mărilor. Închise ochii şi încercă să-şi închipuie cum trebuia să se simtă briza mării pătrunzând prin mânecile ei roase de atâta purtat. Bătaia oceanului în pereţii vasului. Electrizanta libertate – adevărata libertate – şi aventura. Îşi înălţă bărbia, când un talaz imaginar o stropi cu apă sărată pe obraz. Trase adânc aer în piept şi zâmbi la gustul aerului mării. Iar când deschise ochii, fu mirată să-l vadă pe *Regele Mării* exact ca înainte. Legat la chei şi mort.

Lila plecă de la timonă, mergând de-a lungul punţii, şi pentru prima oară în noaptea aceea, când ghetele ei bocăneau pe lemn, simţi ceva asemănător siguranţei. Ştia că *nu* era în siguranţă, ştia că nicăieri în oraş n-ar fi fost, nici într-o trăsură căptuşită cu catifea din Mayfair, şi, desigur nici pe un hârb pe jumătate putrezit de la capătul periculos al cheiurilor, dar simţea ceva de genul ăsta. Să fi

fost… familiar? Sau poate doar la adăpost. Mai în siguranţă de atât nu putea fi. Nicio pereche de ochi n-o iscodi traversând puntea. Nimeni n-o zări coborând treptele care duceau în măruntaiele vasului. Nimeni n-o urmări pe micuţul culoar umed şi rece sau în cabina de la capăt.

Nodul din gât îi slăbi în sfârşit, îşi scoase pelerina de pe umeri şi-o aruncă pe un pat ce ocupa toată lungimea unuia dintre pereţii cabinei. Pelerina căzu fluturând pe pat, urmată curând de jobenul care-şi împrăştie accesoriile deghizării ca bijuteriile pe materialul negru. O sobiţă cu cărbuni se afla într-un colţ, tăciunii abia încălzind odaia. Lila îi aţâţă şi folosi băţul ca să aprindă câteva lumânări de seu răspândite prin cabină. Apoi îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe pat, lângă celelalte lucruri. La urmă, îşi dădu jos centura, eliberând tocul pistolului şi pumnalul din chinga de piele. Nu erau singurele ei arme, fireşte, dar erau singurele pe care catadicsi să şi le scoată. Pumnalul nu era cu nimic deosebit, doar crâncen de ascuţit – îl trânti pe pat laolaltă cu restul lucrurilor dezbrăcate –, dar pistolul era o bijuterie, un revolver cu cremene, care căzuse din mâna unui gentleman înstărit, când murise, drept în mâna ei, cu un an în urmă. Caster – toate armele bune merită un nume – era o frumuseţe de armă şi îl aşeză binişor, aproape cu respect, în sertarul biroului.

Emoţiile nopţii se răciseră cât mersese pe chei, înflăcărarea se făcuse scrum, iar Lila se trezi vlăguită şi se trânti pe un scaun. Acesta protestă la fel ca toate celelalte de pe vas, gemând viguros când îşi sui ghetele pe birou, a cărui tăblie de lemn ros de vreme era încărcată de hărţi, cele mai multe făcute sul, mai puţin una, întinsă şi fixată cu pietre sau cu fleacuri furate. Era harta ei preferată pentru că niciunul dintre locurile înfăţişate nu era numit. Cu siguranţă, cineva ştia ce soi de hartă era şi unde ducea, dar Lila n-avea habar. Pentru ea, era o hartă spre oriunde.

Un geam mare de oglindă stătea pe birou, rezemat de peretele cabinei, argintul său fiind înceţoşat şi scorojit pe la margini. Îşi întâlni privirea în oglindă şi se înfiora puţin.

Îşi trecu degetele prin păr. Era nepieptănat, negru şi aspru, când îi atingea obrajii.

Lila avea nouăsprezece ani.

Nouăsprezece şi fiecare an îl simţise smuls cu dalta din ea. Îşi apăsă pielea de sub ochi, trase de obraji, îşi şterse buzele cu un deget. Trecuse multă vreme de când îi mai spusese cineva că era frumoasă.

Nu că şi-ar fi dorit să fie frumoasă. Frumuseţea nu i-ar fi servit. Şi Dumnezeu ştie că ea nu le invidia pe *lady,* strânse fedeleş în corsetele lor şi cu grămezi de fuste, cu râsul lor fals şi felul ridicol în care îl foloseau. Felul în care leşinau şi se sprijineau de bărbaţi, mimând slăbiciunea ca să savureze puterea lor.

De ce s-ar fi *prefăcut* cineva că e slab era peste putinţa ei de înţelegere.

Lila încercă să-şi imagineze că ar fi o lady dintre cele de la care furase în noaptea aceea – atât de uşor să te încurci în toate pânzeturile alea, atât de uşor să te împiedici şi să fii prinsă de o mână săritoare – şi zâmbi. Câte lady flirtaseră cu *ea?* Leşinaseră, se sprijiniseră şi se prefăcuseră că se minunează de puterea *ei?*

Lila simţi greutatea prăzii de noapte în buzunar.

Destule.

Să le fie învăţare de minte, pentru că s-au jucat de-a slăbiciunea. Poate că n-o să se mai grăbească atâta să leşine la fiecare joben şi să se apuce de fiecare mână oferită.

Îşi lăsă capul pe speteaza scaunului. Îl auzi pe Powell în cabina lui, desfăşurându-şi rutina nocturnă de băut şi de înjurat, de mormăit poveşti la pereţii buhăiţi ai vasului putred. Poveşti despre pământuri pe care nu le vizitase niciodată. Despre fetişcane pe care nu le curtase niciodată. Despre comori pe care nu le jefuise niciodată. Era un mincinos, un beţivan şi un prost – îl văzuse în toate trei ipostazele, în absolut fiecare noapte, în *Fluxul Golaşului* –, dar avea o cabină în plus şi ei îi trebuise una, aşa că făcuseră o înţelegere. Ea îi dădea o parte din prada de fiecare noapte pentru găzduire şi, în schimb, el uita că

închiriase cabina unui infractor căutat de poliţie, lăsând-o unei fete.

Powell perora în cabina lui. O ţinea aşa ore în şir, dar Lila era obişnuită cu zgomotul, pe care curând nu-l mai auzi, stingându-se deopotrivă cu celelalte gemete, vaiete şi bombăneli ale bătrânului *Rege al Mării.*

Capul începuse să-i cadă în piept, când cineva bătu la uşa ei de trei ori. Mă rog, cineva bătu de două ori, dar era în mod cert prea beat ca să ducă la capăt şi a treia bătaie, lăsând mâna să alunece pe lemn. Lila îşi dădu picioarele jos de pe birou şi ghetele-i aterizară greoi pe podea.

— Ce-i? strigă ea, ridicându-se în picioare când uşa se deschise de perete.

Powell rămase în prag, clătinându-se de la băutură şi de la legănatul blând al vasului.

— Liiiila, îi cântă el numele. Liiiiilaaaaa.

— Ce?

Zgâlţâia o sticlă de băutură într-o mână. O întinse pe cealaltă, cu palma în sus.

— Partea mea.

Lila îşi înfundă mâna în buzunar şi o scoase plină cu monede. Cele mai multe erau şterse, dar printre ele sclipeau câteva bucăţi de argint; le culese şi le lăsă să cadă în palma lui Powell. El închise pumnul şi zornăi banii.

— Nu-i destul, zise el, când ea dădu drumul mărunţişului de aramă înapoi în buzunar.

Lila simţi ceasul de argint în vestă, cald, în dreptul coastelor, dar nu-l scoase. Nu ştia bine de ce. Poate că îi plăcea obiectul acela, la urma urmei. Sau poate că se temea că, dacă începea să-i ofere astfel de lucruri preţioase, Powell avea să înceapă să le aştepte.

— Noapte slabă, zise ea, încrucişându-şi braţele. O să completez diferenţa mâine.

— Eşti o pacoste! bolborosi Powell.

— Nu, zău, zise ea, zâmbind forţat.

Tonul ei era dulceag, dar rânjetul îi era tăios.

— Poate mai mult pacoste decât câştig, continuă el. Fără îndoială mai mult decât câştig în seara asta.

— O să-ţi aduc restul mâine, zise ea, lăsând mâinile pe lângă corp. Eşti beat. Du-te la culcare!

Dădu să-i întoarcă spatele, dar Powell o prinse de cot.

— O să-l iau în seara asta, zise el, rânjind batjocoritor.

— Am spus că nu…

Sticla căzu din cealaltă mână a lui Powell, când el o îmbrânci, lipind-o cu spatele de birou şi ţinând-o în loc cu şoldurile.

— Nu-i musai să fie bani, şopti el, coborându-şi ochii spre pieptarul cămăşii. Trebuie să fie un corp de fată pe aici, pe undeva.

Începu să-şi plimbe mâinile pe ea şi Lila îi înfipse un genunchi în burtă şi-l împinse, iar el se clătină înapoi.

— N-ar fi trebuit să faci asta, mârâi Powell, roşu la faţă.

Degetele lui se luptară cu catarama. Lila nu aşteptă. Se repezi după pistolul din sertar, dar Powell ridică brusc capul, făcu un salt şi o prinse de încheietură, trăgând-o spre el. O aruncă pe spate, pe pat, iar ea ateriză pe jobenul, pelerina şi pumnalul lepădate.

Lila bâjbâi după pumnal, iar Powell se năpusti spre ea. Îi înşfăcă un genunchi, când degetele ei se strânseră în jurul tecii de piele. O smuci spre el şi ea scoase arma din teacă; iar când îi prinse şi cealaltă mână, se folosi de strânsoarea mâinii lui ca să se salte în picioare şi să-i înfigă pumnalul în piept.

Şi imediat, toată lupta luă sfârşit în micuţa cabină înghesuită.

Powell se uită la mânerul pumnalului din piept, cu ochii bulbucaţi de uimire, şi o secundă păru că ar vrea să continue în pofida lui, dar Lila ştia cum să folosească un pumnal, ştia unde să taie ca să rănească şi unde ca să ucidă.

Strânsoarea mâinilor lui Powell deveni ca de menghină. Apoi slăbi. Se clătină şi se încruntă, iar genunchii îi cedară.

— N-ar fi trebuit să faci asta, şopti ea, scoţând cuţitul din rană, înainte ca el să se prăbuşească.

Corpul lui Powell căzu greoi la podea şi rămase acolo.

Lila îl privi un moment, minunându-se de încremenire, liniştea fiind întreruptă numai de pulsul ei şi de pleoscăitul apei pe lângă coca vasului. Îl împinse cu vârful bocancului.

Mort.

Mort… şi totul era murdar.

Sângele se întindea pe duşumea, umplând crăpăturile dintre scânduri şi scurgându-se în adâncul vasului. Lila trebuia să facă ceva. *Acum.*

Se lăsă pe vine, şterse lama de cămaşa lui Powell şi îşi recuperă arginţii din buzunarul lui. Apoi păşi peste cadavru, îşi luă revolverul din sertar şi se îmbrăcă. Atunci când centura îi atârnă din nou la brâu şi pelerina pe umeri, ridică sticla de whisky de pe podea. Nu se spărsese în cădere. Lila îi scoase dopul cu dinţii şi goli conţinutul peste Powell, chiar dacă avea probabil destul alcool în el ca să ardă şi fără cantitatea din sticlă.

Luă o lumânare şi era gata să atingă flacăra de podea, când îşi aminti de hartă. Cea spre oriunde. O degajă de obiectele de pe birou şi o vârî sub pelerină, apoi, după o ultimă privire prin cameră, dădu foc mortului şi vasului.

Lila stătu pe chei şi privi *Regele Mării* arzând.

Îl privi cu fruntea sus, cu faţa încălzită de focul ce-i lumina bărbia şi obrajii, la fel cum i le luminase flacăra chibritului improvizat înaintea poliţistului. *Păcat!* gândi ea. Îi plăcea, oarecum, vasul putred. Însă nu era al ei. Nu, al ei avea să fie mult mai bun.

Regele Mării gemu când flăcările îi mistuiră pielea, apoi oasele, iar Lila urmări vasul mort care începea să se ducă la fund. Stătu astfel până ce auzi strigăte îndepărtate şi tropotul bocancilor. Prea târziu, desigur, dar veneau totuşi în ajutor.

Atunci oftă şi plecă să caute un alt loc unde să-şi petreacă noaptea.

III

Barron stătea pe treptele *Aruncăturii de Piatră,* privind

absent spre chei, când Lila se apropie agale, cu jobenul şi harta la subsuoară. Când îi urmări privirea, văzu urmele incendiului pe deasupra acoperişurilor clădirilor, fumul ridicându-se ca năluca pe fundalul cerului înnorat.

Barron se prefăcu, la început, că n-o observă. Nu-l putea învinui. Ultima oară când se văzuseră, în urmă cu aproape un an, o dăduse afară pentru şterpeleală – nu de la el, desigur, ci de la un client –, iar ea plecase valvârtej, blestemându-l, cu tot cu taverna şi hanul lui.

— Unde crezi că te duci? bubuise el în urmă ca un tunet.

Fusese cel mai apropiat răcnet slobozit de el vreodată.

— Să găsesc aventura! strigase ea, fără să privească înapoi.

Acum Lila îşi freca ghetele pe pavaj. El trăgea dintr-o ţigară.

— Te-ai întors atât de curând? zise el, fără să se uite la ea.

Lila urcă treptele, proptindu-se cu spatele de uşa tavernei.

— Ai găsit aventura aia? Sau te-a găsit ea pe tine?

Lila nu răspunse. Putea auzi clinchetul paharelor dinăuntru, sporovăială beţivilor îmbătându-se şi mai tare. Ura zgomotul ăsta, ura aproape toate tavernele, dar nu şi *Aruncătura de Piatră.* Celelalte îi provocau repulsie, o *respingeau,* dar localul ăsta o atrăgea ca gravitatea, o forţă discretă şi constantă. Chiar şi atunci când nu voia, întotdeauna părea să ajungă aici. De câte ori, în ultimul an, picioarele nu o aduseseră înapoi, pe treptele astea? De câte ori fusese gata să cedeze şi să intre? Nu că Barron ar fi avut nevoie să afle. Îl privi lăsându-şi capul pe spate şi uitându-se în sus, la stele, de parcă ar fi putut vedea ceva, în afară de nori.

— Ce s-a întâmplat cu *Regele Mării?* întrebă el.

— A ars.

Un fior sfidător de mândrie îi umplu pieptul când ochii lui se măriră puţin, surprinşi. Îi plăcea să-l surprindă pe Barron. Nu era uşor.

— Cum? întrebă el, calm.

— Ştii cum se întâmplă, zise Lila, ridicând din umeri. Lemnul vechi se aprinde atât de uşor.

Barron îi aruncă o privire şi suflă aerul încărcat de tutun din plămâni.

— Powell ar fi trebuit să aibă mai multă grijă cu bricul lui.

— Mda, zise Lila.

Îşi juca degetele pe borul jobenului.

— Miroşi a fum.

— Trebuie să închiriez o cameră.

Cuvintele i se opriră în gât.

— Ciudat! zise Barron, trăgând din ţigară. Îmi amintesc foarte clar că mi-ai sugerat să-mi iau taverna şi multele – deşi modestele – mele camere şi să mi le vâr pe toate în…

— Lucrurile se mai schimbă, îl întrerupse ea, smulgându-i ţigara din gură şi trăgând un fum.

El o studie în lumina felinarului.

— Eşti bine?

Lila studie fumul care i se revărsa printre buze.

— Întotdeauna sunt bine.

Îi dădu ţigara înapoi şi scotoci după ceasul de argint din buzunarul vestei. Era cald şi neted şi nu-şi dădea seama de ce îi plăcea atât de mult, dar îi plăcea. Poate pentru că fusese o alegere. Să-l ia fusese o alegere. Şi să-l păstreze fusese o alegere. Şi poate că alegerea începuse ca pură întâmplare, dar parcă mai era ceva la mijloc. Poate că îl păstrase cu un motiv. Sau poate că îl păstrase numai pentru momentul acesta. I-l întinse lui Barron.

— Face destul pentru câteva nopţi?

Proprietarul *Aruncăturii de Piatră* îl cercetă din ochi. Apoi întinse mâna şi-i închise Lilei palma în jurul ceasului.

— Păstrează-l, zise el, liniştit. Ştiu că eşti bună de plată în bani.

Lila strecură obiectul în buzunar, mulţumită să-i simtă greutatea, însă dându-şi seama că era la fel cum plecase, fără nimic. Mă rog, aproape nimic. Un joben, o hartă spre oriunde – sau spre nicăieri –, un mănunchi de pumnale, un pistol cu cremene, câteva monede şi un ceas de argint.

Barron deschise uşa, dar, când dădu să intre, îi bară calea.

— Nimeni de aici nu e o ţintă, ’nţeles?

Lila dădu din cap, mecanic.

— Nu stau mult, zise ea. Doar până se împrăştie fumul.

Sunetul paharelor sparte ajunse la ei de dincolo de uşă, iar Barron oftă şi intră, strigându-i peste umăr:

— Bine ai venit înapoi!

Lila suspină şi se uită în sus, nu la cer, ci la ferestrele de la etaj ale micii taverne soioase. Nu era nici pe departe o corabie de piraţi, un loc pentru libertate şi aventură.

Doar până se împrăştie fumul, îşi repetă ea.

Poate că nu era atât de rău. La urma urmelor, nu se întorsese la *Aruncătura de Piatră* cu coada între picioare. Se ascundea. Un bărbat căutat de poliţie. Zâmbi la ironia termenului.

O bucată de hârtie flutura pe stâlp, lângă uşă. Era acelaşi afiş pe care i-l arătase poliţistul şi zâmbi la personajul cu mască şi pălărie cu boruri largi, ce se uita la ea de sub cuvântul CĂUTAT. *Hoţul din Umbră,* o numiseră ei. O desenaseră mai înaltă şi mai slabă decât era de fapt, lungită spectral, îmbrăcată în negru şi înspăimântătoare. Material pentru basme. Şi legende.

Lila îi făcu umbrei cu ochiul şi intră.

4

TRONUL ALB

I

— Poate ar fi mai bine să fie un carnaval.

— Concentrează-te!

— Sau poate un bal mascat. Ceva cu un pic de acţiune.

— Hai, Rhy! Fii atent.

Prinţul stătea într-un scaun cu spătar înalt, cu cizmele cu catarame de aur cocoţate pe masă, rostogolind un glob de sticlă în palme. Globul făcea parte dintr-o versiune mai amplă şi mai complicată a jocului pe care Kell îl dăduse la schimb în *Aruncătura de Piatră.* În loc de pietricele, băltuţe sau grămăjoare de nisip cuibărite într-o tablă de joc, aici erau cinci globuri de sticlă, fiecare conţinând câte un element. Patru încă şedeau în cufăraşul de lemn negru de pe masă, cu interiorul căptuşit cu mătase şi colţurile ferecate în aur. Cel din mâna lui Rhy conţinea un pumn de pământ şi se clătina dintr-o parte în alta, pus în mişcare de degetele lui.

— Costume în straturi, ca să poţi scoate unul… continuă el.

Kell oftă.

— Putem să începem cu toţii seara complet îmbrăcaţi şi să sfârşim în…

— Nici măcar nu încerci!

Rhy gemu. Cizmele lui aterizară pe podea cu o bufnitură, când se îndreptă în scaun şi ţinu globul de sticlă între ei.

— Bine, zise el. Admiră-mi dibăcia magică!

Rhy miji ochii la pământul închis în glob şi, încercând să se concentreze, vorbi cu pământul în şoaptă, murmurându-i ceva în engleză. Dar pământul nu se clinti. Kell observă o cută între ochii lui Rhy, în timp ce se concentra şi şoptea şi

aştepta, devenind din ce în ce mai enervat. În cele din urmă, pământul se mişcă (deşi fără tragere de inimă) în glob.

— Am reuşit! exclamă Rhy.

— L-ai zgâlţâit, zise Kell.

— N-aş trişa.

— Mai încearcă o dată.

Rhy scoase un sunet exasperat şi se prăbuşi în scaun.

— Căutăm peste tot! Să fie Sanct! Kell. Ce e în neregulă cu mine?

— Nimic nu-i în neregulă, îl asigură Kell.

— Vorbesc unsprezece limbi, zise Rhy. Unele sunt din ţări pe care nu le-am văzut niciodată şi nici nu cred c-o să calc vreodată pe-acolo, totuşi nu pot convinge o fărâmă de pământ să se mişte sau o picătură de apă să se ridice din balta ei.

Răbufni mânios:

— E înnebunitor! De ce e limbajul magiei atât de dificil, încât să nu-l pot stăpâni?

— Pentru că nu poţi cuceri elementele cu farmecul tău, cu zâmbetul tău sau cu rangul tău, zise Kell.

— Nu mă respectă, reluă Rhy cu un surâs fals.

— Pământului de sub picioarele tale nu-i pasă că o să fii rege. Nici apei din pahar. Nici aerului pe care-l respiri. Trebuie să le vorbeşti ca unor egali de-ai tăi sau, mai bine, să le implori bunăvoinţa.

Rhy oftă şi se frecă la ochi.

— Ştiu, ştiu. Numai că aş vrea… se întrerupse.

Kell se încruntă. Rhy părea sincer mâhnit.

— Ce-ai vrea?

Ochii lui Rhy se ridicară spre Kell, punctele aurii sclipind chiar în clipa în care un zid se ridică în spatele lor.

— Aş vrea ceva de băut, zise el, îngropând subiectul.

Se ridică de pe scaun şi traversă încăperea ca să-şi toarne un pahar de pe o etajeră cu băuturi de la perete.

— Chiar încerc, Kell. Vreau să fiu bun sau, cel puţin, mai bun. Dar nu putem cu toţii să fim…

Rhy luă o înghiţitură şi flutură mâna spre Kell. Cuvântul

pe care bănui că-l căuta Rhy era *antari.* În schimb, zise:

— *Tu.*

— Ce pot să spun? rosti Kell, trecându-şi mâna prin păr. Sunt unicat.

— Sunteţi doi.

Fruntea lui Kell se încruntă.

— Că tot voiam să te întreb, ce treabă a avut Holland aici? Rhy dădu din umeri şi se întoarse agale spre cufărul cu elemente.

— Aceeaşi ca întotdeauna. A adus scrisori.

Kell îl cercetă pe prinţ. Ceva nu se lega. Toată lumea ştia că Rhy nu putea sta locului când minţea, iar Kell îl urmări cum îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi bate darabana pe capacul deschis al cufărului. Însă, în loc să-l descoasă mai departe, Kell îl lăsă în pace, întinzând mâna pe masă şi luând un alt glob de sticlă din cufăr, de data asta pe cel cu apă. Îl ţinu în echilibru în palmă, cu degetele despărţite.

— Te forţezi prea tare, zise el.

Kell îi porunci cu gândul apei din glob să se mişte, iar aceasta se mişcă, învârtindu-se mai întâi lent şi în cercuri largi, apoi mai repede şi mai adunat, creând un mic ciclon, închis în glob.

— Pentru că *este* greu, zise Rhy. Numai pentru că tu o faci să pară uşor, nu înseamnă că şi este.

Kell nu voia să-i spună lui Rhy că el nici nu trebuia să vorbească pentru a mişca apa. Că doar se gândea la cuvinte, le simţea, iar elementul asculta şi răspundea. Indiferent ce forţă circula prin apă – şi prin nisip, prin pământ şi prin restul – circula şi prin el şi îi putea impune voinţa, cum îi putea impune unui picior sau unui braţ să se mişte. Singura excepţie era sângele. Deşi circula la fel ca restul, sângele nu asculta de legile elementelor – nu putea fi controlat, să i se spună să se mişte sau să stea neclintit. Sângele avea o voinţă proprie şi trebuia să i te adresezi nu ca unui obiect, ci ca unui egal, ca unui adversar. Tocmai de aceea magicienii *antari* erau deosebiţi. Pentru că stăpânirea lor nu se limita asupra elementelor, ci se

manifesta şi asupra sângelui. Dacă invocarea elementelor era destinată numai să-ţi ajuţi mintea să rămână concentrată, atunci să găseşti o sincronicitate personală cu magia era meditaţie, un imn şi în egală măsură o poruncă. Iar comenzile date de un *antari* sângelui erau, cum sugerează şi termenul, *comenzi.* Cuvintele pe care Kell le rostea ca să deschidă uşi sau ca să vindece răni cu sângele lui erau *ordine.* Şi trebuiau să fie rostite, ca să li se dea ascultare.

— Cum e? întrebă Rhy, din senin.

Kell îşi mută atenţia de la globul de sticlă, dar apa continuă să se învârtească înăuntru.

— Cum e ce anume?

— Cealaltă Londră.

Kell şovăi. Pe un perete se afla o tăbliţă divinatorie. Spre deosebire de panourile netede şi negre de ardezie, prin care transmiteau mesaje prin tot oraşul, tăbliţa aceasta servea unui scop diferit. În loc de piatră, luciul îi era dat de un strat subţire de apă neclintită, vrăjită să proiecteze gândurile, amintirile, imaginile din mintea cuiva pe suprafaţa apei. Era folosită ca oglindă, e adevărat, dar şi pentru a-ţi împărtăşi gândurile cu alţii, ca ajutor când cuvintele tale nu reuşeau să se exprime sau pur şi simplu îţi lipseau.

Cu ajutorul tăbliţei, Kell i-ar fi putut arăta. Să-l lase pe Rhy să vadă celelalte Londre aşa cum le văzuse el. O parte egoistă îşi dorea să împărtăşească asta cu fratele lui, ca să nu se mai simtă atât de singur, ca să mai vadă şi altcineva, ca să mai ştie şi altcineva. Însă problema cu oamenii, descoperise Kell, era că ei nu voiau *cu adevărat* să ştie. Li se părea că vor, dar cunoaşterea îi făcea nefericiţi. De ce să-ţi umpli mintea cu lucruri pe care nu le puteai folosi? De ce să te gândeşti la nişte locuri în care nu te poţi duce? La ce i-ar fi folosit lui Rhy, care cu toate privilegiile pe care poziţia sa princiară i le-ar fi putut garanta, n-ar fi putut pune niciodată piciorul într-o altă Londră?

— Neinteresant, zise Kell, punând globul la loc în cufăr.

De îndată ce degetele lui se desprinseră de sticlă,

ciclonul se strică, apa plescăind şi încremenind. Înainte ca Rhy să mai poată întreba şi altceva, Kell arătă spre globul din mâna prinţului şi îi ceru să mai încerce o dată.

Rhy încercă – şi eşuă din nou – să mişte pământul din globul de sticlă. Scoase un sunet de frustrare şi aruncă sfera pe masă.

— Sunt fără speranţă şi o ştim amândoi.

Kell prinse mingea de sticlă la marginea mesei şi o rostogoli înapoi.

— Practica… începu el.

— La naiba, practica n-o să ajute la nimic, ştii bine.

— Problema ta, Rhy, îl certă Kell, este că nu vrei să înveţi magia ca să înveţi magia. Tu vrei s-o înveţi numai pentru că-ţi închipui că o să te ajute să ademeneşti oamenii în patul tău.

Rhy mustăci.

— Nu văd de ce ar fi asta o *problemă,* zise el. Şi ar ajuta. Am văzut cum fetele – şi băieţii – se linguşesc în faţa ochiului tău negru, Kell.

Se ridică în picioare.

— Hai s-o lăsăm baltă cu lecţia! N-am dispoziţia potrivită pentru învăţat. Hai să mergem pe-afară!

— De ce? întrebă Kell. Ca să poţi folosi magia *ta* şi să ademeneşti oameni în patul *tău?*

— Bună idee, zise Rhy. Dar, nu. Trebuie să ieşim pentru că, vezi tu, suntem într-o misiune.

— Zău?

— Da. Pentru că, dacă nu ai de gând să te însori tu însuţi cu mine – şi, nu mă înţelege greşit, cred că am face o pereche straşnică –, trebuie să încerc să-mi găsesc o parteneră de viaţă.

— Şi crezi că ai să-ţi găseşti una hoinărind prin oraş?

— Dumnezeule, nu! zise Rhy cu un surâs în colţul gurii. Dar cine ştie ce distracţie nimeresc în timp ce dau greş.

Kell îşi dădu ochii peste cap şi împinse globurile pe masă.

— Să continuăm! spuse el.

— Hai să terminăm cu asta! scânci Rhy.

— O să terminăm, zise Kell, de îndată ce o să stăpâneşti flacăra.

Dintre toate elementele, focul era singurul pentru care Rhy arătase un… ei bine, talent ar fi fost prea mult spus, dar probabil o *aptitudine.* Kell eliberă tăblia mesei şi aşează un bol de metal, cu fund îngust, în faţa prinţului, laolaltă cu o bucată de cretă, o sticluţă cu ulei şi un instrument mic şi ciudat, ca două beţe carbonizate, prinse în cruce cu o balama la mijloc. Rhy suspină şi desenă cu creta pe masă, în jurul bolului, un cerc de legare. Apoi goli sticluţa în bol, uleiul adunându-se pe fund, nu mai mare decât o monedă de zece lini. După aceea ridică instrumentul, care îi încăpea complet în podul palmei. Era o scăpărătoare. Când Rhy închise mâna în jurul ei şi strânse, cele două tije se frecară una de alta şi scânteia din balama căzu peste ulei, care luă foc.

O flăcăruie albastră sălta pe suprafaţa uleiului cât o monedă, iar Rhy îşi trosni degetele, îşi dezmorţi gâtul şi îşi suflecă mânecile.

— Înainte ca flacăra să se stingă, îl grăbi Kell.

Rhy îi aruncă o privire piezişă, îşi puse mâinile de o parte şi de alta a cercului de legare, cu palmele spre cerc şi începu să-i vorbească focului, nu în engleză, ci în arnesiană. Era o limbă mai fluidă, mai linguşitoare, care se preta la magie. Cuvintele se revărsară şoptit, un şuvoi lin, neîntrerupt, de sunete care păreau să capete formă în încăperea din jurul lor.

Şi, spre uluirea amândurora, avură efect. Flacăra din bol deveni albă şi crescu, acoperind ce mai rămăsese din ulei şi continuând să ardă fără el. Se răspândi, cuprinse toată suprafaţa bolului şi erupse în aer, în faţa lui Rhy.

— Uite! zise Rhy, arătând spre lumina verde. Uite, am reuşit!

Şi reuşise. Însă, chiar şi când se opri din şoptit, flacăra continuă să crească.

— Nu-ţi pierde concentrarea! zise Kell, când focul alb se întinse, atingând marginea cercului de cretă.

— Cum aşa? îl luă la rost Rhy, în timp ce focul se

zvârcolea şi presa împotriva inelului de legare. Niciun cuvânt de laudă?

Îşi luase privirea de la foc ca să se uite la Kell, degetele sale alunecând pe masă când se întoarse.

— Nici măcar…

— *Rhy!* îl avertiză Kell, dar prea târziu.

Mâna lui Rhy atinsese cercul, ştergându-i linia de cretă. Focul răbufni, eliberat.

Cuprinse toată masa, subit şi fierbinte, iar Rhy fu cât pe ce să cadă pe spate cu scaunul, când se feri.

Dintr-o singură mişcare, Kell îşi scoase pumnalul, îi trecu tăişul peste palmă şi îşi lipi mâna însângerată de tăblia mesei.

— *As Anasae!* porunci el. *Dispersează!*

Focul vrăjit pieri instantaneu, dispărând în aer. Lui Kell i se învârtea capul.

Rhy rămăsese cu răsuflarea tăiată.

— Îmi pare rău, zise el, vinovat. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit…

Rhy nu putea suferi când Kell era silit să-şi folosească magia sângelui, pentru că se simţea personal responsabil – şi adesea era – pentru sacrificiul pe care îl presupunea. Îi provocase odată multă durere lui Kell şi nu şi-o iertase încă. Acum, Kell luă un şervet şi îşi şterse palma rănită.

— E în regulă, îl linişti, aruncând şervetul. Sunt bine. Dar cred că am terminat pentru azi.

Rhy dădu din cap, zdruncinat.

— Mi-ar prinde bine încă un pahar, zise el. Nişte tărie.

— De acord, spuse Kell cu un zâmbet obosit.

— Hei, n-am mai fost la *Strasna Aven* de-o veşnicie, replică Rhy.

— N-ar trebui să ne ducem acolo, zise Kell.

Ce voia să spună era: *nu te pot lăsa să te duci acolo.* În pofida denumirii sale, *Strasna Aven – Apele Binecuvântate* – devenise cârciuma preferată a indivizilor dubioşi din oraş.

— Hai! zise Rhy, deja revenind la dispoziţia sa aventuroasă dintotdeauna. O să-i luăm pe Percy şi pe

Mortimer şi o să ne dăm toţi gardieni şi…

În clipa aceea, cineva îşi drese glasul, iar Rhy şi Kell se întoarseră imediat şi îl văzură pe regele Maxim în prag.

— Sire, spuseră amândoi deodată.

— Băieţi, îi salută el, cum merg studiile?

Rhy îi aruncă lui Kell o privire cu înţeles, iar Kell ridică o sprânceană, dar nu spuse decât:

— Merg, vin şi pleacă. Tocmai am terminat.

— Bine, zise regele, scoţând o scrisoare.

Kell nu-şi dăduse seama cât de tare îşi dorea să bea cu Rhy până ce nu zări plicul şi pricepu că n-o să apuce. Se întristă, dar nu lăsă să se vadă.

— Am nevoie să-mi duci un mesaj la vecina noastră autoritară, zise regele.

Inima lui Kell se strânse cu amestecul straniu, familiar de teamă şi exaltare. Sentimentele astea erau nedespărţite când venea vorba despre Londra Albă.

— Prea bine, Sire!

— Holland a adus o scrisoare ieri, îi explică regele, dar n-a putut rămâne să ia şi răspunsul. I-am spus că o să-l trimit prin tine.

Kell se încruntă.

— Sper că e totul bine, zise el, precaut.

Rareori cunoştea conţinutul mesajelor regale pe care le purta, dar de regulă putea prinde din zbor tonul – corespondenţa cu Londra Cenuşie ajunsese la o simplă formalitate, oraşele având prea puţine în comun, în timp ce dialogul cu Londra Albă era constant şi producea mereu o cută adâncă pe fruntea regelui. „Vecina lor autoritară” (cum numea regele celălalt oraş) era un loc sfâşiat de violenţă şi putere, numele de la sfârşitul misivelor regale schimbându-se cu o tulburătoare frecvenţă. Ar fi fost foarte simplu să întrerupă corespondenţa şi s-o lase pe Londra Albă în declinul său, însă Coroana Roşie nu putea. Nu voia.

Se simţeau responsabili pentru oraşul muribund.

Şi erau.

La urma urmelor, fusese decizia Londrei Roşii să se

separe definitiv, lăsând-o pe Londra Albă – aflată între cea Roşie şi Neagră – captivă şi forţată să se lupte singură cu ciuma neagră, închizându-se bine înăuntru şi lăsând magia denaturată afară. Fusese o decizie care obsedase timp de secole şirul de regi şi regine, dar, la vremea aceea, Londra Albă era puternică – mai puternică şi decât cea Roşie –, iar Coroana Roşie crezuse (sau pretinsese) că era singura cale prin care aveau să supravieţuiască toţi. Avusese dreptate şi nu avusese. Cenuşia a căzut în uitare. Roşia nu doar că supravieţuise, dar chiar prosperase. Însă Alba era veşnic în schimbare. Oraşul, odinioară măreţ, căzuse pradă haosului şi eternelor recuceriri. Sânge şi cenuşă.

— Totul e bine atât cât se poate, zise regele şi-i întinse scrisoarea lui Kell, după care se întoarse spre uşă.

Kell dădu să-l urmeze, dar Rhy îl prinse de braţ.

— Jură! şopti prinţul abia auzit. Jură c-o să vii înapoi cu mâinile goale de data asta!

Kell şovăi.

— Jur! zise, în cele din urmă.

De câte ori nu rostise cuvintele astea, se întrebă el, în timp ce scoase o monedă palidă de argint de sub guler.

II

Kell trecu prin uşa dintre lumi şi se înfioră. Londra Roşie dispăruse, luând şi căldura cu ea; cizmele lui atinseră piatra îngheţată şi răsuflarea îi înflori în aer înaintea buzelor; îşi strânse haina – redingota neagră cu nasturi de argint – mai bine în jurul umerilor.

Priste ir Essen. Essen ir Priste.

Putere în Echilibru. Echilibru în Putere. Părţi egale, mottoul, mantra şi rugăciunea, cuvintele scrise dedesubtul blazonului regal în Londra Roşie, care puteau fi găsite şi în prăvăliile negustorilor, şi în casele localnicilor. Oamenii din lumea lui Kell credeau că magia nu era nici o resursă nesfârşită, nici una de rând. Era menită să fie folosită, dar nu în exces, întrebuinţată cu respect şi precauţie.

Londra Albă avea alte concepţii.

Aici magia nu era privită ca un egal. Era socotită drept ceva *de cucerit. De înrobit. De controlat.* Londra Neagră lăsase magia să se reverse în ea, s-o ia în stăpânire, s-o consume. În urma căderii oraşului, Londra Albă adoptase punctul de vedere opus, căutând să lege puterea prin toate mijloacele disponibile. *Puterea în Echilibru* devenise *Puterea în Dominaţie.*

Iar când oamenii s-au luptat să controleze magia, magia li s-a împotrivit. S-a închis în ea însăşi, s-a îngropat în adâncul pământului, inaccesibilă. Oamenii scurmau faţa lumii, extrăgând bruma de magie pe care încă o mai puteau înşfăca, dar era subţire şi se împuţina încontinuu, precum aceia care se luptau pentru ea. Magia părea hotărâtă să-i înfometeze până la moarte pe cei care o ţineau captivă. Şi încet, dar sigur reuşea.

Lupta avea un efect secundar şi tocmai efectul acesta fusese motivul pentru care Kell numise Londra Albă *albă:* fiecare milimetru al oraşului, zi şi noapte, vară şi iarnă, purta acelaşi giulgiu, ca un strat subţire de zăpadă – sau cenuşă – aşternut peste toate lucrurile. Şi peste toţi oamenii. Magia de aici era amară şi rea, acoperind viaţa lumii, căldura şi culoarea, dizolvându-le din orice şi lăsând în urmă numai cadavrul palid şi umflat.

Kell îşi puse şnurul cu moneda Londrei Albe – un obiect de fier greoi – pe după gât şi vârî banul sub guler. Negrul curat al redingotei sale îl scotea în evidenţă pe fundalul decolorat al străzilor oraşului şi îşi afundă mâna mânjită de sânge adânc în buzunar, înainte ca zărirea roşului intens să-i dea cuiva idei. Suprafaţa perlată a fluviului semiînghеţat – aici numit nici Tamisa, nici Isle, ci Sijlt – se întindea în spatele lui, iar dincolo de el, partea de nord a oraşului se prelungea cât vedeai cu ochii. Înaintea sa aştepta partea de sud şi, la vreo câteva străzi, castelul se avânta în aer cu turle ca pumnalele, corpul său masiv de piatră copleşind clădirile din jur.

Nu pierdu nicio clipă, ci o porni direct spre el.

Fiind înalt şi slab, Kell avea obiceiul să-şi aducă umerii

în faţă, dar când străbătu străzile Londrei Albe, îşi ţinu spatele drept, bărbia ridicată şi umerii înapoi, cizmele lui răsunând cu ecou pe pietrele pavajului. Nu doar ţinuta se schimbase. Acasă, Kell îşi masca puterea. Aici, ştia lecţia. Îşi lăsă magia să umple aerul, iar aerul flămând i-o înghiţi imediat, încălzindu-se pe pielea lui, absorbind-o prin tentacule de ceaţă. Avea de mers o distanţă bună. Trebuia să-şi arate tăria, dar în acelaşi timp o controla atent. Prea puţină, şi avea să fie văzut ca o pradă. Prea multă, şi avea să fie văzut ca un trofeu.

Teoretic, locuitorii cetăţii îl cunoşteau pe Kell sau ştiau despre el şi erau conştienţi că se afla sub protecţia Coroanei. Şi, *teoretic,* nimeni nu avea să fie atât de neghiob, încât să nu dea ascultare poruncii gemenilor Dane. Dar foamea – de energie, de viaţă – îi influenţa neaşteptat pe oameni. Îi silea să facă lucruri imprevizibile.

De aceea Kell era cu toate simţurile la pândă. Urmări soarele apunând în timp ce mergea, ştiind că Londra Albă era mai docilă pe timpul zilei. Noaptea, oraşul se schimba. Liniştea – o tăcere nenaturală, apăsătoare, ca o respiraţie reţinută – se spărgea şi lăsa loc zgomotelor, râsetelor şi sunetelor pasiunii – unii credeau că ar fi o cale de a atrage puterea –, dar mai ales zgomotelor de lupte şi ucideri. Un oraş al extremelor. Palpitant, probabil, dar mortal. Străzile ar fi fost negre de sânge de multă vreme, dacă asasinii nu l-ar fi băut pe tot.

Cât mai era soarele pe cer, cei nevoiaşi şi cei fără speranţă zăboveau în pragurile uşilor, atârnau pe jumătate ieşiţi pe pervazurile ferestrelor sau pierdeau vremea în gangurile dintre clădiri. Toţi îl urmăreau pe Kell cum trecea, priviri triste şi corpuri numai piele şi os. Hainele lor aveau aceeaşi înfăţişare decolorată ca restul oraşului. La fel şi părul, ochii şi pielea, care era acoperită de semne. Marcaje făcute cu fierul înroşit şi cicatrice, mutilări menite să lege de corpurile lor orice strop de magie pe care o puteau invoca. Cu cât erau mai slabi, cu atât mai multe cicatrice îşi făceau, rănindu-şi pielea într-o smintită încercare de a păstra puţina putere rămasă.

În Londra Roşie, astfel de stigmate ar fi fost considerate profanatoare, stricând nu doar corpurile, dar şi magia prin legarea de ele. Aici, numai cei puternici îşi puteau permite să dispreţuiască marcajele, dar chiar şi aşa, nu le priveau drept pângăritoare, ci doar disperate. Însă până şi cei mai presus de asemenea stigmate se bizuiau pe amulete şi talismane (numai Holland se plimba fără nicio bijuterie, în afara fibulei care-l însemna drept slujitor al tronului). Magia nu venea de bunăvoie aici. Limbajul elementelor fusese abandonat când încetaseră să mai asculte (singurul element care încă mai putea fi invocat era un soi de energie pervertită, un bastard al focului şi a altceva mai întunecat, denaturat). Câtă magie mai putuse fi captată fusese închisă cu de-a sila în forme, cu amulete, descântece şi vrăji de legare. Nu era niciodată destulă, nu sătura niciodată.

Dar oamenii n-au plecat.

Puterea lui Sijlt – chiar şi în starea lui pe jumătate îngheţată – îi lega de oraş, magia sa fiind singura pâlpâire a căldurii pierdute.

Astfel, rămăseseră şi viaţa continua. Cei care (încă) nu căzuseră pradă foamei neostoite de magie îşi vedeau de treburile lor zilnice şi stăteau în banca lor, făcând tot posibilul să uite că lumea murea încet. Mulţi se agăţau de speranţa că magia avea să se întoarcă. Visau că un conducător îndeajuns de puternic avea să reuşească să aducă puterea înapoi în venele lumii şi s-o reînvie.

Aşa că aşteptau.

Kell se întreba dacă locuitorii Londrei Albe credeau cu adevărat că Astrid şi Athos Dane erau îndeajuns de puternici sau dacă aşteptau, pur şi simplu, să apară următorul magician care să-i răstoarne. Pentru că, în cele din urmă, cineva avea s-o facă. Cineva întotdeauna o făcea.

Liniştea deveni mai apăsătoare, când castelul apăru drept în faţă. Londrele Cenuşie şi Roşie aveau amândouă palate pentru conducătorii lor.

Londra Albă avea o *fortăreaţă.*

Un zid înalt înconjura castelul şi între citadela semeaţă

şi zidurile exterioare se întindea o spaţioasă curte pavată cu piatră, înconjurând clădirea centrală ca un şanţ de apărare cu apă şi înţesată de marmure. Infama *Krös Mekt, Pădurea de Piatră*, era făcută nu din arbori, ci din statui, toate înfăţişând oameni. Se zvonea că statuile nu fuseseră întotdeauna piatră, că pădurea era de fapt un cimitir, păstrat de Dane drept comemorare a celor pe care-i uciseseră şi drept avertisment pentru oricine păşea dincolo de zidul exterior, sugerând soarta pe care o aveau trădătorii în Londra gemenilor.

Trecând pe sub arcul intrării şi prin curtea interioară, Kell se apropie de masivele trepte de piatră. Zece soldaţi din gardă flancau scările fortăreţei, nemişcaţi ca statuile din Pădure. Nu erau altceva decât marionete, deposedaţi de către regele Athos de absolut tot, în afară de aerul din plămâni, de sângele din vene şi de ordinele lui în urechi. Vederea lor îl făcu pe Kell să se cutremure. În Londra Roşie, folosirea magiei pentru a controla, a poseda sau a lega corpul şi mintea altei persoane era interzisă. Aici, nu era decât un alt semn al puterii lui Athos şi a lui Astrid, al autorităţii lor – şi, ca atare, al *dreptului* lor – de a conduce.

Gărzile stătură nemişcate; numai ochii pustiiţi îl urmăriră cum se apropie şi intră pe masivele uşi ale palatului. Dincolo de uşi, mai mulţi soldaţi stăteau aliniaţi pe lângă pereţii unei anticamere cu tavan boltit, neclintiţi ca piatra, în afară de privirile mobile. Kell traversă încăperea şi pătrunse în al doilea culoar pustiu. Abia când uşile se închiseră în urma lui, îşi îngădui să răsufle şi să-şi lase garda o idee mai jos.

— Eu n-aş face asta încă, îl preveni o voce din umbră.

În clipa următoare, o siluetă ieşi la vedere. Pe pereţi erau şiruri de torţe arzând, dar niciodată nu se consumau. În lumina lor pâlpâitoare Kell îl văzu pe cel care vorbise.

Holland.

Pielea acestui *antari* era aproape lipsită de culoare, iar părul negru ca smoala îi cădea pe frunte, sfârşind cu puţin deasupra ochilor săi. Unul dintre ochi era verde-cenuşiu, dar celălalt era lucios şi negru. Iar când ochiul acela l-a

întâlnit pe al lui Kell, senzaţia a fost de cremene izbindu-se una de alta cu scântei.

— Am venit cu o scrisoare, zise Kell.

— Serios? răspunse Holland, sec. Eu am crezut că ai venit la ceai.

— Ei bine, o să beau şi ceai, presupun, cât timp stau aici.

Gura lui Holland schiţă ceva care nu era tocmai un zâmbet.

— Athos sau Astrid? întrebă el, de parc-ar fi fost o ghicitoare.

Dar ghicitorile au un răspuns corect, pe câtă vreme, când vorbeai despre gemenii Dane, nu exista vreunul. Kell nu s-ar fi putut niciodată hotărî cu care dintre ei i-ar fi plăcut să se întâlnească. Nu avea încredere în cei doi, nu când erau împreună şi cu siguranţă nu când erau separaţi.

— Astrid, zise el, întrebându-se dacă alesese bine.

Holland nu-i dădu niciun indiciu, doar înclină capul şi-l conduse.

Castelul era construit ca o biserică (şi probabil asta fusese cândva), un schelet uriaş şi gol. Vântul şuiera prin holuri, iar paşii răsunau cu ecou pe dalele de piatră. Adică paşii lui *Kell* răsunau. Holland păşea cu graţia înspăimântătoare a unui animal de pradă. O semipelerină albă îi drapa un umăr, umflându-se în urma lui în mers. Era prinsă cu o fibulă, o broşă circulară de argint, gravată cu însemne care, de la distanţă, nu păreau altceva decât ornamente.

Însă Kell cunoştea povestea lui Holland şi a fibulei de argint.

N-o auzise din gura magicianului *antari,* desigur, dar cumpărase adevărul de la un localnic în *Osul Ars,* dând la schimb un lin din Londra Roşie pentru întreaga poveste, cu câţiva ani în urmă. Nu pricepuse de ce Holland – incontestabil cea mai puternică persoană din oraş şi, probabil, din lume – ar servi o pereche de ucigaşi glorificaţi ca Astrid şi Athos. Kell mai fusese în oraş de vreo câteva ori, înainte ca ultimul rege să fie înlăturat, şi îl văzuse pe Holland stând lângă suveran, dar ca aliat, nu ca

slujitor. Era altfel pe atunci, mai tânăr şi mai arogant, da, însă mai era întotdeauna şi altceva la el, ceva mai mult, o lumină în privirea sa. Un *foc.* Apoi, între o vizită şi următoarea, focul se dusese, la fel şi regele, înlocuit de gemenii Dane. Holland se afla în continuare acolo, lângă suverani, de parcă nu se întâmplase nimic. Însă se schimbase, devenise rece şi întunecat, iar Kell voise să ştie ce se întâmplase – ce se întâmplase *cu adevărat.*

Aşa că începuse să caute un răspuns. Şi îl găsise, cum găsea cele mai multe lucruri – şi cele mai multe îl găseau pe el – în taverna care niciodată nu se muta.

Aici era numită *Osul Ars.*

Povestitorul strânsese moneda în pumn, ca să-i simtă căldura, în timp ce băgase capul între umeri, stând pe taburetul lui, şi torsese povestea în maktahnă, limba nativă guturală a oraşului nemilos.

— *Ön vejr tök…* începuse el, în şoaptă. *Povestea spune…*

— Tronul nostru nu este garantat prin naştere. Nu e moştenit prin descendenţă. Ci poate fi cucerit. Cineva îşi croieşte drum până la tron şi îl ţine cât timp poate – un an, poate doi –, până când cade şi altcineva se ridică. Regii vin şi pleacă. E un ciclu constant. Şi, de obicei, e o chestiune destul de simplă. Ucigaşul ia locul celui ucis. În urmă cu şapte ani, când ultimul rege a fost omorât, au fost mai mulţi care au încercat să proclame coroana, dar în final au rămas trei. Astrid, Athos şi Holland.

Kell făcuse ochii mari. Deşi ştia că Holland servise regelui de dinainte, nu avusese idee de aspiraţiile lui de a deveni rege. Cu toate că era uşor de înţeles; Holland era *antari* într-o lume în care puterea însemna totul. Ar fi trebuit să fie învingătorul indiscutabil. Totuşi, gemenii Dane se dovediseră aproape la fel de puternici pe cât erau de lipsiţi de scrupule şi vicleni. Împreună îl învinseseră. Dar nu-l uciseseră. În schimb, îl *legaseră.*

La început, Kell crezuse că nu înţelesese bine – maktahna lui nu era perfectă, ca arnesiana – şi-l pusese să repete cuvântul. *Vöxt. Legat.*

— E agrafa aia, zisese omul din *Osul Ars,* bătându-se în

piept. Cercul de argint.

Era o vrajă de legare, îi explicase el. Una de magie neagră. Făcută de însuşi Athos. Palidul rege avea un dar nenatural de a-i controla pe ceilalţi – însă pecetea nu-l făcuse pe Holland un sclav lipsit de raţiune, ca soldaţii care păzeau holurile castelului. Nu-l lăsa să gândească, să simtă ori să vrea, ci doar să *execute.*

— Regele Athos e deştept, adăugase omul, jucându-se cu moneda lui. *Cumplit,* dar deştept.

Holland se opri brusc şi Kell îşi forţă mintea şi privirea să se întoarcă la holul castelului şi la uşa care acum aştepta înaintea lor. Privi cum magicianul *antari* îşi duce mâna la uşă, unde un cerc de simboluri erau arse în lemn. Îşi trecu rapid degetele peste ele, atingând patru, unul după altul; o încuietoare se deschise şi intrară amândoi.

Sala tronului era la fel de întinsă şi de pustie ca restul castelului, însă era circulară şi construită în întregime din piatră albă orbitoare, de la pereţii curbi şi coastele arcuite ale tavanului, până la podelele sclipitoare şi tronurile gemenilor, pe platforma ridicată în centru. Kell se înfioră, în pofida faptului că în încăpere nu era frig. Numai că *arăta* ca de gheaţă.

Îl simţi pe Holland îndepărtându-se, dar nu-şi abătu atenţia de la tron, mai exact de la femeia care şedea pe el.

Astrid Dane ar fi fost una cu decorul, dacă n-ar fi avut vene.

Ieşeau în evidenţă ca nişte fire negre pe mâini şi pe tâmple; restul corpului era un studiu în alb. Atât de mulţi erau cei din această Londră care încercau să mascheze faptul că se veştejeau, acoperindu-şi pielea sau fardând-o ca să pară mai sănătoşi. Regina palidă n-o ascundea. Părul ei lung, lipsit de culoare, era împletit la spate într-o coadă, iar pielea ca de porţelan părea contopită cu marginile tunicii. Întreaga costumaţie îi încingea corpul ca o armură; gulerul bluzei era înalt şi rigid, ca o apărătoare pentru gât, iar tunica însăşi o acoperea de la bărbie până la încheieturile mâinilor şi până în talie, mai puţin din dorinţa de modestie, Kell nu se îndoia, cât pentru protecţie. Sub

centura sclipitoare de argint, purta pantaloni mulaţi, vârâţi în cizme înalte (se zvonea că un bărbat o mustrase odată pentru că refuza să poarte rochii; ea-i tăiase buzele). Singurele pete de culoare erau albastrul-pal al ochilor şi talismanele verzi şi roşii care-i atârnau la gât, la încheieturi şi prin păr.

Astrid se instalase pe unul dintre cele două tronuri, cu trupul ei înalt şi zvelt ca o coardă întinsă pe sub haine. Subţire, dar nici pe departe neputincioasă. Se juca în neştire cu un pandantiv de la gât, a cărui piatră era ca sticla îngheţată, cu marginile roşii ca sângele proaspăt curs. Straniu, gândi Kell, să vezi ceva atât de viu-colorat în Londra Albă.

— Miros ceva plăcut, zise ea, cu ochii în tavan.

Apoi privirea coborî fără grabă şi se opri asupra lui Kell.

— Salutare, băiat-floare!

Regina vorbea engleza. Kell ştia că nu studiase limba şi că – la fel ca Athos – recurgea, în schimb, la vrajă. Undeva sub hainele strâmte, o rună de traducere îi era crestată în piele. Spre deosebire de tatuajele disperate făcute de flămânzii de putere, runa limbajului era o rezolvare de soldat la o problemă de politician. Londra Roşie trata engleza ca pe un semn de societate aleasă, dar Londra Albă nu-i găsise rostul. Holland îi spusese lui Kell, odată, că era o ţară de războinici, nu de diplomaţi. Preţuiau mai mult bătălia decât balurile şi nu vedeau niciun folos într-o limbă pe care poporul nu o înţelegea. Decât să piardă nişte ani învăţând limba comună dintre regi, cei care acaparau tronul pur şi simplu îşi tatuau runa.

— Maiestatea Voastră! salută Kell.

Regina îşi îndreptă spatele în tron. Moliciunea mişcărilor ei era o farsă. Astrid Dane era un şarpe, lent numai până când alegea să atace.

— Vino mai aproape! zise ea. Să văd cât ai mai crescut.

— Nu mai cresc de ceva vreme, zise Kell.

Ea îşi plimbă o unghie pe braţul tronului.

— Totuşi, nu te-ai decolorat.

— Nu încă, răspunse el, schiţând cu fereală un zâmbet.

— Vino aici! zise ea din nou, întinzând mâna, sau vin eu la tine.

Kell nu era sigur dacă era o promisiune sau o ameninţare, dar oricum nu avea de ales, aşa că înaintă în cuibul şarpelui.

III

Biciul plesni în aer, iar vârful despicat îi sfâşie băiatului pielea de pe spate. Nu ţipă – Athos îşi dori s-o fi făcut –, dar un icnet de durere îi scăpă printre dinţii strânşi.

Băiatul era ţintuit de o ramă metalică pătrată, ca o molie, cu braţele întinse larg şi încheieturile legate de fiecare dintre barele verticale ce alcătuiau laturile pătratului. Capul îi atârna înainte, sudoarea şi sângele îi şiroiau pe liniile feţei şi picurau de pe bărbie.

Avea şaisprezece ani şi nu făcuse o plecăciune.

Athos şi Astrid călăriseră pe străzile Londrei Albe pe armăsarii lor albicioşi, înconjuraţi de soldaţii cu ochii goi, desfătându-se cu frica din privirile gloatei şi, totodată, cu obedienţa ei. Genunchii loveau caldarâmul. Capetele se plecau până la pământ.

Însă un băiat – Athos aflase că îl chema Beloc, numele fiind rostit printre buzele însângerate – a rămas în picioare, cu fruntea foarte puţin aplecată. Atrăsese ochii mulţimii şi un freamăt visceral o străbătuse – şoc, desigur, dar dedesubt, uimire vecină cu încuviinţarea. Athos îşi oprise calul şi-l privise pe băiat, cântărind acest moment de sfidare tinerească încăpăţânată.

Şi Athos fusese cândva un băiat, fireşte. Făcuse lucruri prosteşti, negândite. Însă învăţase multe lecţii în lupta pentru coroana Albă şi mai multe încă de când şi-o însuşise. Ştia deci că, mai presus de toate, sfidarea era ca o buruiană, ceva ce trebuia smuls din rădăcini.

Pe calul său, sora lui văzu amuzată cum Athos îi azvârle o monedă mamei băiatului, care stătea lângă el.

— *Öt vosa rijke,* zise. Pentru pierderea ta.

În seara aceea, soldaţii cu ochii goi veniseră şi spărseseră uşa casei mici a lui Beloc şi îl scoseseră cu forţa pe băiatul care dădea din mâini şi din picioare şi ţipa, punându-i un sac pe cap, în stradă, în timp ce mama lui era ţinută deoparte printr-o vrajă scrijelită pe pereţii de piatră, incapabilă să facă altceva decât să se tânguiască.

Soldaţii îl târâseră pe băiat până la palat şi îl depuseseră, însângerat şi bătut, pe podeaua sclipitor de albă din faţa tronului lui Athos.

— Uite ce-aţi făcut! îşi certase Athos oamenii. Mi l-aţi rănit!

Regele palid stătea în picioare, uitându-se în jos la băiat.

— Asta este sarcina mea.

Acum biciul spintecă din nou aerul şi carnea şi, de data asta, Beloc ţipă.

Biciul curse din mâna lui Athos ca argintul topit, strângându-se într-o baltă pe pardoseală, lângă cizma lui. Începu să-l încolăcească pe după mână.

— Ştii ce văd eu în tine?

Strânse funia de argint şi o strecură într-o încheietoare de la brâu.

— Un foc.

Beloc scuipă sânge pe podea, fix între ei. Buzele lui Athos se strâmbară. Se repezi cu paşi mari spre băiat, îl apucă de falcă şi îl dădu cu capul de cadrul de metal. Beloc gemu de durere, geamătul fiindu-i înăbuşit de palma lui Athos, care îi acoperi gura. Regele îşi apropie buzele de urechea băiatului.

— Arde prin tine, şopti el, în obrazul băiatului. Abia aştept să-ţi tai carnea ca să-l scot afară.

— *Nö kijn avost*, mârâi Beloc, când mâna regelui coborî. *Nu mi-e frică de moarte.*

— Te cred, zise Athos, calm. Însă n-o să te omor. Deşi, sunt sigur, adăugă el, întorcându-i spatele, că o să-ţi doreşti s-o fi făcut.

În apropiere se afla o masă de piatră. Pe ea stătea un potir de metal, plin cu cerneală, iar alături, un cuţit foarte ascuţit. Athos le luă pe amândouă şi se întoarse spre

corpul răstignit al lui Beloc. Ochii băiatului se holbară când îşi dădu seama ce urma să se întâmple şi încercă să se smulgă din legături, dar acestea nu cedară.

Athos zâmbi.

— Ai auzit, aşadar, de tatuajele pe care le fac.

Tot oraşul ştia de înclinaţia – şi abilitatea – lui pentru vrăjile de legare. Marcaje care deposedau o persoană de libertatea, de identitatea, de sufletul său. Athos pregăti fără grabă cuţitul, lăsând frica băiatului să umple încăperea, în timp ce învârtea lama prin cerneală, îmbibând-o. Pe toată lungimea, lama avea un şanţ, pe care cerneala îl umplea ca pe un stilou. Când fu gata, regele palid scoase cuţitul mânjit, cu un gest seducător, încet, crud. Zâmbi şi apropie vârful de pieptul zbuciumat al băiatului care respira greu.

— O să te las să-ţi păstrezi mintea, zise Athos. Ştii de ce?

Vârful cuţitului străpunse pielea şi Beloc tresări.

— Ca să văd războiul care se va porni în ochii tăi, de fiecare dată când corpul tău se va supune voinţei mele şi nu voinţei tale.

Apăsă în jos, iar Beloc îşi înăbuşi un strigăt când cuţitul îşi croi drum prin carnea lui, de-a lungul claviculei, deasupra inimii. Athos şoptea ceva, încet şi monoton, în timp ce desena liniile vrăjii de legare. Prin pielea crestată sângele izvorî şi se întinse în calea tăişului, dar Athos nu părea deranjat, ci, cu ochii pe jumătate închişi, mânuia mai departe cuţitul.

Când termină, puse arma deoparte şi făcu un pas înapoi, să-şi admire opera.

Beloc atârna fără vlagă în legăturile lui, răsuflând anevoie. Sângele şi cerneala îi şiroiau pe piele.

— Stai drept! porunci Athos.

Pe chip apăru satisfacţia, când îl văzu pe Beloc încercând să se opună, cu toţi muşchii lui tremurând încordaţi împotriva comenzii, dar cedând şi ridicându-şi corpul rănit într-un soi de poziţie dreaptă. Ura se revărsa fierbinte din ochii băiatului, mai strălucitori ca niciodată, dar corpul îi aparţinea acum lui Athos.

— Ce e? întrebă regele palid.

Întrebarea nu-i era adresată băiatului, ci lui Holland, care se ivise în prag. Magicianul *antari* scrută scena – sângele, cerneala, băiatul torturat –, iar expresia lui se fixă undeva între surprindere distantă şi dezinteres. De parcă priveliştea nu însemna nimic pentru el.

Ceea ce era o minciună.

Lui Holland îi plăcea să se prefacă lipsit de trăiri, dar Athos ştia că e doar o pază. Poate că se prefăcea amorţit, însă nu era nici pe departe imun la senzaţii. La durere.

— *Ös-vo tach?* întrebă Holland, făcând semn din cap spre Beloc. *Eşti ocupat?*

— Nu, răspunse Athos, ştergându-şi mâinile cu o cârpă neagră. Cred că am terminat, deocamdată. Ce e?

— A sosit.

— Înţeleg, zise Athos, lăsând cârpa deoparte.

Pelerina lui albă atârna de un scaun. O luă şi o aruncă peste umeri, cu o mişcare fluidă, închizând clema la gât.

— Unde e acum?

— L-am dus la sora ta.

— Bine, zise Athos, atunci să sperăm că nu i-a curăţat deja toată carnea de pe oase.

Athos porni spre uşă, dar îi surprinse privirea lui Holland lunecând înapoi la băiatul legat de rama de metal.

— Ce să fac cu el? întrebă el.

— Nimic, zise Athos. O să mai fie aici când o să mă întorc. Holland dădu din cap, dar înainte să se răsucească spre ieşire, Athos îi puse o mână pe obraz. Holland nu se feri, nici măcar nu se încordă la atingerea regelui.

— Gelos? întrebă el.

Ochii bicolori ai lui Holland îi susţinură privirea lui Athos, şi cel verde şi cel negru la fel de fermi, fără să clipească.

— A suferit, adăugă Athos, blând. Dar nu ca tine. Îşi apropie capul de el.

— Nimeni nu suferă atât de frumos ca tine.

Şi, iată – la colţul gurii lui Holland, în cutele ochiului. Mânia. Durerea. Revolta. Athos zâmbi, triumfător.

— Ar fi mai bine să mergem, zise el, lăsând mâna jos. Înainte ca Astrid să-l înghită cu totul pe tânărul nostru oaspete.

IV

Astrid îi făcu semn să se apropie.

Kell şi-ar fi dorit să pună scrisoarea pe măsuţa îngustă dintre cele două tronuri şi să plece, să păstreze distanţa; dar regina palidă stătea acolo, cu mâna întinsă spre el.

Scoase scrisoarea regelui Maxim din buzunar, dar când regina se întinse s-o ia, ignoră scrisoarea şi îl apucă de încheietură. Dădu să-şi tragă mâna instinctiv, însă îl strânse mai tare. Inelele de pe degetele ei scânteiară, iar în aer se auzi un trosnit când mimă un cuvânt şi un fulger îi străbătu lui Kell tot braţul, urmat imediat de durere. Scrisoarea îi căzu din mână, iar magia din sânge ţâşni, obligându-l să acţioneze, să *reacţioneze,* dar se împotrivi impulsului. Era un joc. Jocul lui Astrid. *Voia* ca el să contracareze, aşa că îşi impuse să n-o facă, nici măcar atunci când puterea ei – cel mai apropiat lucru de un element pe care-l putea invoca, ceva ascuţit, electric şi nenatural – îi forţă un picior să se înmoaie sub el.

— Îmi place când îngenunchezi, zise ea încet, dându-i drumul la încheietură.

Kell îşi lipi palmele de podeaua rece de piatră şi trase aer în piept, zdruncinat. Astrid luă iute scrisoarea de pe jos şi o aşeză pe masă, înainte de a se lăsa din nou pe spate, în tronul ei.

— Ar trebui să te păstrez, adăugă, lovind gânditoare cu degetul pandantivul de la gât.

Kell se ridică uşor în picioare. O durere ascuţită îi zvâcnea în braţ, din cauza săgeţii de energie.

— De ce? întrebă el.

Îşi luă mâna de pe talisman.

— Pentru că nu îmi plac lucrurile care nu îmi aparţin, zise ea. Nu am încredere în ele.

— Ai încredere în *ceva?* replică el, frecându-şi încheietura. Sau în *cineva*, măcar?

Regina îl studie, buzele ei palide arcuindu-se la colţuri.

— Toate corpurile din pardoseala mea au avut încredere în câte cineva. Acum calc pe ele când îmi servesc ceaiul.

Kell privi granitul de sub picioarele lui. Existau zvonuri, fireşte, despre fragmentele de un alb mai stins care presărau pardoseala.

În clipa aceea, uşa se deschise larg în spate, iar Kell se întoarse şi-l văzu pe regele Athos intrând ţanţoş, cu Holland târâindu-se la vreo câţiva paşi în urmă. Athos era imaginea în oglindă a surorii sale, doar uşor distorsionată de umerii lui largi şi de părul mai scurt. În rest, era o copie identică – de la faţă până la muşchii subţiri şi oţeliţi şi până la cruzimea excesivă pe care o arătau amândoi.

— Am auzit că avem oaspeţi, zise voios.

— Înălţimea Voastră, îl salută Kell cu o înclinare a capului. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Deja? spuse regele palid. Rămâi să bem ceva!

Kell şovăi. Una era să-i refuzi invitaţia prinţului regent şi cu totul altceva să-l refuzi pe Athos Dane.

Athos zâmbi, intuindu-i indecizia.

— Ia uite cum se îngrijorează! soră.

Kell nu-şi dăduse seama că ea se ridicase din jilţ, până ce n-o simţi alături, plimbându-şi degetul peste nasturii de argint ai redingotei sale. *Antari* sau nu, gemenii Dane îl făceau să se simtă ca un şoarece în prezenţa şerpilor. Îşi impuse să nu se ferească a doua oară de atingerea reginei, ca să n-o provoace.

— Vreau să-l păstrez, frate, zise Astrid.

— Mă tem că suveranii vecini n-ar fi încântaţi, spuse Athos. Dar o să mai rămână să bea ceva. Nu-i aşa, jupâne Kell?

Kell simţi că aprobă din cap, încet, iar zâmbetul lui Athos se lărgi, dinţii sclipindu-i ca nişte vârfuri de pumnale.

— Minunat!

Pocni din degete şi apăru un servitor, întorcându-şi ochii

goi spre stăpânul său.

— Un scaun! porunci Athos.

Servitorul aduse unul şi-l aşeză în spatele lui Kell, înainte să se retragă, silenţios ca o stafie.

— Ia loc! comandă Athos.

Kell nu se aşeză. Îl privi pe rege cum urcă pe platformă şi se apropie de masa dintre tronuri. Pe ea se aflau o carafă cu un lichid auriu şi două cupe de sticlă. Athos ridică una dintre cupe, dar nu turnă din carafă. În schimb, se întoarse către Holland.

— Vino aici!

Magicianul *antari* Alb se retrăsese spre peretele îndepărtat, topindu-se în decor, în pofida părului său negru şi a ochiului profund întunecat. Acum se apropie cu paşii lui lenţi, silenţioşi. Când ajunse la Athos, regele îi întinse cupa goală şi spuse:

— Taie-te!

Lui Kell i se întoarse stomacul pe dos. Degetele lui Holland se ridicară, iniţial la clema de pe umăr, înainte să coboare spre jumătatea expusă a semipelerinei lui. Îşi suflecă mâneca, dând la iveală reţeaua venelor, dar şi un hăţiş de cicatrice. Magicienii *antari* se vindecau mai rapid decât cei mai mulţi oameni. Tăieturile trebuie să fi fost adânci.

Îşi luă pumnalul de la cingătoare şi puse braţul şi arma deasupra cupei.

— Maiestatea Voastră, zise Kell grăbit, mie nu-mi place sângele. N-aş putea să vă deranjez cerându-vă altceva?

— Bineînţeles, zise Athos, senin. Niciun deranj.

Kell aproape că dădu să răsufle uşurat, când Athos se întoarse spre Holland, care începuse să-şi coboare braţul. Regele palid se încruntă.

— Parcă am zis să te tai.

Kell se crispă când Holland îşi ridică braţul deasupra cupei şi îşi trecu lama peste piele. Tăietura nu era adâncă, o zgârietură, doar atât cât să dea sângele. Acesta izvorî şi curse într-un şuvoi subţire, în cupă.

Athos zâmbi şi îi susţinu privirea lui Holland.

— N-o să stăm aici toată noaptea, zise el. Apasă mai adânc.

Holland strânse din dinţi, dar execută porunca. Cuţitul pătrunse mai adânc în carne, iar sângele curse şuvoi în cupă, roşu, intens. Iar când cupa se umplu, Athos i-o întinse surorii lui şi îşi plimbă un deget pe obrazul lui Holland.

— Du-te să te cureţi! zise el încet, blând, cum i-ar vorbi un părinte copilului său.

Holland se retrase şi Kell îşi dădu seama că, între timp, nu numai că se aşezase, dar acum strângea atât de puternic braţele scaunului, încât i se albiseră nodurile degetelor. Îşi forţă degetele să dea drumul scaunului, în vreme ce Athos luă a doua cupă de pe masă şi turnă din lichidul palid.

I-o prezentă lui Kell, apoi bău ca să arate că şi cupa, şi conţinutul erau sigure, după care o umplu din nou, oferind-o lui Kell. Gestul unui om obişnuit cu subversiunile.

Kell luă cupa şi bău, prea repede şi prea cu poftă, în străduania lui de a-şi calma nervozitatea. De îndată ce goli cupa, Athos i-o reumplu. Băutura era uşoară, dulce şi tare, alunecând pe gât. Între timp, gemenii Dane îşi treceau cupa de la unul la altul, sângele lui Holland colorându-le buzele în roşu-viu. Puterea stă în sânge, se gândi Kell, simţind cum al lui începu să se încălzească.

— E uimitor! zise el, silindu-se să bea a doua porţie mai încet decât pe prima.

— Ce anume? întrebă Athos, aşezându-se pe tronul său.

Kell făcu semn spre cupa cu sângele lui Holland.

— Că izbutiţi să vă păstraţi hainele atât de albe.

Sfârşi cea de-a doua cupă, iar Astrid râse şi-i turnă o a treia.

V

Kell ar fi trebuit să se oprească la o cupă.

Sau două.

Credea că se oprise la a treia, dar nu era foarte sigur. Nu simţise din plin efectul băuturii decât atunci când se ridicase în picioare, iar pardoseala de piatră se înclinase periculos sub el. Kell ştia că fusese o prostie să bea atâta, dar sângele lui Holland îl zdruncinase. Nu-şi putea scoate din minte expresia feţei lui, norul care-i trecuse peste chip cu puţin înainte ca pumnalul să taie. Înfăţişarea lui Holland era o mască permanentă de calm ameninţător, dar numai pentru o fracţiune de secundă masca îi căzuse. Iar Kell nu făcuse nimic. Nu se rugase de Athos – nici măcar nu stăruise – ca să renunţe. N-ar fi obţinut nimic, şi totuşi… Holland era mag *antari.* Numai norocul îi distribuise pe Holland aici, în nemiloasa Albă, iar pe Kell în trepidanta Roşie. Dacă sorţii lor ar fi căzut invers?

Kell trase cu greutate aer în piept şi scoase aburi când răsuflă. Aerul rece nu-i limpezea capul cine ştie ce, dar ştia că nu se putea duce acasă, nu încă, nu în starea asta, aşa că pornise pe calea lui şerpuită pe străzile Londrei Albe.

Era o prostie. Nesăbuinţă. Întotdeauna fusese nesăbuit.

De ce? se întrebă el, dintr-odată furios pe el însuşi. De ce făcea mereu aşa? Călca pe lângă drumul sigur, intrând în umbră, în risc, în primejdie? *De ce?* îl auzi pe Rhy întrebând pe terasă, în noaptea aceea.

Nu ştia. I-ar fi plăcut să ştie, dar habar n-avea. Însă ar fi vrut să înceteze. Furia i se risipi, lăsând în urmă un sentiment cald şi ferm. Sau poate că era de la băutură.

Băutura fusese bună, indiferent din ce era făcută. O băutură tare. Însă nu genul de tărie care te face slab. Nu, nu, genul de tărie care te face tare. Care-ţi face sângele să vâjâie viguros. Care te face… Kell îşi ridică ochii să se uite la cer şi fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul.

Trebuia să se concentreze.

Era cât se poate de sigur că se îndrepta în direcţia generală a fluviului. Aerul era îngheţat pe buzele lui şi se întunecase – când apusese soarele? –, iar în lumina difuză, oraşul începea să freamăte în jurul lui. Tăcerea se spărgea în zgomot.

— Frumuşelule! şopti în maktahnă o femeie bătrână din

pragul unei uşi. Piele frumoasă. Oase frumoase.

— Pe aici, jupâne, îl invită o alta.

— Intră puţin!

— Odihneşte-ţi picioarele!

— Odihneşte-ţi oasele!

— Frumoase oase!

— Frumos sânge!

— Să-ţi beau sângele!

— Să-ţi mănânc viaţa!

— Vino înăuntru!

Kell încercă să se concentreze, dar părea că nu-şi poate ţine gândurile laolaltă. De îndată ce reuşea să prindă vreo câteva, o pală de vânt trecea prin mintea lui şi i le risipea, lăsându-l năuc şi puţin ameţit. Primejdia îl furnica pe la marginile simţurilor. Închise ochii, dar, ca de fiecare dată, vedea în spatele pleoapelor sângele lui Holland curgând în cupă şi atunci se silea să-i deschidă şi să se uite în sus.

Nu intenţionase să vină la tavernă. Picioarele îl duseseră singure. Corpul lui îşi alesese drumul. Acum se trezi holbându-se la firma de deasupra uşii *Osului Ars.*

În pofida faptului că era un punct fix, taverna din Londra Albă nu *se simţea* precum celelalte. Deşi îl atrăgea, aerul mirosea a sânge şi a cenuşă, iar străzile pavate erau reci sub tălpile lui. Se agăţau de el, trăgând de căldura sa. De puterea lui. Picioarele încercau să continue să-l poarte pe drum, însă el le porunci să stea pe loc.

Duceţi-mă acasă! gândi Kell.

Rhy avea dreptate. Nimic bun nu putea ieşi din târgurile astea. Nimic îndeajuns de bun. Nu merita. Fleacurile pe care le târguia nu-i aduceau nicio pace. Era doar un joc prostesc. Şi venise timpul să înceteze.

Se agăţă de gândul ăsta, în timp ce îşi scoase pumnalul din teacă şi îl duse spre antebraţ.

— Tu eşti! zise o voce în spatele lui.

Kell se întoarse, lama alunecând la loc în teacă.

O femeie stătea la intrarea aleii, cu faţa ascunsă de gluga unei mantii foarte ponosite, albastre. Dacă ar fi fost în oricare altă Londră, albastrul ar fi fost de culoarea

safirului sau a mării. Aici, era de o nuanţă abia ghicită, ca a cerului pe sub multe straturi de nori.

— Te cunosc? întrebă el, scrutând prin întuneric.

Ea clătină din cap.

— Dar te cunosc eu pe tine, *antari.*

— Ba nu! zise cu multă convingere.

— Ştiu ce *faci.*

Kell clătină din cap.

— Nu fac târguri în seara asta.

— Te rog! spuse ea.

El îşi dădu seama că ţinea în mână un plic.

— Nu vreau să-mi aduci nimic.

Îi întinse scrisoarea.

— Vreau doar să *iei* asta.

Fruntea lui Kell se încreţi. O scrisoare? Lumile erau despărţite una de alta de secole. Cui i-ar fi putut scrie?

— Familiei mele, zise ea, citindu-i întrebarea în ochi. Cu mult timp în urmă, când Londra Neagră a căzut şi uşile s-au pecetluit, am fost despărţiţi. De-a lungul secolelor, familiile noastre au tot încercat să păstreze legătura… dar eu sunt singura care a rămas. Toată lumea de aici a murit, în afară de mine, şi toţi de acolo sunt morţi, mai puţin unul, Oliver. El este singura rudă pe care o mai am şi e de partea cealaltă a uşii; e pe moarte şi nu voiam decât…

Îşi duse scrisoarea la piept.

— Noi suntem ultimii rămaşi.

Capul lui Kell începea să se învârtă.

— Dar cum de ai auzit că Oliver e bolnav? întrebă el.

— Celălalt mag *antari*, explică ea, aruncând o privire în jur de parcă s-ar fi temut că-i aude cineva. Holland. El mi-a adus o scrisoare.

Kell nu şi-l putea închipui pe Holland îndrăznind să treacă ilegal ceva între Londre, cu atât mai mult corespondenţa între oameni de rând.

— N-a vrut s-o facă, adăugă femeia. Oliver i-a dat tot ce avea ca să cumpere trecerea scrisorii şi chiar şi aşa…

Îşi duse mâna la guler, de parcă ar fi căutat colierul, dar nu găsi decât piele.

— Eu am plătit restul.

Kell se încruntă. Asta părea şi mai puţin în firea lui Holland. Nu că era egoist, dar Kell se îndoia că era aşa de lacom, se îndoia că i-ar fi păsat de soiul ăsta de plată. Dar, pe de altă parte, toată lumea avea secrete, iar Holland şi le păzea cu atâta străşnicie, încât Kell se văzu silit să se întrebe cât de mult cunoştea într-adevăr caracterul celuilalt *antari.*

Femeia întinse din nou scrisoarea.

— *Nijk shöst,* zise ea. *Te rog,* jupâne Kell!

Încercă să se adune, să gândească. Îi jurase lui Rhy… dar nu era decât o scrisoare. Şi, practic, în legile stabilite de regii celor trei Londre, scrisorile erau o excepţie necesară de la regula circulaţiei interzise. Desigur, se refereau numai la scrisorile dintre *regii* înşişi, totuşi…

— Pot să-ţi plătesc în avans, stărui ea. Nu-i nevoie să te întorci ca să-ţi iei plata. Este ultima şi singura scrisoare. Te rog!

Băgă mâna în buzunar şi scoase un mic obiect înfăşurat în pânză şi, înainte să apuce să zică da sau nu, puse şi pacheţelul şi scrisoarea în mâinile lui. O senzaţie ciudată îl străbătu de îndată ce pânza pacheţelului îi atinse pielea. Femeia se dădu imediat înapoi.

Kell se uită la scrisoare, la adresa de pe plic şi apoi la pacheţel. Începu să-l desfacă, dar mâna femeii ţâşni şi îl opri.

— Nu fi prost! şopti ea, privind în jur, pe alee. Ţi-ar lua gâtul şi pentru un sfanţ în părţile astea.

Îi strânse degetele în jurul pachetului.

— Nu aici, îl preveni. Dar e destul, îţi jur!

Îşi retrase mâinile.

— E tot ce pot oferi.

Kell se încruntă, uitându-se la obiect. Misterul îl ispitea, dar erau mult prea multe întrebări, mult prea multe piese care nu se legau, iar el ridică ochii, gata să refuze…

Însă nu mai era nimeni.

Femeia dispăruse.

Kell rămase acolo, la intrarea gangului spre *Osul Ars,*

zăpăcit. Ce se întâmplase adineauri? Când în sfârşit se hotărâse să nu mai facă târguri, târgul îi ieşise în cale. Se uită la scrisoare şi la plată, orice o fi fost aceasta. Şi atunci, în depărtare, cineva ţipă, iar sunetul îl zgâlţâi pe Kell, atrăgându-i atenţia asupra întunericului şi a primejdiei. Îndesă scrisoarea şi pacheţelul în buzunarul hainei şi îşi trecu pumnalul peste antebraţ, încercând să nu bage de seamă groaza care-l năpădea odată cu sângele, în timp ce invoca uşa spre casă.

5

PIATRA NEAGRĂ

I

Argintul zornăia în buzunarul Lilei, în timp ce se întorcea la *Aruncătura de Piatră.*

Soarele abia apusese deasupra oraşului, dar deja izbutise să adune o sumă frumuşică în ziua aceea. Era riscant să furi din buzunare în alt moment decât noaptea – mai ales cu deghizarea ei aparte, care necesita un ochi înceţoşat sau lumină puţină –, dar Lila trebuia să se repună pe picioare. O hartă şi un ceas de argint nu ajungeau să cumperi o corabie sau să te îmbogăţeşti.

De altfel, îi plăcea greutatea monedelor în buzunar. Sunau ca o promisiune. Confereau mândrie pasului ei. Un pirat fără corabie, asta era ea, din cap până-n picioare. Şi, într-o bună zi, o să aibă corabia şi atunci o să plece departe şi-o să termine definitiv cu nenorocitul ăsta de oraş.

În timp ce Lila străbătea străzile pavate, începu să alcătuiască o listă în minte (cum făcea adesea) cu toate lucrurile de care avea nevoie ca să fie un adevărat pirat. Avea pistolul, Caster – şi era o frumuseţe – şi cuţitele, toate foarte ascuţite cât să taie, dar orice pirat avea o sabie şi o teacă. Cel puţin, cei pe care îi întâlnise ea… şi cei despre care citise în cărţi. Lila nu avusese niciodată prea mult timp pentru citit, dar *ştia* să citească – era o abilitate folositoare pentru un hoţ, iar ea o deprinsese iute. Atunci când se întâmpla să fure cărţi, le lua numai pe cele despre piraţi şi aventuri.

Aşadar, o pereche de cizme trainice, o sabie şi o teacă. Ah, şi o pălărie! Lila o avea pe cea neagră, cu boruri largi, dar nu era foarte impresionantă. Nu avea nici măcar o pană sau o panglică sau…

Trecu pe lângă un băiat ghemuit pe o verandă, la vreo câteva case depărtare de *Aruncătura de Piatră,* şi încetini, gândurile ei risipindu-se. Băiatul era zdrenţăros şi slab, murdar ca o perie de hornuri şi avea jumătate din vârsta ei. Ţinea mâinile întinse, cu palmele în sus, iar Lila băgă mâna în buzunar. Nu ştia ce o îndemnase – buna dispoziţie, probabil, sau faptul că noaptea abia începuse –, dar lăsă, în trecere, câţiva bănuţi de aramă în mâinile căuş ale băiatului. Nu se oprise, nu-i vorbise şi nu-i aşteptase mulţumirile, dar o făcuse totuşi.

— Bagă de seamă! zise Barron, când Lila ajunse la treptele tavernei.

Ea nu-l auzise ieşind.

— Cineva ar putea crede că ai şi-o inimă sub toată neruşinarea aia.

— Nicio inimă, zise Lila, desfăcându-şi pelerina ca să-şi arate pistolul din teacă şi unul dintre cuţite. Doar astea.

Barron oftă şi clătină din cap, dar ea-i surprinse începutul unui zâmbet, iar îndărătul lui, ceva asemănător cu mândria. Se simţi încurcată.

— Ai ceva de mâncare? întrebă, bătând în treaptă cu vârful bocancului tocit.

El făcu semn din cap spre uşă, iar ea se pregătea să-l urmeze înăuntru pentru o halbă şi o strachină de supă – îşi putea permite să cheltuiască atât, dacă i-ar fi luat bani –, când auzi o tevatură în spatele ei. Se întoarse şi văzu o ceată de haimanale – trei la număr, nu mai în vârstă decât ea – înghesuindu-l pe băiatul zdrenţăros. Unul dintre derbedei era gras, unul era slab şi unul era scund, şi toţi trei, ticăloşi. Grasul îl lipi cu spatele de zid. Slăbănogul îi smulse monedele de aramă din mână. Băiatul nu se luptă. Doar se uită în jos, la mâinile lui, cu un soi de resemnare îndârjită. Fuseseră goale cu câteva clipe înainte, goale erau şi acum.

Lila îşi încleştă pumnii, când cei trei golani se făcură nevăzuţi pe o străduţă lăturalnică.

— Lila! o avertiză Barron.

Nu merita osteneala, ştia. Ea fura de la bogaţi cu un

motiv: ei aveau mai mult de şterpelit. Băieţii ăia probabil nu aveau nimic de valoare, în afară de ce îi luaseră micului cerşetor de pe stradă. Câţiva bănuţi, iar Lila nu era afectată de lipsa lor. Dar nu asta era *ideea.*

— Nu-mi place privirea aia, zise Barron, când ea nu intră în tavernă.

— Ţine-mi pălăria!

Îi puse jobenul în braţe, dar în acelaşi timp băgă mâna înăuntru şi scoase articolele de deghizare.

— Nu merită, spuse el. Şi, în caz că n-ai observat, ei erau trei, iar tu eşti una.

— Atât de puţină încredere! răspunse ea, întinzând brusc pălăria cu boruri largi, înapoi la forma ei. Şi, de altfel, principiul contează, Barron.

Proprietarul tavernei suspină.

— Principiu sau nu, Lila, într-una din zilele astea o să fii ucisă.

— Ţi-aş lipsi? întrebă ea.

— Cât negru sub unghie, replică el.

Lila îi zâmbi ironic şi îşi fixă masca pe faţă.

— Ai grijă de băiat, zise ea, trăgând borul pălăriei mult peste frunte.

Barron mormăi şi Lila sări de pe treaptă.

— Hei, tu! îl auzi pe Barron strigându-l pe băiatul ghemuit pe veranda din apropiere, care încă se uita lung la mâinile goale. Ia vino încoace…

Şi astfel, o luă la fugă.

II

Naresk Vas 7.

Asta era adresa de pe plic.

Kell se trezise în mare măsură din beţie şi decisese să meargă direct acolo unde trebuia s-o ducă şi să termine odată cu strania afacere a scrisorii. Rhy n-avea de ce să ştie despre asta. Kell avea să lase şi obiectul – indiferent ce-o fi fost – în camera lui privată de la *Câmpurile Rubinii,*

înainte să se ducă la palat, astfel încât să poată, cu conştiinţa împăcată, să se întoarcă la Rhy cu mâinile goale.

Părea un plan bun sau, cel puţin, varianta cea mai bună din mai multe proaste.

Însă, când ajunse la colţul dintre *Otrech* şi *Naresk*, iar adresa de pe hârtie îi apăru în faţa ochilor, Kell încetini şi se opri, apoi făcu doi paşi în lături, ascunzându-se în primul con de umbră.

Ceva era în neregulă.

Nu evident, ci o alarmă pe sub pielea lui, în oasele sale.

Naresk Vas părea pustie, dar nu era.

Asta era problema cu magia. Era pretutindeni. În toate lucrurile. În toţi oamenii. Şi, dacă circula, ca un puls discret şi calm prin aer şi prin pământ, bătea mai tare în corpurile fiinţelor vii. Dacă încerca – dacă *întindea* mâna –, Kell o putea simţi. Era un simţ, nu la fel de clar ca vederea, sunetul sau mirosul, dar îi spunea că există. Prezenţa sa plutea spre el din umbrele străzii.

Însemna că nu era singur.

Îşi ţinu respiraţia şi stătu ascuns pe alee, cu ochii aţintiţi asupra adresei de pe partea cealaltă a străzii. Şi atunci, foarte sigur, văzu ceva *mişcând.* O siluetă cu glugă pe cap, în întuneric, între casele numerelor 7 şi 9 de pe *Naresk Vas.* Kell nu putea desluşi nimic, în afara sclipirii armei de la brâu.

Pentru o secundă, Kell – încă puţin ameţit după petrecerea de la gemenii Dane – crezu că ar putea fi Oliver, bărbatul căruia îi aducea scrisoarea. Dar *nu putea* fi Oliver. Femeia spusese că omul era pe moarte şi, chiar dacă se simţea destul de bine ca să-l întâmpine pe Kell în stradă, nu avea de unde să ştie să vină aici, nu când Kell abia acceptase comisionul. Ceea ce însemna că nu era Oliver. Dar, dacă nu era Oliver, atunci cine era?

Primejdia îi furnica pielea.

Scoase scrisoarea din buzunar, cercetând adresa, apoi îşi ţinu răsuflarea şi rupse sigiliul. Îşi înăbuşi o înjurătură.

Chiar şi pe întuneric, putea vedea că foaia era goală.

Nimic, doar o bucată de pergament împăturit.

Mintea lui Kell fu invadată de gânduri. Fusese atras într-o cursă.

Dacă ei – indiferent cine ar fi fost – nu urmăreau scrisoarea, atunci…

Sanct. Mâna lui Kell se duse spre pachetul aflat încă în buzunarul lui. *Plata.* Când degetele se strânseră în jurul învelitoarei de pânză, senzaţia stranie îi străbătu din nou braţul. Ce transferase?

Ce făcuse?

Exact în clipa aceea, umbra de vizavi îşi ridică privirea.

Hârtia din mâna lui Kell reflectă lumina felinarului de stradă, numai o fracţiune de secundă, dar fu de-ajuns. Umbra se năpusti spre el.

Kell se întoarse şi fugi.

III

Lila urmări grupul golanilor pe străzile întortocheate ale Londrei, aşteptând să se despartă. Barron avea dreptate, n-avea prea mari şanse împotriva tuturor trei, dar pusese ochii pe unul. Şi, când se despărţiră şi rămaseră doi, iar ei o luară, în sfârşit, pe căi separate, îşi urmă ţinta.

Îl alesese pe slăbănog, jigodia care luase monedele de la băiatul piele şi os de pe trepte. Se ţinu în umbră, urmărindu-l prin labirintul de drumuri înguste, în timp ce bănuţii furaţi zornăiau în buzunar, iar el mergea şmechereşte, cu o aşchie de lemn între dinţi. În sfârşit, intră într-un gang, iar Lila se strecură după el, neauzită, nevăzută, neobservată.

De îndată ce se văzură singuri, ea închise distanţa dintre ei cu un pas mare şi îi puse cuţitul la gâtul subţire de nemernic, apăsând doar cât să-i umfle arterele.

— Goleşte-ţi buzunarele! mârâi, cu voce răguşită.

El nu se clinti.

— Faci o greşeală, zise, mutându-şi repede scobitoarea de lemn în gură.

Lila îşi mişcă braţul, astfel încât cuţitul îi crestă puţin

pielea.

— Zău?

Şi atunci auzi paşi alergând înapoia ei şi îşi feri capul la ţanc cât să evite un pumn. Un alt nemernic venise în ajutor, potaia scundă, cu o mână strânsă şi cu o rangă în cealaltă. Apoi, un moment mai târziu, ajunse şi grasul, roşu la faţă şi cu răsuflarea tăiată.

— *Tu* eşti! exclamă el, iar o clipă Lila crezu că o recunoscuse.

Apoi îşi dădu seama că recunoscuse schiţa de pe afişul poliţiei pe care scria CĂUTAT.

— Hoţul din Umbră!

Slăbănogul scuipă aşchia de mestecat şi rânji larg.

— Se pare că am prins un premiu, cetăţeni.

Lila şovăi. Ştia că putea câştiga în faţa unei singure lepădături şi se gândi că poate ar fi izbutit să învingă şi luptând cu doi, dar cu trei? Poate, dacă ar fi stat neclintiţi, dar se mişcau încontinuu, astfel încât nu reuşea să-i vadă pe toţi trei deodată. Auzi lama unui şiş cu arc, loviturile scurte ale răngii pe pietrele pavajului. Avea pistolul în teacă, un cuţit în mână şi un al doilea în gheată, dar n-ar fi fost destul de rapidă cât să-i doboare pe toţi trei.

— Afişul zicea viu sau mort? întrebă cel scund.

— Ştii, nu cred că specifica, zise slăbănogul, ştergându-şi sângele de pe gât.

— Cred că spunea mort, vorbi şi grasul.

— Chiar dacă zicea viu, chibzui slăbănogul, presupun că n-o să se supere dacă o să-i lipsească nişte bucăţi.

Se repezi spre ea şi Lila făcu un salt îndărăt, nimerind din greşeală în raza grasului. Acesta dădu s-o prindă, iar ea-l lovi cu cuţitul, umplându-l de sânge, înainte ca braţele celui scund să o înhaţe. Dar când o cuprinse pe după piept, îl simţi înlemnind.

— Ce mai e şi-asta? şuieră el. Băiatul nostru e…

Lila nu aşteptă. Îl călcă tare cu bocancul pe laba piciorului, iar el icni şi-i dădu drumul. Doar pentru o clipă, dar fu de-ajuns pentru Lila să facă lucrul pe care ştia că trebuia să-l facă, singurul lucru pe care-l *ura.*

Fugi.

IV

Kell auzi paşi, mai întâi o pereche, apoi două şi apoi trei – sau poate a treia era de fapt zgomotul inimii lui bătând cu putere – în timp ce gonea pe alei şi pe străzile laterale. Nu se oprise, nu-şi trăsese răsuflarea, nu până când nu ajunsese la *Câmpurile Rubinii.* Fauna îi prinse privirea când intră şi trecu pe lângă ea, iar fruntea i se încruntă sub părul cărunt – el nu venea aproape niciodată pe uşa din faţă –, dar nu-l opri, nu întrebă. Îi pierduse pe urmăritori cu vreo câteva străzi înainte, dar tot verifică semnele de pe scări, în timp ce urca spre odaia din vârf, şi de pe uşa odăii – farmece legate de clădirea însăşi, de lemn şi de piatră, menite să ţină odaia ascunsă de toţi ochii, mai puţin ai lui.

Kell închise uşa şi se lăsă să alunece cu spatele, în timp ce lumânările se aprinseră la viaţă în jurul încăperii strâmte.

Fusese atras într-o capcană, dar de cine? Şi pentru *ce?*

Nu era sigur că *voia* să ştie, dar trebuia, aşa că scoase pacheţelul clandestin din buzunar. Era înfăşurat într-o bucată de pânză cenuşie, decolorată, iar când desfăcu învelitoarea, o piatră cu margini neregulate i se rostogoli în palmă.

Era destul de mică să o cuprinzi în pumn, la fel de neagră ca ochiul drept al lui Kell şi palpita în mâna lui, o vibraţie joasă, profundă, care rezona la propria sa putere ca un diapazon. Recunoscându-se. Reverberând. Amplificându-se. Pulsul i-o luă la goană.

O parte din el ar fi vrut să arunce piatra. Cealaltă ar fi vrut s-o ţină mai strâns.

Când Kell o ridică în lumina lumânării, văzu că pe o parte era zgrunţuroasă, ca şi când ar fi fost spartă, dar cealaltă era netedă, iar pe faţa netedă, un simbol licărea slab.

Inima lui Kell tresări puternic când îl zări.

Nu mai văzuse piatra până atunci, dar recunoscu marcajul.

Era scris într-o limbă pe care puţini o vorbeau şi încă şi mai puţini o foloseau. O limbă care curgea prin venele lui odată cu sângele şi îi zvâcnea în spatele ochilor.

O limbă la care el ajunsese să se gândească simplu ca *antari.*

Dar limba magiei nu aparţinuse dintotdeauna numai magicienilor *antari.* Nu, existau poveşti în acest sens. Despre un timp când şi ceilalţi îi puteau vorbi direct magiei (chiar dacă nu-i puteau comanda prin sânge). Despre o lume atât de stăpânită de puterea magică, încât fiecare bărbat, fiecare femeie şi copil îi vorbea fluent limba.

Londra Neagră. Limba magiei care le aparţinuse locuitorilor de acolo.

Însă, după ce oraşul căzuse, toate relicvele fuseseră distruse, fiecare rămăşiţă din fiecare lume, ştearsă cu forţa, într-un proces de curăţare, de epurare – o cale de avertizare împotriva molimei puterii care o devorase.

Din acest motiv nu se găsea nicio carte scrisă în *antari.* Cele câteva texte care mai existau acum erau fragmentate, vrăjile fuseseră culese, transcrise fonetic şi transmise astfel mai departe; limba originală fusese eradicată.

Îl trecură fiorii, văzând-o scrisă ca la origini, nu în litere, ci într-o rună.

Singura rună pe care o ştia.

Kell avea o singură carte despre limba *antari*, dăruită de tutorele său, Tieren. Era un jurnal legat în piele, plin cu porunci de sânge – vrăji care invocau lumina sau întunericul, încurajau creşterea, rupeau legăturile farmecelor – toate enunţate clar şi explicate, dar pe copertă exista un simbol. Unul pe care nu-l mai văzuse şi despre care simţise că ar fi trebuit să ştie.

— Ce înseamnă? îl întrebase pe tutorele său.

— E un cuvânt, îl lămurise Tieren. Unul care aparţine fiecărei lumi şi niciuneia. Este un cuvânt pentru *magie.* Se

referă la existenţa şi la creaţia sa…

Tieren pusese un deget pe rună.

— Dacă magia a avut un nume, acesta trebuie să fi fost, zisese el, trasând liniile simbolului. *Vitari.*

Acum Kell îşi trecu degetul mare peste piatră, semnificaţia răsunând în capul lui.

Vitari.

În clipa aceea, auzi paşi pe scară şi încremeni. Nimeni n-ar fi trebuit să vadă scările, darămite să le folosească, însă el auzi nişte ghete urcând. Cum de îl urmăriseră până aici, sus?

Şi atunci Kell văzu semnele de pe bucata de pânză decolorată în care fusese învelită piatra şi care acum zăcea desfăcută pe patul lui. Erau simboluri desenate pe ea. O vrajă de luat urma.

Sanct.

Kell vârî piatra în buzunar şi se repezi la fereastră, când uşiţa din spatele lui fu izbită violent şi deschisă. Se sui pe pervaz şi sări, lovindu-se tare de caldarâm, rostogolindu-se şi ridicându-se iarăşi în picioare, în timp ce intruşii dădeau buzna în odaia sa.

Cineva îi înscenase toată povestea. Cineva voise să scoată o relicvă interzisă din Londra Albă şi s-o aducă în oraşul *lui.*

Kell se răsuci în fugă să-şi înfrunte umbrele de pe urmele lui. Se aşteptase să fie doi, dar nu văzu decât unul. Silueta cu glugă încetini şi se opri.

— Cine eşti? întrebă Kell.

Umbra nu-i răspunse. Înaintă cu paşi hotărâţi, ducând mâna la arma de la şold, iar în lumina slabă a aleii Kell văzu un X scrijelit pe dosul mâinii lui. Marcajul asasinilor şi al trădătorilor. Un ucigaş plătit. Dar când omul îşi scoase arma, o sabie scurtă, Kell înlemni. Cunoştea sigiliul de pe mâner. Caliciul şi soarele răsărind. Blazonul familiei regale. Nu era o armă ca oricare. Era o sabie mânuită de membrii gărzii regale. Şi numai de ei.

— De unde ai luat aia? mârâi Kell, cu furia fierbând în el.

Ucigaşul strânse sabia în mână. Începuse să lumineze

mocnit, iar Kell se încordă. Săbiile gărzilor regale nu erau doar frumoase sau ascuţite; erau *descântate.* El însuşi ajutase la crearea descântecului care circula prin metal, descântec care amorţea puterea unui magician cu numai o singură tăietură. Armele erau destinate să pună capăt conflictelor înainte să înceapă, să înlăture pericolul represaliilor magice. Din cauza puterii lor şi de teama puterii căzute în mâinile cui nu trebuie, gărzilor regale li se spunea să păstreze sabia asupra lor *tot* timpul. Dacă unul dintre ei ar fi pierdut-o, foarte probabil avea să-şi piardă şi viaţa.

— *Sarenach!* zise ucigaşul. *Predă-te!*

Porunca îl luă pe Kell prin surprindere. Ucigaşii plătiţi jefuiau şi omorau, nu luau prizonieri.

— Pune sabia jos! ordonă Kell.

Încercă să-şi impună voinţa asupra armei din mâna asasinului, dar era protejată. O altă măsură de precauţie pentru ca sabia să nu cadă în mâinile nepotrivite. Ceea ce deja se întâmplase. Kell înjură şi îşi scoase pumnalul din teacă. Era cu un cot mai scurt decât sabia regală.

— Predă-te! zise ucigaşul din nou, cu vocea straniu de egală.

Îşi ridică bărbia şi Kell întrezări o sclipire de magie în ochii omului. O vrajă de constrângere? Kell nu avu decât un moment să înregistreze utilizarea magiei interzise, înainte ca omul să atace, arma luminoasă tăind aerul. Făcu un salt înapoi, ferindu-se de sabie, când o a doua siluetă apăru în capătul celălalt al aleii.

— Predă-te! zise şi al doilea.

— Pe rând! se răsti Kell.

Îşi ridică mâinile în aer şi pietrele pavajului se cutremurară, apoi ţâşniră în sus într-un zid de piatră şi pământ, blocându-i calea celui de-al doilea atacator.

Însă cel dintâi continua să înainteze, continua să învârtă arma, iar Kell se dădea grăbit înapoi din faţa arcului sabiei. Cât pe-aci să izbutească; tăişul îi nimeri braţul, despicându-i haina, dar ratând cu puţin pielea. Făcu un alt salt în lături, când sabia lovi din nou, însă de data asta

ajunse la carne, crestându-l peste coaste. Durerea îi săgetă pieptul, în timp ce sângele îi şiroi pe burtă. Ucigaşul presă înaintarea, iar Kell se retrase un pas, încercând să le comande pietrelor caldarâmului să se ridice între ei. Se cutremurară, dar rămaseră pe loc.

— Predă-te! porunci din nou asasinul cu vocea lui nenatural de egală.

Kell îşi apăsă pieptul cămăşii cu mâna, încercând să-şi oprească sângerarea, şi se feri de o altă lovitură.

— Nu!

Îşi învârti pumnalul în mână, îl apucă de vârf şi-l azvârli cu toată puterea. Lama îşi găsi ţinta şi se îngropă în umărul asasinului. Dar, spre groaza lui Kell, acesta nu scăpă sabia din mână. Continuă să se apropie. Durerea nici măcar nu i se zugrăvi pe faţă când scoase pumnalul din rană şi-l aruncă.

— Predă piatra! zise el, cu ochii goi.

Mâna lui Kell se închise protector în jurul talismanului din buzunar. Vibra în palma lui şi Kell îşi dădu seama că şi dacă ar fi putut s-o dea – chiar dacă nu putea, nu avea s-o facă, nu fără să ştie la ce folosea şi cine venise după ea –, nu *voia s-o* piardă. Nu putea îndura gândul să se despartă de ea. Era absurd. Totuşi, ceva din el îşi dorea nespus s-o păstreze.

Ucigaşul îl atacă din nou.

Kell încercă să mai facă un pas îndărăt, dar umerii lui dădură peste baricada improvizată.

Nu mai avea unde să fugă.

Întunericul sclipi în ochii asasinului plătit, iar lama sabiei vâjâi prin aer. Kell îşi întinse mâna liberă şi ordonă:

— *Stop!* de parcă asta ar fi putut să aibă vreun efect.

Şi totuşi, cumva funcţionă.

Ecoul cuvântului a răsunat pe alee şi, între o reverberaţie şi următoarea, noaptea s-a schimbat în jurul lui. Timpul a părut să încetinească, la fel şi ucigaşul, la fel şi Kell, dar piatra strânsă în mâna lui s-a trezit la viaţă. Magia personală a lui Kell se scursese cu sângele din rana de peste coaste, dar piatra zbârnâia de putere şi un fum

gros şi negru se revărsa dintre degetele sale. Urcă rapid pe braţul lui Kell şi peste piept, coborî pe mâna lui întinsă în faţă şi ţâşni prin aer spre ucigaş. Când fumul ajunse la el, nu-l izbi, nu-l doborî din picioare. În schimb se răsuci şi se încolăci în jurul corpului ucigaşului, întinzându-se de pe picioarele sale pe braţe şi în jurul pieptului. Şi oriunde îl atingea, de îndată îl *încremenea*, cuprinzându-l pe ucigaş între un pas şi următorul, între o respiraţie şi următoarea.

Timpul îşi reluă brusc curgerea, iar Kell tresări, pulsul vuindu-i în urechi şi piatra vibrând în mâna sa.

Sabia furată a gărzii regale rămăsese suspendată la jumătatea loviturii, la numai câţiva centimetri de faţa lui. Ucigaşul însuşi stătea nemişcat, cu haina înlemnită la jumătatea fluturării în vânt, în spatele lui. Prin stratul de gheaţă ca umbra sau piatră, sau orice ar fi fost, Kell îl vedea pe ucigaşul neclintit, cu ochii deschişi şi goi. Nu cu privirea lipsită de expresie a celui constrâns de vrajă, ci cu neînsufleţirea morţilor.

Kell se holbă la piatra care încă îi mai palpita în mână şi la simbolul luminos de pe faţa ei.

Vitari.

Este cuvântul pentru magie. Se referă la existenţa şi la creaţia sa.

Oare să fi însemnat deopotrivă *actul* de a crea?

Nu era nicio comandă de sânge pentru *a crea.* Regula de aur a magiei spunea că *nu* se putea crea. Lumea era alcătuită din a da şi a lua, iar magia putea fi întărită şi slăbită, dar nu se putea manifesta din nimic. Şi cu toate astea… întinse mâna şi o puse pe omul îngheţat.

Oare puterea fusese cumva invocată de sângele lui? Dar nu dăduse o comandă de sânge, nu făcuse decât să spună „Stop”.

Piatra declanşase restul.

Însă era imposibil. Chiar şi pentru cea mai puternică magie a elementelor, utilizatorul trebuia să se concentreze asupra formei pe care voia s-o ia acestea. Însă Kell nu-şi închipuise o carcasă îngheţată. Piatra nu urmase pur şi simplu un ordin. Îl *interpretase. Crease.* Asta să fi fost

magia care funcţionase în Londra Neagră? Fără ziduri, fără reguli, fără nimic decât dorinţă şi voinţă?

Kell se forţă să-şi pună talismanul la loc în buzunar. Degetele lui nu voiau să-i dea drumul. Îi trebui toată puterea de concentrare ca s-o lase din mână şi, în clipa în care piatra alunecă înapoi în haină, un fior îngheţat şi ameţitor îl străbătu, iar lumea i se clătină. Se simţi slăbit şi rănit. Secătuit. Nu era ceva obţinut gratis, la urma urmelor, gândi Kell. Totuşi, era ceva. Ceva puternic. Ceva periculos.

Încercă să stea drept, dar durerea îl arse peste coaste şi gemu, sprijinindu-se iar cu spatele de zid. Fără puterea lui nu putea porunci rănii să se închidă, nu-şi putea nici măcar ţine sângele în vene. Avea nevoie să-şi recapete răsuflarea, avea nevoie să-şi limpezească mintea, avea nevoie să gândească, dar chiar atunci pietrele din spatele lui începură să tremure, iar el se desprinse de zid cu o clipă înainte să se dărâme şi să descopere vederii al doilea personaj cu glugă.

— Predă-te! zise omul cu acelaşi ton egal ca tovarăşul lui.

Kell nu putea.

Nu avea încredere în piatră – chiar dacă-l ardeau palmele s-o ţină iarăşi nu ştia cum s-o controleze, dar nici nu putea s-o predea, prin urmare se repezi înainte, recuperându-şi pumnalul de pe sol şi, când omul ajunse la el, îl înfipse în pieptul atacatorului. O secundă, Kell se temu că omul n-avea să cadă, se temu că vraja de constrângere avea să-l ţină în picioare, cum se întâmplase şi cu celălalt. Kell împinse lama şi mai adânc şi o răsuci, prin organe şi prin os şi, în sfârşit, genunchii asasinului se înmuiară. Pentru un scurt moment, constrângerea se întrerupse şi lumina năvăli înapoi în ochii lui. Apoi se stinse.

Nu era prima oară când Kell ucidea pe cineva, dar tot i se făcu rău când scoase pumnalul şi omul se prăbuşi mort la picioarele lui.

Aleea se învârti, iar Kell se ţinu de stomac, făcând

eforturi să respire, în timp ce durerea se rostogolea prin el. Atunci auzi încă un zgomot de paşi în depărtare şi se sili să se ridice. Se împletici pe lângă cadavre, cel împietrit şi cel căzut, şi fugi.

V

Kell nu putea opri sângele.

Îi îmbibase toată partea din faţă a cămăşii, pânza lipindu-se de el în timp ce alerga poticnindu-se prin labirintul de străduţe înguste care se îndeseau ca pânza de păianjen în cotloanele Londrei Roşii.

Strânse cu o mână buzunarul, ca să fie sigur că piatra era în siguranţă, şi o vibraţie îi trecu prin degete când o simţi acolo. Ar fi trebuit să fugă la fluviu, ar fi trebuit să arunce talismanul în sclipitorul Isle şi să-l lase să se scufunde. Ar fi trebuit, dar n-o făcuse, iar asta îi crea o problemă.

Şi problema îl prindea din urmă.

Kell coti prea abrupt la un colţ şi nimeri în zid, înăbuşindu-şi un icnet când partea rănită se ciocni de cărămizi. Nu mai putea fugi, dar trebuia să se îndepărteze. Undeva unde să nu fie urmărit.

Undeva unde să nu *poată* fi urmărit.

Kell se opri şi duse mâna la moneda Londrei Cenuşii ce-i atârna de gât, scoţând-o peste cap.

Paşii răsunară în ecou – greoi şi prea aproape –, dar Kell rămase pe loc, apăsându-şi mâna pe coastele pline de sânge, tresărind. Îşi puse palma cu moneda în ea pe pietrele aleii şi zise:

— *As Orense! Deschide!*

Simţi cuvântul desprinzându-se de pe buze şi tremurând sub palma sa în acelaşi moment.

Dar nu se întâmplă nimic. Zidul rămase unde era, la fel şi Kell.

Durerea îl sfâşia ca înroşită în foc în rana cauzată de sabia regală; descântecul îl deposeda de putere. *Nu!*

imploră Kell, în tăcere. Magia sângelui era cel mai puternic tip de magie din lume. Nu putea fi anulată, nu de un simplu descântec. Era mai puternică. Trebuia să fie mai puternică. Kell închise ochii.

— *As Orense!* spuse din nou.

N-ar fi trebuit să mai rostească şi altceva, n-ar fi trebuit să forţeze, dar era obosit şi sângera şi se căznea să-şi ţină ochii focalizaţi, ca să nu mai vorbim de puteri, aşa că adăugă:

— *Te rog!*

Înghiţi în sec şi-şi lipi fruntea de pietre, auzind paşii apropiindu-se din ce în ce mai mult, şi zise din nou:

— *Te rog, lasă-mă să trec.*

Piatra vibra în buzunarul său, o promisiune şoptită de putere, de ajutor, şi era cât pe-aci s-o scoată şi să-i invoce puterea, când, în sfârşit, zidul se cutremură şi cedă sub atingerea lui.

Lumea dispăru într-o clipă şi, când reapăru, Kell se prăbuşi pe strada pavată. Lumina subtilă, constantă a Londrei Roşii fusese înlocuită de noaptea umedă şi plină de fum a Londrei Cenuşii. Rămase un moment în patru labe, gândindu-se cum ar fi să-şi piardă cunoştinţa chiar acolo, pe alee, însă, în cele din urmă, izbuti să se ridice în picioare. Oraşul se înclină periculos în jurul lui. Făcu doi paşi şi se ciocni imediat de un bărbat cu o mască şi cu o pălărie cu boruri mari. Undeva, într-un cotlon al minţii, Kell ştia că era ciudat să umbli deghizat, dar nu era în poziţie să judece înfăţişarea altora, dată fiind starea lui.

— Scuze, mormăi, strângându-şi haina în jur ca să ascundă sângele.

— Tu de unde ai apărut? întrebă omul.

Kell ridică ochii şi îşi dădu seama că, sub masca aceea, nu era un bărbat. Era o femeie. Nici măcar o femeie, o fată. Lungă şi subţire ca o umbră, precum Kell, numai că o umbră şi mai târzie de după-amiază. Prea lungă, prea subţire. Însă era *îmbrăcată* ca un bărbat, cu bocanci, pantaloni şi o pelerină (iar sub aceasta sclipeau câteva arme). Şi, bineînţeles, cu mască şi pălărie. Părea să fie cu

răsuflarea tăiată, de parcă alergase. *Ciudat!* gândi din nou Kell, ameţit.

Se clătină puţin pe picioare.

— Eşti bine, cetăţene? întrebă fata deghizată.

Paşi răsunară pe strada de dincolo de alee, iar Kell se încordă, silindu-se să-şi aducă aminte că era în siguranţă acum, aici. Fata aruncă o privire rapidă, înainte de a-şi reîntoarce atenţia la el. Kell făcu un pas spre ea, iar picioarele aproape că-i cedară. Dădu să-l prindă, dar el se sprijini singur de zid.

— O să fiu bine, şopti, tremurat.

Fata îşi ridică bărbia şi era ceva puternic şi sfidător în ochii şi în linia maxilarului ei. O provocare. Şi apoi zâmbi. Nu cu toată gura, doar cu colţurile, iar Kell se gândi – cumva îndepărtat şi buimac – că, în alte împrejurări, ar fi putut fi prieteni.

— Ai sânge pe faţă, zise ea.

Dar unde nu *avea sânge?* Kell îşi duse mâna la obraz, dar şi mâna era mânjită de sânge, aşa că nu schimbă nimic. Fata se apropie. Scoase o batistă mică, neagră din buzunar şi întinse mâna, ştergându-i obrazul, apoi îi puse batista în mână.

— Păstreaz-o! spuse ea.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi.

Kell o privi pe ciudata fată plecând, apoi se lăsă să alunece pe zidul aleii.

Îşi dădu capul pe spate şi se uită la cerul Londrei Cenuşii, lipsit de stele şi mohorât deasupra clădirilor. Şi atunci băgă mâna în buzunar după piatra din Londra Neagră şi înlemni.

Nu o mai avea.

Scotoci furios prin buzunare, prin fiecare dintre ele, dar degeaba. Talismanul dispăruse. Respirând anevoie, sângerând şi extenuat, Kell se uită la batista pe care o strângea în mână.

Nu-i venea să creadă.

Fusese furat.

6

HOŢII SE ÎNTÂLNESC

I

La o Londră depărtare, clopotele bătură ora opt.

Sunetul venea din sanctuarul de la marginea oraşului, dar se răspândi pe deasupra sclipitorului fluviu Isle şi pe străzi, pătrunzând pe ferestrele şi uşile deschise şi prin ganguri, până când ajunse la *Câmpurile Rubinii* şi, chiar lângă tavernă, la silueta împietrită a unui om din întuneric.

Un om cu un X pe dosul mâinilor şi cu o sabie regală furată şi ridicată deasupra capului. Un om prins în gheaţă sau piatră! sau ceva mai ciudat.

Când dangătele clopotelor se stinseră, o crăpătură apăru în zigzag pe carapacea de pe faţa omului. Şi apoi o alta, de-a lungul braţului. Şi o a treia, de-a lungul sabiei. Micile fisuri se adânciră rapid, întinzându-se ca degetele prin carcasă.

„Stop!”, îi strigase tânărul *antari* atacatorului său şi atacatorul nu ascultase, dar magia, da. Ieşise din piatra neagră din mâna magicianului şi se înfăşurase pe om, cimentându-l într-o carapace.

Iar acum carapacea se spărgea.

Nu cum s-ar fi spart o carapace obişnuită, cu suprafaţa fărâmiţată şi cioburile căzând pe stradă. Nu, se desfăcu, totuşi nu-l eliberă pe omul dinăuntru. În schimb, se agăţă de el când se topi, nu pe deasupra corpului său, ci *înăuntru.* Pătrunse prin hainele şi pielea lui până când dispăru – „dispăru” e un cuvânt nepotrivit. *Se absorbi.*

Omul împietrit se cutremură, apoi trase aer în piept. Sabia regală îi alunecă dintre degete şi zăngăni pe pavaj, când ultimii stropi jucăuşi de magie – magie rea, magie moartă, magie neagră – sclipiră ca uleiul pe pielea lui, înainte de a se absorbi, întunecându-i venele, vizibile ca

dârele de tuş. Capul îi atârna în piept, cu ochii deschişi, dar goi. Şi complet negri, pupilele erau explodate şi prin irisuri, şi prin albul globilor.

Vraja de constrângere deja aruncată asupra lui îl deposedase de împotrivire şi-i îngăduise celeilalte magii să intre nestingherită, prin vene, creier şi muşchi, punând stăpânire pe tot ce atingea. Miezul înainte roşu al vieţii acum ardea pur şi negru.

Încet, omul sau, mai curând, entitatea dinlăuntrul lui îşi ridică fruntea. Ochii negri străluciră, lucioşi pe fundalul mat al întunericului, când cercetară gangul. Cadavrul celuilalt ucigaş plătit zăcea în apropiere, dar era mort de-adevăratelea, ca o lumânare stinsă. Nimic de salvat. Nimic de ars. Nu mai rămăseseră prea multe nici în corpul lui – doar o flacără îndeajuns de puternică să-l anime –, dar avea să fie de-ajuns, deocamdată.

Îşi dezmorţi umerii şi merse, oprindu-se la fiecare pas la început, ca un om neobişnuit cu corpul său. Apoi, din ce în ce mai repede, mai sigur. Postura lui se îndreptă, iar picioarele păşiră apăsat spre luminile celei mai apropiate clădiri. Gura omului se arcui într-un zâmbet. Era târziu, dar felinarele erau aprinse la ferestre şi râsul dulce şi promiţător umplea aerul ca un clinchet de clopoţei.

II

Lila fredona pe drumul înapoi spre *Aruncătura de Piatră.*

Din mers, începu să se descotorosească de deghizare; masca ieşi prima, urmată de pălăria cu boruri largi. Uitase că le purta când se ciocnise de tipul beat, adineauri pe alee, dar el fusese atât de bine matosit, că nici nu păruse să observe. La fel cum nu păruse să observe mâna ei prin haină, când îi întinsese batista, sau degetele apucând conţinutul buzunarului său, când îi pusese bucata de pânză neagră în palmă. O ţintă uşoară.

Adevărul e că încă era nervoasă că fugise sau, mai degrabă, că picase în cursă şi *trebuise* să fugă de cei trei

derbedei. Dar, îşi zise ea, strângând palma în jurul greutăţii satisfăcătoare din buzunarul pelerinei, escapada nu fusese o totală pierdere de vreme.

Când taverna apăru în zare, scoase prada din buzunar şi se opri sub un felinar stradal să se uite mai bine la ea. Când o văzu, se dezumflă. Sperase la ceva metal preţios, ceva argint sau aur, dar gogoloiul era o piatră. Nici măcar o piatră scumpă sau un giuvaier. Nici măcar o bucată de cristal. Arăta ca o piatră de râu – lucioasă şi neagră – pe o parte netedă, pe o parte zgrunţuroasă, de parcă fusese spartă sau cioplită dintr-o bucată mai mare. Ce fel de cetăţean umbla cu pietre în buzunar? Şi încă unele sparte, ca asta?

Totuşi, i se păru că simte ceva, un soi de furnicătură în locul unde pielea întâlni suprafaţa pietrei. Lila o ridică la lumină şi scrută piatra un moment, înainte să desconsidere senzaţia şi s-o socotească fără nicio valoare – cel mult o prostie sentimentală. Indispusă, o vârî la loc în buzunar şi urcă treptele *Aruncăturii de Piatră.*

Chiar dacă taverna fremăta de activitate, Barron ridică ochii când o văzu intrând, plimbându-şi privirea de la faţa ei la obiectele deghizării de sub braţ. Lila crezu că vede o străfulgerare de îngrijorare, iar asta o făcu să se crispeze. Ea nu era ruda lui. El nu era ruda ei. Nu avea nevoie de îngrijorarea sa, iar el nu avea nevoie de povara ei.

— Ai dat de bucluc? întrebă, când ea trecu pe lângă tejghea, direct spre scară.

N-avea chef să recunoască deschis că fusese prinsă în cursă pe alee sau că fugise de luptă şi că prada fusese un eşec total, aşa că ridică din umeri.

— Nimic cu care să nu mă descurc.

Băiatul murdar de pe trepte stătea pe un taburet dintr-un colţ, mâncând o porţie de ciorbă. Lila îşi dădu seama că îi era foame – adică, mai foame decât de obicei, căci nu mai fusese *sătulă* de ani buni –, dar era şi foarte obosită şi uşurată să descopere că dorinţa oaselor ei de a se întinde în pat era mai puternică decât a stomacului care îi cerea să se aşeze la masă. De altfel, nu recuperase bănuţii. Avea

arginţii, desigur, dar pe ăştia trebuia să-i pună deoparte, dacă voia să scape vreodată de taverna asta, de oraşul ăsta. Lila ştia prea bine cum mergeau lucrurile, hoţii furau doar atât cât să rămână hoţi.

Ea n-avea de gând să se mulţumească numai cu victorii din astea mărunte. Iar acum, că fusese dată în vileag, blestemă gândul că cele trei lepădături descoperiseră că trei duzini de poliţişti nu fuseseră în stare, că individul căutat nu era bărbat. Şterpelitul avea să devină mai dificil. Avea nevoie de surse mai bogate şi cât mai curând.

Stomacul îi ghiorăi şi ştia că Barron i-ar fi dat ceva degeaba, dacă şi-ar fi adunat curajul să-i ceară, dar nu putea. Nu *voia.*

Lila Bard poate că era hoaţă, dar nu era cerşetoare.

Iar când avea să plece – şi avea să plece – era ferm hotărâtă să lase în urmă banii pe care îi datora, până la ultimul sfanţ. Urcă treptele.

În capătul scării înguste se afla un palier micuţ, cu o uşă verde. Îşi amintea cum trântise uşa, împingându-l pe Barron la o parte şi coborând treptele, sădind numai tărăboi în urma ei. Îşi amintea cearta: furase de la un client, iar Barron o pusese să muncească pentru asta. Mai rău, voia chiria, dar îi interzisese să plătească pentru cameră şi masă cu bani „împrumutaţi”. Nu accepta decât bani cinstiţi, iar ea n-avea cum să-i dea, aşa că îi propusese s-o plătească pentru o mână de ajutor la treburile tavernei. Ea-l refuzase vehement. Să fi spus da ar fi însemnat să rămână, iar să rămână ar fi însemnat să se aşeze la locul ei. În cele din urmă, fusese mai uşor să dea naibii localul şi să fugă. Nu de ceva, îşi spunea Lila. Nu, Lila fugea către ceva. Ceva mai bun. Şi, chiar dacă nu ajunsese încă, avea să ajungă.

— Asta nu e viaţă! strigase ea, cu cele câteva bulendre pe care le avea la subsuoară. Asta e nimic. Nu-i destul! Nu-i dracului destul!

Pe atunci nu adoptase costumul, nu avusese atâta tupeu cât să fure pe faţă.

Trebuie să fie mai mult, gândise ea. *Trebuie să fiu mai*

mult.

Înşfăcase pălăria cu boruri largi dintr-un cui de lângă uşă şi ieşise valvârtej. Nu era a ei.

Barron nu încercase s-o oprească. Se dăduse la o parte din calea ei.

O *viaţă pe care merită s-o ai e viaţa pe care merită s-o iei.*

Trecuse aproape un an – unsprezece luni, două săptămâni şi vreo cinci zile – de când plecase furioasă din odăiţă şi din *Aruncătura de Piatră,* jurând că terminase cu amândouă.

Şi totuşi, iat-o aici, din nou. Ajunse la ultima treaptă – fiecare protestând la sosirea ei la fel ca şi ea – şi intră.

Vederea odăii o umplu de un amestec de repulsie şi uşurare. Frântă de oboseală, scoase piatra din buzunar şi o lăsă să cadă cu o bufnitură pe masa de lemn de lângă uşă.

Barron îi aşezase jobenul pe pat, iar Lila se trânti alături, fără să-şi scoată ghetele. Erau roase de abia se mai ţineau, iar ei i se strânse inima gândindu-se cât ar costa să-şi cumpere o pereche decentă. Nu era un lucru simplu de furat. Una era să uşurezi buzunarul cuiva, alta era să-l uşurezi de încălţări.

Abia începuse să-şi dezlege şireturile primei ghete, când auzi un sunet de încordare, ca un *uff,* şi, ridicându-şi privirile, văzu un bărbat în camera ei.

Nu intrase pe uşă – era încuiată – şi totuşi iată-l acolo, ţinându-se de perete cu o mână însângerată. Batista Lilei era strânsă ghem între mâna lui şi scândurile peretelui, iar ea avu impresia că zăreşte nu ştiu ce semn în lemn.

Părul îi atârna peste ochi, dar îl recunoscu imediat.

Era tipul de pe alee. Cel beat.

— Dă-mi-o înapoi! zise el, respirând greoi.

Avea un accent vag, unul pe care nu ştia de unde să-l ia.

— Trebuie să mi-o dai înapoi!

Aici, în lumina odăiţei strâmte, îi văzu cămaşa năclăită pe piept şi broboanele de sudoare de pe tâmple.

— N-ar fi trebuit… s-o iei…

Ochii Lilei fulgerară spre piatra de pe masă şi el îi

urmări privirea. Amândoi se repeziră în acelaşi moment. Sau, mai degrabă, Lila se repezi. Străinul se desprinse de perete în direcţia mesei, se clătină abrupt şi apoi se prăbuşi la picioarele ei. Capul îi săltase puţin când se izbise de podea.

Grozav! gândi Lila, uitându-se la corpul lui. Îl împunse în umăr cu gheata şi, fiindcă nu mişcă, îngenunche şi-l întoarse cu faţa în sus. Arăta ca şi când avusese o noapte grea. Tunica neagră îi era lipită de piele; la început, crezu că de sudoare, dar când o atinse, i se înroşi mâna. Se gândi să-l buzunărească şi să-i arunce cadavrul pe fereastră, dar apoi văzu că pieptul i se ridica şi-i cobora pe sub cămaşa năclăită de sânge şi înţelese că nu era mort.

Încă.

De aproape, străinul nu era nici pe departe atât de bătrân pe cât crezuse. Pe sub stratul de funingine şi de sânge, pielea îi era netedă, iar faţa încă mai păstra trăsături băieţeşti. Părea cu un an sau doi mai mare decât Lila, dar nu mai mult. Îi dădu la o parte părul arămiu de pe frunte, iar pleoapele lui se zbătură şi începură să se deschidă.

Lila se dădu înapoi brusc. Unul dintre ochi era de un albastru încântător. Celălalt era negru ca smoala. Nu cu irisul negru – cum mai văzuse la unii oameni din Estul îndepărtat –, ci de un negru pur, nenatural, acoperind tot globul, neîntrerupt de vreo pată de culoare sau de alb.

Privirea lui se limpezi şi Lila apucă primul lucru care-i veni la mână – o carte – şi-l pocni cu ea. Capul îi căzu şi corpul îi deveni fără vlagă, iar când nu mai dădu semne de trezire, puse cartea deoparte şi îl apucă de încheieturi.

Miroase a flori, gândi ea, târându-l pe podea.

III

Când îşi reveni, Kell era legat de un pat.

O sfoară aspră era înfăşurată pe încheieturile lui, ţintuindu-le de tăblia patului. Capul îi zvâcnea şi o durere

surdă pulsa de la coastele când încerca să se mişte, dar cel puţin sângerarea se oprise. Când îşi căută puterea, fu uşurat s-o simtă ridicându-se şi ieşindu-i în întâmpinare. Vraja sabiei regale în sfârşit trecuse.

După câteva momente de auto verificare, Kell îşi dădu seama că nu era singur în încăpere. Ridicând capul de pe pernă, o văzu pe hoaţă stând pe un scaun, la picioarele patului, întorcând un ceas de buzunar şi uitându-se la el peste genunchi. Renunţase la deghizare şi Kell fu surprins de faţa descoperită. Părul ei negru era tuns drept, la nivelul maxilarului care se termina cu o bărbie ascuţită. Părea tânără, dar agilă, slabă într-un fel ce te ducea cu gândul la o pasăre lihnită. Singurele rotunjimi apăreau la ochi, ambii căprui, dar nu chiar de aceeaşi culoare. Deschise gura, intenţionând să înceapă o conversaţie cu o întrebare, cum ar fi „Vrei să mă dezlegi?” sau „Unde e piatra?”, în schimb se trezi spunând:

— Unul dintre ochii tăi e mai deschis la culoare decât celălalt.

— Şi unul dintre ochii tăi e negru, replică ea.

Vorbea precaut, dar fără frică. Sau, dacă era speriată, o ascundea bine.

— Ce eşti tu? întrebă ea.

— Un monstru, zise Kell, răguşit. Ar fi mai bine să-mi dai drumul.

Fata râse scurt, batjocoritor.

— Monştrii nu leşină în prezenţa doamnelor.

— Doamnele nu se îmbracă bărbăteşte ca să fure din buzunare, ripostă Kell.

Zâmbetul ei se ascuţi.

— Ce eşti, de fapt?

— Legat de patul tău, zise Kell, liniştit.

— Şi?

El se încruntă.

— Şi la ananghie.

Asta, cel puţin, fu răsplătită cu o doză de surprindere.

— În afară de faptul evident de a fi legat de patul meu?

— Da, zise Kell, chinuindu-se să se ridice puţin, în pofida

legăturilor, ca s-o poată privi în ochi. Am nevoie să-mi dai drumul şi să-mi înapoiezi lucrul pe care mi l-ai furat.

Plimbă privirea prin odaie, sperând să zărească piatra, dar nu mai era pe masă.

— N-o să te dau pe mâna poliţiei, adăugă el. O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, dar am *nevoie* de ea.

Spera că fata avea să privească, măcar să întoarcă puţin capul, în direcţia unde se afla talismanul, dar rămase complet nemişcată, fără să-şi mute privirea.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

Kell îşi muşcă obrazul.

— Nu m-ai crede, răspunse el.

Ea ridică din umeri.

— Presupun că o să aflăm.

Şovăi. Fata nu se speriase de ochiul său, nu-l dăduse de gol şi nu chemase ajutoare când intrase, plin de sânge şi prin perete în camera ei. Lumea Cenuşie ştia atât de puţine despre magie, uitase atât de multe. Însă era ceva în privirea fetei, un fel de provocare, ce-l făcea să se întrebe dacă ar putea să-i arate că greşea. Dacă *putea.*

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Nu schimba subiectul.

— Nu-l schimb, zise, punându-şi degetele pe sforile care-l legau de pat. Vreau doar să ştiu cine mă ţine prizonier.

Ea îl cântări un moment, înainte să-i răspundă.

— Delilah Bard, spuse. Dar Lila e de-ajuns.

Lila. Un nume plăcut, dar ea-l folosea ca pe un pumnal, tăind cu prima silabă, a doua rămânând doar o şoaptă a metalului prin aer.

— Şi prizonierul meu?

— Kell, zise. Numele meu e Kell şi vin dintr-o altă Londră. Am intrat în camera ta folosind magia.

Cum era de aşteptat, buzele ei schiţară un surâs.

— Magia, repetă ea, sec.

— Da, spuse el. Magia.

De data asta, când rosti cuvântul, strânse degetele pe sfori, care se aprinseră şi se prefăcură într-o clipă în cenuşă. Cam exagerat, probabil, dar avu efectul scontat.

Lila înţepeni vizibil pe scaun, când Kell se ridică în capul oaselor. Un val de ameţeală îl copleşi, aşa că se opri puţin, frecându-şi încheieturile şi aşteptând camera să se reaşeze.

— Mai precis, spuse el, am folosit magia ca să fac o uşă.

Se bătu cu palma peste haine şi descoperi că îi lipsea cuţitul. Îl dezarmase. Se încruntă şi îşi dădu picioarele jos din pat, încet, cizmele ajungând să se sprijine de podea.

— Când m-ai buzunărit pe alee, mi-ai dat batista ta. Am folosit-o ca să fac o uşă, una care m-a condus direct la tine.

Ceea ce, apropo, fusese cu *mult* mai greu decât sunase. Uşile erau menite să te ducă în diverse locuri, nu la oameni. Fusese doar a doua oară când Kell îşi folosise cu succes magia ca să ajungă la cineva. Ca să nu mai vorbim despre faptul că sângera şi-şi pierdea puterea cu fiecare pas. Fusese prea mult. Ultimul strop de magie îl adusese aici şi apoi…

— Altă Londră, zise Lila.

— Da.

— Şi ai făcut o uşă.

— Da.

— Folosind magia.

— Da.

Atunci o privi în ochi, aşteptându-se să descopere în ei nedumerire, scepticism, neîncredere, dar găsi cu totul altceva. Se uita la el fără expresie – ba nu, nu fără expresie. Privirea ei era intensă. Evaluatoare. Kell spera că n-o să-i ceară vreo demonstraţie. Puterea lui abia începuse să se adune la loc şi trebuia să o cruţe.

Ea îşi ridică un deget spre perete, unde urma fină a uşii lui încă se mai vedea.

— Bănuiesc că asta explică semnul.

Kell se încruntă puţin. Majoritatea oamenilor de aici nu puteau vedea ecourile vrăjilor sau, cel puţin, nu le observau. Semnele, ca mare parte din magie, erau sub spectrul simţurilor lor.

— Şi piatra?

— Magie, zise el.

Magie neagră. Magie puternică. Magie ucigătoare.

— Magie *rea.*

În sfârşit, Lila îşi mută privirea. Pentru o fracţiune de secundă, ochii ei fulgerară către o comodă de lângă perete. Kell nu şovăi. Se repezi spre sertarul de sus, dar, înainte ca degetele lui să atingă lemnul, un cuţit era la gâtul său. Apăruse de nicăieri. Dintr-un buzunar. Dintr-o mânecă. O lamă lungă şi subţire, plasată imediat sub bărbie. Zâmbetul Lilei era la fel de ascuţit ca arma.

— Stai jos până nu cazi, scamatorule!

Lila coborî cuţitul, iar Kell se aşeză încet la picioarele patului. Şi atunci ea-l surprinse a doua oară, scoţând talismanul, nu din sertarul de sus al comodei, cum dăduse de înţeles, ci din aer. Într-o clipă, palma ei era goală şi, în următoarea, piatra se afla pur şi simplu acolo. Iuţeala mâinii ei era ireproşabilă. Kell înghiţi în sec, gândindu-se. I-ar fi putut smulge cuţitul din mână, dar probabil mai avea altul şi, mai rău, avea piatra. Era făptură umană şi nu ştia nimic despre magie, dar, dacă exprima o cerere, piatra ar fi putut foarte bine să-i răspundă. Kell se gândi la ucigaşul încorsetat în piatră.

Lila îşi plimbă degetul mare peste talisman.

— Ce-i aşa de rău la ea?

El şovăi, alegându-şi cuvintele.

— N-ar trebui să existe.

— Cât valorează?

— Viaţa ta, zise Kell, strângând pumnii. Pentru că, trebuie să mă crezi, cei care mă urmăresc te-ar ucide fără să clipească doar ca s-o ia înapoi.

Privirea Lilei se îndreptă spre fereastră.

— Ai fost urmărit?

Kell clătină din cap.

— Nu, zise el încet. Nu mă pot urmări aici.

— Atunci, n-am de ce să-mi fac griji.

Atenţia i se întoarse la piatră. Kell o văzu arzând de curiozitate şi se întrebă dacă piatra îi transmitea aceeaşi chemare pe care i-o transmisese lui.

— Lila, spuse el, încet. Te rog, pune-o jos!

Ea miji ochii la simbolul de pe faţa pietrei, de parcă aşa ar fi putut să-l citească.

— Asta ce însemnă?

Kell nu răspunse.

— Dacă-mi spui, ţi-o dau.

Kell n-o crezu, dar îi răspunse.

— E un simbol pentru magie, zise el. *Vitari.*

— O piatră magică numită „magie”? Nu-i prea original. Ce face?

— Nu ştiu.

Într-un fel, era adevărul.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă.

Lila se încruntă.

— Încep să cred că n-o vrei înapoi.

— N-o vreau, zise Kell şi, în mare parte, era adevărat. Deşi ceva din el nu voia nimic mai mult decât s-o atingă din nou. Dar am nevoie de ea. Şi ţi-am răspuns la întrebare.

Lila cântări piatra în palmă.

— O piatră magică numită magie, cugetă ea, întorcând-o în palmă. Şi ce-ar trebui să cred? Că *face* magie? Sau face lucruri *din* magie?

Trebuie să fi citit răspunsul pe faţa lui Kell, fiindcă zâmbi triumfător.

— O sursă de putere, aşadar…

Părea să poarte conversaţia cu ea însăşi.

— Poate face orice? Mă întreb cum funcţi…

Kell se întinse spre talisman. Mâna lui ajunse la jumătatea distanţei, întreruptă de cuţitul Lilei care spintecă prin aer şi peste palma lui. El icni, iar sângele curse pe podea.

— Te-am avertizat, zise ea, învârtind cuţitul.

— Lila, spuse el, sătul de joc, ţinându-şi mâna la piept. Te rog. Dă-mi-o înapoi!

Dar Kell ştia că n-avea să-l asculte. Era o sclipire de pusă-pe-rele în ochii ei – o expresie pe care o ştia, pentru că o avusese şi el – când degetele i se strânseră în jurul

pietrei. Ce avea să invoce? Ce ar fi putut ea să invoce, această tânără făptură umană deşirată? Îşi ţinu ambele mâini întinse ceremonios în faţă şi Kell privi, pe jumătate curios şi pe jumătate îngrijorat, cum fumul începe să iasă dintre degetele ei. Se înfăşură pe mâna sa liberă, răsucindu-se şi întărindu-se, până ce ajunse să ţină în mână o frumoasă sabie într-o teacă lustruită.

Ochii i se deschiseră larg, de uluire şi de plăcere.

— A mers, şopti ea, aproape pentru sine.

Mânerul era la fel de negru-lucios ca ochiul lui Kell şi ca piatra furată, iar când scoase sabia din teacă, metalul sclipi – de asemenea negru – în lumina lumânărilor, la fel de solid ca oţelul călit. Lila scoase o exclamaţie de încântare. Kell răsuflă uşurat la vederea sabiei – putea fi mai rău – şi o privi când o rezemă de perete.

— Deci ai văzut, zise Kell, prudent. Acum, dă-mi-o înapoi!

Lila nu-şi dăduse seama – nu avea cum să-şi dea seama – că tipul ăsta de magie era *nefast* sau că piatra se hrănea cu energia ei.

— Te rog! Înainte să te răneşti.

Lila îi aruncă o privire batjocoritoare şi mângâie piatra.

— Oh, nu! zise ea. Abia am început.

— Lila… începu Kell, dar era prea târziu.

Fumul negru se ridica deja dintre degetele sale, mult mai gros decât mai devreme, şi lua formă în odaie, fix între ei. De data asta, în loc de o armă, se adună în forma unui tânăr. Nu orice tânăr, îşi dădu seama Kell, când trăsăturile se întrupară din fum în carne.

Era *Kell.*

Asemănarea era ireproşabilă, de la haina cu tivul zdrenţuit la părul arămiu care-i cădea peste faţă, ascunzându-i ochiul negru. Numai că acest Kell nu avea niciun ochi albastru. Ambii luceau la fel de duri şi de negri ca piatra din mâna Lilei. Arătarea nu se mişca, nu la început. Doar stătea acolo, aşteptând.

Kell care *era* Kell se uită furios la Kell care nu era.

— Ce crezi că faci?

Întrebarea îi era adresată Lilei.

— Doar mă distrez puţin, zise ea şi Kell cel cu ochii negri începu să se *mişte.*

Îşi dădu jos haina şi o aruncă pe cel mai apropiat scaun. Şi apoi Kell privi îngrozit cum copia lui începe să-şi descheie tunica, nasture după nasture.

Râse scurt, gâtuit.

— Glumeşti!

Lila doar zâmbi şi rostogoli piatra în palmă, în timp ce Kell care nu era Kell îşi scoase încet, aţâţător, tunica şi rămase acolo, cu bustul gol. Degetele lui începură să-şi desfacă centura de la brâu.

— Bine, destul! zise Kell. Fă-l să dispară!

Ea oftă.

— Nu eşti deloc amuzant.

— Asta *nu* e amuzant!

— Poate nu pentru tine, zise ea cu un zâmbet afectat, în timp ce celălalt Kell îşi continuă dezbrăcatul provocator, scoţându-şi cureaua din găici.

Dar Lila nu văzuse ce observase el: faţa înainte lipsită de expresie a copiei începuse să se *schimbe.* Era o subtilă fisură în magie, un gol ce începuse să se umple.

— Lila, stărui Kell. Ascultă-mă! Fă-l să dispară, *acum!*

— Bine, bine, zise ea, prinzând privirea lui Kell cel cu ochi negri. Ăă… Cum fac asta?

— Ai vrut să ia fiinţă, zise Kell, ridicându-se în picioare. Acum doreşte-ţi să dispară!

Fruntea Lilei se încreţi, iar fantoma se opri din dezbrăcat, dar nu dispăru.

— *Lila!*

— Încerc, spuse ea, strângând mai tare piatra.

Faţa fantomei Kell se schimonosi, trecând de la nicio-expresie la *furioasă.* Era ca şi când ar fi *ştiut* ce se întâmplă. Ochii săi se plimbară de la faţa Lilei la mâna ei şi înapoi la faţa fetei. Şi apoi *atacă.* Se mişcă atât de repede, într-o clipă, o bătaie de pleoape şi era grămadă peste ea. Piatra căzu din mâna ei, în timp ce Kell care nu era Kell o trânti cu spatele de perete. Gura i se deschise să

vorbească, dar înainte s-o facă, mâinile i se dizolvară – el se dizolvă – înapoi în fum şi apoi în nimic, iar Lila se trezi faţă în faţă cu Kell care *era* Kell, cu mâna însângerată ridicată spre locul unde fusese năluca. Porunca lui – *As Anasae* – încă răsuna în odaie.

Lila se clătină pe picioare şi se prinse cu mâinile de comodă, puţinul timp cât avusese piatra în posesie luându-şi tributul, la fel cum păţise şi Kell. Trase o dată aer în piept, horcăit, înainte ca el să-şi înfigă mâna însângerată în gâtul său.

— Unde e pumnalul meu? mârâi Kell.

— Sertarul de sus, gâfâi ea.

Kell dădu din cap, dar nu o eliberă. În schimb, o apucă de încheietură şi i-o ridică deasupra capului, ţintuind-o de perete.

— Ce faci? şuieră ea, când zidul începu să tremure.

Kell nu răspunse. Se concentra asupra lemnului, care începu să crape şi să înfăşoare, desprinzându-se şi crescând în jurul încheieturii ei. Lila se zbătu, dar într-o clipă se terminase. Kell îi dădu drumul, dar peretele nu. Recuperă piatra de pe podea, în timp ce Lila se răsucea şi să zbătea să scape din legătura improvizată.

— Ce mama dracului…?

Încerca să se smulgă din cătuşa de lemn, iar Kell făcu un efort să pună piatra în buzunar.

— Ai distrus peretele! Cum crezi că o să plătesc pentru asta? Cum crezi că o să pot *explica* asta?

Kell se duse la sertar. Acolo găsi mare parte din conţinutul buzunarelor lui – din fericire, nu-i scotocise decât redingota neagră pe care o purta – şi pumnalul.

— Nu poţi să mă laşi aici aşa, murmură ea.

Kell îşi reumplu buzunarele şi îşi plimbă degetul mare peste literele familiare de pe lama armei, înainte s-o pună la loc, în tocul de pe antebraţ. Şi apoi auzi sunetul metalului ieşind dintr-o teacă de piele înapoia lui. Lila scoase un alt cuţit dintr-o teacă de la spate.

— Eu n-aş arunca ăla, dacă aş fi în locul tău, zise Kell, ducându-se la fereastră.

— De ce? mârâi ea.

— Pentru că, spuse, deschizând fereastra, o să ai nevoie de el ca să te eliberezi.

Şi Kell se urcă pe pervaz şi sări.

Distanţa până jos era mai lungă decât sperase, dar aterizã ghemuit, aerul de pe alee ridicându-se grăbit să-i amortizeze căderea. Fereastra păruse cea mai sigură cale, de vreme ce nu era sigur unde anume în Londra Cenuşie se afla sau ce fel de casă era aceea în care fusese ţinut. Din stradă, îşi dădu seama că nu era deloc o casă, ci o tavernă şi, când dădu colţul, văzu firma legănându-se în aerul nopţii. Ba ieşea din întuneric în lumina felinarului de stradă, ba intra înapoi în întuneric. Chiar şi aşa, Kell ştiu de la prima privire ce scria pe ea.

Aruncătura de Piatră.

N-ar fi trebuit să fie surprins s-o vadă – toate drumurile păreau să ducă aici –, dar tot îl năuci. Care ar fi fost probabilităţile? se întrebă, deşi ştia că principala caracteristică a magiei era aceea că modifica probabilităţile. Şi totuşi.

Kell avea o senzaţie stranie despre fată, dar o ignoră.

Ea nu conta. Acum avea piatra.

Nu mai trebuia decât să-şi dea seama ce să facă mai departe cu ea.

IV

Lilei îi luă aproape o oră să cioplească, să taie şi să scobească lemnul, până să se elibereze. Când în sfârşit lemnul cedă sub cuţitul ei, tăişul era ireparabil tocit, o bucată din perete era distrusă, iar ea avea nevoie disperată de ceva de băut. Monedele nu se înmulţiseră, dar să le ia naiba de economii, în seara asta avea nevoie de băutură.

Îşi frecă încheietura dureroasă, aruncă arma tocită pe pat şi îşi luă al doilea cuţit, încă ascuţit, de pe podea, unde-l scăpase. Un şuvoi de blesteme îi ieşi de pe buze când

şterse sângele lui Kell de pe lamă şi un alt şuvoi de întrebări îi umplu capul când îl puse în teacă, dar le dădu la o parte pe toate şi îşi scoase revolverul din sertar, închizându-l în toc. Dacă l-ar fi avut la ea când trebuia, i-ar fi găurit ţeasta lui Kell cu un glonţ.

Încă înjura cu voce scăzută şi îşi punea pelerina pe umeri, când ceva îi atrase atenţia. Sabia, cea pe care o invocase, stătea proptită de perete. Nemernicul nu se oprise s-o facă şi pe *asta* să dispară, înainte s-o şteargă. Acum o ridică binişor, o frumuseţe de piesă, şi îi admiră mânerul negru, sclipitor. Era exact cum îşi imaginase c-ar trebui să fie. Până la detaliile gravate pe mâner. Teaca vibră sub degetele ei, la fel cum făcuse piatra când o ţinuse în mână. Voia să ţină sabia, voia să continue s-o ţină, cu o ciudată şi profundă senzaţie de dor, din măduva oaselor, în care nu avea încredere. Lila ştia cum era să-ţi doreşti ceva, ştia cum îţi şoptea, îţi cânta şi îţi ţipa în oase. Iar senzaţia de acum semăna cu aceea, dar nu era chiar aşa. O dorinţă impostoare.

Îşi aminti cum se simţise când pierduse piatra, subita, eviscerata ameţeală care urmase, de parcă toată energia i se scursese din membre. Furată când nu fusese atentă. Într-un fel ciudat, îi aminti Lilei de furtul de buzunare, o foarte vicleană agilitate a mâinii. Aşa funcţionase. Pentru un truc adevărat se folosesc *două* mâini, la una eşti atent, pe cealaltă n-o observi. Şi Lila fusese silită să se concentreze pe cea dinaintea ochilor ei, care-i fluturase ceva strălucitor, astfel încât n-o observase pe cealaltă care-i furase din buzunar.

Magie rea, o numise Kell.

Nu, gândi Lila acum. *Magie deşteaptă.*

Iar deşteaptă era mult mai periculos decât rea, din toate punctele de vedere. Lila o ştia prea bine. Şi astfel, oricât o durea, se duse la fereastra deschisă şi aruncă sabia. *Du-te învârtindu-te!* gândi ea, privind-o rostogolindu-se pe caldarâmul gangului de dedesubt.

Privirea i se abătu în sus, la acoperişuri şi la hornuri, şi se întrebă unde s-o fi dus Kell. Dar întrebarea asta năştea

altele şi, ştiind că nu avea să afle niciodată răspunsurile, trânti fereastra, o închise şi plecă să găsească băutura aia.

❖

Un bărbat se împletici pe uşa din faţă a *Aruncăturii de Piatră* şi fu cât pe-aci să cadă pe scări. *Păcătoase afurisite!* gândi el, ameţit de alcool. Cu siguranţă nu fuseseră aici când intrase în tavernă, cu doar câteva ore mai devreme. Sau, dacă fuseseră, se duseseră şi se schimbaseră, se aranjaseră altfel. Poate că erau mai multe acum. Sau mai puţine. Încercă să le numere, dar vederea i se tulbură şi se dădu bătut, clătinându-se pe picioare.

Numele bărbatului era Booth şi trebuia să-şi golească vezica.

Gândul acesta îi împrăştie ceaţa şi iată-l, limpede ca lumina zilei. Booth îşi târşâi bocancii pe asfalt spre cel mai apropiat gang (avu bunul-simţ să nu se uşureze pe trepte, chiar dacă *ele* apăruseră de nicăieri).

Pe jumătate mergând, pe jumătate dându-se de-a dura, intră în spaţiul strâmt dintre clădiri, dându-şi seama abia atunci cât de beat era – nu-şi putea vedea nici mâna, chiar dacă ar fi fost destul de treaz cât s-o caute –, dar ochii i se tot închideau de la sine, aşa că nu conta de fapt.

Booth îşi lipi fruntea de pietrele reci ale zidului tavernei în timp ce se uşura, fredonând în barbă un cântec marinăresc despre femei şi furtuni şi… încă ceva care probabil începea cu „f”, deşi nu-şi putu aminti. Lăsă melodia să se piardă, în timp ce-şi încheie pantalonii la loc, dar, când se întoarse spre intrarea gangului, gheata lovi în ceva de pe jos. Obiectul se duse cât colo cu un hârşâit şi se opri ciocnindu-se de zid, iar el probabil l-ar fi lăsat acolo, dacă o pală de vânt n-ar fi mişcat cel mai apropiat felinar în cârligul său, trimiţând un mănunchi de lumină pe gangul întunecat.

Lumina se reflectă din ceva metalic, iar Booth făcu ochii cât cepele. Poate c-avea nişte halbe la activ, dar lăcomia era o chestie care te trezea imediat şi, când lumina dispăru, se aruncă în patru labe pe pietrele umede ale gangului, râcâind prin întuneric până când degetele în

sfârşit dădură de obiectul căutat.

Booth se căzni să se ridice în picioare şi să meargă, nesigur, câţiva paşi mai aproape de felinar, iar acolo îşi dădu seama că avea în mână teaca unei săbii, cu arma încă adăpostită înăuntru. Plăselele sclipeau, nu a argint, aur sau oţel, ci negre. Negre ca ţiţeiul şi netede ca marmura. Apucă de mâner şi trase arma din teacă, scoţând un mârâit gros, apreciativ. Metalul lamei era la fel de lucios şi de negru ca plăselele. O sabie ciudată şi scumpă, după cum arăta. Booth o cântări în mâinile lui mari. Ar putea câştiga o sumă frumuşică. O sumă *foarte* frumuşică. Doar că vândută în locurile potrivite, fireşte. Nu putea să zică nimeni c-o furase, fireşte. Ce-am găsit al meu să fie… ce-am găsit vând, bineînţeles.

Ciudată sabie, totuşi!

Vârfurile degetelor, înfăşurate pe mâner, începuseră să-l furnice. Asta era cam straniu, gândi el, în modul acela calm şi detaşat care vine din beţia profundă. Nu fu îngrijorat, nu la început. Dar apoi încercă să slăbească strânsoarea mâinii de pe armă şi nu putu. Le spuse degetelor să-i dea drumul, dar ele rămaseră ferm strânse în jurul mânerului negru şi lucios al sabiei.

Booth îşi scutură braţul, la început încet, apoi viguros, dar nu părea să-şi poată dezlipi degetele de pe armă. Şi apoi, pe neaşteptate, furnicăturile deveniră o zgâlţâitură fierbinte, rece şi străină deopotrivă, o senzaţie foarte *neplăcută.* Îi urcă pe braţ, pe sub piele, iar când se împletici înapoi un pas –, spre felinarul de la intrarea în gang –, văzu că venele de pe dosul mâinii, de pe încheietură şi de mai sus, pe antebraţ, deveniseră *negre.*

Îşi scutură mâna mai tare, gata să-şi piardă echilibrul, dar tot nu putu să dea drumul armei. Sabia nu-l mai lăsa.

— Dă drumul! mârâi el, neştiind dacă vorbea cu mâna lui sau cu sabia de care se sudase.

Drept răspuns, mâna care ţinea sabia – şi care nu mai părea deloc să fie mâna lui – se încleştă pe mâner. Booth icni când degetele întoarseră sabia încet spre propria burtă.

— Ce dracu’?

Înjură, luptându-se cu el însuşi, mâna liberă încercând s-o ţină pe cealaltă la distanţă. Dar nu era de-ajuns – chestia care stăpânea era mai puternică decât restul – şi dintr-o singură lovitură, fără şovăire, mâna lui Booth, cea cu sabia, o înfipse în măruntaiele lui până la plăsele.

Se aplecă adânc, în gang, cu un geamăt, mâna rămânându-i fixată în strânsoarea armei. Sabia neagră licări cu o lumină întunecată, interioară, apoi se *dizolvă.* Arma lucioasă începu să se topească, dar nu curgea pe jos, ci înăuntru. Prin rană şi în corpul omului muribund. În sângele lui. Inima sa se opri, apoi îşi reluă bătăile, mai rapid, mai ferm şi mai puternic, în timp ce magia se răspândea prin venele lui. Corpul i se cutremură, apoi încremeni.

Pentru câteva clipe lungi, Booth – ce mai rămăsese din el – zăcu ghemuit acolo, în gang, nemişcat, cu mâinile la burtă, în locul unde pătrunsese sabia şi unde se mai vedea, acum numai o pată neagră ca tuşul, ca ceara topită .Apoi, încetul cu încetul, braţele lui alunecară pe lângă corp, cu venele de sub piele cu adevărat negre. Culoarea adevăratei magii. Îşi ridică uşor capul şi clipi peste doi ochi complet negri. Privi în jur, apoi pe el însuşi, studiindu-şi forma. Îşi flexă degetele, cu prudenţă, testând.

După aceea, încet, cu hotărâre, se ridică în picioare.

7

UN URMĂRITOR

I

Lila ar fi putut pur şi simplu să coboare în sala principală a *Aruncăturii de Piatră*, dar îi era deja destul de datoare lui Barron – el nu i-ar fi primit banii, fie pentru că s-ar fi gândit că are nevoie de ei, fie pentru că nu erau ai ei, în primul rând. Şi ea avea nevoie de aer proaspăt ca să-şi limpezească mintea.

Alte Londre.

Oameni care intrau şi ieşeau pe uşi magice.

Pietre care făceau ceva din nimic.

Toate astea erau chestii de poveşti.

De *aventuri.*

Toate la degetul ei mic. Şi apoi dispărură. Iar Lila se simţea goală, flămândă şi secătuită într-un mod nou şi înspăimântător. Sau poate că era aceeaşi foame pe care o simţise dintotdeauna, iar acum lucrul lipsă avea un nume: *magie.* Nu era convinsă. Tot ce ştia era că ţinuse piatra în mână şi simţise ceva. Şi când privise în ochiul distrus al lui Kell simţise ceva. Şi când magia ţesuse lemnul peretelui în jurul încheieturii ei simţise ceva. Din nou întrebările dădură năvală şi din nou le goni, observând aerul nopţii – îngroşat de funingine şi îngreunat de ploaia ce stătea să înceapă. Străbătu mai departe, cu picioarele obosite, pânza de păianjen a străzilor, ajungând vizavi de Westminster, la *Fluxul Golaşului.*

Fluxul Golaşului se afla exact la nord de pod, pe malul sudic, înghesuit între Belvedere şi York, într-o crăpătură de stradă numită Aleea Marinarului. Îşi crease obiceiul să treacă pe aici, în unele dintre nopţile mai de succes, înainte să pornească înapoi spre Powell (după cum vedea ea lucrurile, însemna o monedă mai puţin pentru el). Îi

plăcea localul pentru că era plin de lemn negru şi sticlă afumată, colţuri grosolane şi mâncare şi mai grosolană. Nu era un loc bun să furi din buzunare, ci unul bun să te topeşti în mulţime, să dispari. Nu-i era teamă că avea să fie recunoscută, nici ca fată (lumina era întotdeauna foarte slabă şi ea ţinea gluga pe cap), nici ca hoţ căutat de poliţie (majoritatea clienţilor erau căutaţi pentru *ceva).*

Armele îi erau la îndemână, dar nu credea că o să aibă nevoie de ele. La *Fluxul Golaşului*, oamenii îşi vedeau de ale lor. În nu prea rarele ocazii când izbucnea câte o încăierare, clienţii erau mai preocupaţi de siguranţa băuturilor lor (mai curând ar fi salvat o carafă de pe o masă zgâlţâită decât să sară să-l ajute pe cel al cărui corp în cădere o zgâlţâise) şi Lila îşi închipuia că ai fi putut să strigi ajutor în mijlocul localului, că n-ai fi obţinut mai mult de-un pahar înclinat a noroc şi o sprânceană ridicată.

Nu era un local pentru toate nopţile, în mod cert. Dar era unul pentru o noapte ca asta.

Abia când Lila se instalase hotărât la bar, strângând în mână o halbă, lăsă întrebările să-i ocupe mintea şi să zburde liber – *de ce*-urile, şi *cum*-urile şi, mai ales, *şi acum ce*-urile. Ştia că nu putea să se mai întoarcă, pur şi simplu, fără să ştie, fără să vadă şi fără să se minuneze – şi era atât de ocupată cu ele, încât nu observă că se aşază un om lângă ea. Nu până când nu-i vorbi.

— Eşti speriată?

Vocea lui era adâncă, blândă şi străină, iar Lila întoarse repede capul.

— Pardon? zise ea, uitând să-şi menţină vocea groasă.

— Strângi tare de halbă, îi explică omul, arătând spre degetele înfăşurate în jurul halbei. Atât de strâns, încât i se albiseră nodurile.

Lila se relaxă, însă numai puţin.

— Noapte lungă, spuse ea, ducând berea încălzită la gură.

— Şi totuşi abia a început, cugetă omul, luând o înghiţitură din paharul lui.

Chiar şi în *Fluxul Golaşului*, al cărui burdihan se umplea

în fiecare seară cu o clientelă pestriţă, omul părea nelalocul lui. În lumina slabă a cârciumii, arăta ciudat de… decolorat. Hainele erau de un cenuşiu-închis şi purta o simplă pelerină scurtă, închisă la gât cu o agrafă de argint. Pielea îi era foarte palidă, paloare accentuată de lemnul întunecat de sub mâinile lui, părul avea o culoare neobişnuită, foarte aproape de negru, dar nu tocmai. Când vorbea, glasul era ferm, fără să fie dulceag, gol într-un fel care-ţi dădea fiori, iar accentul avea un scrâşnet de pietriş.

— Nu eşti de pe-aici, aşa-i? întrebă ea.

Colţul gurii lui schiţă un zâmbet.

— Nu.

Îşi plimbă absent degetul mare pe buza paharului. Numai că nu părea absent. Nimic din mişcările lui nu părea la întâmplare. Avea o încetineală precisă, care o neliniştea pe Lila.

Mai era ceva la el, ciudat şi şocant de familiar totodată. Nu putea vedea ce anume, dar îl *simţea.* Şi atunci îşi aminti brusc. Senzaţia asta. Era aceeaşi ca atunci când îl privise pe Kell în ochiul negru, când ţinuse piatra, când fusese legată de perete. O palpitaţie. O furnicătură. O şoaptă.

Magie.

Lila se încordă şi speră că nu se observă. Duse halba la gură.

— Presupun că ar trebui să facem cunoştinţă, zise străinul, întorcându-se pe scaun ca ea să-i poată vedea faţa.

Lila fu gata să se înece cu băutura. Nu era nimic nepotrivit în unghiul maxilarului, în linia nasului sau conturul buzelor lui. Dar *ochii.* Unul era verde-cenuşiu. Celălalt era negru ca smoala.

— Numele meu e Holland.

Un fior rece o străbătu. Era precum Kell, totuşi complet diferit. Când se uitase în ochiul lui Kell, fusese ca atunci când te uiţi pe o fereastră la un peisaj pe care nu l-ai mai văzut. Ciudat şi derutant, dar nu înspăimântător. Când se uită în ochiul lui Holland, i se făcu pielea de găină. Lucruri

întunecate se învolburau imediat sub suprafaţa lucioasă a abisului negru. Un singur cuvânt îi şopti mintea ei: *Fugi!*

Nu era sigură că mai putea ridica halba o dată fără să-i tremure mâinile, aşa că o împinse deoparte şi scoase cu prefăcută degajare un şiling din buzunar.

— Bard, zise ea, în chip de prezentare şi de adio.

Se pregătea să se îndepărteze de tejghea, când omul o prinse de încheietură, ţintuind-o de lemnul ros de vreme dintre ei. Un fior îi străbătu braţul la atingerea lui şi degetele mâinii libere zvâcniră, ispitite de pumnalul de sub pelerină, dar rezistă impulsului.

— Şi prenumele tău, domnişoară?

Ea încercă să se elibereze, dar strânsoarea era ca de piatră. Nici măcar nu părea să facă vreun efort.

— Delilah, mârâi ea. Lila, dacă vrei. Acum lasă-mă să plec, dacă nu vrei să-ţi pierzi degetele.

Din nou, buzele lui schiţară ceva ce nu era chiar zâmbet.

— Unde e, Lila?

Ea simţi o gheară în piept.

— Cine?

Strânsoarea lui Holland deveni mai puternică, asemenea unui avertisment. Lila se chirci.

— Nu minţi! Îi pot mirosi magia pe tine.

Lila îl privi drept în ochi.

— Probabil pentru că a folosit-o ca să mă încătuşeze de un perete, după ce l-am jefuit fără să ştie şi l-am legat de un pat. Dacă îl cauţi pe prietenul tău, nu te uita la mine. Ne-am cunoscut în termeni deloc plăcuţi şi ne-am despărţit în unii şi mai proşti.

Holland îi dădu drumul, iar Lila răsuflă uşurată în sinea ei. Dar uşurarea i se risipi în clipa următoare, când Holland era deodată în picioare – nici nu văzuse când se mişcase. O apucă fără menajamente de braţ şi o târî spre uşă.

— Ce mama dracului faci? se răsti ea, râcâind cu ghetele podeaua tocită, încercând şi nereuşind să găsească ceva de care să se agaţe. Ţi-am spus, nu suntem prieteni.

— O să vedem, zise Holland, târând-o mai departe.

Clienţii de la *Fluxul Golaşului* nu-şi ridicară nicio clipă nasurile din băuturi. *Ticăloşi*, gândi Lila, în timp ce era îmbrâncită cu putere afară, în stradă.

În momentul în care uşa cârciumii se închise în urma lor, Lila scoase revolverul de la brâu, dar pentru cineva ale cărui mişcări păreau atât de încete, Holland era rapid – *imposibil* de rapid – şi, până apăsă ea pe trăgaci, trase în nimeni, în aer. Înainte ca detunătura să se stingă, Holland reapăruse, de data asta în spatele ei. Îl simţi acolo, simţi aerul mişcându-se cu o fracţiune de secundă înainte ca una dintre mâinile lui să o strângă de gât, lipind-o cu umerii de pieptul lui. Cealaltă mână i se aşează peste pistol şi ridică ţeava la tâmpla ei. Toate astea, în mai puţin decât ţi-ar lua să respiri o dată.

— Aruncă armele, ordonă el, sau te dezarmez eu!

Strânsoarea mâinii lui nu era zdrobitoare, dacă era cu putinţă. Părea s-o ţină degajat, încrezător, iar Lila trăise între ucigaşi destulă vreme ca să ştie că aceia de care trebuie cu adevărat să te temi sunt cei care-şi ţin armele relaxat, de parcă s-au născut cu ele. Lila îşi folosi mâna liberă ca să scoată pumnalul de la brâu şi îl lăsă să cadă pe pământ. Îl scoase şi pe al doilea, din spate. Pe al treilea îl ţinea, de obicei, în gheată, dar acum rămăsese pe pat, distrus. Mâna lui Holland coborî de la gât la umărul ei, dar aplecă pistolul ca avertisment.

— Cum, niciun revolver? comentă el.

— Eşti ţicnit! şuieră Lila. Prietenul tău Kell a plecat de mult.

— Crezi? întrebă Holland. Hai să vedem!

Aerul din jurul lor începu să trosnească încărcat de energie. De *magie.* Iar Holland avea dreptate: îl putea *mirosi.* Nu mirosea a flori, precum Kell (a flori şi a altceva, ceva ca iarba şi curăţenia). În schimb, puterea lui Holland mirosea ca oţelul încins, metalic. Pârjolea aerul.

Se întrebă dacă şi Kell avea să-l miroasă. Şi dacă asta voia Holland.

Mai era ceva în magia asta – nu un miros, dar ceva ce se putea simţi –, ceva tăios ca mânia, ca ura. O ferocitate care

nu se arăta în trăsăturile feţei lui Holland. Nu, faţa lui era surprinzător de calmă. Înspăimântător de calmă.

— Ţipă! zise el.

Lila se încruntă.

— Cum adică…?

Întrebarea fu curmată de durere. O descărcare de energie, ca un fulger îmbuteliat, îi săgetă prin braţ de unde o ţinea el, jucându-i pe piele şi electrizându-i nervii. Ţipă fără să se poată abţine. Şi apoi, la fel de iute cum venise, durerea dispăru, lăsând-o pe Lila cu răsuflarea tăiată şi tremurând.

— Ce… ticălos! mârâi ea.

— Strigă-l pe nume! îi ordonă Holland.

— Te asigur că… el n-o să… vină, zise ea, încurcându-se în cuvinte. Cu siguranţă nu… pentru *mine.* Noi…

Un alt val de durere, mai intens, mai ascuţit. Lila strânse din fălci ca să nu ţipe şi aşteptă ca durerea să treacă, dar de data asta nu trecu, ci doar se înrăutăţi, iar printre chinuri îl auzi pe Holland spunând, calm:

— Ar trebui să încep să rup oase?

Ea încercă să zică nu, dar când deschise gura să răspundă, tot ce auzi fu un strigăt şi apoi, parcă încurajată, durerea deveni mai cruntă. Atunci strigă numele lui Kell, pentru puţinul bine pe care i l-ar fi făcut asta. Oricum, el nu avea să vină. Dar, dacă s-ar fi străduit, poate că smintitul ăsta avea să recunoască şi să-i dea drumul. Să găsească altă formă de momeală. Durerea se potoli şi Lila îşi dădu seama că era în genunchi, cu o mână înfiptă în pietrele reci ale caldarâmului şi cu cealaltă răsucită la spate, încă în strânsoarea lui Holland. Crezu că o să vomite.

— Mai bine, zise Holland.

— Du-te dracului! i-o trânti ea.

El o smuci, ridicând-o în picioare şi din nou lângă el, punându-i arma sub bărbie.

— N-am folosit niciodată un revolver, îi zise la ureche, dar ştiu cum funcţionează. Şase gloanţe, da? Ai tras unul. Asta înseamnă că mai sunt cinci, dacă arma a fost plină.

Crezi că o să le pot trage pe toate celelalte fără să te ucid? Oamenii mor atât de uşor, dar fac pariu că, dacă sunt îndemânatic…

Lăsă pistolul să alunece pe corpul ei, făcând o pauză la umăr, apoi la cot, înainte de a coborî pe-o parte până la şold şi ajungând să se odihnească pe genunchiul ei.

— Cu cât vine mai repede, cu atât mai repede îţi voi da drumul. *Strigă-i numele!*

— N-o să vină, şopti ea cu amărăciune. De ce nu vrei să mă crezi…

— Pentru că îl cunosc pe prietenul tău, zise Holland.

Ridică mâna cu arma – Lila se cutremură de uşurare când ţeava se dezlipi de pielea ei – şi o cuprinse cu braţul, nonşalant, pe după umeri.

— E pe-aproape. Îi aud cizmele pe pavajul străzilor. Închide ochii! Tu îl auzi?

Lila strânse tare ochii, dar tot ce putea auzi era bubuitul inimii sale şi singurul gând care i se învârtea prin minte. *Nu vreau să mor. Nu aici. Nu acum. Nu aşa.*

— Adu-l la mine! şopti Holland.

Aerul începu din nou să trosnească.

— Nu…

Oasele Lilei luară foc de durere. Porni de la ţeastă până la ghetele roase şi înapoi, iar ea ţipă. Şi apoi agonia încetă şi sunetul muri pe buzele ei, iar Holland îi dădu drumul. Căzu mototol pe caldarâm, pietrele julindu-i genunchii şi palmele.

Prin vuietul din cap, auzi glasul lui Holland spunând:

— Iată-te!

Îşi ridică cu greu capul şi îl văzu pe Kell în stradă, ciudatul băiat magic în haina lui neagră, cu răsuflarea tăiată şi furios. Lilei nu-i venea să creadă.

Se întorsese.

Dar *de ce* se întorsese?

Înainte să-l întrebe, o privi drept – cu un ochi negru şi unul albastru, amândoi larg deschişi – şi spuse un singur cuvânt:

— Fugi!

II

Kell stătea pe pod, sprijinindu-şi coatele de balustradă şi încercând să înţeleagă cum şi de ce fusese atras în cursă – scrisoarea falsă, rugămintea umilă, asasinii constrânşi –, când adulmecă mirosul magiei în aer. Nu un fuior slab, ci o explozie. Un far de lumină într-un oraş întunecat. Şi o semnătură pe care ar fi recunoscut-o oriunde. Oţel încins şi cenuşă.

Holland.

Picioarele lui Kell porniră spre el; abia când coborî la capătul sudic al podului auzi primul ţipăt. Ar fi trebuit să se oprească imediat, ar fi trebuit să se gândească bine. Era fără subtilitate şi o capcană evidentă – singurul motiv pentru care Holland ar fi lansat o explozie de putere era că voia să fie observat, iar singura persoană din Londra Cenuşie care l-ar fi observat era Kell – şi totuşi o luă la goană.

„Ai fost urmărit?" îl întrebase Lila.

„Nu. Ei nu mă pot urmări aici."

Dar Kell se înşelase. Nimeni nu-l putea urmări între lumi… în afară de Holland. El era singurul care putea şi care o făcuse. Însemna că şi el căuta piatra. Însemna, de asemenea, că acum Kell ar fi trebuit să fugă *departe* de semnătură şi de ţipăt, nu către ele.

Vocea strigă din nou şi, de data asta, era destul de aproape ca să recunoască sursa ţipătului ce sfâşia aerul greu.

Lila.

De ce s-ar fi dus Holland după *ea?*

Dar Kell ştia răspunsul. Îl apăsa ca o povară în piept. Holland s-ar fi dus după Lila din cauza *lui.* Într-o lume cu atât de puţină magie, orice urmă sărea în ochi. Iar Lila avea urme – atât ale magiei lui, cât şi ale pietrei – imprimate în toată făptura sa. Kell ştia cum să le acopere pe ale lui. Lilei nu i-ar fi fost cu putinţă. Fusese probabil ca o torţă.

E numai vina ei, gândi Kell, chiar în timp ce alerga spre

ţipăt. *Afurisita ei de vină!*

Străbătu în goană strada, ignorând arsura de peste coaste şi vocea din cap care-i spunea s-o lase pe fată în plata ei, să plece de-acolo cât mai putea.

Fără subtilitate şi o capcană evidentă.

Porni de-a lungul fluviului, pe o alee, coti şi se opri şovăind pe o străduţă îngustă, exact la timp cât să audă ţipătul Lilei curmat brusc, să-i vadă corpul prăbuşindu-se pe asfalt. Holland stătea lângă ea, dar ochii lui se întoarseră spre Kell.

— Iată-te, zise el, ca şi când ar fi fost bucuros să-l vadă pe celălalt *antari.*

În mintea lui Kell era un iureş de gânduri. Lila îşi înălţă capul.

— Fugi! îi spuse, însă ea doar se holbă la el. Lila, *pleacă!*

Atunci ochii ei reveniră la viaţă şi se ridică anevoie în picioare, dar Holland o înşfăcă de umăr şi-i puse ţeava unui revolver la baza gâtului.

— Nu, Lila, zise el, în stilul său calm şi enervant. Rămâi!

Kell îşi strânse pumnii.

— Despre ce-i vorba, Holland?

— Ştii foarte bine. Ai ceva care nu-ţi aparţine.

Piatra atârna greu în buzunarul său. Ce-i drept, nu era a lui. Dar nici a lui Holland. Şi cu siguranţă nu aparţinea Tronului Alb. Dacă gemenii Dane, flămânzi de putere, ar fi avut talismanul, nu l-ar fi lăsat niciodată din mână, darămite să-l trimită în altă Londră. Dar cine *l-ar fi trimis?* Cine *îl trimisese?*

Cu puterea talismanului, Astrid şi Athos ar fi devenit aproape invincibili desigur, dar orice om din popor ar fi putut folosi magia pietrei ca să devină rege. Într-o lume ahtiată după putere, de ce ar fi depus cineva atâtea eforturi ca să scape de ea?

De frică, gândi Kell. Frica de magie şi frica de ce s-ar întâmpla dacă ar cădea în mâinile gemenilor. Astrid şi Athos trebuie să fi aflat despre piatră şi despre expedierea ei şi îl trimiseseră pe Holland ca s-o recupereze.

— Dă-mi piatra, Kell!

Mintea îi era confuză.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Holland îi aruncă o privire usturătoare. Degetele i se strânseră, aproape imperceptibil, în jurul Lilei şi puterea trosni peste pielea ei. Ea-şi înăbuşi un ţipăt şi făcu eforturi să rămână în picioare.

— Opreşte-te! ceru Kell.

Holland se opri.

— Trebuie să-ţi repet? întrebă el.

— Las-o să plece! zise Kell.

— Piatra, mai întâi, spuse Holland.

Kell înghiţi în sec şi scoase talismanul din buzunar. Îi vibra în vârfurile degetelor, nerăbdătoare să fie folosită.

— Încearcă s-o iei de la mine, zise el, de îndată ce o laşi pe ea să plece.

De cum îi ieşiră de pe buze, Kell îşi regretă cuvintele.

Colţul gurii lui Holland se arcui sinistru. Îşi desprinse mâna, câte un deget o dată, de pe braţul Lilei. Ea se clătină în faţă şi se răsuci spre el.

— Ia-ţi zborul, păsăruică! spuse el, cu privirea aţintită în continuare asupra lui.

— Du-te! se răsti Kell.

Simţi ochii Lilei agăţându-se de el, dar nu era destul de prost să-şi mute privirea la Holland – nu acum – şi răsuflă scurt când îi auzi, în sfârşit, ghetele bocănind de-a lungul străzii. *Bine,* gândi el. *Bine.*

— Asta a fost o prostie, zise Holland, aruncând revolverul de parcă ar fi fost sub demnitatea lui. Spune-mi, eşti într-atât de arogant precum pari sau doar naiv?

— Holland, te rog…

Privirea magicianului *antari* se întunecă.

— Te uiţi la mine, Kell, şi crezi că semănăm. Că suntem la fel. O persoană şi două căi diferite. Probabil crezi că puterea noastră ne uneşte. Dă-mi voie să te corectez, ai înţeles greşit. Poate că avem amândoi un talent, dar asta nu ne face egali.

Îşi flexă degetele şi Kell avu o vagă bănuială că povestea avea să sfârşească prost. Holland luptase împotriva

gemenilor Dane. Holland vărsase sânge, curmase vieţi şi sacrificase magie. Holland ajunsese aproape să reclame Tronul Alb pentru sine.

Kell trebuie să fi părut un copil răzgâiat în ochii celuilalt *antari.*

Dar încă avea piatra. Era magie rea, magie interzisă, dar era ceva. Îl ispitea, iar el o strânse mai bine în mână, simţind cum marginea spartă îi intră în carne. Puterea ei îi presa limitele, dorind să fie lăsată înăuntru, iar el rezista, păstrând un scut între energia talismanului şi a lui. Nu avea nevoie de prea mult. Trebuia doar să invoce ceva inanimat… ceva care să-l oprească pe Holland fără să-i atace pe amândoi.

O *cuşcă,* gândi el. Şi atunci porunci. O *cuşcă.*

Piatra trepidă în mâna lui şi fumul negru începu să-i iasă dintre degete, şi…

Holland nu aşteptă.

O pală de vânt veni prin aer şi-l izbi pe Kell cu putere, proiectându-l cu spatele în uşa unei prăvălii. Piatra i se rostogoli din mână, fuiorul de fum negru risipindu-se de la sine, când talismanul căzu în stradă. Înainte să se poată repezi după Holland, piroanele metalice ale altei uşi se eliberară din lemn şi vâjâiră prin aer, înfigându-se în haină şi ţintuindu-l de lemn. Majoritatea piroanelor nimeriseră în ţesătură, dar unul nimerise carnea şi Kell icni de durere când fierul ascuţit îi străpunse braţul şi se înfipse în uşa din spatele lui.

— Ezitarea este moartea avantajului, medită cu voce tare Holland.

Kell se lupta zadarnic cu piroanele. Le porunci în gând să se mişte, dar Holland le ordonă să stea, iar voinţa lui se dovedi mai puternică.

— Ce cauţi aici? întrebă Kell, printre dinţii încleştaţi.

Holland oftă.

— Am crezut că e evident, zise el, îndreptându-se spre piatră. Curăţ o mizerie.

Când Holland se îndreptă spre talisman, Kell se sforţă să se concentreze asupra metalului care-l ţintuia. Piroanele

începură să tremure, când voinţa sa se împotrivi voinţei celuilalt *antari.* Ieşiră cam de două degete – Kell îşi încleştă fălcile când cel înfipt în braţul lui se mişcă. Atenţia lui Holland dădu semne de slăbiciune, când îngenunche să culeagă piatra de jos.

— Nu! îl preveni Kell.

Dar Holland nu-l ascultă. Luă talismanul şi se ridică în picioare, cântărindu-l în palmă. Voinţa şi atenţia lui erau amândouă fixate asupra pietrei şi, de data asta, când Kell se concentră, piroanele care-l ţineau se cutremurară şi cedară. Ieşiră singure din lemn – şi, deopotrivă, din haina şi carnea lui – şi zăngăniră pe pământ, exact când Holland ridica piatra în lumina celui mai apropiat felinar.

— Las-o jos! porunci Kell, strângându-se de braţul rănit.

Holland n-o lăsă.

În schimb, îşi înclină capul şi studie mica piatră neagră.

— Ţi-ai dat seama cum funcţionează asta?

Şi apoi, când Kell făcu un salt înainte, degetele subţiri ale lui Holland se închiseră în jurul pietrei. Aşa un gest mărunt, fără grabă, detaşat, dar în clipa în care pumnul i se închise, fumul negru îi ieşi printre degete şi zbură la Kell. Se petrecu atât de iute! Într-o clipă, se ridică în fuioare şi, în secunda următoare, picioarele încremeniră la jumătatea pasului. Când se uită în jos, văzu umbrele înfăşurându-se în jurul cizmelor.

— Stai! porunci Holland.

Iar fumul se prefăcu în oţel, lanţuri grele şi negre ce creşteau drept din stradă şi zornăiau când se închideau în jurul gleznelor lui Kell, ţintuindu-l în loc. Când duse mâna la ele, îi arseră palma şi şi-o trase înapoi, şuierând de durere.

— Convingerea e cheia, observă Holland, trecându-şi degetul mare peste suprafaţa pietrei. *Tu* crezi că magia este un egal. Un tovarăş. Un prieten. Dar nu e. Piatra asta e dovada. Eşti fie stăpânul magiei, fie sclavul ei.

— Las-o jos! zise Kell. Nimic bun n-o să vină de la ea.

— Ai dreptate, spuse Holland, încă strângând piatra în palmă, dar am ordinele mele.

Mai mult fum se revărsă din talisman şi Kell îşi adună curajul, dar magia nu se aşează, nu luă formă. Doar se învârti şi se răsuci în jurul lor, de parcă Holland încă nu se hotărâse ce să facă. Kell invocă o răbufnire de vânt, sperând s-o împrăştie, dar vântul trecu drept prin ea, umflându-i pelerina lui Holland şi lăsând magia întunecată neatinsă.

— Ciudat, zise Holland, atât pentru el, cât şi pentru Kell, cum o piatră atât de mică poate să facă atât de mult.

Degetele lui se încleştară în jurul pietrei şi fumul se încolăci pe lângă Kell. Deodată era pretutindeni, împiedicându-i vederea şi forţându-şi intrarea pe nas şi pe gură, pe gâtlej în jos, înecându-l, sufocându-l.

Şi apoi dispăru.

Kell tuşi şi gâfâi după aer, privindu-se. Era neatins.

O clipă se gândi că magia dăduse greş.

Apoi simţi gust de sânge.

Kell îşi duse mâna la buze, dar se opri când îşi văzu toată palma năclăită. Îşi simţea şi încheieturile, şi braţele la fel de umede.

— Ce… începu el, dar nu sfârşi.

Gura i se umplu cu un gust de cocleală şi sare. Se îndoi de mijloc şi vărsă, după care îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în patru labe pe stradă.

— Unii spun că magia sălăşluieşte în minte, alţii în inimă, zise Holland liniştit. Dar noi doi ştim că sălăşluieşte în sânge.

Kell tuşi din nou şi alţi stropi roşii udară pământul. Sângele îi şiroia din nas şi din gură. Îi ieşea din palme şi din încheieturi. Lui Kell i se învârtea capul şi inima îi bătea nebuneşte, continuând să sângereze pe stradă. Nu sângera dintr-o rană. *Sângera* şi atât. Pietrele de pavaj de sub el deveneau alunecoase. Nu putea opri procesul. Nu putea nici măcar să se ridice în picioare. Singura persoană care ar fi putut să rupă vraja se uita la el cu o resemnare vecină cu plictiseala sau dezinteresul.

— Holland… ascultă-mă! stărui Kell. Tu poţi… făcu eforturi să se concentreze. Piatra… poate face…

— Nu-ţi răci gura de pomană!

Kell înghiţi şi se sili să articuleze.

— Poţi folosi piatra… să-ţi *rupi pecetea.*

Magicianul *antari* Alb ridică o sprânceană neagră ca pana corbului, apoi clătină din cap.

— *Chestia* asta, zise el, bătând cu degetul peste fibula de argint de pe umăr, nu e ce mă leagă.

Îngenunche înaintea lui Kell, cu băgare de seamă să nu se mânjească de sângele care se întindea.

— Ăsta e doar metal.

Îşi trase gulerul într-o parte şi-şi dezveli pecetea imprimată cu fierul roşu pe piele, deasupra inimii.

— *Ăsta* e marcajul.

Pielea era argintie, marcajul ciudat de proaspăt şi, chiar dacă nu-i putea vedea şi spatele, Kell ştia că simbolul îi străbătea tot corpul. *O pecete de suflet.* O vrajă imprimată prin ardere nu doar pe corpul cuiva, dar şi pe viaţa lui.

Imposibil de rupt.

— Nu se şterge niciodată, zise Holland, dar Athos încă îl reaplică, din când în când. Doar când i se pare că şovăi.

Se uită la piatra din palma lui şi adăugă:

— Sau când e plictisit.

Degetele i se strânseră în jurul pietrei şi Kell vărsă mai mult sânge.

Duse mâna la monedele ce-i atârnau de gât, dar Holland i-o luă înainte. I le scoase de sub guler şi rupse şnururile cu o smucitură rapidă, aruncând monedele cât colo pe alee. Kell îşi pierdu curajul când le auzi zornăind departe, în întuneric. Mintea sa dădea târcoale comenzilor de sânge, dar părea că nu e în stare nici să apuce cuvintele în capul lui, darămite să le îmbine. De fiecare dată când vreunul se iţea, imediat se fărâmiţa, zdrobit de răul care-l ucidea pe dinăuntru. De fiecare dată când se străduia să rostească un cuvânt, gura i se umplea de şi mai mult sânge. Tuşi, încercând pe silabe, dar se înecă în ele.

— *As… An…* bâigui el, însă magia îi urcase sângele pe gât, blocând cuvântul.

Holland plescăi agasat.

— Voinţa mea împotriva voinţei tale, Kell. N-ai să învingi niciodată.

— Te rog! horcăi Kell, cu răsuflarea întretăiată.

Pata neagră de sub el se întindea prea repede.

— Nu… face asta!

Holland îi aruncă o privire compătimitoare.

— Ştii că nu am de ales.

— *Creează-ţi o alegere!*

Mirosul metalic al sângelui îi invadă gura şi nasul. Vederea i se înceţoşă din nou. Un braţ se îndoi sub el.

— Ţi-e frică să mori? întrebă Holland, parcă sincer curios. Nicio grijă. E cu adevărat greu să ucizi un *antari.* Dar eu n-am să…

Fu întrerupt de o lucire de metal prin aer şi de sunetul răsunător pe care-l scoase în contact cu osul, când se izbi de ţeasta lui. Holland se prăbuşi prompt, piatra rostogolindu-se din mâna sa la câţiva metri în întuneric. Kell izbuti să-şi forţeze ochii să vadă, destul cât s-o descopere pe Lila, care ţinea o rangă cu ambele mâini.

— Am întârziat?

Kell scăpă un mic hohot de râs buimăcit, care se dizolvă repede în tuse sfâşietoare. Sânge proaspăt îi curse de pe buze. Vraja nu se rupsese. Lanţurile din jurul gleznelor sale începură să se strângă mai tare şi el horcăi. Holland nu îl mai ataca, dar magia încă o făcea.

Încercă disperat să-i spună Lilei, dar nu găsi aer. Şi, din fericire, n-a fost nevoie. Ea i-o luă înainte. Înşfăcă piatra ca un uliu de pe pământul însângerat şi o ţinu în faţa ei ca pe o lumânare.

— *Stop!* porunci ea.

Nimic.

— *Dispari!*

Magia şovăi.

Kell îşi apăsă palmele în balta de sânge de sub el.

— *As Anasae,* icni el, porunca ieşindu-i de pe buze, când voinţa lui Holland nu i-o mai împingea înapoi.

Şi, de data asta, magia ascultă.

Vraja se rupse. Lanţurile se topiră din jurul picioarelor

lui, iar plămânii i se umplură cu aer. Puterea îşi reluă circuitul prin el cu puţinul sânge rămas în vene. Parcă nu mai avea deloc.

— Poţi să stai în picioare? întrebă Lila.

Îl ajută să se ridice, dar lumea se răsturnă şi vederea i se întunecă pentru câteva secunde groaznice. Simţi că ea-l strânge mai tare.

— Rezistă! zise Lila.

— Holland… murmură el, vocea sunându-i de nerecunoscut şi ca de la mare distanţă în propriile urechi.

Lila se uită înapoi la omul căzut lat pe pământ. Mâna ei se închise pe piatră şi fumul se ridică.

— Stai… spuse Kell.

Dar lanţurile deja luau formă, mai întâi ca fum, apoi din acelaşi metal negru din care abia scăpase. Păreau să crească direct din stradă şi se înfăşurară în jurul corpului lui Holland, peste mijloc, peste încheieturi şi peste glezne, pironindu-l de pământul jilav exact cum îl pironise el pe Kell. N-aveau să-l ţină mult captiv, dar era mai bine decât nimic. La început, Kell se minună că Lila putea invoca un lucru atât de specific. Apoi îşi aminti că nu era nevoie să aibă putere. Doar trebuia să-şi dorească un lucru. Piatra făcea restul.

— Gata cu magia! o preveni el.

Ea îşi vârî piatra în buzunar, cu o reticenţă care i se citi pe faţă. Reazemul ei dispăru pentru moment şi, când făcu un pas, fu gata să se prăbuşească, dar Lila sări să-l prindă.

— Uşurel! spuse ea, trecându-i braţul pe după umerii înguşti. Trebuie doar să-mi găsesc pistolul. Nu leşina!

Kell se agăţă de starea conştientă cât putu. Dar lumea era periculos de mută, distanţa dintre gândurile şi corpul lui creştea din ce în ce mai mult. Nu putea simţi durerea din braţ, unde îl străpunsese pironul – nu putea simţi mai nimic, ceea ce îl speria mai tare decât întunericul care se strângea în jurul lui. Kell se mai luptase şi înainte, dar niciodată astfel, niciodată pentru viaţa lui. Avusese parte de încăierări (majoritatea din cauza lui Rhy) şi îşi încasase porţia de vânătăi şi zgârieturi, dar întotdeauna rămăsese

intact. Nu fusese niciodată rănit grav, nu se chinuise niciodată să-şi menţină inima bătând. Acum se temea că, dacă înceta să se mai zbată, dacă înceta să-şi mai silească picioarele să înainteze şi ochii să rămână deschişi, ar fi putut muri de-adevăratelea. Nu voia să moară. Rhy nu l-ar fi iertat niciodată dacă murea.

— Nu leşina! repetă Lila.

Kell încercă să se concentreze la pământul de sub tălpile lui. La ploaia care se pornise. La vocea Lilei. Cuvintele începuseră să se amestece unul cu altul, dar se agăţă de sunet, în timp ce lupta să ţină întunericul la distanţă. Rezistă, când ea îl ajută să traverseze podul care părea să nu se mai termine şi să meargă pe străzile care tot şerpuiau şi se tot înclinau în jurul lor. Rezistă, când nişte mâini – ale Lilei şi apoi ale încă unei persoane – îl cărară printr-o uşă şi pe nişte scări vechi, şi într-o cameră, dezbrăcându-l de hainele năclăite de sânge. Rezistă până simţi un pat sub el, când vocea Lilei se stinse şi pierdu firul. Atunci, în sfârşit, cu recunoştinţă, se cufundă în întuneric.

III

Lila era murată până la piele.

La jumătatea drumului pe pod, cerul se rupsese – nu o ploaie măruntă, cum se întâmpla adesea la Londra, ci o aversă dezlănţuită. În câteva momente, erau complet fleaşcă. Asta, în mod cert, nu uşurase cu nimic căratul lui Kell, semiconştient. Pe Lila o dureau braţele de cât îl ţinuse – de două ori aproape că-l scăpase pe jos – şi, când în sfârşit ajunseră la uşa din spate a *Aruncăturii de Piatră,* Kell abia mai ştia de el, iar Lila clănţănea de frig şi singurul lucru la care se gândea era că ar fi trebuit să fugă şi să nu se mai întoarcă.

Doar nu trăise până atunci şi rămăsese liberă, cum era, oprindu-se să ajute orice fraier care intra în bucluc. Ea făcea tot ce putea ca să se ferească de necazuri şi, orice ar

fi fost Holland, în mod clar însemna necaz.

Însă Kell se întorsese.

Nu fusese obligat – nu avusese niciun motiv –, dar se întorsese, iar greutatea faptului începuse să apese asupra ei în timp ce fugea, încetinindu-i avântul şi, până la urmă, oprind-o în loc. Chiar şi-n momentul în care făcuse stânga-mprejur şi gonise înapoi, o mică parte din ea sperase că avea să ajungă prea târziu. Sperase că ei dispăruseră. O parte din conştiinţa sa voise să ajungă la timp, măcar ca să afle *de ce.*

De ce se întorsese?

Lila îi pusese întrebarea asta, când îl ridicase în picioare. Dar Kell nu-i răspunsese. Capul i se bălăbănea pe umărul ei. Ce dracului se întâmplase? Ce îi făcuse Holland?

Lila nici nu-şi dădea seama dacă mai sângera încă – nu vedea vreo rană anume –, dar era plin de sânge şi asta o făcea să-şi dorească să-l mai fi pocnit pe Holland o dată, pentru siguranţă. Kell scoase un sunet slab, între un icnet şi un geamăt, iar Lila începu să vorbească, îngrijorată că i-ar fi putut muri în braţe şi ar fi fost cumva vina ei, chiar dacă se întorsese să-l ajute.

— Nu leşina! îi spusese ea, punându-i braţul peste umeri.

Cu trupul lui atât de aproape de al ei, nu se putea gândi decât la mirosuri. Nu de sânge – ăsta n-o deranja –, ci la cele care erau impregnate în Kell şi în Holland. Flori şi pământ, metal şi cenuşă.

Îi pot mirosi magia pe tine.

Aşadar, ăsta era? Mirosul magiei? Îl observase la Kell în trecere, când îi târâse prima oară corpul pe podeaua dormitorului ei. Acum, cu un braţ de-al lui petrecut peste ea, mirosul era copleşitor. Izul de oţel încins al lui Holland încă zăbovea în aer. Şi, chiar dacă piatra se afla în siguranţă în buzunarul ei, o putea simţi, mirosul ei invadând toată aleea – de mare şi de fum de lemn. Sare şi întunecime. Se simţi o clipă mândră de ascuţimea simţurilor, până când îşi aminti că nu adulmecase mirosul

de flori al lui Kell sau de fum al pietrei asupra ei înseşi, când parcursese drumul până la *Fluxul Golaşului* sau când stătuse la tejghea, iar Holland tocmai după astea două îi luase urma.

Dar ploua cu găleata şi curând nu mai putu mirosi nimic decât apa de pe pietre. Poate că nasul ei nu era destul de fin, poate că mirosul magiei era încă acolo, pe sub ploaie – nu ştia dacă ar fi *putut* fi înlăturat sau măcar atenuat –, dar spera că aversa avea să-i ajute să-şi ascundă urmele.

Era pe la jumătatea scărilor, cizmele lui Kell lăsau şiroaie de apă roşie în urmă, când un glas o opri:

— *Pentru numele lui Dumnezeu*, ce faci?

Lila se întoarse şi-l văzu pe Barron, iar Kell aproape că-i alunecă din braţe. Îl prinse pe după mijloc în ultima clipă, salvându-l cu puţin înainte de a se rostogoli pe scări.

— Poveste lungă. Corp greu.

Barron aruncă o privire peste umăr, la tavernă, îi strigă ceva fetei de la bar şi urcă hotărât scările, cu un ştergar aruncat pe umăr. Împreună, luară pe sus corpul lui Kell, urcară treptele rămase şi îl duseră în mica odăiţă la etaj.

Barron îşi ţinu gura când îl dezbrăcară pe Kell de haina udă şi de cămaşa năclăită de sânge şi-l întinseră pe patul Lilei. N-o întrebă unde îl găsise pe străinul acesta sau de ce nu exista nicio rană care să explice dâra însângerată pe care o lăsase pe scările tavernei (deşi spintecătura de sabie de pe coaste era încă nevindecată). Când Lila ieşi din cameră ca să găsească ceva de ars (în caz că ploaia nu fusese îndeajuns ca să le ascundă mirosul sau încă mai zăbovea aici din noaptea trecută) şi veni cu mâna goală, Barron nu întrebă, ci doar plecă să aducă nişte ierburi din bucătăria de jos.

Apoi privi în tăcere când ea ţinu o strachină cu ierburi deasupra unei lumânări şi umplu odaia cu un miros pământean, care n-avea nicio legătură cu Kell, cu Holland sau cu magia. Rămase în odaie când Lila scotoci prin buzunarele hainei lui Kell (care se dovedi a fi făcută din mai multe haine împăturite cumva într-una singură), căutând ceva – orice – care l-ar fi putut drege (era un

magician, la urma urmelor, şi părea logic ca magicienii să poarte la ei ceva magic). Barron nu comentase nici când, în cele din urmă, scoase piatra neagră din buzunarul ei şi o puse într-o cutiuţă de lemn, aşezând o mână plină de ierburi calde înăuntru, înainte de a împinge cutia în fundul sertarului de jos al comodei.

Abia când Lila se trânti pe scaun, la picioarele patului, şi începu să-şi cureţe pistolul, Barron în sfârşit vorbi:

— Ce treabă ai tu cu bărbatul ăsta?

Ochii lui erau sumbri şi suspicioşi.

Lila îşi ridică privirea de la armă.

— Îl cunoşti?

— Într-un fel, zise Barron, echivoc.

— Atunci ştii ce este? întrebă ea.

— Dar *tu* ştii? o provocă Barron.

— Într-un fel, i-o întoarse ea. La început, l-am luat drept o ţintă.

Barron îşi trecu o mână prin păr, iar Lila îşi dădu seama, pentru prima oară, că începuse să chelească.

— Doamne, Lila! murmură el. Ce-ai furat?

Privirea ei se îndreptă spre sertarul de jos al comodei, apoi se întoarse la Kell. Arăta palid ca un mort în contrast cu pătura neagră de pe patul ei şi nu se mişca, în afară de uşoara ridicare şi coborâre a pieptului.

Îl cântări gânditoare, tânărul magic în patul său, la început atât de precaut, acum atât de expus. Vulnerabil. Ochii ei urcară pe liniile abdomenului, peste coastele rănite, peste gât. Se plimbară pe braţele lui goale, cu excepţia pumnalului legat în curele de antebraţ. Nu-l atinsese, de data asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barron.

Lila nu prea ştia cum să răspundă. Fusese o noapte ciudată.

— Am furat ceva şi el a venit după obiectul respectiv, zise ea liniştită, incapabilă să-şi dezlipească privirea de la faţa lui Kell.

Părea atât de tânăr în somn.

— L-a luat înapoi. Am crezut că se sfârşise totul cu asta.

Dar altcineva a venit să-l caute pe el. M-a găsit pe mine, în schimb…

Se opri o clipă, apoi scurtă povestea.

— Mi-a salvat viaţa, zise, mai mult pentru sine şi încruntându-se. Nu ştiu de ce.

— Aşa că l-ai adus aici.

— Îmi pare rău, zise Lila, întorcându-se spre Barron. Nu aveam unde să mă duc.

Cuvintele usturau când le rostea.

— De îndată ce se trezeşte…

Barron clătină din cap.

— Mai degrabă să te ştiu aici decât moartă. Persoana care a făcut asta… flutură o mână spre corpul lui Kell, mai *trăieşte?*

Lila clătină din cap.

Barron se încruntă.

— Ar fi mai bine să-mi spui cum arată, ca să ştiu să nu-l las să intre.

Lila i-l descrise pe Holland cum putu mai bine. Înfăţişarea spălăcită. Ochii în două culori.

— Îţi dă o senzaţie precum Kell, adăugă ea. Dacă asta are vreun sens. O senzaţie de…

— Magie, zise Barron, calm.

Lila făcu ochii mari.

— De unde…?

— Când eşti proprietarul unei taverne, cunoşti tot soiul de indivizi. Când eşti proprietarul tavernei ăsteia, cunoşti tot soiul de indivizi şi vreo câţiva aparte.

Lila îşi dădu seama că tremura, iar Barron se duse să caute o altă tunică pentru Kell, cât timp se schimba ea. Se întoarse cu un prosop în plus, o grămăjoară de haine şi o strachină cu supă aburindă. Lila se simţi prost şi recunoscătoare în acelaşi timp. Bunătatea lui Barron era un blestem, pentru că ştia că nu făcuse nimic ca s-o merite. Nu era drept. Barron nu-i datora nimic. Ea îi datora lui atât de mult. Prea mult. Asta o scotea din minţi.

Totuşi, foamea devenise egală cu oboseala, iar frigul de pe piele se transferase rapid în măduva oaselor, aşa că luă

supa, mormăi un mulţumesc şi adăugă în minte costul ei la suma pe care deja i-o datora, de parcă tipul ăsta de datorie ar fi putut fi vreodată plătit.

Barron îi lăsă şi coborî la clienţi. Afară, noaptea era pe sfârşite. Şi ploaia la fel.

Lila nu-şi amintea când se aşezase, dar se trezi cam după vreo oră în scaunul de lemn, cu o pătură aruncată peste umeri. Era înţepenită, iar Kell încă dormea.

Îşi dezmorţi gâtul şi se aplecă peste genunchi.

— De ce te-ai întors? întrebă ea din nou, ca şi când Kell i-ar fi putut răspunde în somn.

Dar nu-i răspunse. Nu murmură. Nu tresărea şi nu se întorcea în somn. Doar stătea întins acolo, atât de palid şi atât de nemişcat, încât, la răstimpuri, Lila îi ţinea o oglinjoară la buze ca să fie sigură că nu murise. Pieptul lui gol se ridica şi cobora, iar ea observă că, în afară de rănile din prezent, avea foarte puţine cicatrice. O linie subţire pe umăr. Una mult mai proaspătă în palmă. O urmă foarte palidă la îndoitura cotului.

Lila avea prea multe cicatrice ca să le poată număra, dar le putea număra pe ale lui Kell. Şi asta făcu. De mai multe ori.

Taverna de dedesubt se cufundase în tăcere, iar Lila se ridică în picioare, mai arse vreo câteva ierburi şi îşi întoarse ceasul de argint, aşteptându-l pe Kell să se trezească. Somnul îi îngreuna oasele, dar de fiecare dată când se gândea la odihnă, şi-l imagina pe Holland intrând prin perete, cum făcuse şi Kell. Durerea încă îi mai zvâcnea prin braţ, în locul unde o strânsese, o mică pată neregulată de arsură era singura urmă rămasă, şi degetele i se duceau singure la pistolul din poală.

Dacă va mai fi să tragă, n-o să rateze.

8

O ÎNŢELEGERE

I

Kell se trezi în patul Lilei pentru a doua oară în acea noapte.

Deşi, cel puţin de data asta, descoperi el, nu mai era legat cu sfori. Mâinile i se odihneau pe lângă corp, neîmpiedicate de altceva decât de pătura aspră aruncată deasupra lui. Avu nevoie de un moment să-şi aducă aminte că era odaia Lilei, patul ei, să reînnoade amintirile despre Holland, alee şi sânge, apoi despre mâinile Lilei şi vocea sa, hotărâtă ca ploaia. Ploaia se oprise acum, iar lumina slabă a dimineţii se strecurase pe cer şi, o clipă, tot ce-şi dori Kell era să fie acasă. Nu în odaia veche din *Câmpurile Rubinii*, ci la palat. Închise ochii şi aproape că-l auzi pe Rhy bătând cu pumnii în uşa lui, strigându-i să se îmbrace, fiindcă trăsurile aşteaptă, la fel şi oamenii.

— Îmbracă-te odată sau rămâi acasă! ar fi spus Rhy, dând buzna în camera sa.

— Atunci lasă-mă acasă! ar fi gemut Kell.

— Nicio şansă, ar fi replicat Rhy, afişând cel mai sugestiv rânjet de prinţ. Nu astăzi.

O căruţă hurducăi afară şi Kell clipi, imaginea lui Rhy făcându-se nevăzută.

Oare erau îngrijoraţi de absenţa lui, familia regală? Aveau vreo idee despre ce se întâmplase? Cum ar fi putut? Nici măcar Kell nu ştia. Ştia doar că avea piatra şi că trebuia să scape de ea.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar îl fulgeră o durere prin tot corpul, de-a trebuit să-şi muşte limba ca să nu-i dea glas. Pielea, muşchii, oasele… toate îl dureau ascuţit, groaznic, de parcă ar fi fost tot o rană. Până şi bătăile inimii din piept şi pulsul sângelui prin vene păreau

dureroase, chinuite. Simţise că moare. Fusese mai aproape de moarte ca niciodată şi mai aproape decât şi-ar fi dorit vreodată. Când durerea – sau, cel puţin, noutatea ei – slăbi, se forţă să se ridice, ţinându-se cu mâna de tăblia de la capul patului.

Făcu eforturi să-şi limpezească vederea şi, când izbuti, se trezi uitându-se drept în ochii Lilei. Ea stătea pe acelaşi scaun de la picioarele patului, cu pistolul în poală.

— De ce ai făcut-o? începu ea, cu întrebarea deja pregătită pe buze, de parcă ar fi aşteptat momentul.

Kell miji ochii.

— Ce anume?

— Te-ai întors, zise ea, aproape în şoaptă. De ce te-ai întors?

Două cuvinte rămaseră suspendate în aer, nerostite, dar înţelese. *Pentru mine.*

Kell făcu un efort să-şi adune gândurile, dar până şi ele păreau la fel de înţepenite şi de dureroase ca restul fiinţei lui.

— Nu ştiu.

Lila nu păru impresionată de răspuns, dar oftă şi îşi puse arma la loc în tocul de la brâu.

— Cum te simţi?

Ca dracu', gândi Kell. Dar când se uită la el, îşi dădu seama că, în pofida durerilor din corp, rana din braţ, unde îl străpunsese pironul, ca şi cea de-a curmezişul pieptului, de la sabia furată a ucigaşului, erau aproape vindecate.

— Cât am dormit?

— Câteva ore, zise Lila.

Kell îşi trecu uşor mâna peste coaste. Nu avea nicio logică. Tăieturi atât de adânci aveau nevoie de două zile ca să se vindece, nu ore. Cel puţin, dacă nu avea…

— Am folosit asta, zise Lila, aruncând o cutie rotundă de tablă spre el.

Kell o prinse din aer, tresărind. Recipientul nu avea niciun semn distinctiv, dar îl recunoscu imediat. Cutiuţa de metal conţinea o alifie vindecătoare. Nu o alifie vindecătoare oarecare, ci una de-a lui, cu blazonul regal,

caliciul şi soarele răsărind pe capac. O rătăcise în urmă cu vreo câteva săptămâni.

— De unde ai asta? întrebă el.

— Dintr-un buzunar al hainei tale, zise Lila, întinzându-se ca pisica. Apropo, ştiai că haina ta e mai mult decât o haină? Sunt foarte convinsă că am trecut prin vreo cinci sau şase până am găsit asta.

Kell se holbă la ea, cu gura căscată.

— Ce? întrebă Lila.

— De unde ai ştiut la ce folosea?

Ridică din umeri.

— N-am ştiut.

— Şi dac-ar fi fost otravă?! exclamă el.

— Pe tine chiar nimic nu te mulţumeşte! zise ea. Mirosea în regulă. Părea bună.

Kell gemu.

— Şi, evident, am testat-o pe mine mai întâi.

— Ce?

Lila îşi încrucişă braţele.

— N-am să mă repet doar ca să poţi căsca tu gura şi să te uiţi urât.

Kell clătină din cap, înjurând în barbă, în timp ce-i arătă o grămăjoară de haine de la picioarele patului.

— Barron ţi-a adus astea.

Kell se încruntă (Sfinţilor! Până şi fruntea îl durea când se încrunta). El şi Barron aveau o înţelegere de *afaceri.* Era foarte sigur că nu includea găzduirea şi necesităţile personale. Avea să-i rămână dator pentru osteneală şi neplăceri – căci *erau* neplăceri. Amândoi o ştiau.

Kell simţi ochii Lilei fixaţi asupra lui când întinse mâna după tunica de schimb şi o îmbrăcă încet, cu gesturi precaute.

— Ce-i? întrebă el.

— Ai spus că nu te urmărea nimeni.

— Am spus că nimeni *n-ar putea*, o corectă Kell. Pentru că nimeni nu poate, doar Holland.

Kell se uită la mâinile lui şi se încruntă.

— Doar că nu mi-a trecut prin minte că…

— Unul nu e acelaşi lucru cu niciunul, Kell, zise Lila.

Apoi oftă şi îşi trecu mâna prin părul ei negru, tuns scurt.

— Dar presupun că nu erai chiar în toate minţile.

Kell o privi surprins. Îi găsea scuze?

— Eu te-am pocnit în cap cu o carte.

— Ce?

— Lasă, zise Lila, fluturând mâna. Aşadar, Holland ăsta. E ca tine?

Kell înghiţi nodul din gât, amintindu-şi de cuvintele lui Holland, pe alee – *Poate că avem amândoi un talent, dar asta nu ne face egali* – şi expresia sumbră, aproape dispreţuitoare care îi traversase chipul când le rostise. Se gândi la pecetea imprimată cu fierul roşu pe pielea celuilalt *antari* şi la hăţişul de cicatrice de pe braţele lui, la zâmbetul încrezut al regelui alb când Holland îşi apăsase cuţitul în carne. Nu, Holland nu era nici pe departe ca el, iar el nu era nici pe departe ca Holland.

— Se poate mişca între lumi, zise Kell. Din punctul ăsta de vedere, semănăm.

— Şi ochii? îl descusu Lila.

— Un semn al magiei noastre, zise Kell. De *antari.* Aşa suntem numiţi. Magicieni ai sângelui.

Lila îşi muşcă buza.

— Mai sunt şi alţii despre care ar trebui să ştiu? întrebă ea.

Lui Kell i se păru că vede o străfulgerare de ceva – frică? – pe faţa ei, ascunsă imediat sub încleştarea îndărătnică a fălcilor.

Kell clătină încet capul.

— Nu, spuse el. Noi doi suntem singurii.

Se aştepta s-o vadă uşurată, dar expresia ei deveni şi mai gravă.

— De asta nu te-a ucis?

— Ce vrei să spui?

Lila se aplecă spre el.

— Păi, dacă voia să te ucidă, ar fi putut s-o facă. De ce să te stoarcă de sânge până la ultima picătură? De

amuzament? Nu mi s-a părut că i-ar fi făcut plăcere.

Avea dreptate. Holland i-ar fi putut tăia gâtul. Dar n-o făcuse.

E cu adevărat greu să ucizi un antari. Cuvintele lui Holland îi răsunară lui Kell în minte. *Dar eu n-am să…*

N-am să… ce? se întrebă Kell. Să pui capăt vieţii unui *antari* putea fi dificil, dar nu imposibil. Oare Holland se luptase împotriva ordinelor lui sau le urmase?

— Kell? insistă Lila.

— Holland nu face niciodată ceva din plăcere, zise el, abia şoptit.

Apoi ridică deodată capul.

— Unde e piatra acum?

Lila îi aruncă o privire lungă după care spuse:

— E la mine.

— Dă-o înapoi! ceru Kell, surprins de graba lui.

Îşi spunea că piatra ar fi cel mai în siguranţă la el, dar de fapt voia s-o ţină, nu putea scăpa de senzaţia că, dacă ar avea-o, durerea din muşchii lui i-ar fi alinată şi sângele lui slab, întărit.

Ea-şi dădu ochii peste cap.

— Nu începe iar!

— Lila, ascultă-mă! Tu habar n-ai ce…

— De fapt, îl întrerupse ea, ridicându-se în picioare, încep să am o idee destul de clară despre ce poate face. Dacă o vrei înapoi, spune-mi restul.

— N-ai înţelege, zise Kell automat, chiar dacă acum nu mai era atât de sigur.

— Pune-mă la încercare, stărui ea.

Kell miji ochii la fata asta ciudată. Lila Bard părea să aibă, într-adevăr, o capacitate de a deduce rapid lucrurile. Era încă în viaţă. Asta spunea ceva. *Şi* se întorsese să-l ajute. Nu ştia de ce – ucigaşii şi hoţii nu erau de regulă cunoscuţi pentru înaltul lor cod moral –, dar ştia că, fără ea, ar fi fost într-o stare mult mai rea.

— Prea bine, zise Kell, coborându-şi picioarele la marginea patului. Piatra este dintr-un loc cunoscut ca Londra Neagră.

— Ai mai pomenit de alte Londre, spuse ea, de parcă ideea era ciudată, dar nu cu totul imposibilă.

Nu se descumpănea uşor.

— Câte sunt în total? îl întrebă.

Kell îşi trecu o mână prin părul arămiu. Îi stătea în toate părţile, ciufulit de ploaie şi de somn.

— Sunt patru lumi, răspunse el. Gândeşte-te la ele ca la patru case diferite, construite pe aceeaşi fundaţie. Au foarte puţine lucruri în comun, în afară de geografia lor şi de faptul că în fiecare există o versiune a acestui oraş, străbătut de acest fluviu, pe această ţară-insulă şi, în fiecare, oraşul poartă numele de Londra.

— Trebuie să fie năucitor.

— Nu este, dacă trăieşti doar într-una din ele şi nu ai niciodată nevoie să te gândeşti la celelalte. Dar ca unul care se mişcă între ele, eu folosesc culorile ca să le ţin socoteala. Londra Cenuşie, care este a ta. Londra Roşie, care este a mea. Londra Albă, care este a lui Holland. Şi Londra Neagră, care e a nimănui.

— De ce?

— Pentru că a căzut, zise Kell, frecându-şi ceafa unde îi fuseseră rupte sforile cu monedele. Înfrântă de întuneric. Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi despre magie, Lila, este acela că nu e neînsufleţită. E vie. Vie altfel decât tine sau decât mine şi, cu toate astea, foarte vie.

— De asta s-a înfuriat? întrebă. Când am încercat să scap de ea?

Kell se încruntă. El nu văzuse niciodată magia *atât* de vie.

— În urmă cu vreo trei secole, continuă el încet, calculând (părea să fi fost mai mult şi din cauza asta se referea la acel timp, pur şi simplu, ca la „trecut”), cele patru lumi erau unite, magia şi cei care o mânuiau fiind capabili să circule între ele relativ uşor, prin oricare dintre numeroasele surse.

— Surse?

— Acumulări de o imensă putere naturală, îi explică el. Unele mici, discrete – un pâlc de copaci în Orientul

Îndepărtat, o râpă pe continent –, altele vaste, precum Tamisa voastră.

— Tamisa? pufni Lila, dispreţuitor. O sursă de magie?

— Probabil cea mai mare din lume, zise Kell. Nu că ai avea cum să ştii după cea de aici, dar dacă ai putea s-o vezi pe cea din Londra mea…

Kell nu continuă.

— Cum spuneam, uşile dintre lumi erau deschise şi cele patru oraşe Londra erau întrepătrunse. Dar chiar şi cu transferul constant, nu erau cu totul egale ca putere. Dacă magia adevărată ar fi un foc, atunci Londra Neagră s-ar fi situat cel mai aproape de văpaie.

După logica asta, Londra Albă s-ar fi aflat pe locul doi al puterii, iar Kell ştia că aşa ar fi trebuit, cu toate că nu-şi putea imagina asta acum.

— S-a crezut că acolo puterea nu doar se manifesta puternic în sânge, ci pulsa ca un al doilea suflet prin toate. Şi, la un moment dat, a devenit prea puternică şi şi-a înlăturat gazda. Lumea e în echilibru, îi explică el, oamenii într-o parte a balanţei, magia în cealaltă. Cele două există în orice fiinţă vie şi, într-o lume perfectă, păstrează un soi de armonie, niciuna întrecând-o pe cealaltă. Dar majoritatea lumilor nu sunt perfecte. În Londra Cenuşie – Londra ta – oamenii au devenit puternici şi magia slabă. În Londra Neagră, s-a întâmplat exact inversul. Oamenii nu doar că deţineau magia în corpuri, ci au lăsat-o să pătrundă în minţile lor şi magia i-a posedat, consumându-le vieţile ca să-şi alimenteze puterea. Ei au devenit recipiente, purtători pentru voinţa sa şi, prin oameni, a schimbat realitatea după capriciul său, ştergând graniţele, desfiinţându-le, creând şi distrugând şi pervertind totul.

Lila nu zicea nimic, doar asculta şi se plimba în sus şi-n jos.

— S-a întins ca o molimă, continuă Kell, şi celelalte trei lumi s-au retras în ele însele şi au închis uşile ca să prevină răspândirea răului.

Însă n-a spus despre retragerea Londrei Roşii, că ea se izolase, că silise celelalte oraşe să-i urmeze exemplul şi că

lăsase Londra Albă prinsă între uşile sale închise şi magia pârjolitoare a Londrei Negre. N-a spus că lumea prinsă la mijloc a fost silită să lupte singură cu întunericul.

— Cu sursele interzise şi uşile închise, cele trei oraşe rămase au fost izolate şi au început să se dezvolte diferit, fiecare devenind ceea ce sunt în prezent. Dar ce s-a întâmplat cu Londra Neagră şi cu restul lumii, nu putem decât să bănuim. Magia cere o gazdă vie – nu poate prospera decât acolo unde şi viaţa prosperă –, prin urmare cei mai mulţi presupun că molima a mistuit gazdele şi, în cele din urmă, a rămas fără combustibil, nemaiavând decât rămăşiţe carbonizate. Nimeni nu ştie sigur. De-a lungul timpului, Londra Neagră a devenit o poveste cu stafii. Un basm. Unul spus de atâtea ori, încât unii nici nu mai cred că e real.

— Dar piatra…? întrebă Lila, încă plimbându-se în sus şi-n jos.

— Piatra n-ar trebui să existe, zise Kell. Odată ce uşile au fost pecetluite, toate relicvele din Londra Neagră au fost căutate şi distruse, ca măsură de precauţie.

— Evident, nu toate, observă Lila.

Kell clătină din cap.

— Ar fi fost de aşteptat ca Londra Albă să fi îndeplinit sarcina cu şi mai mare râvnă decât am făcut-o noi. Trebuie să înţelegi, ei se temeau că uşile nu vor rezista, se temeau că magia avea să pătrundă cu forţa şi să-i consume. În epurare, nu s-au oprit la obiecte şi artefacte. Au tăiat gâtul tuturor celor pe care fie şi numai îi suspectau de posedare – fiindcă veniseră în contact cu ea – magia coruptă a Londrei Negre.

Kell îşi duse degetele la ochiul înnegrit.

— Se zice că unii au confundat semnele distinctive ale magicienilor *antari* cu o astfel de contaminare şi i-au scos cu forţa din casele lor, în puterea nopţii. O generaţie întreagă măcelărită înainte să-şi dea seama că, fără uşi, magicienii *antari* ar fi fost singura cale de a mai ieşi din lumea lor.

Mâna lui Kell se îndepărtă de ochi.

— Dar, nu, evident că nu *toate* relicvele au fost distruse.

Se întreba dacă aşa fusese spartă piatra, dacă încercaseră s-o distrugă şi dăduseră greş şi probabil o îngropaseră, iar acum cineva o descoperise.

— Piatra n-ar trebui să existe şi nu i se poate permite să existe. Este…

Lila se opri din plimbarea prin odaie.

— Demonică?

Kell clătină din cap.

— Nu, zise el. Este *Vitari.* Într-un fel, presupun că e pură. Dar este capacitate pură, putere pură, *magie* pură.

— Şi niciun pic de umanitate, zise Lila. Nicio armonie.

Kell dădu din cap.

— Puritatea fără echilibru este propria pervertire. Răul pe care talismanul l-ar putea produce dacă pică în mâinile cui nu trebuie…

În mâinile oricui, gândi el şi adăugă:

— Magia pietrei este magia unei lumi distruse. Nu poate rămâne aici.

— Păi, întrebă Lila, ce-ai de gând să faci?

Kell închise ochii. Nu ştia cine dăduse peste piatră sau cum, dar îi înţelegea frica. Amintirea pietrei în mâinile lui Holland şi gândul că ar putea ajunge în mâinile lui Athos sau ale lui Astrid îi întorceau stomacul pe dos. Însăşi pielea lui râvnea după talisman, însetată de el, iar asta îl speria mai mult ca orice. Londra Neagră căzuse din pricina unei astfel de magii. Ce oroare avea să producă în celelalte Londre dacă rămânea? În flămânda Albă sau în coapta Roşie sau în lipsita de apărare Cenuşie?

Nu, piatra trebuia distrusă.

Dar cum? Nu era ca alte relicve. Nu era un lucru pe care să-l poţi arunca în foc sau să-l zdrobeşti cu un topor. Arăta de parcă ar fi încercat cineva exact asta, dar marginea deteriorată nu părea să-i fi micşorat puterea, ceea ce însemna că, şi dacă izbutea s-o sfărâme, n-ar fi făcut decât mai multe bucăţi, transformând fiecare ciob într-o armă. Nu era un simplu simbol – piatra avea o viaţă şi o voinţă proprii şi o demonstrase de nenumărate ori. Numai o

magie puternică ar fi fost în stare să nimicească un asemenea lucru, dar cum talismanul era el însuşi magie, Kell se îndoia că magia ar fi putut fi vreodată convinsă s-o distrugă.

Îl apucă durerea de cap când îşi dădu seama că, dacă nu putea fi distrusă, trebuia să scape de ea. Să o ducă de-acolo, undeva unde nu putea face niciun rău. Şi nu exista decât un singur loc în care să fie în siguranţă şi toată lumea ferită de puterea ei.

Kell ştia ce avea de făcut. O parte din el ştiuse din clipa în care piatra trecuse în mâinile lui.

— Aparţine Londrei Negre, zise el. Va trebui s-o duc înapoi.

Lila îşi înclină capul într-o parte.

— Dar cum poţi s-o faci? Nu ştii ce-a mai rămas din Londra Neagră şi, chiar dacă ai şti, ai zis că lumea aceea e izolată şi sigilată.

— Nu ştiu ce-a mai rămas din ea, e adevărat, dar la origini, magia *antari* a fost folosită pentru a crea uşi între lumi. Şi tot magia *antari* a fost folosită la închiderea şi sigilarea lor. Prin urmare, logic, magia *antari* ar putea să le redeschidă. Sau, cel puţin, să creeze o crăpătură.

— Şi atunci de ce n-ai făcut-o deja? îl provocă Lila, cu o sclipire în ochi. De ce n-a făcut-o nimeni? Ştiu că tu eşti dintr-o specie rară, dar nu poţi să-mi spui mie că, de-a lungul secolelor în care v-aţi încuiat şi v-aţi izolat, niciun *antari* n-a fost destul de curios cât să încerce să ajungă din nou acolo.

Kell îi cântări zâmbetul sfidător şi se simţi recunoscător, pentru binele omenirii, că ei îi lipsea puterea magică. În ceea ce-l priveşte, fireşte că fusese curios. În copilărie, o mică parte din el nu crezuse niciodată că Londra Neagră era adevărată sau că fusese vreodată – uşile fuseseră sigilate de atât de multă vreme. Ce copil nu şi-ar dori să ştie dacă poveştile spuse înainte de culcare erau imaginaţie sau adevăr? Dar chiar dacă ar fi *vrut* să rupă sigiliul – şi nu voise, nu într-atât de tare încât să rişte întunericul din partea cealaltă –, nu avusese niciodată

cum.

— Poate unii au fost destul de curioşi, zise Kell, dar un *antari* are nevoie de *două* lucruri ca să creeze o uşă: primul este sângele, iar al doilea este un obiect-mărturie din locul în care vrea să ajungă. Şi, după cum ţi-am spus, toate mărturiile au fost distruse.

Lila făcu ochii mari.

— Dar piatra este o mărturie.

— Piatra este o mărturie, repetă Kell.

Lila făcu semn spre peretele prin care intrase Kell prima oară.

— Aşadar, deschizi o uşă spre Londra Neagră. Şi? Arunci piatra înăuntru? De ce naiba ai aşteptat atât?

Kell clătină din cap.

— Nu pot să creez o uşă de aici acolo.

Lila scoase un sunet de exasperare.

— Dar tocmai ai zis…

— Celelalte Londre stau între aici şi acolo, îi explică el.

O cărţulie se odihnea pe masă, lângă pat. El îşi plimbă degetul mare peste pagini.

— Lumile sunt ca foile de hârtie puse una peste alta, spuse Kell.

Întotdeauna se gândise la ele aşa.

— Trebuie să te mişti în armonie.

Apucă între degete câteva pagini.

— Londra Cenuşie, zise el, lăsând una să cadă din fascicul. Londra Roşie, mai lăsă să cadă una. Londra Albă. A treia pagină flutură în cădere. Şi Neagră. Lăsă restul paginilor să cadă în carte.

— Atunci trebuie să treci *prin* ele, zise Lila.

Suna simplu, când priveai problema aşa. Dar nu avea să fie. Fără îndoială familia regală îl căuta în Londra Roşie şi numai sfinţii ştiau cine altcineva (oare Holland mai recrutase şi pe alţii aici? oare îl căutau şi aceia?). Iar fără pandantivele lui, trebuia să caute un alt obiect-mărturie ca să ajungă de aici în Londra Albă. Şi odată ce avea să ajungă acolo – *dacă* avea să ajungă până acolo – şi presupunând că gemenii Dane nu aveau să-l atace imediat

şi că avea să fie în stare să rupă un sigiliu şi să deschidă o uşă spre Londra Neagră, piatra nu putea fi pur şi simplu aruncată înăuntru. Kell ar fi trebuit să intre cu ea. Încercă să nu se gândească la asta.

— Deci, zise Lila, cu ochi strălucitori. Când plecăm?

Kell înălţă capul.

— Nu *plecăm.*

Lila se rezema cu spatele de perete, lângă locul în care o încătuşase de lemn – scândura era sfârtecată şi distrusă unde ea o scobise ca să se elibereze –, de parcă i-ar fi amintit atât de faptele lui, cât şi de ale ei.

— Vreau să vin şi eu, insistă. N-o să-ţi spun unde e piatra. Nu până n-ai să fii de acord să mă iei şi pe mine.

Mâinile lui Kell se strânseră în pumni.

— Lanţurile alea pe care le-ai invocat pentru Holland n-o să reziste. Magia *antari* e destul de puternică pentru a le distrugă şi, odată ce Holland o să se trezească, n-o să-i ia prea mult să-şi dea seama de asta, să se elibereze şi să înceapă să ne caute din nou. Ceea ce înseamnă că nu am timp de joacă.

— Nu e o joacă, zise ea, simplu.

— Atunci ce e?

— O şansă, spuse, dezlipindu-se de perete. O cale de ieşire.

Calmul ei afişat se tulbură şi o clipă Kell zări lucrurile de dedesubt. Lipsurile, frica, disperarea.

— Vrei să ieşi, dar habar n-ai în ce intri.

— Nu-mi pasă, zise ea. Vreau să vin şi eu.

— Nu poţi, spuse el, ridicându-se în picioare.

Un mic val de ameţeală îl lovi şi se ţinu de pat, aşteptând să treacă.

Ea râse batjocoritor.

— Nu eşti în stare să te duci singur.

— Nu *poţi* să vii şi tu, Lila, zise el din nou. Numai magicienii *antari* se pot mişca între lumi.

— Piatra aia e a mea…

— Nu e a ta!

— Este, în momentul de faţă. Şi ai spus-o tu însuţi, e

magie pură. *Face* magie. O să mă lase să trec.

Spuse astea de parc-ar fi fost convinsă.

— Şi dacă nu? o provocă el. Dacă nu e atotputernică? Dacă e un flecuşteţ doar pentru vrăji mărunte?

Dar nu păru să-l creadă. Nici el însuşi nu credea. Ţinuse piatra în mână. Îi simţise puterea şi i se păruse nelimitată. Însă nu voia ca Lila s-o testeze.

— Nu poţi şti sigur, adăugă el.

— Ăsta e riscul meu, nu al tău.

Kell se uită lung la ea.

— De ce?

Lila ridică din umeri.

— Sunt un bărbat căutat de poliţie.

— Nu eşti bărbat.

Lila zâmbi scurt, fără veselie.

— Autorităţile nu ştiu asta încă. Probabil de aceea sunt doar căutată, în loc să fiu spânzurată.

Kell refuză să cedeze.

— De ce vrei neapărat să faci asta?

— Pentru că sunt ţicnită.

— *Lila…*

— Pentru că nu pot să rămân aici! se răsti ea, fără nicio urmă de zâmbet pe faţă. Pentru că vreau să văd lumea, chiar dacă nu e lumea mea. Şi pentru că o să-ţi salvez viaţa.

Nebunie, gândi Kell. Curată nebunie. N-avea să reuşească să treacă prin uşă. Şi chiar dacă piatra o ajuta, chiar dacă reuşea, ce urma? Transferul era trădare, iar Kell era foarte sigur că legea se extindea şi la persoane, cu atât mai mult la fugari. Una era să aduci clandestin câte un glob de zăpadă sau o cutie muzicală, dar cu totul alta să aduci clandestin un hoţ. *Dar să aduci clandestin o relicvă din Londra Neagră?* îl luă la rost o voce din capul lui. Se frecă la ochi. Simţi privirea Lilei aţintită asupra lui. Lăsând la o parte trădarea, rămânea faptul că era o persoană din lumea Cenuşie; nu aparţinea Londrei lui. Era prea periculos. Era o nebunie şi el ar fi fost tâmpit să o lase să încerce… Numai că Lila avea dreptate într-o anumită

privinţă. Kell nu se simţea destul de puternic să facă asta singur. Şi, mai rău, nu voia s-o facă. Îi era frică – mai mult decât ar fi vrut să recunoască – de misiunea care urma şi de soarta care-l aştepta la sfârşitul ei. Era nevoie să raporteze cineva familiei regale Roşii – să le spună mamei şi tatălui său şi lui Rhy – ce se întâmplase. Nu putea să le aducă pericolul acesta la uşă, dar o putea lăsa pe Lila acolo ca să-i înştiinţeze.

— Tu nu ştii nimic despre lumile astea, zise el, dar împotrivirea îşi dăduse duhul în vocea lui.

— Ba ştiu, replică Lila veselă. Există Londra Plictisitoare, Londra lui Kell, Londra Înfiorătoare şi Londra Moartă, recită ea, numărându-le pe degete. Vezi? Învăţ repede, sunt iute la minte.

Eşti, de asemenea, fiinţă umană, gândi Kell. O fiinţă ciudată, încăpăţânată, criminală şi, cu toate astea, umană.

Lumina, plăpândă şi spălată de ploaie, începuse să se strecoare pe cer. Nu-şi putea permite să rămână aici, aşteptând-o să răsară pe deplin.

— Dă-mi piatra, zise el, şi o să te las să vii!

Lila îşi opri scurt un hohot răsunător.

— Ba cred că am s-o păstrez până ajungem dincolo.

— Şi dacă n-o să supravieţuieşti?

— Atunci poţi să-mi percheziţionezi cadavrul, zise ea sec. Mă îndoiesc că o să mă deranjeze.

Kell o privi derutat. Oare bravada ei era doar o faţadă sau chiar avea foarte puţin de pierdut? Avea o viaţă şi o viaţă era întotdeauna un lucru ce putea fi pierdut. Cum era cu putinţă să nu se teamă de nimic, nici măcar de moarte?

Ţi-e frică să mori? îl întrebase Holland. Da, lui Kell îi era frică. Dintotdeauna îi fusese, de când se ştia. Se temea să *nu* mai trăiască, se temea să înceteze să existe. Lumea Lilei credea în Rai şi în Iad, dar a lui credea în pulbere. Fusese învăţat de timpuriu că magia cerea magie şi pământul cerea pământ, cele două separându-se când corpul murea şi persoana în care fuzionaseră era, pur şi simplu, pierdută. Nimic nu dura. Nimic nu rămânea.

În copilărie, avea coşmaruri în care se descompunea

brusc, în clipa asta alerga prin curte sau stătea pe treptele palatului şi, în clipa următoare, se risipea în aer şi cenuşă. Se trezea asudat şi gâfâind, când Rhy îl zgâlţâia de umăr.

— Nu ţi-e frică să mori? o întrebă pe Lila.

Ea se uită la el de parcă întrebarea era bizară. Apoi clătină din cap:

— Moartea vine pentru toţi, zise ea, simplu. Nu mi-e frică să mor. Dar mi-e frică să mor *aici.*

Îşi plimbă mâna spre încăpere, tavernă şi oraş.

— Mai degrabă mor într-o aventură decât să trăiesc stând pe loc.

Kell o cântări câteva clipe lungi. Apoi spuse:

— Prea bine.

Fruntea Lilei se încreţi a neîncredere.

— Cum adică, prea bine?

— Poţi să vii cu mine, o lămuri Kell.

Lila zâmbi larg. Faţa i se lumină într-un fel cu totul nou şi o făcu să arate mai tânără. Ochii ei se îndreptară spre fereastră.

— Soarele e aproape sus, zise ea, iar Holland probabil ne caută acum. Te simţi destul de refăcut ca să mergem? întrebă ea.

E cu adevărat greu să ucizi un antari.

Kell dădu din cap, în timp ce Lila îşi puse pelerina pe umeri şi îşi vârî armele în teci, mişcându-se rapid, eficient, de parcă s-ar fi temut că, dacă dura prea mult, avea să-şi retragă oferta. Kell doar stătea şi se uita, minunându-se.

— Nu vrei să spui adio? întrebă el, făcând semn spre podea şi, undeva dedesubt, spre Barron.

Lila şovăi, cu ochii la ghete şi cu gândul la lumea de sub ele.

— Nu, zise ea încet, cu vocea nesigură pentru prima oară de când se întâlniseră.

Kell nu ştia ce legături sunt între Lila şi Barron, dar nu ceru explicaţii. Nu o învinuia. La urma urmelor, nici el n-avea în plan să se abată pe la palat ca să-şi vadă fratele pentru ultima oară. Îşi spunea că ar fi fost prea periculos sau că Rhy nu l-ar mai fi lăsat să plece, dar era tot atât de

adevărat că nu avea curaj să-şi ia adio.

Haina lui Kell atârna de scaun şi se duse la ea, o întoarse pe dos de la stânga la dreapta, schimbând haina neagră ponosită cu una rubinie.

În ochii ei se văzu clar un fulger de interes, dar nu se manifestă altfel. Presupuse că văzuse şmecheria ea însăşi când îi scotocise prin buzunare, în timpul nopţii.

— Câte haine presupui că sunt înăuntrul ăsteia? întrebă ca din întâmplare, de parcă ar fi întrebat despre vreme şi nu despre o vrajă complicată.

— Nu sunt foarte sigur, zise Kell, băgând mâna într-un buzunar brodat cu fir de aur şi răsuflând în sine uşurat, când degetele dădură peste o monedă de rezervă. Din când în când, am impresia că le-am găsit pe toate şi apoi mai descopăr una nouă. Iar câteodată le pierd pe cele vechi. Acum vreo doi ani, am dat peste o scurteică, o chestie urâtă şi verde, cu petice în coate. Dar n-am mai văzut-o de-atunci.

Scoase linul din Londra Roşie şi îl sărută. Monedele erau nişte chei de uşi perfecte. Teoretic, orice obiect dintr-o lume ar fi fost bun – majoritatea celor pe care le purta Kell erau din Londra Roşie –, dar monedele erau simple, solide, precise şi funcţionau garantat. Nu-şi putea permite confuzii tocmai acum, nu când o a doua viaţă era în mâinile lui (şi era, indiferent ce susţinea ea).

Cât căutase obiectul-mărturie, Lila îşi golise propriile buzunare de bani – o adunătură mai degrabă eterogenă de şilingi, penny şi bănuţi de un sfert de penny – şi îi pusese grămadă pe comoda de lângă pat. Kell întinse mâna şi culese un sfert de penny din grămadă, ca să înlocuiască simbolul pentru lumea Cenuşie pe care îl pierduse, în timp ce Lila îşi muşcă buza, uitându-se un moment la bani, cu mâinile afundate în buzunarele interioare ale pelerinei. Se jucă un timp cu ceva şi, până la urmă, scoase un ceas elegant de argint şi îl puse lângă monede.

— Sunt gata, zise ea, luându-şi cu greu ochii de la ceas.

Eu nu, gândi Kell, îmbrăcându-şi haina şi îndreptându-se spre uşă. Încă un mic val de ameţeală îl lovi, dar trecu mai

repede decât cel dinainte şi în sfârşit deschise uşa.

— Stai! zise Lila. Am crezut că o luăm pe unde ai venit tu. Prin perete.

— Pereţii nu sunt întotdeauna unde ar trebui să fie, răspunse Kell.

E drept că *Aruncătura de Piatră* era unul dintre singurele locuri în care pereţii *nu* se schimbau, dar asta nu-l făcea mai sigur. Apusul Soarelui poate că era construită pe aceeaşi temelie în Londra Roşie, dar era, de asemenea, o tavernă în care Kell făcea afaceri şi unul dintre primele locuri în care s-ar fi dus cineva să-l caute.

— De altfel, nu ştim ce… sau cine, se corectă el, amintindu-şi de atacatorii aflaţi sub constrângere, ne aşteaptă de partea cealaltă. Mai bine mergem în apropiere de locul unde ne ducem înainte să ne ducem acolo. Înţelegi?

Lila părea să nu fi înţeles, totuşi încuviinţă.

Cei doi se furişară pe scări, trecură de un mic palier care se bifurca într-un culoar îngust cu multe uşi pe ambele părţi. Lila se opri lângă cea mai apropiată şi trase cu urechea. Un sforăit gros şi puternic se auzea prin uşă. Barron. Atinse uşa scurt, apoi trecu pe lângă Kell şi coborî restul treptelor fără să se uite înapoi. Trase zăvorul de la uşa din spate şi ieşi grăbită în gang. Kell o urmă, oprindu-se doar cât să-şi ridice mâna şi să poruncească ivărului de metal să intre la locul lui. Ascultă fâşâitul metalului intrând în lăcaş, apoi se întoarse spre Lila, care aştepta cu spatele dinadins întors spre tavernă, de parcă prezentul era deja trecut, ceva ce trebuia lăsat în urmă.

II

Ploaia trecuse şi lăsase străzile mohorâte şi umede, dar în pofida pământului ud şi al frigului de octombrie, Londra începuse să se trezească. Sunetul căruţelor şubrede umplea văzduhul, împletit cu mirosul de pâine proaspătă şi de focuri noi, iar negustorii şi cumpărătorii începeau lenta

reînviere a activităţii, deschizând uşile şi obloanele prăvăliilor şi pregătindu-şi treburile zilei. Kell şi Lila îşi croiră drum prin oraşul însufleţit, mişcându-se iute prin lumina subţire a zorilor.

— Eşti sigură că ai piatra? întrebă Kell.

— Da, zise Lila, schiţând un zâmbet. Şi, dacă te gândeşti s-o furi din nou, nu te-aş sfătui, căci va trebui să mă percheziţionezi şi, cu magie sau nu, sunt gata să pun rămăşag că pumnalul meu ţi-ar găsi inima înainte ca mâna ta să găsească piatra.

Vorbise cu aşa o încredere de sine, neostentativă, încât Kell bănui că avea dreptate, dar n-avea niciun chef să verifice. În schimb, îşi întoarse atenţia spre străzile din jurul lor, încercând să-şi imagineze cum erau la o lume depărtare.

— Aproape am ajuns.

— Unde e? întrebă ea.

— Strada Whitbury, zise el.

Mai trecuse în Londra Roşie de la Whitbury (îl ducea aproape de camera sa de la *Câmpurile Rubinii,* ceea ce însemna că putea lăsa oricare dintre noile obiecte achiziţionate înainte să se prezinte la palat). Dar, mai important, şirul de prăvălii de pe Whitbury nu erau construite *drept* deasupra *Câmpurilor Rubinii,* ci la doar două străzi distanţă. Învăţase de mult să nu păşească niciodată într-o lume exact în locul în care voia să fie. Dacă te pândea vreun necaz, aterizai drept în el.

— Există un han în Londra Roşie, îi explică el, încercând să nu se gândească la ultima dată când fusese acolo.

Să nu se gândească la vraja de urmărire şi la atac, la cadavrele oamenilor din gangul de alături. Cadavre care erau opera *lui.*

— Păstrez o cameră acolo, continuă el. În ea voi găsi ce îmi trebuie ca să creez o uşă spre Londra Albă.

Lila nu se supără că folosise „eu” în loc de „noi” sau, dacă se supără, nu se osteni să-l corecteze. De fapt, părea pierdută în propriile gânduri, în timp ce şerpuiau prin reţeaua străduţelor dosnice. Kell îşi ţinea bărbia sus şi

simţurile în alertă.

— N-o să dau peste mine însămi, nu-i aşa? întrebă Lila, rupând tăcerea.

Kell îi aruncă o privire.

— Despre ce vorbeşti?

Ea dădu cu şutul într-o piatră.

— Păi, vreau să spun, e o altă lume, nu-i aşa? O altă versiune a Londrei. Există şi o altă versiune a mea?

Kell se încruntă.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

N-o spusese ca pe un compliment, dar Lila îl luă ca atare, zâmbindu-i prefăcut.

— Ce pot să spun, zise ea, sunt unică.

Kell izbuti să zâmbească la fel, dar ea tresări.

— Ce-i pe faţa ta?

Zâmbetul lui pieri.

— Ce-i?

— Nimic, spuse râzând. S-a dus.

Kell doar clătină din cap – nu prinsese gluma –, dar oricum, părea s-o fi amuzat pe Lila, care chicoti singură tot drumul până la Whitbury.

Când cotiră şi intrară pe străduţa plăcută, Kell se opri pe trotuar între două vitrine de prăvălii. Una îi aparţinea unui felcer şi cealaltă unui bărbier (în Londra Roşie erau un negustor de plante medicinale şi un cioplitor în piatră) şi, dacă mijea ochii, încă putea vedea urmele sângelui său pe zidul de cărămidă din faţă, suprafaţa fiind adăpostită de o streaşină îngustă. Lila se uita concentrată la zid.

— Aici sunt camerele tale?

— Nu, zise el, dar e locul prin care trecem dincolo.

Lila îşi încleşta şi descleşta pumnii pe lângă corp. El se gândi că era probabil înspăimântată, dar când se uită la ea, ochii ei erau strălucitori şi pe buze îi juca un zâmbet.

Kell înghiţi în sec şi păşi spre perete, iar Lila îl urmă. Şovăi.

— Ce mai aşteptăm?

— Nimic, zise Kell. Doar că…

Îşi scoase haina şi i-o puse fetei pe umeri, de parcă

magia ar fi putut fi atât de uşor păcălită. De parcă n-ar fi ştiut să facă deosebirea între o făptură umană obişnuită şi un *antari.* Kell se îndoia că haina lui ar înclina balanţa – zidul fie avea s-o lase să intre, fie nu –, dar i-o cedă totuşi.

Drept răspuns, Lila îşi scoase batista – cea pe care i-o dăduse când îl buzunărise şi pe care şi-o luase înapoi când leşinase pe podea – şi i-o puse în buzunarul de la spate.

— Ce faci? întrebă el.

— Mi se pare corect, zise ea. Tu mi-ai dat ceva de-al tău. Eu îţi dau ceva de-al meu. Acum suntem legaţi.

— Nu aşa funcţionează, spuse el.

Lila ridică din umeri.

— Nu strică.

Kell îşi zise că poate avea dreptate. Îşi scoase pumnalul şi îşi trecu lama peste palmă, o linie subţire de sânge ieşind la suprafaţă. Îşi înmuie degetele şi trasă o linie pe zid.

— Scoate piatra! ceru el.

Lila îl măsură din ochi neîncrezătoare.

— O să ai *nevoie* de ea, stărui Kell.

Ea oftă şi scoase o pălărie cu boruri largi dintr-un fald al pelerinei. Era mototolită, dar, cu o mişcare scurtă din încheietură, se desfăcu şi Lila vârî mâna în pălărie ca un scamator şi scoase piatra neagră. Ceva tresări în Kell la vederea ei, ca o durere în sânge, şi avu nevoie de toată puterea voinţei să nu întindă mâna după talisman. Îşi înăbuşi impulsul şi, pentru prima oară, se gândi că probabil era mai bine dacă nu ţinea el piatra.

Lila strânse talismanul în pumn, iar Kell îşi puse palma peste mâna Lilei, dar chiar şi aşa *simţi* talismanul vibrând prin carnea şi oasele mâinii ei. Încercă să nu se gândească la felul în care îl ademenea.

— Eşti sigură? întrebă pentru ultima oară.

— O să meargă, zise Lila.

Vocea ei suna mai puţin convinsă acum decât înainte, ca şi când ar fi crezut şi mai mult, ca şi când *voia* să creadă. Kell dădu din cap.

— Ai spus-o tu însuţi, adăugă ea, că toată lumea are un

amestec de uman şi de magic. Asta înseamnă că şi eu am.

Îşi întoarse privirea spre el.

— Acum ce se întâmplă?

— Nu ştiu, zise el cinstit.

Lila se dădu mai aproape, atât de aproape încât li se atinseră piepturile şi îi simţi inima bătând nebuneşte. Ea se pricepea atât de bine să-şi ascundă frica. Nu se vedea în ochii ei sau în trăsăturile feţei, dar pulsul o trăda. Şi atunci, buzele Lilei schiţară un surâs, iar Kell se întrebă dacă, până la urmă, frică era ce simţea sau cu totul altceva.

— N-o să mor, zise ea. Nu până ce n-am văzut.

— Ce să vezi?

Zâmbetul ei se lărgi.

— Totul!

Kell zâmbi, la rândul lui. Şi atunci Lila îşi puse mâna liberă pe obrazul său şi-i apropie gura de a ei. Sărutul a fost uşor ca o părere şi a durat cât unul dintre zâmbetele sale.

— Asta pentru ce a fost? întrebă el, buimăcit.

— Pentru noroc, zise ea, lipindu-şi umerii spre zid. Nu că aş avea nevoie.

Kell se uită lung la ea câteva clipe, apoi, cu un efort, se întoarse spre cărămizile pictate cu sânge.

Îi strânse mai tare mâna şi îşi lipi degetele de semn.

— *As Orense!* zise el.

Zidul se desfăcu, iar călătorul şi hoţul făcură un pas înainte şi trecură prin el.

III

Barron se trezi la un zgomot.

Era a doua oară în dimineaţa aceea.

Zgomotul era un lucru foarte obişnuit într-o tavernă; intensitatea creştea şi scădea în funcţie de oră, uneori tunător, alteori susurător, dar era întotdeauna prezent, într-o măsură sau alta. Chiar şi când cârciuma era închisă,

Aruncătura de Piatră nu era niciodată cu adevărat amuţită. Dar Barron cunoştea toate tipurile de zgomote pe care le făcea taverna, de la scârţâitul duşumelelor până la geamătul uşilor şi la vuietul vântului pătrunzând prin miile de crăpături din pereţii vechi.

Le cunoştea pe toate.

Iar acesta era diferit. Ciudat.

Barron deţinea taverna din creştet până-n tălpi – căci aşa se gândea el la dureros de bătrâna clădire – de foarte multă vreme. Destul cât să înţeleagă ciudăţenia care se abătea peste şi înăuntrul ei ca molozul. Destul cât ciudăţenia să i se pară normală. Şi cu toate că nu aparţinea ciudăţeniei aceleia, neavând niciun interes sau chemare pentru practicarea ei, pe care alţii o numeau magie, ajunsese să dezvolte un soi de simţ pentru lucrurile care aveau legătură cu ea.

Şi ciulise urechea.

La fel cum ciulea urechea în clipa asta la zgomotul din camera de deasupra. Nu era tare, din contră, dar era nelalocul lui şi aducea cu el o senzaţie, pe sub pielea şi în oasele lui. O senzaţie de primejdie. Părul de pe braţ i se ridică şi inima, întotdeauna calmă, începu să bată mai iute, alarmată.

Zgomotul se auzi din nou, iar el recunoscu geamătul duşumelei vechi sub nişte paşi. Se ridică în capul oaselor. Deasupra era odaia Lilei. Însă paşii nu erau ai ei.

Când cineva petrece destul timp sub acoperişul tău (cum petrecuse Lila sub al lui), ajungi să ştii ce fel de zgomote face – nu doar vocea, dar şi modul în care umblă –, iar Barron ştia cum călca Lila când voia să fie auzită şi cum călca atunci când nu voia, iar mersul acesta nu era nici unul, nici celălalt. De altfel, prima oară se trezise la sunetul Lilei şi al lui Kell plecând, nu de multă vreme (el n-o oprise, învăţase de mult că era zadarnic să încerce şi tot de mult se hotărâse să-i fie, în schimb, un liman, totdeauna prezent şi pregătit pentru când avea să se întoarcă, ceea ce făcea invariabil).

Dar, dacă nu Lila umbla prin camera ei, atunci cine

umbla?

Barron se ridică în picioare, iar senzaţia de primejdie ca un fior rece crescu, când îşi ridică bretelele de la brâu pe umerii săi largi şi îşi încălţă bocancii.

O puşcă atârna pe perete, lângă uşă, pe jumătate ruginită (când se întâmpla să izbucnească vreo încăierare la parter, silueta masivă a lui Barron era, de obicei, de ajuns s-o înăbuşe). Acum luă puşca de ţeavă şi o dădu jos din suport. Deschise uşa, tresărind când scârţâi, şi porni să urce scara spre camera Lilei.

Ştia că furişatul era inutil. Barron nu fusese niciodată slab, iar treptele trosneau puternic sub bocancii lui. Când ajunse la uşiţa verde din capul scării, şovăi şi îşi lipi urechea de lemn, dar nu auzi nimic. Pentru un scurt moment, se îndoi de el însuşi. Se gândi că somnul lui nu mai fusese adânc după plecarea Lilei şi că pur şi simplu visase ameninţarea din cauza îngrijorării. Strânsoarea lui, care-i albise nodurile degetelor pe puşcă, începu să slăbească şi lăsă să-i scape o răsuflare uşurată, gândindu-se să se întoarcă în pat. Dar atunci auzi zgomotul metalic al monedelor rostogolite şi îndoiala i se stinse ca o lumânare. Deschise uşa de perete, cu puşca ridicată.

Lila şi Kell plecaseră, dar odaia nu era goală: un bărbat stătea în dreptul ferestrei deschise, cântărind ceasul de argint al Lilei în palmă. Felinarul de pe masă ardea cu o lumină bizară, palidă, care-l făcea pe intrus să pară ciudat de lipsit de culoare, de la părul negru-cărbune până la faţa palidă şi haina cenuşie, decolorată. Când îşi ridică liniştit privirea de la ceas, fixând-o asupra lui Barron, părea cu totul neimpresionat de puşcă. Proprietarul tavernei văzu că unul dintre ochii lui era verde. Celălalt, negru ca smoala.

Lila i-l descrisese şi îi spusese cum îl cheamă.

Holland.

Barron nu stătu pe gânduri. Apăsă pe trăgaci şi puşca explodă în odaie cu o detunătură asurzitoare, care-i făcu urechile să ţiuie. Dar când norul de fum se risipi, intrusul fără culoare stătea tot acolo, nevătămat. Barron se holbă,

nevenindu-i să creadă. Aerul din faţa lui Holland sclipi slab şi lui Barron îi luă un moment să înţeleagă că era plin de alice. Micuţele bile de metal atârnau suspendate în dreptul pieptului lui Holland. Şi apoi căzură, duruind pe podea ca grindina.

Înainte ca Barron să poată trage a doua oară, degetele lui Holland se mişcară uşor şi arma zbură din mâinile sale şi se fărâmă de peretele opus. El se repezi după ea sau, cel puţin, vru s-o facă, dar corpul refuză să-l asculte, rămânând ţintuit locului, nu de teamă, ci de ceva mai puternic. *Magie.* Le cerea membrelor să se mişte, dar forţa imposibilă le impunea să nu se clintească.

— Unde sunt? întrebă Holland.

Vocea îi era joasă, rece şi seacă.

O broboană de sudoare se rostogoli pe obrazul lui Barron care se lupta cu magia, dar în zadar.

— Au plecat, zise el, cu vocea ca un huruit îndepărtat.

Holland se încruntă, dezamăgit. Scoase un pumnal cu lama curbă de la cingătoare.

— Am observat asta.

Traversă odaia cu paşi măsuraţi, apăsaţi şi ridică încet lama la gâtul lui Barron. Era foarte rece şi foarte ascuţită.

— Unde au plecat?

De aproape, Kell mirosea a crini şi a iarbă. Holland mirosea a cenuşă, a sânge şi a metal.

Barron îl privi pe magician în ochi. Erau atât de asemănători cu ai lui Kell. Şi atât de deosebiţi. Când se uită în ei, văzu mânie, ură şi durere, lucruri care nu se extindeau niciodată, nu-i atingeau niciodată restul feţei.

— Ei? stărui el.

— Habar n-am, mârâi Barron.

Şi acesta era adevărul. Spera doar că destul de departe. Colţurile gurii lui Holland se lăsară în jos.

— Răspuns greşit.

Trase lama de-a curmezişul, iar Barron simţi o panglică de căldură la gât, apoi nimic.

9

FESTIVITĂŢI ŞI FOC

I

Londra Roşie îl întâmpină pe Kell de parcă nimic rău nu se întâmplase. Aici nu plouase, iar cerul era pătat de scame de nori şi de o lumină stacojie, ca o reflexie a fluviului Isle. Trăsurile treceau huruind pe străzile pavate, pe făgaşele lor mult tocite, iar aerul era încărcat de mirosul dulce al mirodeniilor şi al ceaiului, şi mai îndepărtate, de sunetele de sărbătoare în desfăşurare.

Oare chiar să fi fost numai câteva ore de când Kell fugise, rănit şi năucit, departe de lumea asta şi intrând în alta? Calmul simplu, garantat, plăcerea acestui loc îl dezorientau şi îl făceau să se îndoiască, fie şi pe moment, că ar fi putut fi ceva imperfect. Însă ştia că pacea era de suprafaţă – undeva, în palatul care traversa fluviul ca un pod, cu siguranţă i se simţise lipsa; undeva, în oraş, doi oameni zăceau morţi şi mai mulţi dintre cei cu ochii goi foarte probabil îl căutau, pe el şi prada lui –, dar aici, pe strada care fusese Whitbury şi acum era *Ves Anash,* lumina fluviului inundând-o dintr-o parte şi cea a dimineţii din cealaltă, Londra Roşie părea să nu fie conştientă de pericolul în care se afla, pericolul pe care îl târa prin inima ei.

O mică piatră neagră, capabilă să creeze orice şi să distrugă totul. Se înfioră la acest gând şi strânse mai tare mâna Lilei, doar ca să-şi dea seama că nu era acolo.

Se răsuci, sperând s-o găsească lângă el, sperând că fuseseră despărţiţi doar de un pas sau doi în timpul trecerii lor. Dar era singur. Ecoul magiei *antari* licărea slab pe zid, marcând locul pe unde venise Lila.

Dar Lila dispăruse.

Şi, odată cu ea, şi piatra.

Kell izbi cu pumnul în zid, deschizându-şi rana care tocmai începuse să se închidă. Sângele îi şiroi pe încheietură, înjură şi dădu să caute o cârpă prin haină, uitând că i-o pusese Lilei pe umeri. Era gata să mai înjure o dată, când îşi aminti de batista ei. Cea pe care i-o dăduse la schimb, vârâtă în buzunarul de la spate.

Mi se pare corect, zisese ea. *Tu mi-ai dat ceva de-al tău. Eu îţi dau ceva de-al meu. Acum suntem legaţi.*

Legaţi, gândi Kell. Capul i se învârti când scoase bucăţica de pânză. Oare o să meargă? Nu şi dacă ea a fost, cumva, sfâşiată sau a rămas captivă între lumi (existau poveşti despre non-*antari* care încercaseră să deschidă uşi şi rămăseseră blocaţi). Dar dacă nu apucase să treacă sau dacă era pe undeva pe acolo – vie sau moartă –, ar fi putut merge.

Duse batista mânjită de sânge la zid şi îşi apăsă palma pe urma semnului său recent.

— *Em As Enose!* îi spuse el magiei.

Găseşte-o!

❖

Lila deschise ochii şi văzu roşu.

Nu un roşu tare, întins ca vopseaua pe clădiri, ci o nuanţă discretă, împrăştiată peste tot, de parcă ar fi privit printr-un vitraliu. Încercă să clipească şi să facă să dispară culoarea, dar aceasta rămase. Când Kell numise oraşul lui Londra *Roşie*, ea presupusese că alesese culoarea la întâmplare sau, cel puţin, dintr-un motiv banal. Acum vedea că o denumise literal. Trase aer în piept şi simţi mireasma florilor. Crini, gălbenele şi stele-căzătoare. Mirosul era copleşitor, aproape îngreţoşător de dulce, ca parfumul – nu era de mirare că se impregnase în Kell. După vreo câteva momente se mai potoli (la fel şi culoarea), când simţurile ei se ajustară la noile împrejurimi, dar când trase iarăşi cam mult aer în piept, o asaltă din nou.

Lila tuşi şi stătu nemişcată. Era întinsă pe spate, pe-o alee, în faţa unei uşi foarte roşii (vopsite, nu colorate de lumină). Simţea solul dur sub ea, o piatră de pavaj

desprinsă îi intra în şira spinării chiar şi prin haină. Haina lui Kell. Aceasta era întinsă sub ea pe caldarâm, fluturând în vânt ca nişte aripi.

Dar el nu era aici.

Îşi strânse degetele, ca să se asigure că le putea mişca şi simţi piatra neagră în palmă, încă vibrând. *Funcţionase,* gândi ea, lăsând să-i scape o răsuflare uluită şi se ridică în capul oaselor. *Funcţionase!*

Nu perfect – dacă ar fi mers perfect, ea şi Kell ar fi ajuns în acelaşi loc –, dar era aici, cu alte cuvinte *acolo.* Undeva *nou.*

Izbutise.

Delilah Bard în sfârşit evadase, plecase. Nu cu o corabie, ci cu o piatră.

Cât priveşte unde *anume* se afla, n-avea nici cea mai mică idee. Se ridică în picioare şi îşi dădu seama că lumina roşie nu venea de la cer, ci din pământ. Lumea din dreapta ei era considerabil mai roşie decât lumea din stânga. Şi, când simţurile îi reveniră la normal, observă că era considerabil mai gălăgioasă. Nu doar zgomotul obişnuit de vânzători ambulanţi şi de cărucioare – căci Londrele păreau să aibă asta în comun –, ci larma unei mulţimi din ce în ce mai mari, numai ovaţii şi strigăte şi sărbătorire. O parte din ea ştia că ar fi trebuit să rămână pe loc şi să aştepte să fie găsită de Kell, dar o altă parte deja pornise spre tumultul de lumină, culoare şi sunet.

Kell o găsise o dată, reflectă ea. Putea s-o facă din nou.

Vârî piatra neagră în buzunarul secret al pelerinei ponosite (ameţeala despărţirii de ea fu acum de scurtă durată şi superficială), apoi ridică de jos haina lui Kell, o scutură de praf şi o îmbrăcă. Se aştepta să fie voluminoasă, dacă nu de-a dreptul incomodă, dar, spre surprinderea ei, haina se potrivi perfect, nasturii de argint fiind frumos încheiaţi şi drept pe ţesătura bogată.

Ciudat! gândi Lila, vârându-şi mâinile în buzunare. *Nu cel mai ciudat lucru din lume, totuşi ciudat.*

Se plimbă pe străzi, care erau asemenea celor din Londra ei, la fel de strâmte şi întortocheate, totuşi atât de

diferite. În loc de piatră grosolană şi sticlă mânjită de funingine, prăvăliile erau construite din lemn de culoare închisă şi piatră netedă, sticlă colorată şi metal strălucitor. Arătau solide şi ciudat de delicate totodată, iar să treacă prin toate, prin *totul,* cerea o imperioasă… energie (nu se putea gândi la niciun alt cuvânt). Mergea în direcţia în care se deplasa mulţimea, minunându-se la schimbarea din alcătuirea lumii, o lume a cărei osatură era comună cu a lumii ei, dar al cărei corp era nou, minunat.

Şi atunci, după ce trecu de un colţ de stradă, văzu sursa agitaţiei. Zeci de persoane se adunaseră de-a lungul unei străzi principale, fremătând de anticipaţie. Aveau înfăţişarea cetăţenilor de rând, totuşi hainele lor erau mult mai spilcuite decât ce văzuse vreodată Lila acasă la cetăţenii de rând. Stilul lor nu era foarte străin – bărbaţii purtau haine elegante, cu gulere înalte, femeile, rochii strânse în talie cu corsete, pe sub cape –, dar materialele curgeau pe ei ca metalul topit şi aveau fire de aur împletite în păr, la pălării şi la manşete.

Lila strânse mai bine haina cu nasturi de argint a lui Kell în jurul ei, recunoscătoare că putea ascunde pelerina zdrenţăroasă dedesubt. În deschiderile din mulţimea ce se îmbulzea, putea zări fluviul roşu de dincolo de stradă, exact acolo unde ar fi trebuit să fie Tamisa, lumina sa ciudată îmbăind malurile.

Tamisa? O sursă de magie?

Probabil cea mai mare din lume. Nu că ai avea cum să ştii după cea de aici, dar dacă ai putea s-o vezi cum e în Londra mea…

Era, într-adevăr, magnific. Totuşi, Lila era atrasă mai puţin de apă şi mai mult de vasele care o acopereau. Ambarcaţiuni de toate mărimile şi formele, de la bricuri şi galioane la goelete şi vase impunătoare, săltau pe valurile roşii, cu pânzele umflate de vânt. Zeci de blazoane împodobeau catargele şi flancurile lor, iar peste toate fuseseră atârnate nişte drapele în roşu şi auriu. Acestea sclipeau, ispitind-o. *Vino la bord!* păreau să-i spună. *Aş putea fi a ta.* Dacă Lila ar fi fost bărbat şi corăbiile nişte

fecioare frumoase ridicându-şi fustele, nici că le-ar fi putut dori mai mult. *La naiba cu rochiile frumoase!* gândi ea. O *să iau o corabie.*

Dar, cu toate că flota pestriţă era de-ajuns ca să smulgă o exclamaţie de aprobare de pe buzele *Lilei,* nu splendidele vase, nici fluviul imposibil de roşu nu erau cele care captivaseră atenţia mulţimii.

O procesiune mărşăluia pe bulevard.

Lila ajunse la marginea mulţimii, când defila un şir de bărbaţi, îmbrăcaţi în nişte haine largi, dintr-un material negru, care se înfăşurau în jurul lor de parcă membrele ar fi fost vârtelniţe. Bărbaţii ţineau foc în palme şi, când dansau şi se învârteau, focul se arcuia în jurul lor, conturându-le traiectoria şi zăbovind în aer, în urma lor. Îşi mişcau buzele în timp ce executau mişcarea, dar cuvintele nu se auzeau, fiind înghiţite de sunetele paradei. Lila se trezi că se înghesuie în faţă, ca să vadă mai bine. Foarte curând, prea curând, bărbaţii trecuseră, dar în urma lor apăru un şir de femei, îmbrăcate în rochii vaporoase, ele executau o versiune mai fluidă a aceluiaşi dans, însă cu apă. Lila privi cu ochii mari; apa se comporta ca o panglică în mâinile lor, răsucindu-se şi încolăcindu-se prin aer ca prin magie.

Bineînţeles, gândi Lila, *era* prin magie.

Dansatoarele cu apă lăsară loc celor cu pământ şi apoi celor cu metal şi, în final cu vânt, acesta din urmă fiind realizat cu un praf colorat suflat din palmele lor.

Fiecare dansator era îmbrăcat într-un fel aparte, dar cu toţii aveau panglici roşii cu auriu legate de braţele şi picioarele lor, fluturând în urmă ca nişte cozi de cometă, în timp ce străbăteau oraşul.

În urma dansatorilor se înălţa muzica, puternică precum tobele, dar dulce precum strunele, scoţând nişte note cum Lila nu auzise niciodată, din instrumente cum nu mai văzuse vreodată. Muzicanţii au continuat să meargă, dar muzica a rămas în aer, atârnând pe deasupra ca un cort, de parcă sunetul însuşi putea căpăta formă. Era hipnotizant.

Şi apoi au venit cavalerii, călare pe caii lor, cu pelerine roşii fluturând. Caii înşişi erau nişte animale superbe, nu rotaţi, ci uniform albi, suri şi negri lucioşi, aproape la fel de frumoşi, gândi Lila, precum corăbiile. Ochii lor erau ca pietrele lustruite, unii cafenii, alţii albaştri sau verzi. Coamele lucioase erau negre sau argintii sau aurii şi se mişcau cu o graţie care nu se potrivea mărimii sau vitezei lor.

Călăreţii ţineau cu toţii flamuri ca pe nişte lănci de turnir, cu un soare auriu răsărind pe un cer roşu.

Tocmai atunci, o ceată de băieţi trecu prin faţa Lilei, cu panglici fluturătoare prinse la braţe şi picioare, iar ea îl agăţă pe unul din puşti de guler.

— Despre ce e toată povestea asta? îl întrebă pe băiatul care se zbătea să scape.

Copilul făcu ochii mari şi turui un şir de cuvinte într-o limbă pe care n-o recunoscu. În mod sigur nu era engleză.

— Mă înţelegi? întrebă ea, rostind cuvintele rar, dar băiatul doar clătină din cap, se zvârcoli în strânsoarea ei şi-i strigă cuvinte străine până ce îi dădu drumul.

Un alt val de ovaţii, mai puternice, se transmise prin mulţimea privitorilor, iar ea îşi ridică ochii şi văzu apropiindu-se o trăsură deschisă. Era trasă de o pereche de cai albi şi flancată de gărzi în armuri. Trăsura avea flamuri şi mai împodobite, şi mai minuţios lucrate: aici, soarele pe care-l văzuse pe atât de multe steaguri se ridica deasupra unui caliciu, ca şi când conţinutul cupei era lumina dimineţii. Cupa însăşi era marcată de un M ornamentat, brodat cu nuanţe de fir auriu pe mătase roşie.

În trăsură stăteau în picioare un bărbat şi o femeie, ţinându-se de mâini, cu pelerine stacojii ce porneau de la umerii lor şi se desfăşurau până pe podeaua lustruită a trăsurii. Erau măslinii amândoi, cu pielea mângâiată de soare şi părul negru, care scotea în evidenţă coroanele sclipitoare de aur de pe capetele lor. *(Familia regală,* gândi Lila. Fireşte. Era o lume diferită. Un rege şi o regină diferiţi. Dar întotdeauna exista o familie regală.)

Şi acolo, între rege şi regină, cu o cizmă ridicată pe

banchetă ca un cuceritor, stătea un tânăr, cu o coroană subţire sclipind în buclele lui negre, ciufulite, cu o mantie de aur pur întinsă pe umerii săi largi. Un prinţ. El ridică mâna, salutând mulţimea, iar oamenii îi adulară gestul.

— *Vares Rhy!* se porni un strigăt din partea cealaltă a paradei, rapid preluat şi purtat mai departe de zeci de alte glasuri. *Vares Rhy! Vares Rhy!*

Prinţul afişă un zâmbet orbitor şi, la câţiva metri mai în stânga Lilei, o tânără femeie leşină de-a dreptul. Lila se uită dispreţuitor la fata fără minte, dar când întoarse capul înapoi la paradă, prinse privirea prinţului îndreptată asupra *ei.* Lila simţi că îi ard obrajii. El nu zâmbi, nu-i făcu cu ochiul, doar îi susţinu privirea un moment lung, lung, cu fruntea uşor încreţită, de parc-ar fi ştiut că nu era de aici, de parcă s-ar fi uitat la ea şi ar fi văzut altceva. Lila ştia că probabil ar fi trebuit să facă o plecăciune sau, cel puţin, să-şi mute privirea, dar continuă să-l fixeze cu încăpăţânare. Şi apoi momentul trecu. Prinţul afişă un nou zâmbet şi se întoarse spre supuşii săi, trăsura îşi văzu de drum, lăsând în urmă panglici şi dansatori, şi cetăţeni entuziasmaţi.

Lila reveni, forţat, cu picioarele pe pământ. Nu-şi dăduse seama cât de mult se înghesuise în faţă cu restul mulţimii, până ce nu auzi grupul de fete sporovăind lângă ea.

— Unde era? murmură una dintre ele.

Lila tresări, uşurată să audă pe *cineva* vorbind limba ei.

— *Ser asina gose,* zise o alta şi apoi, într-o engleză cu accent puternic: Vorbeşti bine.

— *Rensa tav,* zise prima. Fac exerciţii pentru seara asta. Ar trebui să faci şi tu la fel, dacă vrei să fii invitată la dans.

Se ridică pe vârfuri ca să fluture mâna spre prinţul ce dispărea.

— Partenerul tău de dans, zise o a treia, într-o engleză stricată, se pare că lipseşte.

Fata se încruntă.

— El e întotdeauna în procesiune. Sper că e bine.

— *Mas aven*, zise a doua, dându-şi ochii peste cap. Elissa e îndrăgostită de prinţul cu ochiul negru.

Lila se încruntă. Prinţul cu ochiul negru?

— Nu poţi să nu recunoşti că e distins. Într-un mod care te obsedează.

— *Anesh.* Într-un mod care te *înspăimântă.*

— *Tac.* Nici nu se compară cu Rhy.

— Scuzaţi-mă, interveni Lila.

Cele trei fete se întoarseră spre ea.

— Care-i treaba? întrebă, făcând semn spre paradă. Pentru ce este?

Cea care vorbea în engleză stricată slobozi un hohot de râs uluit, de parcă Lila ar fi glumit, fără îndoială.

— *Mas aven,* spuse a doua. De unde eşti dacă nu ştii? Este ziua prinţului Rhy, bineînţeles.

— Bineînţeles, zise Lila după ea.

— Accentul tău e remarcabil, observă cea care-l căutase pe prinţul cu ochiul negru. Cine e profesorul tău?

Acum veni rândul Lilei să râdă. Fetele se holbară la ea. Dar atunci, trompetele – cel puţin, păreau trompete – începură să sune dinspre familia regală şi restul participanţilor la festivităţi. Mulţimea, acum în urma procesiunii, porni spre muzică, luând şi buchetul de fete cu ea. Lila ieşi din gloată şi duse mâna la buzunar, ca să se asigure că mai avea încă piatra neagră. Era acolo. Zbârnâia, cerând să fie ţinută, dar rezistă impulsului. O fi fost deşteaptă, dar la fel era şi Lila.

Fără procesiunea care să-i blocheze vederea, văzu pe deplin fluviul scânteietor de pe partea cealaltă a drumului. Strălucea cu o imposibilă lumină roşie, parcă venea de dedesubt. O *sursă,* aşa numise Kell fluviul, iar Lila înţelegea de ce. Vibra cu putere, iar procesiunea regală trebuie să fi traversat un pod, pentru că acum mărşăluia pe malul celălalt, în laude şi ovaţii depărtate. Ochii Lilei se plimbară de-a lungul apei până când dădură de o construcţie uriaşă, arcuită, care nu putea fi decât palatul. Nu era clădit pe vreun mal al fluviului, ca parlamentul de acasă, ci peste fluviu, încălecând apa ca un pod. Părea sculptat din sticlă sau cristal, muchiile fiind îmbinate cu aramă şi piatră. Lila studie construcţia cu ochi flămânzi. Palatul arăta ca o nestemată. Nu, ca o coroană cu

nestemate, mai potrivită pentru un *munte* decât pentru un cap.

Trompetele sunau de pe trepte, unde servitori cu semipelerine roşii şi aurii ieşeau ca furnicile, ducând tăvi cu mâncăruri şi băuturi pentru popor.

Mirosul aerului – de mâncăruri şi băuturi ciudate şi de magie – era absolut îmbătător. Lila simţi că i se învârte capul când păşi în stradă.

Mulţimea începuse să se răărească, iar între drumul care se golea şi fluviul roşu era o piaţă care înflorise ca o tufă de trandafiri. O parte din gloată se dusese cu parada regală, dar ceilalţi porniseră spre piaţă, iar Lila se luă după cei din urmă.

— *Crysac!* striga o femeie, întinzându-i nişte pietre preţioase de culoarea focului. *Nissa lin.*

— *Tessane!* îmbia un bărbat, cu ceea ce părea un ceainic de metal aburind. *Cas tessane.* Flutură două degete în aer: *Sessa lin.*

Pretutindeni, negustorii îşi strigau mărfurile în limba lor ciudată. Lila încercă să prindă câte un cuvânt, de ici, de colo, să asocieze cuvintele strigate cu obiectele ţinute în mâini – *cas* părea să însemne fierbinte, iar *lin,* ghici ea, era un soi de ban –, dar totul era strălucitor şi plin de culoare şi debordând de putere, iar ea abia se putea concentra îndeajuns timp ca să ţină socoteala la toate.

Îşi ridică haina lui Kell mai bine pe umeri şi se plimbă printre tarabe şi dughene, cu ochi flămânzi. Nu avea niciun ban, dar avea degete iuţi. Trecu de o dugheană pe care scria *Essenir* şi văzu înăuntru o masă plină cu pietre lustruite de toate culorile – nu simple roşii sau albastre, ci imitaţii perfecte de natură: galben de foc, verde de iarbă văratică, albastru de noapte. Negustorul era cu spatele şi ea nu se putu abţine.

Lila puse mâna pe cea mai apropiată amuletă, o minunată piatră albastru-verzuie, de culoarea mării – cel puţin, culoarea pe care-şi închipuia c-o are marea, cea pe care o văzuse pictată –, cu mici semne albe, ca nişte valuri înspumate. Dar când degetele i se închiseră în jurul ei, o

durere ascuţită îi pârjoli pielea.

Icni, mai mult la şocul de a fi fost arsă decât de arsura în sine, şi se dădu înapoi brusc, cu usturimi în mână. Înainte să se retragă, negustorul o prinse de încheietură.

— *Kers la?* întrebă el.

Ea nu-i răspunse – pentru că nu putea – şi el începu să strige mai repede şi mai tare, cuvintele topindu-se laolaltă în urechile ei.

— Ia mâna de pe mine! ceru Lila.

Fruntea negustorului se încreţi la auzul cuvintelor ei.

— Ce-ţi închipui, zise el, într-o engleză guturală, că scapi dacă vorbeşti aristocrat?

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, i-o tăie Lila. Acum dă-mi *drumul!*

— Vorbeşti arnesiană. Vorbeşti engleză. Nu contează. Tot *gast.* Tot hoţ.

— Eu nu sunt *gast!* mârâi Lila.

— *Viris gast.* Hoţ neghiob! Să încerci să furi dintr-un cort fermecat.

— N-am ştiut că era fermecat, replică Lila, ducând mâna după pumnalul de la brâu.

— *Pilse,* mârâi negustorul şi Lila avu bănuiala că tocmai fusese insultată.

Şi apoi negustorul îşi ridică vocea.

— *Strast!* răcni el, iar Lila se răsuci în strânsoarea lui şi văzu gărzile în armuri de la marginea pieţei. *Strast!* strigă el din nou şi unul dintre soldaţi înclină capul şi se întoarse către ei.

Rahat! gândi Lila, smulgându-se din mâna negustorului, doar pentru a cădea în alte mâini. Acestea o strânseră de umeri şi era gata să scoată cuţitul, când negustorul păli.

— *Mas aven,* zise el, gârbovindu-se într-o plecăciune.

Mâinile care o ţineau pe Lila dispărură, iar ea se răsuci şi-l văzu pe Kell în spatele ei, cu încruntătura lui obişnuită, uitându-se aspru, dincolo de ea, la negustor.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă el.

Lila nu ştia ce-o surprindea mai tare, apariţia lui subită, modul în care îi vorbea negustorului – cu glas rece,

dispreţuitor – sau modul în care negustorul se uita la el, cu un amestec de veneraţie şi teamă.

Părul arămiu al lui Kell era dat pe spate, etalându-şi ochiul negru în plină lumină roşie a dimineţii.

— *Aven vares.* Dacă aş fi ştiut că era cu Domnia Ta… se bâlbâi negustorul, înainte de a aluneca înapoi în arnesiană sau cum s-o fi numit limba aceea.

Lila fu surprinsă să audă, drept răspuns, limba locală curgând fluent din gura lui Kell, care încerca să-l potolească pe negustor. Şi apoi prinse din nou cuvântul *gast* rostit de negustor şi se repezi la el. Kell o trase înapoi.

— Destul! mârâi la urechea ei. *Solase,* îi zise Kell negustorului, cu ton de scuze. Ea este o *străină.* Necivilizată, dar nevinovată.

Lila îi aruncă o căutătură urâtă.

— *Anesh, mas vares*, zise negustorul, plecându-se şi mai adânc, destul de nevinovată ca să fure…

Cu capul în jos, negustorul nu-l văzu pe Kell aruncând o privire peste umăr la gardianul care-şi croia drum prin piaţă spre ei. Nu văzu cum Kell încremeneşte. Dar Lila văzu.

— Plătesc orice a încercat să ia, zise grăbit, vârând o mână în buzunarul hainei sale, netulburat de faptul că încă o mai purta Lila.

Negustorul îşi îndreptă spatele şi începu să clatine din cap, dar părea că nu se mai poate opri.

— *An. An.* Nu pot să iau bani de la domnia ta.

Gardianul se apropia, iar Kell în mod clar nu voia să fie aici când sosea, pentru că luă o monedă din haină şi o trânti pe masă.

— Pentru neplăcerea dumitale, zise el, întorcând-o pe Lila cu spatele. *Vas ir.*

Nu aşteptă răspunsul negustorului, ci o împinse prin mulţime, departe de gheretă şi de gardianul care aproape ajunsese.

— Necivilizată? mârâi Lila, în timp ce Kell o înşfăcase de umăr şi o conducea afară din piaţă.

— Cinci minute! zise Kell, luându-i haina de pe umeri şi îmbrăcând-o, ridicând gulerul. Nu-ţi poţi ţine mâinile în frâu nici cinci minute! Spune-mi că nu te-ai dus şi-ai vândut piatra!

Lila scoase un sunet exasperat.

— Incredibil! replică ea, când o conduse afară din mulţime şi departe de fluviu, pe una dintre străduţele mai înguste. Sunt atât de bucuros că eşti bine, Lila! îl maimuţări ea. Slavă Domnului că piatra nu te-a sfârtecat într-o mie de bucăţi hoţeşti!

Mâna lui Kell slăbi strânsoarea pe umărul ei.

— Nu-mi vine să cred că a funcţionat.

— Nu fi atât de entuziasmat! i-o trânti Lila, cu răceală.

Kell se opri şi ea se întoarse spre el.

— Nu sunt, zise.

Ochiul lui albastru părea tulburat, cel negru, impenetrabil.

— Mă bucur că eşti nevătămată, Lila, dar uşile dintre lumi sunt menite să fie închise pentru toată lumea, mai puţin pentru un *antari*, iar faptul că piatra ţi-a asigurat trecerea dovedeşte cât de periculoasă este. Şi-n fiecare clipă în care e aici, în lumea *mea,* sunt îngrozit.

Lila se trezi că-şi pleacă ochii în pământ.

— Bine, atunci, zise ea. Hai s-o scoatem!

Un mic zâmbet recunoscător trecu pe buzele lui Kell. Şi atunci Lila scoase piatra din buzunar şi o ridică spre el, în palma deschisă, iar Kell scoase un mic sunet disperat şi-i acoperi repede palma cu mâna, ascunzând piatra. Ceva fulgeră în ochii lui când o atinse, dar Lila nu credea că atingerea *ei* îl provocase. Piatra tremura ciudat, de parcă l-ar fi simţit pe Kell şi voia să fie cu el. Lila se simţi vag jignită.

— *Sanct!* înjură el. Aşa, ţine-o sus ca s-o vadă toată lumea, de ce nu?!

— Am crezut c-o voiai înapoi! replică ea, exasperată. Nimic nu te mulţumeşte.

— Păstreaz-o, şuieră el iute. Şi, pentru Dumnezeu, ţine-o ascunsă!

Lila o vârî înapoi în pelerină şi mormăi multe lucruri neplăcute în barbă.

— Şi despre chestiunea limbajului, zise Kell, nu poţi vorbi atât de slobod aici. Engleza nu este limba de rând.

— Am observat. Mulţumesc că m-ai prevenit!

— Ţi-am spus că lumile o să fie diferite. Dar ai dreptate, ar fi trebuit să te previn. Aici, engleza este o limbă folosită de elită şi de către cei care doresc să se amestece cu ea. Însuşi faptul c-o foloseşti bate la ochi.

Lila se uită pieziş.

— Ce-ai vrea să fac? Să nu vorbesc?

— Mi-a trecut şi asta prin minte, zise Kell.

Lila se încruntă furioasă la el.

— Dar cum mă îndoiesc că ţi-ar sta în puteri, o să-ţi cer să vorbeşti pur şi simplu în şoaptă.

Zâmbi, iar Lila îi răspunse tot cu un zâmbet, înăbuşindu-şi pofta de a-i sparge nasul.

— Acum, că ne-am înţeles…

Se întoarse să plece.

— *Pilse,* mormăi ea, sperând că însemna ceva cu adevărat murdar, potrivindu-şi pasul după al lui.

II

Aldus Fletcher nu era un om cinstit.

Ţinea o prăvălie de suvenire într-un gang de lângă cheiuri şi, în fiecare zi, oamenii de pe corăbii veneau aici, unii pentru lucruri pe care voiau să le aibă, alţii cu lucruri de care voiau să scape. Fletcher îi servea şi pe unii, şi pe ceilalţi. Şi pe localnici, de asemenea. Era un adevăr bine cunoscut în cotloanele cele mai întunecate ale Londrei Roşii că prăvălia lui Fletcher era locul potrivit pentru orice n-ar fi trebuit să ai.

Când şi când, îi mai călcau pragul şi nişte oameni *cinstiţi*, fireşte, vrând să găsească ori să dea pipe de fumat şi instrumente, tăbliţe divinatorii şi pietre gravate cu rune, sfeşnice, iar pe Fletcher nu-l deranja să-şi căptuşească

prăvălia şi cu bunurile lor, în caz că ar fi venit garda regală în inspecţie. Dar adevăratul lui negoţ însemna risc şi raritate.

Un panou de piatră netedă atârna pe perete, lângă tejghea, mare cât o fereastră, dar negru ca smoala. Pe suprafaţa lui, un fum alb dansa, tremura şi se întindea singur ca scrisul cu creta, anunţând itinerarul complet al festivităţilor cu ocazia aniversării prinţului. Imaginea palidă a feţei zâmbitoare a lui Rhy se arăta pe tăbliţa divinatorie de deasupra anunţului. El era vesel şi făcea cu ochiul, în timp ce mai jos de gâtul lui plutea mesajul:

Regele şi Regina
vă invită la celebrarea
celui de-al 20-lea an al prinţului,
pe treptele palatului,
după parada anuală.

După câteva secunde, mesajul şi chipul prinţului se estompară şi, pentru o clipă, tăbliţa divinatorie deveni întunecată, apoi reveni la viaţă şi începu să prezinte un alt grup de anunţuri.

— *Erase ir ferase?* hurui Fletcher, cu vocea lui profundă. *Intrare sau ieşire?*

Întrebarea era adresată unui băiat – şi *era* un băiat, fiindcă abia începuse să-i crească barba în smocuri răzleţe –, care stătea lângă uşă, studiind o masă cu flecuşteţe. *Intrare* însemna un cumpărător, *ieşire* însemna un vânzător.

— Nici una, nici alta, murmură băiatul.

Fletcher rămase cu ochii pe mâinile băiatului, dar nu era prea îngrijorat; prăvălia era apărată împotriva furturilor. Negoţul mersese greu în ziua aceea, iar Fletcher aproape că-şi dori ca băiatul să fi încercat. I-ar fi prins bine un pic de distracţie.

— Doar mă uit, adăugă încordat.

În prăvălia lui Fletcher nu călcau, de obicei, gură-cască. Oamenii veneau cu un scop. Şi trebuia să-şi anunţe scopul

acela. Indiferent ce căuta băiatul, nu şi-l dorea îndeajuns de tare cât să vorbească.

— Dă-mi de ştire, zise Fletcher, dacă nu poţi să găseşti ce cauţi.

Băiatul dădu din cap, dar continuă să-i arunce priviri pe furiş lui Fletcher. Sau, mai degrabă, braţelor lui Fletcher, care se odihneau pe tejghea. Aerul de afară era înăbuşitor pentru o dimineaţă atât de târzie în sezonul culesului (ai fi crezut că, dată fiind clientela, prăvălia ar fi trebuit să aibă program de hoţi de seara până dimineaţa, dar Fletcher descoperise că pungaşii cei mai buni ştiau cum să-şi facă jocul să pară firesc), iar Fletcher avea mânecile suflecate până la cot, expunând o grămadă de marcaje şi de cicatrice pe antebraţele înnegrite de soare. Pielea lui Fletcher era o hartă a vieţii lui. Şi avusese o viaţă dură.

— Vas'zică e adevărat ce se spune? întrebă, în cele din urmă, băiatul.

— Despre ce? se interesă Fletcher, ridicând o sprânceană stufoasă.

— Despre tine.

Ochii băiatului se îndreptară spre marcajele din jurul încheieturilor lui. Limitatoarele îi încercuiau ambele mâini, ca nişte cătuşe, crestate în piele şi ceva mai adânc.

— Pot să le văd?

— Ah, astea? zise Fletcher, ridicându-şi mâinile.

Stigmatele erau o pedeapsă dată numai celor care sfidaseră regula de aur a magiei.

— Să nu foloseşti puterea ca să-l controlezi pe altul, recită el, cu un rânjet pieziş şi rece.

Pentru o astfel de crimă, autoritatea regală arăta foarte puţină milă. Vinovatul era *legat*, marcat cu limitatoare destinate să-i strângă puterea ca un garou.

Dar ale lui Fletcher erau întrerupte. Marcajele de pe partea interioară a încheieturilor erau mutilate, deformate, ca zalele fracturate ale unui lanţ. Mersese până la capătul lumii ca să i se rupă legăturile acelea, plătise cu sânge şi suflet şi ani de viaţă, dar izbutise. Devenise din nou liber. Oarecum. Era încă legat de prăvălie şi de iluzia lipsei de

putere – o iluzie pe care el o întreţinea, ca să nu afle gărzile că se restabilise şi să se întoarcă să-i ia mai mult decât magia. Îl ajutase în acest sens, fireşte, şi faptul că le cumpărase câtorva bunăvoinţa. Toată lumea – chiar şi cei bogaţi, cei mândri şi cei din casa regală – voia lucruri pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Iar lucrurile acelea erau specialitatea lui Fletcher.

Băiatul încă se uita la marcaje, cu ochii mari şi chipul palid. Fletcher îşi lăsă la loc braţele pe tejghea.

— Timpul de privit a expirat. Ai de gând să cumperi ceva sau nu?

Băiatul se grăbi să iasă cu mâna goală, iar Fletcher oftă şi scoase o pipă din buzunarul de la spate. Pocni din degete şi o flăcăruie albastră pâlpâi în vârful degetului său mare, pe care o folosi să aprindă frunzele îndesate în cupă. Şi apoi scoase un obiect din buzunarul cămăşii şi îl aşeză pe tejgheaua de lemn.

Era o piesă de şah. O piatră mică şi albă, mai exact. Un simbol al unei datorii pe care n-o plătise încă, dar voia s-o facă.

Piatra aparţinuse odinioară tinerelului *antari,* Kell, dar ajunsese în prăvălia lui Fletcher în urmă cu mai mulţi ani, ca parte din potul de la o rundă de *Sanct.*

Sanct era tipul de joc care se lungea. O combinaţie de strategie şi noroc şi o bună măsură de înşelăciune. Se putea sfârşi în câteva minute sau, altminteri, putea dura ore în şir. Iar cu acea ocazie, ultima mână a nopţii continuase pentru aproape două ore. Ei rămăseseră ultimii jucători la masă, Fletcher şi Kell, şi pe măsură ce noaptea progresa, la fel se întâmplase şi cu potul. Nu jucau pe bani, fireşte. Masa era încărcată până la refuz cu simboluri şi suvenire şi obiecte de magie rară. O fiolă de nisip al speranţei. Un pumnal de apă. O haină care ascundea un număr infinit de feţe.

Fletcher jucase mâna, adunând trei figuri: o pereche de regi cu un sfânt printre ei. Era sigur că o să câştige. Şi atunci Kell jucase trei sfinţi. Problema era că existau numai trei sfinţi în tot pachetul, iar Fletcher avea unul în

mână. Dar când Kell puse cărţile jos, cartea din mâna lui Fletcher se tulburase şi se schimbase dintr-un sfânt într-un valet, cea mai mică valoare din pachet.

Fletcher se făcuse roşu. Puştiul regal strecurase o carte fermecată în pachet şi îl manipulase pe Fletcher, manipulând şi jocul, deopotrivă. Şi ăsta era cel mai bun şi cel mai rău lucru la *Sanct.* Nimic nu era exagerat. Nu erai silit să câştigi cinstit. Trebuia doar să câştigi.

Fletcher nu avusese de ales decât să-şi arunce pe masă mâna stricată, iar încăperea izbucnise în comentarii sarcastice şi ironii. Kell doar zâmbise şi dăduse din umeri, apoi se ridicase în picioare. Culesese un suvenir din grămada mizei – o piesă de şah dintr-o altă Londră – şi i-o aruncase lui Fletcher.

— Fără resentimente, zisese făcându-i cu ochiul, înainte să ia potul şi să plece.

Fără resentimente.

Degetele lui Fletcher se strânseră pe mica statuetă de piatră. Clopoţelul de la intrarea prăvăliei sună şi un alt client îşi făcu apariţia, un bărbat înalt, slab, cu o barbă încărunţită şi o sclipire lacomă în ochi. Fletcher băgă piatra în buzunar şi afişă un zâmbet sinistru.

— *Erase ir ferase?* întrebă el.

Intrare sau ieşire?

III

Kell putea *simţi* piatra în buzunarul Lilei în timp ce mergeau.

Existase un moment în care mâna lui se închisese peste mâna ei, iar pielea atinsese în treacăt talismanul, când tot ce voia era să-l ia de la Lila. I se părea că totul avea să fie bine dacă l-ar fi putut pur şi simplu ţine în mână. Ceea ce era o idee absurdă. Nimic n-avea să fie bine câtă vreme piatra exista. Totuşi, îi zgândărea simţurile, iar el se cutremura şi încerca să nu se gândească la asta, conducând-o pe Lila prin Londra Roşie cât mai departe de

zgomot, spre *Câmpurile Rubinii.*

Petrecerea lui Rhy avea să dureze toată ziua, atrăgând majoritatea oraşului – cetăţenii şi gărzile – pe malurile fluviului şi la palatul roşu.

Vinovăţia îl zbuciuma. El ar fi trebuit să facă parte din procesiune, ar fi trebuit să se afle în trăsura deschisă, alături de familia regală, ar fi trebuit să fie acolo ca să-l tachineze şi să-l dojenească pe fratele lui pentru felul în care se desfăta cu atenţia primită.

Kell era sigur că Rhy avea să se bosumfle săptămâni de-a rândul pentru absenţa sa. Apoi îşi aminti că n-avea să aibă niciodată şansa să-şi ceară iertare. Gândul îl tăie ca un cuţit, chiar dacă îşi spunea în sinea lui că aşa trebuia să fie, că atunci când o să vină momentul, Lila avea să explice totul. Şi Rhy? Rhy avea să-l ierte.

Kell îşi păstră gulerul ridicat şi capul plecat, dar încă mai simţea priviri asupra lui când străbăteau străzile lăturalnice. Se tot uita peste umăr, incapabil să scape de sentimentul că era urmărit. Aşa şi era, fireşte, de Lila, care se uita la el cu din ce în ce mai multă insistenţă, în timp ce coteau pe străduţe.

O sâcâia ceva, în mod clar, dar îşi ţinu gura şi o vreme Kell se întrebă dacă îi asculta ordinul sau pur şi simplu aştepta ocazia. Şi apoi, când apariţia unei perechi de gardieni regali, cu coifurile vârâte degajat sub braţ, îl sili pe Kell – şi, prin urmare, pe Lila – să se retragă în grabă în intrândul unei uşi, în sfârşit rupse tăcerea.

— Spune-mi ceva, Kell, zise ea, când se întoarseră pe trotuar, după ce soldaţii trecuseră. Localnicii de rând te tratează ca pe un nobil, totuşi te ascunzi de gardieni ca un hoţ. Care din două?

— Niciuna, răspunse el, dorindu-şi să abandoneze subiectul.

Dar Lila nu se lăsă.

— Eşti un soi de criminal viteaz? stărui ea. Un Robin Hood, erou în ochii poporului şi proscris de autorităţile regale?

— Nu.

— Eşti căutat pentru ceva?

— Nu chiar.

— Din experienţa mea, remarcă Lila, o persoană e fie căutată, fie nu. De ce te-ai ascuns de gărzi dacă nu eşti?

— Pentru că m-am gândit că s-ar putea să mă caute.

— Şi de ce ar face asta?

— Pentru că lipsesc.

Auzi paşii Lilei încetinind.

— Dar de ce le-ar păsa? întrebă ea, oprindu-se de-a binelea. Cine eşti tu?

Kell se întoarse.

— Ţi-am mai spus…

— Nu, zise ea, mijind ochii. Cine eşti tu *aici?* Cine eşti *pentru ei?*

Kell şovăi. Tot ce voia era să traverseze oraşul cât mai repede cu putinţă, să ia suvenirul pentru Londra Albă din camera lui şi să scoată odată nenorocita de piatră neagră din lumea asta. Dar Lila nu părea că are de gând să se mişte până nu-i răspundea.

— Aparţin familiei regale, zise el.

De-a lungul orelor, de când o cunoscuse pe Lila, aflase că nu era uşor de surprins, dar la această afirmaţie ochii ei în sfârşit se deschiseră larg, neîncrezători.

— Eşti un *prinţ?*

— Nu, zise el hotărât.

— Ca tipul ăla frumos din trăsură? El e fratele tău?

— Numele lui e Rhy şi nu e fratele meu.

Kell tresări când spuse asta.

— Adică… Nu chiar.

— Deci *tu eşti* prinţul cu ochiul negru. Trebuie să recunosc, nu te-am luat nicio clipă drept un…

— Nu sunt prinţ, Lila.

— Presupun că pot să văd asta, eşti mai degrabă arogant şi…

— *Nu* sunt…

— Dar ce caută un membru al familiei regale…

Kell o lipi cu spatele de zidul de cărămizi al gangului.

— Nu sunt un *membru* al familiei regale! spuse el

răspicat. Le *aparţin.*

Lila îşi încreţi fruntea, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Ei mă deţin, zise, crispându-se. Sunt o posesie. Un ornament. Ca să înţelegi, am crescut la palat, dar nu e casa mea. Am fost crescut de familia regală, dar ei nu sunt familia mea, nu de sânge. Sunt valoros pentru ei, aşa că mă păstrează, dar nu e totuna cu a aparţine.

Cuvintele îl ardeau când le rostea. Ştia că nu era cinstit faţă de regele şi regina care-l trataseră cu căldură, dacă nu cu dragoste, sau faţă de Rhy, care întotdeauna îl considerase un frate. Însă acesta era adevărul, nu? Oricât de mult îl durea. Cu toată grija lui şi cu toată grija lor, rămânea faptul că el era o armă, un scut, o unealtă de folosit. Nu era prinţ. Nu era fiu.

— Bietul de tine! zise Lila cu răceală, dându-l la o parte. Ce vrei? Milă? N-ai s-o obţii de la mine.

Kell îşi încleştă maxilarul.

— N-am…

— Ai o casă, dacă nu un cămin! se răsti ea. Ai oameni care au grijă de tine, dacă nu îşi fac griji pentru tine. Poate că nu ai tot ce-ţi doreşti, dar pun pariu că ai tot ce ţi-ar putea *trebui* vreodată şi, cu toate astea, ai tupeul să pretinzi că nu ai nimic, fiindcă nu e dragoste.

— Eu…

— Dragostea nu ne fereşte să murim de frig, Kell, continuă ea, sau de foame, sau înjunghiaţi pentru câţiva bănuţi din buzunar. Dragostea nu ne cumpără nimic, aşa că fii fericit pentru ce ai şi pentru cine eşti, fiindcă poate îţi lipsesc unele lucruri, dar nu ai *nevoie* de nimic.

I se tăiase răsuflarea, până sfârşise de vorbit, şi avea ochii strălucitori şi obrajii aprinşi.

Şi pentru prima oară Kell o văzu pe Lila. Nu aşa cum voia ea să pară, ci aşa cum era. O fată înfricoşată, chiar dacă deşteaptă, încercând cu disperare să rămână în viaţă. Una care foarte probabil îngheţase de frig şi flămânzise şi se luptase – şi aproape sigur ucisese – ca să se ţină strâns de o iluzie de viaţă, păzind-o ca pe o lumânare aprinsă într-

o vijelie.

— Zi ceva! îl provocă ea.

Kell înghiţi nodul din gât, îşi strânse pumnii pe lângă corp şi se uită la ea aspru.

— Ai dreptate, spuse el.

Recunoaşterea îl lăsă ciudat de golit şi, în clipa aceea, îşi dori doar să se ducă acasă (şi era o casă, într-o măsură mult mai mare decât ce avusese probabil Lila). S-o lase pe regină să-i mângâie obrazul şi pe rege să-l bată pe umăr. Să-şi arunce braţul pe după gâtul lui Rhy şi să toasteze pentru ziua lui, şi să-l asculte bătând câmpii şi să râdă.

Îşi dorea atât de tare asta, încât îl durea.

Dar nu putea.

Făcuse o greşeală, îi pusese pe toţi în pericol, iar acum trebuia s-o îndrepte.

Pentru că era datoria lui să-i protejeze.

Şi pentru că îi iubea.

Lila se uita lung, aşteptând argumentele contrare spuselor lui, dar nu veni niciunul.

— Ai dreptate, spuse el din nou. Îmi pare rău. În comparaţie cu viaţa ta, a mea trebuie să pară o bijuterie…

— Să nu îndrăzneşti să mă compătimeşti pe mine, *scamatorule!* mârâi Lila, cu un cuţit în mână.

Şi, cât ai clipi, copilul străzii speriat dispăru şi ucigaşa se întoarse. Kell zâmbi puţin. Nu putea câştiga niciodată în bătăliile cu Lila, dar se simţi uşurat s-o vadă înapoi în dispoziţia ei ameninţătoare. Îşi mută privirea de la ea spre cer, unde roşeaţa fluviului Isle se reflecta în norii joşi. Se apropia o furtună. Rhy avea să se supere şi din pricina asta, înciudat pe tot ce ar fi putut strica splendoarea aniversării lui.

— Hai, zise Kell, aproape c-am ajuns.

Lila îşi puse cuţitul în teacă şi îl urmă, de data asta cu mai puţine săgeţi în priviri.

— Locul ăsta spre care ne îndreptăm, întrebă ea, are vreun nume?

— *Kir Ayes,* zise Kell. *Câmpurile Rubinii.*

Nu-i spusese încă Lilei că aici avea să se încheie

călătoria ei. Că aşa trebuia. Pentru liniştea lui sufletească şi pentru siguranţa sa.

— Ce speri să găsim aici?

— Un obiect-mărturie, zise Kell. Ceva care să ne garanteze trecerea în Londra Albă.

Căută în minte prin sertarele şi rafturile lui, printre diversele suvenire din diversele oraşe, care sclipeau în spatele pleoapelor.

— Hanul de aici, continuă el, e condus de o femeie pe nume Fauna. Voi două o să vă înţelegeţi de minune.

— De ce?

— Pentru că amândouă sunteţi…

Era gata să spună *tari ca fierul*, dar tocmai atunci coti după un colţ şi se opri ca fulgerat, cuvintele murindu-i pe buze.

— Ăsta-i hanul *Câmpurile Rubinii* întrebă Lila, de lângă el.

— Da, zise Kell, aproape în şoaptă. Sau, mai degrabă, a fost.

Nu mai rămăsese nimic. Era scrum şi cenuşă.

Hanul, cu tot ce avea, arsese din temelii.

IV

Nu fusese un foc obişnuit.

Focul obişnuit nu mistuie metalul ca pe lemn. Şi focul obişnuit se răspândeşte. Acesta n-o făcuse. Trasase contururile clădirii şi arsese într-o văpaie exact ca forma hanului, cu numai câteva flăcări răzleţe pârjolind pietrele pavajului ce înconjura clădirea.

Nu, fusese o vrajă.

Şi era proaspătă. Căldura încă se mai ridica dinspre ruine, în timp ce Kell şi Lila păşeau printre ele, căutând ceva – *orice* – care ar fi putut supravieţui. Dar nu rămăsese nimic.

Kell simţi că i se face rău.

Tipul acesta de foc ardea intens şi rapid, iar marginile

sugerau un cerc de legare. Nu numai că ţinuse flăcările în loc. Ţinuse în loc totul, pe toată lumea. Câţi oameni fuseseră prinşi înăuntru? Câte cadavre se aflau în dărâmături, reduse la un maldăr de oase sau la o grămăjoară de cenuşă?

Şi apoi Kell se gândi, cu egoism, la camera lui.

Anii de colectare… cutii muzicale şi medalioane, instrumente şi ornamente, lucruri preţioase, lucruri simple şi lucruri ciudate – toate pierdute.

Avertismentul lui Rhy – *pune capăt nebuniei ăsteia înainte să fii prins* – îi răsuna în minte şi o clipă Kell se bucură că fusese lipsit de comori, înainte să fie descoperite. După aceea îşi dădu seama de greutatea loviturii. Cine făcuse asta nu-l jefuise pe el – cel puţin, nu ăsta fusese scopul. Ci îl deposedase de colecţia sa ca să-i taie accesul. Un *antari* nu poate călători fără obiecte-mărturie. Încerca să-l încolţească, să fie sigur că, dacă reuşea să vină înapoi, în Londra Roşie, nu va mai avea nimic la dispoziţie pentru alte călătorii.

Era o măsură radicală, în care putea recunoaşte mâna lui Holland. Aceeaşi mână care îi smulsese monedele Londrelor de la gât şi le aruncase în întuneric.

Lila împingea cu vârful ghetei în rămăşiţele unui ibric.

— Şi acum?

— Nu e nimic aici, zise Kell, lăsând un pumn de cenuşă să i se scurgă printre degete. Va trebui să găsim un alt suvenir.

Şterse funinginea de pe mâinile lui, gândind. Nu era singura persoană din Londra cu un suvenir, dar lista era scurtă, căci el fusese mult mai dispus să dea la schimb artefacte din inedita şi paşnica Londră Cenuşie, decât din denaturata şi violenta Londră Albă. Regele avea un suvenir, transmis din generaţie în generaţie. Fauna avea unul, un suvenir ca parte a înţelegerii lor (deşi Fauna, se temea el, era îngropată pe undeva în ruinele calcinate).

Şi Fletcher mai deţinea unul.

Kell se crispă, lăuntric.

— Ştiu pe cineva, zise el. Nu era nici jumătate din

adevăr, dar cu siguranţă era mai simplu decât să explice că Fletcher era un infractor mărunt, care pierduse o grămadă de bani când jucase cu el o partidă de *Sanct,* pe când Kell era cu vreo câţiva ani mai tânăr şi cu vreo câteva măsuri mai arogant, iar Kell îi dăruise suvenirul din Londra Albă ca o ofertă de pace (dacă voia să se mintă pe el însuşi) sau ca o împunsătură răutăcioasă (dacă era să fie sincer).

— Îl cheamă Fletcher. Are o prăvălie lângă chei. El are un suvenir.

— Da, păi, să sperăm că nu i-au ars şi *lui* prăvălia din temelii.

— Mi-ar plăcea să-i văd încer…

Cuvintele muriră pe buzele lui Kell. Venea cineva. Cineva care mirosea a sânge uscat şi a metal. Kell se repezi la Lila şi ea nu scoase decât o jumătate de exclamaţie de protest, înainte ca el să-i pună o mână la gură, vârând-o pe cealaltă în buzunarul ei. Degetele lui găsiră piatra şi o strânseră, iar puterea ţâşni prin corpul lui, alergându-i prin vene. Lui Kell i se tăie răsuflarea când fiorul îl străbătu din cap până-n picioare, dar nu era timp să deguste senzaţia – deopotrivă senzaţională şi înspăimântătoare –, nici timp să ezite. Convingerea, spusese Holland, convingerea era cheia, prin urmare Kell nu pierdu timpul, nu şovăi.

— *Ascunde-ne!* porunci talismanului.

Şi piatra se supuse. Se însufleţi, puterea ei vibră prin el când – între o bătaie de inimă şi următoarea – fumul negru îi înconjură pe Kell şi pe Lila. Se aşternu peste ei ca o umbră, ca un văl; când o atinse cu un deget, dădu peste ceva care era mai mult decât aer şi mai puţin decât o pânză. Dacă se uita la Lila, o putea vedea, iar când ea se uita la el, în mod clar îl putea vedea, şi toată lumea din jurul lor era încă perfect vizibilă, deşi colorată de vrajă. Kell îşi ţinu respiraţia şi speră că piatra îşi îndeplinise bine sarcina. Nu avusese de ales. Nu mai aveau timp să fugă.

Exact în clipa aceea Holland apăru la intrarea străduţei laterale.

Kell şi Lila se încordară la vederea lui. Arăta uşor şifonat după tratamentul suferit pe caldarâmul aleii. Încheieturile îi erau roşii şi jupuite pe sub semipelerina lui mototolită. Agrafa de argint îşi pierduse lustrul, gulerul îi era stropit de noroi, iar expresia, mai aproape de mânie decât fusese vreodată. O cută fină între sprâncene. O încleştare a maxilarului.

Kell simţi piatra tremurând în mâna lui şi se întrebă dacă Holland era atras de ea sau dacă ea era atrasă de Holland.

Şi celălalt *antari* ţinea ceva în mână – un cristal turtit, de mărimea şi forma unei cărţi de joc – pe care îl duse la gură şi vorbi spre el, cu vocea lui joasă, egală.

— *Öva sö taro,* zise, în limba sa maternă. *El e în oraş.*

Kell nu auzi răspunsul celeilalte persoane, dar după o pauză, Holland răspunse:

— *Kösa. Sunt sigur.*

Apoi vârî cristalul înapoi în buzunar. Se rezemă cu un umăr de zid şi studie ruinele carbonizate ale hanului, de parc-ar fi fost vreo pictură. Rămase aşa, parcă pierdut în gânduri.

Sau aşteptând.

Fixitatea privirii lui o făcu pe Lila să se foiască foarte puţin, lângă Kell, iar el apăsă mai tare palma peste gura ei.

Holland îşi miji ochii. Probabil pe gânduri. Probabil uitându-se la ei. Şi apoi vorbi.

— Au ţipat când a ars clădirea, zise el în engleză, prea tare ca să crezi că se adresa lui însuşi. Toţi au ţipat, în cele din urmă. Chiar şi bătrâna.

Kell scrâşni din dinţi.

— Ştiu că eşti aici, Kell, continuă Holland. Nici măcar rămăşiţele arse nu-ţi pot ascunde mirosul. Şi magia pietrei nu poate ascunde piatra. Nu de mine. Mă cheamă, la fel cum te cheamă şi pe tine. O să te găsesc oriunde, aşa că termină cu prostiile şi ieşi.

Kell şi Lila stăteau neclintiţi în faţa lui, la doar câţiva paşi distanţă.

— Nu am chef de jocuri, îl preveni Holland, calmul său

obişnuit fiind acum presărat cu enervare.

Când niciunul nu se mişcă, el oftă şi scoase un ceas de argint din haină. Kell îl recunoscu, era cel pe care-l lăsase Lila în urmă, pentru Barron. O simţi pe Lila înţepenind în braţele lui, când Holland azvârli ceasul în direcţia lor; acesta săltă lovindu-se de strada înnegrită, alunecă şi se opri la marginea dărâmăturilor carbonizate ale hanului. Din locul unde se afla, Kell vedea că era mânjit cu sânge.

— A murit din cauza ta, zise Holland, adresându-se Lilei. Pentru că tu ai fugit. Ai fost o laşă. Mai eşti aşa?

Lila se zbătu să scape din braţele lui Kell, dar el o ţinu cu toată puterea, lipind-o de pieptul lui. Îi simţi lacrimile şiroind peste mâna pe care i-o ţinea peste gură, însă nu-i dădu drumul.

— Nu, şopti el cât putu de încet la urechea ei. Nu aici. Nu aşa.

Holland suspină.

— O să ai parte de o moarte pentru laşi, Delilah Bard.

Scoase un cuţit cu lamă curbă din haină.

— Când asta se va termina, zise el, amândoi o să vă doriţi să fi ieşit în faţă.

Îşi înălţă mâna liberă şi vântul cuprinse cenuşa hanului ruinat, ridicând-o în aer, deasupra capetelor lor. Kell se uită la nor şi murmură o rugăciune în barbă.

— Ultima şansă! zise Holland.

Când nu i se răspunse decât cu tăcere, îşi lăsă mâna jos şi cenuşa începu să cadă. Iar Kell înţelese ce urma să se întâmple. Avea să se coboare şi să se aştearnă pe văl, expunându-i, iar Holland avea să-i atace imediat. Kell simţi că i se învârte capul şi strânse mai tare de piatră, gata să-i invoce din nou puterea, când cenuşa atinse vălul… şi trecu prin el.

Se cufundă prin învelişul de neînţeles şi apoi prin ei înşişi, de parcă n-ar fi fost acolo. De parcă n-ar fi fost reali. Cuta dintre ochii în două culori ai lui Holland se adânci când ultimul fulg de cenuşă se aşternu pe ruine, iar Kell simţi (o foarte mică) mângâiere pentru frustrarea celuilalt *antari.* Poate că era în stare să-i *simtă*, dar nu putea să-i

vadă.

În cele din urmă, când vântul se domoli şi pământul rămase neclintit, iar Kell şi Lila continuară să fie ascunşi de puterea pietrei, siguranţa lui Holland se clătină. Vârî pumnalul curb în teacă şi făcu un pas înapoi, se întoarse şi plecă, cu pelerina fluturând în spatele său.

În clipa în care nu se mai văzu, Kell slăbi strânsoarea asupra Lilei, iar ea se smulse din braţele lui şi din vrajă şi fugi spre ceasul de argint din stradă.

— Lila! strigă el.

Ea nu păru să-l audă şi Kell nu-şi dădu seama dacă nu-l auzea din cauză că abandonase vălul protector sau fiindcă lumea ei se îngustase până la dimensiunile şi forma unui mic ceas însângerat. O privi cum se lasă într-un genunchi şi ridică obiectul de jos cu degete tremurătoare.

Se apropie de Lila şi îi puse o mână pe umăr sau încercă s-o facă, dar trecu drept prin ea. Deci avusese dreptate. Vălul nu-i făcuse pur şi simplu invizibili. Îi făcuse imateriali.

— Arată-mă! porunci el pietrei.

Energia fremătă prin el şi, o clipă mai târziu, vălul se dizolvă. Un moment Kell se minună cât de uşor fusese – magia venise fără efort, dar asta era prima oară când se desfăcuse de bunăvoie – şi îngenunche lângă Lila. Nu-şi puteau permite să zăbovească aici, expuşi, aşa că o luă de braţ şi, în tăcere, porunci magiei să-i ascundă încă o dată. Aceasta ascultă, vălul de umbră pogorându-se din nou peste amândoi.

Lila tremura sub atingerea lui, iar el ar fi vrut să-i spună că totul era bine, că poate Holland i-a luat ceasul şi l-a lăsat în viaţă pe Barron, dar nu voia să mintă. Holland avea multe calităţi – majoritatea bine ascunse –, dar nu era sentimental. Dacă ar fi fost vreodată compătimitor sau, cel puţin, milos, Athos de mult l-ar fi golit de sânge, i l-ar fi scos odată cu sufletul.

Nu, Holland era crud.

Iar Barron era mort.

— Lila, zise Kell cu blândeţe. Îmi pare rău.

Degetele ei se strânseră tare în jurul ceasului şi se ridică în picioare. Kell se ridică odată cu ea şi, chiar dacă nu se uită în ochii lui, vedea mânia şi durerea întipărite pe faţa ei.

— Când asta se va termina, zise ea, băgând ceasul într-un fald al pelerinei, vreau să fiu eu cea care-i taie gâtul.

Şi apoi îşi îndreptă spatele, răsuflând o dată, tremurat şi scurt.

— Acum, zise ea, încotro spre Fletcher?

10
O TURĂ ALBĂ

I

Booth începuse să se dezmembreze.

În această Londră sumbră şi cenuşie, corpul beţivului nu rezistase prea mult – spre marea neplăcere a entităţii care ardea înăuntrul lui. Nu era vina magiei; erau atât de puţine cele de care să te agăţi aici, atât de puţine cele din care să te hrăneşti. Oamenii aveau viaţă în ei doar cât o flacără de lumânare, nu vâlvătaia cu care întunericul era obişnuit. Atât de puţină căldură, atât de lesne de stins. În clipa în care pătrundea în ei, îi mistuia complet, oase şi sânge prefăcute în coajă şi cenuşă cât ai clipi.

Ochii negri ai lui Booth coborâră la degetele lui carbonizate. Cu atât de puţin combustibil, părea să nu se poată răspândi, nu trăia prea mult în niciun corp.

Nu că n-ar fi încercat. La urma urmelor, lăsase un şir de carcase lepădate de-a lungul docurilor.

Arsese prin locul pe care toţi îl numeau Southwark în numai o oră.

Dar corpul din prezent – cel pe care îl luase în stăpânire în gangul de lângă tavernă – acum se descompunea. Pata neagră de pe pieptarul cămăşii lui pulsa, încercând să împiedice să se scurgă şi ultimul strop de viaţă din el. Probabil n-ar fi trebuit să-l înjunghie mai întâi pe beţivan, dar păruse cea mai rapidă cale.

Însă cochilia care se deteriora şi lipsa de perspectivă îl lăsaseră într-o mare încurcătură. Părea să putrezească.

Bucăţi de piele i se desprindeau la fiecare pas. Oamenii de pe stradă se uitau la el şi se îndepărtau grăbiţi, de parcă indiferent ce îl măcina, ar fi putut fi contagios. Ceea ce, de bună seamă, era. Magia era cu adevărat o molimă frumoasă. Însă numai când gazdele erau destul de

puternice. Destul de pure. Oamenii de aici nu erau.

Umbla prin oraş – se târa, şchiopăta chiar, acum –, puterea din carapacea actuală fiind numai tăciuni şi răcindu-se rapid.

Iar, în disperarea sa, se trezi atras – atras *înapoi* – în locul unde începuse, la *Aruncătura de Piatră.* Se mira de atracţia micii taverne ciudate. Era ca o scăpărare de căldură într-un oraş rece, mort. Un licăr de lumină, de viaţă, de magie.

Dacă ar fi putut ajunge acolo, ar mai putea găsi vreun foc.

Era atât de mistuit de nevoia de a ajunge la tavernă, încât nu observă omul ce stătea lângă uşa ei, nici căruţa ce se apropia în viteză când coborî de pe trotuar în stradă.

❖

Edward Archibald Tuttle stătea în faţa *Aruncăturii de Piatră*, încruntat.

Trebuia să fi deschis până acum, dar zăvoarele erau trase, obloanele închise şi totul dinăuntru părea ciudat de nemişcat. Îşi verifică ceasul de buzunar. Era după prânz. Ce ciudat! *Suspect,* gândi el. *Scandalos, chiar.* Mintea îi sărea de la o posibilitate la alta, toate părând sumbre.

Familia sa insista că avea o imaginaţie prea vie, dar el considera că restul lumii pur şi simplu era lipsită de viziune, de simţul pentru magie, pe care el, evident, îl poseda. Sau, cel puţin, se silea să-l posede. Sau, la drept vorbind, începuse să se teamă că nu-l va poseda niciodată, începuse să creadă (deşi nu voia să admită) că nu exista.

Până când îl găsise pe călător. Renumitul magician cunoscut doar sub numele de Kell.

Acea unică – şi singură – întâlnire îi reaprinse credinţa, aţâţându-i focul mai arzător ca niciodată.

Astfel, Edward făcuse cum i se spusese şi se întorsese la *Aruncătura de Piatră* cu speranţa de a-l găsi pe magician şi a doua oară şi de a primi făgăduita pungă cu pământ. În acelaşi scop venise şi ieri, şi în acelaşi scop avea să vină şi mâine, şi în ziua următoare, până când ilustrul personaj avea să se întoarcă.

În timp ce aştepta, Ned – căci aşa îl numeau familia şi prietenii – depăna poveşti în mintea sa, încercând să-şi imagineze cum avea să se petreacă, în cele din urmă, întâlnirea, cum avea să decurgă. Detaliile se schimbau, dar finalul rămânea acelaşi: în fiecare versiune, magicianul Kell avea să-şi plece capul şi să-l scruteze pe Ned cu ochiul lui negru, spunând că vedea ceva special la el.

— Edward Archibald Tuttle, avea să zică el, aşadar pot să-ţi spun Ned?

— Toţii prietenii mei îmi spun aşa.

— Ei bine, Ned, văd ceva special la tine…

Apoi avea să insiste să-i fie mentor, chiar mai bine, partenerul lui. După aceea, fantezia de regulă aluneca în elogii.

Ned tocmai derula unul dintre aceste visuri cu ochii deschişi, în timp ce stătea pe treptele *Aruncăturii de Piatră,* aşteptând. Buzunarele lui erau îngreunate cu suvenire şi monede, orice şi-ar fi dorit magicianul în schimbul pământului râvnit. Dar magicianul nu venise, taverna era încuiată de sus până jos, iar Ned – după ce şopti ceva ce era descântec, rugăciune şi aiureală, în părţi egale, şi încercase, fără succes, să împingă zăvorul din încuietoare cu puterea minţii – se pregătea să ia o pauză din urmărirea ţelului său, deocamdată, şi să se ducă să petreacă vreo câteva ceasuri într-un local public, când auzi un trosnet în spatele lui, pe stradă.

Caii nechezară şi roţile scrâşniră, oprindu-se. Mai multe lăzi cu mere căzură din căruţă, când birjarul trase brusc de hăţuri. Omul arăta mai speriat decât caii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ned, ducându-se într-acolo cu paşi mari.

— Dar-ar dracii, zicea căruţaşul, l-am lovit! Am dat peste cineva.

Ned se uită în jur.

— Cred că n-ai lovit nimic.

— E sub căruţă? continuă el. Oh, Doamne! Nu l-am văzut.

Dar când îngenunche să inspecteze spaţiul de sub

vehicul şi spiţele roţilor, Ned nu văzu nimic decât o dâră de funingine – destul de ciudat, amintea de forma unei persoane – întinsă pe pietre, deja suflată de vânt. O grămăjoară mică părea să se mişte, dar peste o clipă se surpă în ea însăşi şi dispăru. *Ciudat!* gândi el, cu o încruntătură. *Scandalos, chiar*! Îşi ţinu respiraţia şi întinse mâna spre murdăria de cărbune, aşteptându-se să sară la viaţă. Degetele lui nu dădură decât peste scrum şi… nu se întâmplă nimic. Frecă funinginea între degetul mare şi arătător, dezamăgit.

— Nu-i nimic aici, domnule, zise el, ridicându-se în picioare.

— Jur! zise căruţaşul. A fost cineva aici. Chiar aici.

— Trebuie să te fi înşelat.

Căruţaşul clătină din cap, bombănind, apoi se dădu jos din căruţă şi puse înapoi lăzile căzute, uitându-se de mai multe ori sub vehicul, pentru orice eventualitate.

Ned îşi ridică degetele la lumină, mirându-se de funingine. Simţise ceva – sau *i se păruse* că simte –, o furnicătură de căldură, dar senzaţia dispăruse rapid. Mirosi funinginea o dată şi strănută sănătos, apoi îşi şterse cenuşa pe cracul pantalonului şi se îndepărtă, fără grabă, pe stradă în jos.

II

Kell şi Lila îşi croiră drum spre chei, invizibili pentru trecători. Dar nu doar invizibili. *Intangibili.* Exact cum cenuşa trecuse prin ei la hanul ruinat şi mâna lui Kell, prin umărul Lilei, la fel făceau şi oamenii de pe stradă. Nu-i puteau simţi, nici auzi. Era de parcă, sub văl, Kell şi Lila nu mai făceau parte din lumea din jurul lor. De parcă ar fi existat în afara ei. Şi, la fel cum lumea nu-i putea atinge, nici ei nu puteau atinge lumea. Când Lila încercă, distrată, să fure un măr dintr-un cărucior, mâna ei trecu prin fruct, la fel cum fructul trecu prin mâna ei. Erau ca stafiile în oraşul agitat.

Asta era magie puternică până şi într-o Londră bogată în putere. Energia pietrei zbârnâia prin Kell, îngemănându-se cu a lui ca un al doilea puls. O voce din străfundul conştiinţei îi spunea că nu era bine ca blestemăţia asta să-i circule prin corp, dar el ignoră avertismentul. Pentru prima oară de când fusese rănit, Kell nu se mai simţea ameţit şi slăbit şi se agăţa strâns de tăria asta şi de piatră, în timp ce o conducea pe Lila spre cheiuri.

Ea fusese tăcută de când plecaseră de la ruinele hanului, cu o mână ţinându-se de Kell şi în cealaltă purtând ceasul. Când în sfârşit vorbi, vocea îi era joasă şi tăioasă.

— Înainte să te gândeşti că Barron şi cu mine eram rude, să ştii că nu eram, zise ea, în timp ce mergeau unul lângă celălalt. El nu era din familia mea. Nu chiar.

Cuvintele sunau forţate şi seci, iar modul în care îşi încleşta falca şi se freca la ochi (când credea că el nu se uita) spuneau o poveste diferită. Dar Kell o lăsă pe Lila să mintă.

— Ai pe cineva? întrebă el, amintindu-şi remarcile usturătoare pe care le făcuse despre situaţia lui cu familia regală. Rudă, adică?

Lila clătină din cap.

— Mama a murit când aveam zece ani.

— Nici tată?

Lila râse încetişor, fără amuzament.

— *Tata.*

Îl rostise de parcă ar fi fost un cuvânt urât.

— Ultima oară când l-am văzut, încerca să-mi vândă trupul ca să-şi plătească datoriile.

— Îmi pare rău, zise Kell.

— Să nu-ţi pară, zise Lila, izbutind un zâmbet colţuros. I-am tăiat gâtul ăluia înainte să-şi poată scoate cureaua.

Kell se încordă.

— Aveam cincisprezece ani, continuă ea, nepăsătoare. Îmi amintesc că m-am mirat de cantitatea de sânge, de cum ţâşnea continuu din el…

— Prima oară când ai ucis pe cineva? întrebă Kell.

— Exact, zise ea, zâmbetul devenindu-i trist. Dar

presupun că lucrul plăcut în privinţa uciderii e că devine mai uşor.

Fruntea lui Kell se întunecă.

— N-ar trebui.

Lila îi aruncă o privire.

— *Tu* ai ucis vreodată pe cineva? întrebă ea.

Încruntătura lui Kell se adânci.

— Da.

— Şi?

— Şi ce? ripostă el.

Se aştepta să-l întrebe pe cine sau unde sau când sau cum. Însă n-o făcu. Întrebă de ce.

— Pentru că nu am avut de ales, zise el.

— Ţi-a făcut plăcere? întrebă ea.

— Fireşte că nu.

— Mie, da.

Se simţea o undă de amărăciune în mărturisirea asta.

— Vreau să spun, nu mi-a făcut plăcere sângele sau gâlgâitul pe care-l scotea când murea sau cum arăta cadavrul când s-a terminat. Golit. Dar în momentul în care m-am hotărât s-o fac şi în momentul de după ce cuţitul i-a pătruns în gât şi am ştiut ce făcusem, m-am simţit…

Lila îşi căută cuvintele.

— Puternică.

Se uită lung la Kell.

— Aşa se simte şi magia? întrebă ea, sincer.

Poate în Londra Albă, gândi Kell, *unde puterea era ţinută ca pe un pumnal, ca pe o armă care să fie folosită împotriva celor ce-ţi stăteau în cale.*

— Nu, zise el. Aia nu-i magie, Lila. Aia e doar crimă. Magia este…

Dar lăsă cuvintele în aer, distras de cea mai apropiată tăbliţă divinatorie, care se întunecase brusc.

Pe toate străzile, tăbliţele de informaţii fixate de stâlpii felinarelor de stradă şi de vitrinele prăvăliilor se stinseră. Kell încetini pasul. Toată dimineaţa afişaseră anunţuri despre serbările lui Rhy, repetând, ciclic, programul zilei – şi al săptămânii – de parade şi de petreceri publice, de

festivaluri şi de dansuri private. Când tăbliţele s-au întunecat prima oară, Kell presupuse că, pur şi simplu, schimbau anunţurile. Dar apoi toate au început să semnaleze acelaşi mesaj de alarmă. Un singur cuvânt:

DISPĂRUT

Apoi literele au luminat intermitent, groase şi albe, în partea de sus a fiecărei tăbliţe, iar dedesubt a apărut o imagine a lui *Kell.* Păr blond, şi ochi negru, şi o redingotă cu nasturi de argint. Imaginea se mişca uşor, dar nu zâmbea, numai se uita fix la lume. Un al doilea cuvânt apăru scris sub portret.

RECOMPENSĂ

Sanct.

Kell se opri brusc şi Lila, care venea la o jumătate de pas în urma lui, se ciocni de el.

— Care-i problema? întrebă ea, trecând de braţul lui.

Şi atunci văzu şi ea.

— Oh…

Un bătrân se oprise la câţiva paşi distanţă ca să citească tăbliţa, fără să ştie că bărbatul dispărut se afla chiar în spatele lui. Pe sub imaginea mişcătoare a chipului lui Kell, un cerc gol se desenă singur, cu creta. Instrucţiunile de sub el spuneau:

Dacă-l vedeţi, apăsaţi aici.

Kell înjură în barbă. Să fie urmărit de Holland era destul de rău, dar acum tot oraşul avea să fie în alertă. Şi ei nu puteau rămâne invizibili la nesfârşit. N-ar fi putut nici să ia suvenirul, darămite să-l folosească, câtă vreme erau sub văl.

— Hai!

Îşi grăbi pasul, târând-o pe Lila după el, până ce ajunseră la cheiuri. De jur împrejur, chipul lui se zgâia la

ei, încruntându-se uşor.

Când ajunseră la prăvălia lui Fletcher, uşa era închisă şi încuiată, cu un mic semn atârnat pe ea pe care scria *Renache. Plecat.*

— Aşteptăm? întrebă Lila.

— Nu aici, în stradă, zise Kell.

Uşa era încuiată în trei feluri şi probabil şi vrăjită pe deasupra, dar nu aveau nevoie să fie lăsaţi să intre. Trecură direct prin lemn, la fel cum trecuseră printr-o jumătate de duzină de oameni de pe stradă.

Abia când se văzură în siguranţă în prăvălie, Kell porunci magiei să retragă vălul. Din nou magia ascultă şi se supuse fără să protesteze, vălul subţiindu-se şi dispărând complet. Convingerea, cugetă el, când vraja lunecă de pe umerii lui, încăperea fiind mai clară în jurul lui. Holland avusese dreptate. Totul era despre control. Iar Kell îl avea.

Lila îi dădu drumul la mână şi se întoarse să-l privească – înlemni.

— Kell, zise ea, precaută.

— Ce e? întrebă el.

— Lasă piatra jos.

El se încruntă, se uită la talismanul din mână şi rămase fără răsuflare. Venele de pe dosul mâinii sale erau negre, atât de negre încât ieşeau în evidenţă ca tuşul pe pielea lui, liniile urcându-i spre cot. Magia pe care o simţise pulsând prin el, *într-adevăr* pulsase, făcându-i sângele negru. Fusese atât de concentrat asupra noii lui puteri, asupra vrăjii înseşi şi asupra ascunzătorii, că nu simţise – nu voise să simtă – căldura magiei care se răspândea prin braţul lui ca otrava. Dar ar fi trebuit să observe, ar fi trebuit să ştie – asta era problema. Kell *ştia* mai bine. Ştia cât de periculoasă era piatra şi totuşi, chiar şi acum, privind venele înnegrite, primejdia părea ciudat de îndepărtată. Un calm persistent se imprimase în el, pas cu pas, odată cu magia pietrei, spunându-i că totul o să fie bine, atâta timp cât va continua să ţină…

Un cuţit se înfipse în stâlp, lângă capul lui, iar camera

reveni în atenţie.

— Ai surzit? mârâi Lila, scoţând un alt cuţit. Am spus *las-o jos!*

Înainte ca apele calme să se închidă din nou deasupra lui, Kell îşi impuse să dea drumul pietrei. La început, degetele lui rămaseră încleştate în jurul talismanului, în timp ce căldura – şi, în urma ei, un soi de amorţeală – se strecura prin el. Îşi aduse mâna liberă, neafectată, la încheietura înnegrită şi o înşfăcă zdravăn, folosindu-şi toată voinţa ca degetele îndărătnice să se desfacă, să dea drumul pietrei.

Şi, în sfârşit, cu reticenţă, se descleştară.

Piatra căzu din mâna lui, iar genunchii lui Kell se înmuiară numaidecât sub el. Se prinse de marginea unei mese, să nu cadă, gâfâind să-şi recapete răsuflarea, în timp ce vederea i se înceţoşă şi camera se clătină cu el. Nu simţise piatra hrănindu-se ca lipitoarea din magia lui, dar acum, când dispăruse, era ca şi când cineva aruncase apă peste focul său. Totul deveni rece.

Talismanul sclipea pe podeaua de lemn, cu o urmă de sânge pe marginea crestată a spărturii, unde Kell strânsese prea tare. În ciuda consecinţelor neplăcute, Kell trebui să-şi folosească întreaga voinţă să nu o apuce din nou. Tremurând şi înfrigurat, tânjea s-o ţină iarăşi. Era ca un drog. Erau oameni care se furişau prin bârloguri şi prin cotloanele întunecate ale Londrei, căutând astfel de extaze, dar Kell nu fusese niciodată unul dintre ei, nu jinduise niciodată puterea pură. Nu simţise niciodată nevoia. Magia nu era ceva după care să fi tânjit; era ceva ce pur şi simplu *avea.* Dar acum venele lui erau flămânde după ea, aveau o nevoie imensă de ea.

Înainte să piardă bătălia pentru control, Lila îngenunche lângă piatră.

— Drăcie mică şi deşteaptă, zise Lila, întinzând mâna.

— Nu… începu Kell, dar ea deja îşi folosise batista ca s-o culeagă de jos.

— Cineva trebuie s-o ţină, zise, vârând talismanul în buzunar. Şi pun pariu că eu sunt alegerea mai potrivită, în

momentul de faţă.

Kell se ţinu strâns de masă, în timp ce magia se retrăgea, iar venele de pe braţul lui se luminau, încetul cu încetul.

— Mai eşti pe lumea asta? întrebă Lila.

Kell înghiţi anevoie şi dădu din cap. Piatra era o otravă şi trebuia să scape de ea. Îşi adună puterile.

— Sunt bine.

Lila ridică o sprânceană.

— Da. Eşti întruchiparea sănătăţii.

Kell suspină şi se trânti pe un scaun. Pe chei, afară, petrecerea era în toi. Focuri de artificii punctau muzica şi ovaţiile, zgomotul fiind estompat, dar nu prea mult de zidurile prăvăliei.

— El cum e? întrebă Lila, uitându-se printr-un dulăpior. Prinţul, adică.

— Rhy?

Kell îşi trecu o mână prin păr.

— Este… fermecător şi răsfăţat, generos şi capricios şi hedonist. Ar flirta şi cu un fotoliu frumos căptuşit şi nu ia niciodată ceva în serios.

— Intră şi el în tot atâtea buclucuri?

Kell zâmbi chinuit.

— Oh, mult mai multe. Crezi sau nu, eu sunt cel responsabil.

— Dar sunteţi foarte apropiaţi.

Zâmbetul lui Kell se stinse şi încuviinţă, dând din cap o dată.

— Da. Regele şi regina poate că nu sunt părinţii mei, dar Rhy este fratele meu. Mi-aş da viaţa pentru el. Aş ucide pentru el. Cum am şi făcut.

— Zău? făcu Lila, admirând o pălărie. Povesteşte!

— Nu e o poveste plăcută, zise Kell, aplecându-se peste genunchi.

— Cu atât mai mult vreau s-o aud, insistă Lila.

Kell o măsură din ochi, oftă şi îşi coborî privirea asupra mâinilor lui.

— Când Rhy avea treisprezece ani, a fost răpit. Ne

jucam o prostie de joc în curtea palatului, când a fost luat. Deşi, cunoscându-l pe Rhy, se poate să se fi dus cu ei de bunăvoie, la început. În copilărie, era întotdeauna prea încrezător.

Lila puse pălăria deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

— Londra Roşie e un loc bun, insistă Kell. Autorităţile regale de aici sunt binevoitoare şi drepte, majoritatea supuşilor sunt fericiţi. Dar, continuă el, am fost prin toate cele trei Londre şi pot să afirm asta: nu există nicio versiune care să nu aibă vreun cusur, într-un fel sau în altul.

Se gândea la opulenta, strălucitoarea bogăţie şi cum trebuie să fi arătat ea în ochii celor care n-o aveau. Cei care fuseseră deposedaţi de puterea magică pentru crime şi cei care nu fuseseră niciodată binecuvântaţi cu prea multă, de la bun început. Kell nu se putea opri să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat cu Rhy Maresh, dacă nu ar fi fost prinţ? Ce-ar fi devenit el? Dar, bineînţeles, Rhy putea supravieţui cu farmecul şi zâmbetul lui. Ar fi răzbit întotdeauna cu ele.

— Lumea mea e o lume făcută din magie, zise el. Cei înzestraţi cu ea se bucură de beneficiile sale, iar familia regală vrea să creadă că şi cei care nu sunt înzestraţi se bucură, deopotrivă. Că generozitatea lor, grija lor se extind la fiecare cetăţean.

Îi întâlni privirea Lilei.

— Dar eu am văzut şi părţile mai întunecate ale oraşului. În lumea ta, magia este o raritate. Într-a mea, lipsa ei e o ciudăţenie. Iar cei lipsiţi de abilităţi magice sunt adesea priviţi cu desconsiderare, ca nedemni, şi trataţi mai prost din cauza asta. Oamenii cred că magia îşi alege calea. Că judecă, aşadar şi ei pot judeca. *Aven essen,* zic ei. *Balanţa divină.*

După logica asta, magia îl *alesese* pe Kell, dar el nu credea. Altcineva s-ar fi putut trezi, cu uşurinţă, purtând semnul de *antari* şi ar fi fost adus şi crescut în luxul faldurilor purpurii ale palatului, în locul lui.

— Trăim intens, zise Kell. De bine, de rău, oraşul nostru clocoteşte de viaţă. De lumină. Şi unde e lumină… ei bine. În urmă cu vreo câţiva ani, a luat fiinţă o grupare. Îşi spuneau Umbrele. O jumătate de duzină de bărbaţi şi femei – unii cu putere, alţii fără – care credeau că oraşul îşi arde puterea prea strălucitor şi cu prea puţină grijă, făcând risipă. Pentru ei, Rhy nu era doar un băiat, ci un simbol a tot ce era rău. Prin urmare l-au răpit. Mai târziu, am aflat că voiau să-i spânzure corpul de porţile palatului. Slavă sfinţilor că n-au apucat s-o facă! Eu aveam cincisprezece ani când s-a întâmplat, cu un an mai mult decât Rhy, şi eram încă la începuturile puterii mele. Când regele şi regina au aflat de răpirea fiului lor, au trimis gărzile regale prin tot oraşul. Fiecare tăbliţă divinatorie din fiecare piaţă publică şi casă particulară scăpăra cu mesajul urgent de a-l găsi pe prinţul furat. Iar eu am ştiut că nu-l vor găsi. Am ştiut-o în oasele şi în sângele meu. M-am dus în camerele lui Rhy – îmi amintesc cât de pustiu era palatul, cu toate gărzile ieşite să-l caute – şi am luat primul lucru despre care ştiam că era cu adevărat al lui, un căluţ de lemn pe care îl sculptase, nu mai mare decât palma. Mai creasem uşi folosind suvenire şi înainte, dar niciodată una ca asta, totdeauna spre un loc, niciodată spre o persoană. Însă există un cuvânt *antari* pentru *găseşte* şi m-am gândit că o să meargă. Trebuia să meargă. Şi a mers. Zidul camerei lui s-a deschis către cala unui vas. Rhy zăcea pe jos. Şi nu respira.

Lila scoase un şuierat printre dinţi, dar nu-l întrerupse.

— Învăţasem comenzile de sânge pentru multe lucruri, zise Kell. *As Athera!* Pentru creştere. *As Pyrata!* Pentru ardere. *As Illumae!* Pentru lumină. *As Orense!* Pentru deschidere. *As Anasae!* Pentru dispersare. Şi *As Hasari!* Pentru vindecare. Aşa că am încercat să-l vindec. Mi-am crestat mâna şi i-am lipit-o de piept şi am rostit cuvântul. N-a mers.

Kell n-avea să uite niciodată imaginea lui Rhy zăcând pe scândurile umede din fundul calei, palid şi nemişcat. Fusese una dintre singurele dăţi din viaţa lui când arătase

mic.

— N-am ştiut ce să fac, continuă Kell. Am crezut că poate n-am folosit destul sânge. Aşa că mi-am tăiat venele de la ambele încheieturi.

Simţi privirea intensă a Lilei asupra mâinilor lui, cu palmele în sus, studiind cicatricele abia vizibile.

— Îmi amintesc că am îngenuncheat şi m-am aplecat deasupra lui, cu durerea surdă răspândindu-se pe braţe în sus, şi mi-am apăsat palmele pe el şi am rostit cuvintele încă o dată, şi încă o dată, în neştire. *As Hasari! As Hasari! As Hasari!* Atunci nu mi-am dat seama că o vrajă de vindecare – chiar şi o comandă de sânge – ia timp. Începuse deja să-şi facă efectul de la prima invocaţie. Câteva momente mai târziu, Rhy s-a trezit.

Kell zâmbi trist.

— A deschis ochii şi m-a văzut aplecat asupra lui, sângerând, şi primul lucru pe care l-a spus n-a fost „ce s-a întâmplat?" sau „unde suntem?" Şi-a pipăit sângele de pe piept şi a zis „Ăsta e al tău?", iar când am dat din cap, a izbucnit în plâns. Şi l-am dus acasă.

Când se uită din nou la Lila, ochii ei negri erau larg deschişi.

— Şi ce s-a întâmplat cu Umbrele? întrebă ea, când a înţeles că el terminase de povestit. Cei care îl răpiseră? Erau pe vas? Te-ai întors după ei? Ai trimis gărzile?

— Ţi-ai găsit, zise Kell. Regele şi regina au luat urma fiecărui membru al Umbrelor şi i-au prins. Rhy i-a iertat pe toţi.

— Ce? şuieră Lila. După ce ei încercaseră să-l ucidă?

— Asta-i treaba cu fratele meu. E încăpăţânat şi gândeşte cu orice parte a corpului său mai puţin cu capul, în cele mai multe zile, dar este un prinţ *bun.* Are ceea ce multora le lipseşte: *empatia.* I-a iertat pe cei care-l răpiseră. A înţeles de ce o făcuseră şi le-a simţit suferinţa. A fost convins că, dacă le arată îndurare, ei n-o să mai încerce să-i facă rău a doua oară.

Ochii lui Kell coborâră în podea.

— Iar eu m-am asigurat că n-o să mai poată.

Fruntea Lilei se încruntă, când îşi dădu seama ce spusese.

— Parcă ziceai…

— Am spus că Rhy i-a iertat.

Kell se ridică în picioare.

— N-am spus că eu i-am iertat.

Lila se uită lung la el, nu cu surprindere sau oroare, ci cu o doză de respect. Kell îşi dezmorţi umerii şi îşi netezi haina.

— Ar fi mai bine să începem să căutăm.

Ea clipi o dată, de două ori, evident voind să mai spună ceva, dar Kell clarificase faptul că discuţia era încheiată.

— Ce căutăm? întrebă ea, în final.

Kell îşi plimbă privirea peste rafturile ticsite, supraîncărcatele dulapuri şi vitrine.

— O tură albă.

III

Cu toate căutările lor minuţioase prin ruinele hanului *Câmpurile Rubinii*, Kell nu observase aleea unde fusese atacat – şi unde lăsase două cadavre – cu numai câteva ore mai devreme. Dacă s-ar fi abătut până acolo, ar fi văzut că unul dintre acele cadavre – asasinul care fusese închis în piatră – lipsea.

Acelaşi asasin îşi făcea acum drum pe trotuar, fredonând încetişor, în timp ce se desfăta la căldura soarelui şi cu sunetele îndepărtate ale sărbătorii.

Corpul lui n-o ducea foarte bine. Mai bine decât celălalt recipient, desigur, beţivanul din cealaltă Londră mai mohorâtă – acela nu durase deloc. Acesta rezistase mai bine, mult mai bine, dar acum era complet ars pe dinăuntru şi începuse să se înnegrească, întunecimea răspândindu-se prin vene şi la suprafaţa pielii, ca o pată. Deja arăta mai puţin ca un om şi mai mult ca o bucată de lemn făcută scrum.

Dar era de aşteptat. La urma urmelor, avusese treabă.

Cu o noapte înainte, luminile casei de plăceri ardeau strălucitor şi ademenitor în întuneric, iar o femeie stătea în prag, aşteptându-l, cu un zâmbet exersat pe faţă şi cu părul de culoarea focului, a vieţii.

— *Avan, res nastar,* spusese ea cu dulceaţă, în limba arnesiană. *Nu vrei să intri?*

Îşi ridicase în acelaşi timp fustele, arătându-şi pentru o fracţiune de secundă genunchiul.

Şi intrase, monedele asasinului zornăind în buzunar.

Ea îl condusese pe un hol – era cufundat în beznă, o beznă mult mai neagră decât fusese afară – şi el se lăsase condus, bucurându-se de cum se simţea mâna ei – sau, mai precis, pulsul – în mâna lui. Ea nu-l privise nicio clipă în ochi, altminteri ar fi văzut că erau mai întunecaţi decât holul însuşi. În schimb, se concentrase asupra buzelor, a gulerului şi a centurii.

El încă învăţa nuanţele noului său corp, dar izbutise să-şi apese buzele ce începuseră să crape pe gura moale a femeii. Ceva trecuse între ei – tăciunele unei flăcări absolut negre – şi femeia se cutremurase.

— *As Besara!* şoptise el la urechea ei. *Ia.*

Îi dăduse jos, uşor, rochia de pe umeri şi o sărutase mai adânc, întunecimea lui trecând pe limbă şi ajungându-i în cap, îmbătând-o. Putere. Toată lumea o voia, voia să fie mai aproape de magie, de sursa ei. Şi ea a primit-o cu bucurie. Îl primi pe *el* cu bucurie. Nervii furnicaseră atunci când magia îi luase în stăpânire, ospătându-se cu fluxul vieţii, cu sângele, cu corpul. Pe Booth, beţivanul, îl luase cu forţa, dar o gazdă doritoare era întotdeauna mai bună. Sau, cel puţin, avea tendinţa să reziste mai mult.

— *As Herena!* gângurise el, apăsând trupul femeii înapoi în pat. *Dăruieşte!*

— *As Athera!* gemu ea, când el o luă, şi îl luase şi ea pe el. *Creşti!*

Se mişcau la unison, ca un puls perfect, unul prelingându-se în celălalt, iar când se terminase şi pleoapele femeii se deschiseseră, ochii ei erau identici cu ai lui, negri lucioşi. Ce îi intrase în piele îi contractase

buzele rujate într-un zâmbet strâmb.

— *As Athera!* repetă ea, dându-se jos din pat.

El se ridicase şi o urmase. Împreună, au sădit – o minte în două corpuri – mai întâi în toată casa de plăceri, apoi în noapte.

Da, avusese treabă.

Simţi cum se răspândeşte prin oraş, în timp ce-şi croia drum spre fluviul roşu în aşteptare, pulsul magiei şi al vieţii desfăşurat ca un banchet făgăduit.

IV

Prăvălia lui Fletcher era construită ca un labirint, aranjată astfel încât numai un şarpe ca el ar fi înţeles-o. Kell petrecuse ultimele zece minute scotocind prin sertare şi descoperind tot felul de arme şi amulete şi o foarte inofensivă umbrelă de soare, dar nicio tură albă. Gemu şi aruncă umbrela deoparte.

— Nu poţi să găseşti afurisenia aia folosind magia? întrebă Lila.

— Tot locul este păzit împotriva vrăjilor de reperare, răspunse Kell. Şi împotriva furtului, aşa că pune aia la loc.

Lila lăsă să cadă flecuşteţul pe care se pregătea să-l şterpelească înapoi pe tejghea.

— Deci, zise ea, studiind conţinutul unei vitrine de sticlă, tu şi Fletcher sunteţi amici?

Kell îşi aminti faţa lui Fletcher din noaptea în care pierduse potul.

— Nu chiar.

Lila ridică o sprânceană.

— Bine, zise ea. E mai amuzant să furi de la duşmani.

Duşmani era un cuvânt potrivit. Ciudăţenia era că ar fi putut fi parteneri.

— Un contrabandist şi un plasator de obiecte furate, zisese Fletcher. Am face o echipă perfectă.

— Eu zic pas, răspunsese Kell.

Dar când jocul de *Sanct* ajunsese la ultimele mâini şi el

ştiuse că a câştigat, îl momise pe Fletcher cu singurul lucru pe care nu l-ar fi refuzat.

— *Anesh,* cedase el. Dacă o să câştigi, o să lucrez pentru tine.

Fletcher zâmbise lacom şi trăsese ultima carte.

Iar Kell îi răspunsese la zâmbet, îşi jucase mâna şi câştigase tot, lăsându-l pe Fletcher cu nimic altceva decât un orgoliu şifonat şi o mică tură albă.

Fără resentimente.

Acum Kell răvăşise jumătate de prăvălie, căutând suvenirul şi aruncând priviri spre uşă, în timp ce propriul său chip îl urmărea de pe tăbliţa divinatorie de pe perete.

DISPĂRUT

Între timp, Lila renunţase să mai caute şi studia o hartă înrămată. Făcu ochii mici, îşi înclină capul şi se încruntă, de parcă ar fi lipsit ceva.

— Ce e? întrebă Kell.

— Unde e Parisul? întrebă ea, arătând locul de pe continent unde ar fi trebuit să fie.

— Nu există niciun Paris, zise Kell, răscolind printr-un dulap. Nicio Franţă. Şi nicio Anglie.

— Dar cum poate exista o Londră fără o Anglie?

— Ţi-am mai spus, oraşul este o ciudăţenie lingvistică. Aici, Londra este capitala ţării Arnes.

— Aşadar, Arnes e denumirea voastră pentru Anglia.

Kell râse.

— Nu, zise el, clătinând din cap şi venind spre ea. Arnes cuprinde mai mult de jumătate din Europa voastră. Insula – Anglia voastră – este numită *raska. Coroana.* Însă este doar vârful imperiului.

Trasă hotarele teritoriului cu vârfurile degetelor.

— Dincolo de ţara noastră se află Ves la nord şi Faro la sud.

— Şi dincolo de ele?

Kell ridică din umeri.

— Alte ţări. Unele mari, altele mici. E o întreagă lume, la

urma urmelor.

Ea îşi plimba privirea pe hartă, cu ochi strălucitori. Un mic zâmbet secret îi juca pe buze.

— Da, este.

Plecă de la hartă şi intră într-o altă încăpere. Iar, peste câteva momente, strigă:

— Aha!

Kell tresări.

— Ai găsit-o?

Ea reapăru, ţinând triumfătoare prada deasupra capului, dar nu era tura. Era un pumnal. Kell se dezumflă.

— Nu, zise ea, dar nu e ăsta un lucru deştept?

Îl ridică să-l vadă şi Kell. Mânerul pumnalului nu era un mâner simplu; metalul se arcuia peste încheieturile degetelor, într-o buclă ondulată, înainte să se unească înapoi cu trunchiul.

— Pentru pocnit, îi explică Lila, de parcă lui Kell îi era greu să priceapă rostul apărătoarelor de metal pentru degete. Poţi să-i înjunghii sau poţi să le spargi dinţii. Sau amândouă.

Atinse vârful lamei cu degetul.

— Nu în acelaşi timp, fireşte.

— Fireşte, repetă Kell, închizând un dulăpior. Eşti mare amatoare de arme.

Lila se uită la el inexpresivă.

— Cine nu e?

— Ai deja un cuţit, sublinie el.

— Şi?

Lila admira mânerul.

— Nu există aşa ceva ca prea multe cuţite.

— Eşti genul violent.

Ea flutură lama.

— Nu putem toţi să ne transformăm sângele şi şoaptele în arme.

Kell se burzului.

— Eu nu şoptesc. Şi nu suntem aici ca să jefuim.

— Eu credeam că *exact* pentru asta suntem aici.

Kell suspină şi privi prin prăvălie. Scotocise peste tot,

inclusiv prin micuţa odaie arhiplină a lui Fletcher din spate, şi nu găsise nimic. Flecther n-ar fi vândut-o… sau o vânduse? Kell închise ochii, lăsându-şi simţurile să rătăcească, gândind că poate ar fi putut simţi magia străină. Dar spaţiul practic zbârnâia de putere, în tonuri suprapuse care făceau cu neputinţă să distingi *străin* şi *interzis* de simplu *interzis.*

— Am o întrebare, zise Lila, ale cărei buzunare zornăiau extrem de dubios.

— Bineînţeles că ai, oftă Kell, deschizând ochii. Parcă am zis fără furtişag.

Ea îşi muşcă buza şi scoase din buzunar câteva pietre şi o şmecherie metalică a cărei utilitate nici măcar Kell n-o recunoscu şi le aşeză pe un cufăr.

— Ai spus că lumile sunt izolate. Cum se face că tipul ăsta – Fletcher – deţine o piesă din Londra Albă?

Kell căuta printr-un birou pe care putea să jure că-l percheziţionase, apoi pipăi pe sub margine după sertare ascunse.

— Pentru că eu i-am dat-o.

— Păi, şi *tu* ce făceai cu ea?

Îşi îngustă ochii.

— Ai furat-o?

Kell se încruntă. O furase.

— Nu.

— Mincinosule!

— N-am luat-o pentru mine, zise Kell. Puţini oameni din lumea ta ştiu despre a mea. Cei care ştiu – colecţionari şi entuziaşti – sunt gata să plătească o sumă importantă pentru o bucăţică din ea. Un flecuşteţ. Un suvenir. În lumea mea, majoritatea ştiu despre a ta – şi câţiva sunt curioşi în privinţa obişnuitului lumii tale, cum eşti tu curioasă pentru magia noastră –, dar toată lumea ştie despre *cealaltă* Londră, Londra Albă. Pentru o bucată din lumea *aceea,* unii ar plăti foarte scump.

Un zâmbet prefăcut se desenă pe buzele Lilei.

— Eşti contrabandist!

— Zise hoaţa de buzunare, replică el, defensiv.

— Ştiu că sunt o hoaţă, zise Lila, ridicând un lin roşu de pe capacul cufărului şi învârtindu-l printre degete. Am recunoscut asta. Nu e vina mea că tu nu.

Moneda dispăru. Kell deschise gura să protesteze, dar linul apăru în secunda următoare în cealaltă palmă a ei.

— Totuşi, nu înţeleg. Dacă eşti din familia regală…

— *Nu* sunt…

Lila îi aruncă o privire, reducându-l la tăcere.

— Dacă *trăieşti* cu membrii familiei regale şi *iei masa* cu ei şi le *aparţii* lor, cu siguranţă nu duci lipsă de bani. De ce rişti?

Kell îşi încleştă fălcile, gândindu-se la rugămintea insistentă a lui Rhy să înceteze cu jocurile prosteşti.

— N-ai înţelege.

Lila îşi ridică o sprânceană.

— Crima nu e atât de complicată, zise ea. Oamenii fură pentru că a lua ceva le oferă ceva. Dacă nu o fac pentru bani, o fac pentru control. Actul de a lua, de a încălca regulile, îi face să se simtă puternici. O fac ca pură sfidare.

Se întoarse cu spatele.

— Unii fură ca să rămână în viaţă şi alţii, ca să se simtă vii. Pur şi simplu.

— Şi tu de care eşti? întrebă Kell.

— Eu fur pentru libertate, zise Lila. Presupun că asta înseamnă câte un pic din amândouă.

Se îndepărtă, luând-o pe un hol dintre două camere.

— Deci aşa ai dat peste piatra neagră? strigă ea înapoi. Ai făcut un târg pentru ea?

— Nu, zise Kell. Am făcut o greşeală. Una pe care intenţionez s-o repar, dacă găsesc blestemata aia de tură.

Trânti un sertar, închizându-l, frustrat.

— Uşurel, zise o voce răguşită, în arnesiană. S-ar putea să strici ceva.

Kell se răsuci şi-l văzu pe proprietarul prăvăliei stând liniştit, cu un umăr rezemat de un şifonier, părând vag amuzat.

— Fletcher! exclamă Kell.

— Cum aţi intrat?

Kell se forţă să ridice din umeri, în timp ce aruncă o privire spre Lila, care avu inspiraţia să rămână pe hol, ascunsă vederii.

— Bănuiesc că protecţiile tale vrăjite au slăbit.

Fletcher îşi încrucişă braţele.

— Mă îndoiesc.

Kell furişă o a doua privire spre Lila, dar nu mai era pe hol. Un fior de panică îl străbătu, una care se accentuă o clipă mai târziu, când reapăru în spatele lui Fletcher. Se mişca fără zgomot, cu un pumnal sclipind într-o mână.

— *Irase,* zise Fletcher, ridicând mâna pe lângă cap. Prietena ta e foarte nepoliticoasă.

Lila încremeni în loc. Încordarea se citea pe faţa ei, în timp ce se lupta cu forţa invizibilă care o ţinea în loc, dar era în zadar. Fletcher avea rara şi periculoasa abilitate de a controla *oasele* şi, în consecinţă, *corpurile.* Era abilitatea de pe urma căreia se alesese cu cicatricele de legare, pe care era atât de mândru că le rupsese.

Cât despre Lila, părea neimpresionată. Mormăi nişte lucruri foarte violente, iar Fletcher îşi răşchiră degetele. Kell auzi un sunet ca de gheaţă crăpată, iar Lila scoase un strigăt înăbuşit şi cuţitul îi căzu din mână.

— Am crezut că preferi să lucrezi singur, zise Fletcher, cu chef de vorbă.

— Dă-i drumul! ordonă Kell.

— Ai de gând să mă obligi, *antari?*

Kell îşi strânse pumnii – prăvălia era păzită într-o mie de feluri, împotriva intruşilor şi a hoţilor, şi cu norocul lui Kell, a oricui voia să-i facă rău lui Fletcher –, dar proprietarul prăvăliei chicoti gros şi îşi lăsă mâna jos, iar Lila se împletici căzând în genunchi, strângându-şi încheietura şi înjurând vehement.

— *Tac*, zise el, nepăsător. Ce te aduce înapoi la mine în prăvălie?

— Ţi-am dat ceva odată, zise Kell. Aş vrea să-l împrumut.

Fletcher pufni batjocoritor.

— Nu mă ocup cu împrumutatul lucrurilor.

— Atunci, o să-l cumpăr.

— Şi dacă nu e de vânzare?

Kell făcu un efort să zâmbească.

— Dintre toţi oamenii, tu ştii cel mai bine că *totul* este de vânzare.

Fletcher îi imită zâmbetul rece şi sec.

— N-o să ţi-l vând ţie, dar aş putea să i-l vând ei, zise el, mutându-şi privirea spre Lila, care se ridicase în picioare şi se retrăsese spre cel mai apropiat perete, ca să pândească şi să înjure de acolo. Pentru preţul corect.

— Ea nu vorbeşte arnesiana, zise Kell. N-are nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Zău? Fletcher se apucă de prohab. Pariez că o pot face să înţeleagă, spuse el, bâţâindu-se în direcţia ei.

Lila îşi îngustă ochii.

— Arde-te-ar iadul, de…

— Eu nu mi-aş bate capul cu ea, interveni Kell. Muşcă.

Fletcher oftă şi clătină din. Cap.

— În ce belea eşti, *Jupâne Kell?*

— În niciuna.

— Trebuie să fii, dac-ai venit aici. Şi, de altfel, zise Fletcher cu zâmbetul mai tăios, nu ţi-ar pune ei faţa pe toate tăbliţele fără motiv.

Ochii lui Kell fulgerară spre tăbliţa divinatorie de pe perete, cea care afişase încontinuu faţa lui în ultima oră. Şi atunci păli. Cercul de la bază, cel pe care scria, *dacă-l vedeţi, apăsaţi aici*, pulsa verde-aprins.

— Ce ai făcut? mârâi Kell.

Fletcher îi zâmbi, fără să răspundă.

— Fără resentimente, zise el sumbru, exact înainte ca uşile prăvăliei să se deschidă brusc şi gărzile regale să dea năvală înăuntru.

V

Kell avu doar o fracţiune de secundă să-şi aranjeze înfăţişarea, să-şi îngheţe panica de pe faţă, înainte ca gărzile, cinci la număr, să umple încăperea cu mişcare şi

zgomot.

Nu putea fugi – nu avea *unde* să fugă – şi nu voia să-i rănească, iar Lila… ei bine, habar n-avea unde era Lila. Adineauri era acolo, la perete, iar acum dispăruse (deşi Kell îi văzuse degetele în buzunarul pelerinei cu o clipă înainte să fi dispărut şi simţi în aer vibraţia subtilă a magiei pietrei, după cum şi Holland trebuie s-o fi simţit la *Câmpurile Rubinii).*

Kell se sili să stea pe loc, să se prefacă liniştit, chiar dacă inima îi bătea nebuneşte în piept. Încercă să-şi spună că nu era un criminal, că familia regală probabil era doar îngrijorată de dispariţia lui. Nu făcuse nimic rău, nu în ochii *autorităţii regale.* Nu că ar fi ştiut ei asta. Cel puţin dacă nu cumva, în absenţa lui, Rhy le spusese regelui şi reginei despre cum încălca legea. N-ar fi făcut el una ca asta – Kell *spera* că n-a făcut-o –, dar şi dacă o făcuse, Kell era *antari,* un membru al familiei regale, cineva care trebuia respectat, chiar temut. Se înarmă cu această convingere şi se rezemă leneş, aproape arogant, de masa din spatele lui.

Când membrii gărzii regale îl văzură stând acolo, viu şi fără griji, nedumerirea apăru pe feţele lor. Se aşteptaseră la un cadavru? La o încăierare? Jumătate dintre ei îngenunchează şi jumătate duseră mâinile la mânerele săbiilor, iar unul rămase în mijloc, încruntat.

— Ellis, zise Kell, salutând din cap spre căpetenia gărzii regale.

— Jupâne Kell, zise Ellis, făcând un pas înainte. Sunteţi bine?

— Bineînţeles.

Ellis se foi stingherit.

— Am fost îngrijoraţi pentru Domnia Voastră. De altfel, tot palatul a fost.

— N-am vrut să fac griji nimănui, zise el, plimbându-şi privirea la gărzile din jurul lui. Sunt cât se poate de bine.

Ellis privi în jur, apoi din nou la Kell.

— Numai că… domnule… când nu v-aţi mai întors din misiunea Domniei Voastre în străinătate…

— Am fost reţinut, zise Kell, sperând că va pune capăt întrebărilor.

Ellis se încruntă.

— Nu aţi văzut anunţurile? Sunt pretutindeni.

— Abia am sosit.

— Atunci, să mă iertaţi, replică Ellis, făcând semn spre prăvălie, dar ce căutaţi *aici?*

Fletcher se încruntă. Deşi nu vorbea decât arnesiana, în mod clar înţelegea limba regală destul de bine cât să ştie că fusese insultat.

Kell se sili să zâmbească.

— Cumpăram un cadou pentru Rhy.

Un hohot de râs nervos trecu printre gărzi.

— Veniţi cu noi, atunci? întrebă Ellis, iar Kell înţelese cuvintele rămase nerostite: *fără luptă.*

— Bineînţeles, zise Kell, ridicându-se cât era de înalt şi netezindu-şi jacheta.

Gărzile părură uşurate. Mintea lui Kell lucra frenetic, când se întoarse spre Fletcher şi îi mulţumi pentru ajutor.

— *Mas marist,* răspunse proprietarul prăvăliei echivoc. *Plăcerea mea.* Mi-am făcut doar datoria civică.

— O să mă întorc, zise Kell în engleză (ceea ce le făcu pe gărzi să ridice din sprânceană), de îndată ce o să termin. Ca să găsesc ce căutam.

Cuvintele îi erau adresate Lilei. Încă o putea simţi în încăpere, simţea piatra, chiar dacă o ascunsese. Îi şoptea tainic.

— Domnule, zise Ellis, făcând semn spre uşă. După Domnia Voastră.

Kell dădu din cap şi ieşi.

❖

În clipa în care auzise gărzile dând buzna înăuntru, Lila avusese inspiraţia să strângă în mână piatra şi să-i spună:

— *Ascunde-mă!*

Iar piatra se supusese din nou poruncii.

Simţise o trepidaţie în braţ, imediat pe sub piele, o senzaţie încântătoare – oare se simţise la fel de plăcut şi data trecută când folosise talismanul? – şi vălul se

aşternuse din nou peste ea şi dispăruse. Întocmai ca înainte, se putea vedea pe ea însăşi, dar nimeni altcineva n-o putea vedea. Nici gardienii, nici Fletcher, nici măcar Kell, ai cărui ochi în două culori se opriseră drept asupra ei, dar păreau să zărească numai locul în care fusese şi nu locul în care era.

Însă, cu toate că nu o vedea, ea îl putuse vedea pe el, iar pe faţa lui citi o strălufgerare de îngrijorare, deghizată de vocea, dar nu şi de postura lui, iar dedesubt, un avertisment, întreţesut în calmul aparent al cuvintelor sale.

Stai pe loc! părea s-o îndemne, chiar înainte de a rosti cuvintele, îndreptate spre cei din încăpere, dar în mod clar fiind adresate ei. Prin urmare, aşteptase şi privise cum Kell şi patru sau cinci dintre membrii gărzii ieşiseră în stradă. Privise cum un singur gardian rămăsese în urmă, cu faţa ascunsă sub viziera lăsată a coifului.

Fletcher îi spunea ceva, arătând spre palma lui, semnul universal pentru plată. Soldatul dădu din cap şi mâna lui se duse la cingătoare, în timp ce Fletcher se întoarse spre fereastră să se uite după Kell.

Lila a văzut-o venind.

Fletcher n-a apucat.

În loc să scoată o pungă cu bani, gardianul a scos un pumnal. Lama a sclipit o dată în lumina slabă a prăvăliei şi apoi a ţâşnit sub bărbia lui Fletcher, trasând silenţioasă o linie roşie de-a curmezişul gâtului său.

❖

O trăsură închisă îl aştepta pe Kell în faţa prăvăliei, trasă de caii albi ai familiei regale, cu panglici roşii şi aurii încă împletite în coamele lor de la parada de mai devreme.

Când Kell se apropie de trăsură, îşi scoase haina şi o întoarse de la stânga la dreapta, vârându-şi braţele înapoi pe mânecile acum roşii ale costumului regal. Gândurile lui se învârteau în jurul a ce să le spună regelui şi reginei – nu adevărul, firește. Dar regele însuşi avea un suvenir din Londra Albă, un ornament ce şedea pe un raft în apartamentele sale private, iar dacă ar fi izbutit să-l ia şi

să se întoarcă la Lila şi la piatră… Lila şi piatra lăsate libere în oraş, ăsta era un gând neliniştitor. Dar spera că ea va sta cuminte, măcar puţin. Că se va feri de necazuri.

Ellis mergea la o jumătate de pas în urma lui Kell şi alţi trei soldaţi după el. Ultimul rămăsese în urmă să stea de vorbă cu Fletcher şi, probabil, să stabilească detaliile recompensei (deşi Kell era foarte sigur că Fletcher îl ura îndeajuns cât să-l predea şi fără perspectiva suplimentară a banilor).

De-a lungul fluviului, spre palat, serbările zilei începuseră să se stingă – nu, nu să se stingă, ci să se *mute* – ca să facă loc festivităţilor de seară. Muzica se domolise, iar mulţimile de-a lungul cheiurilor şi pe porţiunea din dreptul pieţei se subţiaseră, migrând spre diversele cârciumi şi hanuri din oraş pentru a închina câte un pahar în cinstea lui Rhy.

— Veniţi, domnule, zise Ellis, ţinând portiera trăsurii deschisă pentru el.

În loc de banchetele aşezate faţă în faţă, trăsura avea două seturi de banchete orientate înainte; doi soldaţi din gardă ocupară bancheta din spate şi unul se duse sus să stea cu vizitiul pe capră, în timp ce Ellis se urcă pe bancheta din faţă, lângă Kell, şi închise portiera trăsurii.

— Hai să vă ducem acasă.

Lui Kell i se strânse inima. Încercase să nu-şi dea voie să se gândească la acasă, la cât de tare îşi dorea să se afle acolo, nu de când piatra şi înfiorătoarea sarcină de a o transfera căzuseră pe capul lui. Acum tot ce-şi dorea era să-l vadă pe Rhy, să-l îmbrăţişeze pentru ultima dată şi, în secret, se bucura de şansa ivită.

Îi scăpase o răsuflare tremurată şi se lăsă pe spate, pe banchetă, în timp ce Ellis trăgea perdelele trăsurii.

— Îmi pare rău pentru asta, domnule, zise el.

Kell tocmai voia să întrebe pentru ce anume, când o mână îi apăsă o cârpă peste gură, iar plămânii i se umplură cu ceva amar şi dulce. Încercă să se elibereze, dar mănuşi de armură îi încleştaseră încheieturile şi îl ţinură lipit de banchetă, iar în câteva momente, totul se cufundă în

întuneric.

❖

Lila trase brusc aer în piept, silenţioasă sub văl, când gardianul dădu drumul umărului lui Fletcher, iar acesta căzu, cu o bufnitură de corp neînsufleţit pe duşumelele mâncate de carii ale prăvăliei.

Soldatul stătu un moment, netulburat de crimă şi aparent nedându-şi seama că era acum împroşcat cu sângele altcuiva. Cercetă încăperea, privirea lui trecând dincolo de Lila, dar prin viziera coifului ei i se păru că vede o ciudată licărire în ochi. Ceva asemenea magiei. Satisfăcut de faptul că nu mai era nimeni pe care să-l lichideze, gardianul îşi puse cuţitul la loc în teacă, făcu stânga-mprejur şi ieşi din prăvălie. Un sunet stins de clopot îi însoţi ieşirea şi, câteva clipe mai târziu, Lila auzi o trăsură pornind şi îndepărtându-se, uruind, pe stradă.

Corpul neînsufleţit al lui Fletcher zăcea lat pe podeaua prăvăliei sale, sângele îmbibându-i părul blond, subţire şi creţ, şi mânjind scândurile, sub piept. Expresia lui infatuată se ştersese, înlocuită de una de surpriză, emoţia conservată de moarte ca o insectă în ambră. Ochii lui erau deschişi şi goi, dar ceva palid i se rostogolise din buzunarul cămăşii, iar acum era prins între corp şi podea.

Ceva care semăna foarte mult cu o tură albă.

Lila se uită în jur ca să se asigure că era singură, apoi opri vraja de ascundere. Fu destul de simplu să desfacă vraja, dar să dea drumul pietrei din mână se dovedi a fi mult mai greu; îi luă câteva momente lungi şi, când în sfârşit reuşi să se smulgă de sub influenţă şi să lase talismanul în buzunar, toată încăperea se răsturnă. Un fior o străbătu, luându-i căldura şi parcă şi altceva. În urma magiei, se simţi… *golită.* Lila era obişnuită cu foamea, dar piatra o lăsase înfometată până în măduva oaselor. Secătuită.

Piatră afurisită! gândi ea, vârând vârful ghetei sub umărul mortului şi întorcându-l cu faţa în sus, cu privirea lui opacă îndreptată direct spre tavan şi spre ea.

Îngenunche cu grijă să se ferească de mâzga roşie în

expansiune şi culese piesa de şah stropită de sânge.

Lila înjură de uşurare şi se ridică în picioare, cântărind-o apreciativ. La prima vedere, arăta destul de obişnuit, totuşi, când închise palma în jurul pietrei – sau a osului, sau a materialului din care o fi fost cioplită –, aproape simţi deosebirea dintre energia acesteia şi cea a Londrei din jur. Era subtilă şi, probabil doar în închipuirea ei, dar piatra se simţea ca un curent de aer rece într-o odaie încălzită. Îndeajuns de rece cât să pară nelalocul ei.

Se scutură să scape de senzaţie şi strecură piesa de şah în gheată (nu ştia cum funcţiona magia, dar nu i se păru o idee înţeleaptă să pună cele două talismane unul lângă celălalt, nu până nu avea să fie nevoie de ele; nu-şi dorea să mai atingă mica piatră furată, decât dacă era absolut necesar). Se şterse pe pantaloni de sângele lui Fletcher.

Ţinând cont de toate, Lila se simţea mai degrabă mulţumită de ea însăşi. La urma urmelor, avea piatra Londrei Negre *şi* suvenirul Londrei Albe. Acum, nu mai avea nevoie decât de Kell.

Lila se întoarse spre uşă şi şovăi. El îi spusese să stea locului, dar uitându-se în jos, la cadavrul proaspăt al lui Fletcher, se temea că intrase într-un necaz, la rândul lui. Nu se afla decât de o zi în Londra Roşie, dar nu i se păruse a fi locul în care gărzile regale umblau prin jur tăind gâtul oamenilor. Kell poate că era în siguranţă. Dar dacă nu era?

Instinctul ei îi spunea să plece şi anii de furat pentru supravieţuire o învăţaseră să asculte când îi vorbea. De altfel, cugetă, nimeni din oraş nu o căuta pe *ea.*

Lila se îndreptă spre uşă şi aproape că ajunsese acolo, când văzu din nou pumnalul, cel de care fusese fascinată, aşezat pe capacul cufărului unde îl lăsase. Kell o avertizase să nu fure din prăvălie, dar proprietarul era mort şi pumnalul stătea acolo, abandonat. Îl luă şi îşi plimbă cu băgare de seamă un deget pe lamă. Era cu adevărat un pumnal frumos. Aruncă o privire spre uşă, întrebându-se dacă vrăjile-pavăză ce protejau prăvălia de hoţi muriseră odată cu Fletcher. Ar fi putut să testeze. Precaută, deschise uşa şi puse arma pe podea, folosind vârful ghetei

ca să-l trimită dincolo de prag. Se crispă, aşteptând repercusiunile – un curent de energie, un val de durere sau chiar o întoarcere încăpăţânată a pumnalului în prăvălie –, dar nu se întâmplă nimic.

Lila zâmbi cu lăcomie şi ieşi în stradă. Înşfăcă pumnalul şi-l strecură la brâu. Plecă să-l găsească – şi foarte probabil să-l *salveze* – pe Kell din indiferent ce încurcătură se băgase acum.

VI

Percy şi Mortimer se plimbau în sus şi-n jos prin mulţimea petrecăreţilor, cu coifurile într-o mână şi cu nişte stacane cu vin în cealaltă. Percy îşi recâştigase banii – într-adevăr, între constantele partide de cărţi şi jocuri de noroc, cei doi păreau să-şi treacă banii de buzunar de la unul la altul, fără mari câştiguri sau pierderi – şi, fiind mai bun decât amicul său, se oferise să-i cumpere ceva de băut lui Mortimer.

Era, la urma urmei, o sărbătoare.

Prinţul Rhy fusese destul de bun cât să le dea liber câteva ore celor mai apropiaţi doi membri ai gărzii sale private, ca să se bucure de festivităţi cu poporul adunat de-a lungul malurilor lui Isle. Percy, înclinat să-şi facă griji, ezitase, dar Mortimer fusese de părere că, în ziua asta, dintre toate, Rhy avea să fie îndeajuns de bine servit şi fără ei. Cel puţin, pentru o scurtă bucată de timp. Şi astfel, cei doi ajunseseră să se plimbe în toiul festivalului.

Sărbătoarea îmbrăţişa fluviul, piaţa fiind de trei ori mai mare ca de obicei şi malurile sale, înţesate de clienţi şi veselie, muzică şi magie. În fiecare an, festivităţile păreau să fie şi mai grandioase. Odinioară, doar o oră sau două de distracţie, acum o zi întreagă de petrecere (urmată de şi mai multe zile de refacere, exaltarea stingându-se încet până când viaţa îşi relua cursul normal). Dar în această zi, cea mai importantă, parada de dimineaţă continuase cu o după-amiază de mâncare, băutură şi bună-dispoziţie şi

avea să se încheie cu o seară de bal.

Anul acesta avea să fie un bal mascat.

Marile trepte ale palatului fuseseră deja curăţate, florile adunate şi duse înăuntru, pentru a împodobi sala principală. Globuri de lumină vie erau atârnate ca nişte stele joase atât în afara palatului, cât şi înăuntru, şi fuseseră aşternute covoare de un albastru-închis, astfel încât seara, terenurile palatului aveau să pară că plutesc nu pe fluviu, ci pe un răsărit de soare, deşi mult deasupra se vedea o lună înconjurată de scânteietorul cer al nopţii. În toată Londra, tinerii frumoşi şi aristocraţi se urcau în trăsură, practicându-şi engleza în murmur discret, în timp ce se îndreptau spre palat, gătiţi cu măştile, toaletele şi capele lor. Odată ajunşi acolo, aveau să-l venereze pe prinţ ca pe un zeu, iar el avea să se îmbete cu adoraţia lor, cum făcea întotdeauna, cu multă plăcere şi voie bună.

La balul mascat din palat se intra numai pe bază de invitaţii, dar pe malurile fluviului petrecerea era deschisă tuturor şi avea să continue aşa până după miezul nopţii, când în sfârşit avea să se stingă, cei rămaşi pornind către casele lor cu petrecăreţii veseli.

Percy şi Mortimer aveau să fie curând rechemaţi la prinţ, dar deocamdată se sprijineau de stâlpul unui cort din piaţă, privind mulţimea şi delectându-se nespus. Din când în când, Percy îl împungea în umăr pe Mortimer, un îndemn tăcut de a ţine ochii pe mulţime. Chiar dacă se aflau oficial în afara serviciului, erau (cel puţin Percy) destul de mândri de slujbele lor ca să poarte armura regală (deşi nu strica faptul că doamnele păreau să aprecieze un bărbat în armură) şi să fie vigilenţi la orice semn de tulburare. În cea mai mare parte a după-amiezii, tulburările veniseră în forma cuiva care celebra ziua lui Rhy cu un pic prea mult entuziasm, dar la răstimpuri, mai izbucnea şi câte o bătaie, iar o armă sau o fulgerare de magie erau motive de intervenţie.

Mortimer părea să se bucure din plin, dar Percy devenea din ce în ce mai neliniştit. Tovarăşul său insista că era din pricină că Percy se oprise la o singură cană cu vin, dar el

nu credea să fi fost asta de vină. Era o energie nouă în aer şi, chiar dacă ştia că agitaţia venea de la festivalul însuşi, tot îl încorda. Nu era doar faptul că era *mai multă* putere decât de obicei. Dar se simţea *diferit.* Îşi învârtea cana goală în mâini şi încerca să-şi liniştească presimţirile şi să se relaxeze.

O trupă de mânuitori de foc dădea un spectacol în apropiere, răsucind flăcările în formă de dragoni, cai şi păsări, şi în timp ce Percy îi privea, lumina focului lor vrăjit îi înceţoşă vederea. Când îşi reveni, zări o femeie dincolo de jongleri, una încântătoare, cu buze roşii, păr auriu şi un piept voluptuos, doar pe jumătate ascuns. Îşi plimbă privirea fără grabă de la piept la ochii ei şi atunci se încruntă. Nu erau albaştri, verzi sau căprui.

Erau negri.

Negri precum cerul fără stele sau o tăbliţă divinatorie.

Negri ca ochiul drept al jupânului Kell.

Scrută cu atenţie, ca să fie sigur, apoi îl strigă pe Mortimer. Când camaradul său nu răspunse, se întoarse şi-l văzu că urmărea un tânăr – nu, *o fată* în haine bărbăteşti şi ce ciudate, mohorâte haine mai erau! – care îşi croia drum prin mulţime către palat.

Mortimer se încruntă uşor, nescăpând-o din ochi, de parcă fata ar fi arătat ciudat, nelalocul ei. Aşa şi era, însă nu la fel de ciudat cum arăta femeia cu ochi negri. Percy îl apucă de braţ pe Mortimer şi îi întoarse atenţia cu forţa.

— *Kers?* mârâi Mortimer, aproape vărsându-şi vinul. *Ce?*

— Femeia aia în rochie albastră, zise Percy, întorcându-se spre mulţime. Ochii ei… dar nu continuă.

Femeia cu ochii negri dispăruse.

— Îndrăgostit la prima vedere, da?

— Nu-i asta, jur că ochii ei erau *negri.*

Mortimer ridică o sprânceană şi luă o înghiţitură din cana lui.

— Probabil ai sărbătorit niţel cam mult totuşi, zise el, bătându-l pe braţ pe celălalt gardian.

Peste umărul lui, Percy văzu cum fata în haine de băiat dispărea într-un cort, înainte ca Mortimer să se încrunte şi

să adauge:

— Se pare că nu eşti singurul.

Percy îi urmări privirea şi văzu un bărbat, cu spatele la ei, îmbrăţişând o femeie în mijlocul pieţei. Mâinile bărbatului umblau un pic cam mult – chiar şi pentru o zi de petrecere –, iar femeii nu părea să-i placă. Ea-şi puse mâinile în pieptul bărbatului, de parcă ar fi vrut să-l împingă, dar el îi răspunse sărutând-o mai adânc. Mortimer şi Percy îşi abandonară postul de observaţie şi se apropiară de cuplu. Şi atunci, deodată, femeia se opri să se mai zbată. Mâinile îi căzură pe lângă corp şi capul îi atârnă moale, iar când bărbatul îi dădu drumul, o clipă mai târziu, ea se clătină pe picioare şi se lăsă în şezut.

Bărbatul, însă, se întoarse pur şi simplu şi se îndepărtă, pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se prin mulţime.

Percy şi Mortimer se luară după el, cu paşi rari, dar lungi, ca să nu provoace îngrijorare. Omul apărea şi dispărea prin mulţime, înainte ca, în sfârşit, să pornească printre corturi, spre malul fluviului. Gardienii întinseră pasul şi îl ajunseră imediat ce omul se făcu nevăzut printre ele.

— Hei, tu! strigă Mortimer, preluând conducerea – întotdeauna o prelua. Stai pe loc!

Omul ce se îndrepta spre Isle încetini şi se opri.

— Întoarce-te! porunci Mortimer, când era aproape de el, cu mâna pe sabie.

Omul se întoarse. Ochii lui Percy se făcură cât cepele când dădură de faţa străinului. Două puţuri de petrol, lucind şi negre ca pietrele de râu noaptea, stăteau în locul unde ar fi trebuit să fie ochii, iar pielea din jurul lor era străbătută de vinişoare negre. Când omul îşi lăbărţă gura într-un zâmbet, scame se desprinseră din ea ca fulgii de cenuşă.

— *Asan narana,* zise el, într-o limbă care nu era arnesiană.

Îşi întinse mâna şi Percy se dădu înapoi când văzu că era în întregime neagră, cu degetele îngustate până

rămăseseră nişte vârfuri ascuţite de oase carbonizate.

— Pentru numele regelui, ce… începu Mortimer, dar n-avu timp să termine.

Omul, zâmbind, îşi înfipse mâna înnegrită prin armura şi în pieptul gardianului.

— Inimă neagră, zise el, de data asta în engleză.

Percy încremeni de şoc şi groază când omul sau ce-o fi fost îşi retrase mâna, cu rămăşiţele degetelor sale pline de sânge. Mortimer se prăbuşi la pământ, iar şocul lui Percy se sparse în mişcare. Atacă, scoţându-şi sabia regală pe care o înfipse în pieptul monstrului cu ochi negri.

O clipă, creatura păru amuzată. Apoi sabia începu să lumineze, când vraja sabiei descântate îşi făcu efectul, rupându-l pe om de magia sa. Ochii lui se holbară, negreala retrăgându-se din ei şi din vene, până când arătă din nou mai mult sau mai puţin a om obişnuit (deşi unul care murea). Trase aer în piept, horcăit, şi se apucă de armura lui Percy – avea un X, marcajul asasinilor, pe dosul mâinii – şi apoi se prefăcu în cenuşă în jurul sabiei lui.

— *Sanct!* înjură Percy, cu ochii la grămada de cenuşă care începuse să fie luată de vânt.

Şi atunci, pe neaşteptate, durerea îl străpunse din spate, alb-incandescentă, iar când se uită în jos, văzu vârful unei săbii ieşind din pieptul lui. Fu scoasă din rană cu un sunet înfiorător, umed, iar genunchii lui Percy se înmuiară, când atacatorul îl răsuci spre el.

Respiră o dată, tremurat, plămânii umplându-se cu sânge, şi îşi ridică ochii, văzându-l pe Mortimer aplecat deasupra lui, cu sabia mânjită de sânge în mână.

— De ce? şopti Percy.

Mortimer se uită la el cu doi ochi complet negri şi un zâmbet crud:

— *Asan harana,* zise el. Inimă nobilă.

Şi apoi ridică sabia deasupra capului şi o repezi în jos.

11

BAL MASCAT

I

Palatul se înălţa ca un al doilea soare deasupra fluviului Isle, când astrul zilei coborî în spatele lui, împodobindu-i marginile cu un nimb de aur. Lila îşi croia drum spre clădirea luminată, strecurându-se prin piaţa aglomerată – devenise o petrecere destul de grosolană, pe măsură ce ziua şi băutura se sfârşeau –, mintea fiindu-i ocupată să răspundă la întrebarea cum o să intre în palat, odată ce ajungea acolo. Piatra pulsa în buzunarul ei, ademenind-o cu răspunsul simplu, dar se hotărâse să nu mai folosească magia decât dacă nu avea altă variantă. Fura prea mult în schimb şi pe nesimţite, cu abilitatea tăcută a unui hoţ. Nu, dacă mai exista vreo altă cale de a pătrunde în palat, avea s-o găsească.

Şi atunci, când palatul se apropiase şi apărură treptele intrării, Lila întrezări ocazia prielnică.

Uşile palatului erau deschise larg, covoare albastre mătăsoase se întindeau ca apa nopţii pe treptele pe care urca un şuvoi neîntrerupt de petrecăreţi. Păreau să se ducă toţi la un bal.

Nu orice fel de bal, îşi dădu ea seama, privind râul de oaspeţi.

Un bal mascat.

Fiecare bărbat şi femeie purta o mască. Unele simple – doar o bucată de piele vopsită –, altele mult mai împodobite, cu coarne sau pene sau giuvaiere, unele care acopereau numai ochii, altele care nu lăsau să se vadă nimic din chipul purtătorului. Lila schiţă un rânjet răutăcios. Nu era nevoie să fie un membru al societăţii ca să intre. Nu trebuia să-şi arate faţa.

Dar mai era un lucru pe care fiecare oaspete părea să-l

aibă, şi anume o *invitaţie.* Asta, se temea ea, avea să fie mai greu de obţinut. Dar tocmai atunci, ca printr-un noroc sau prin intervenţia providenţei, Lila auzi râsul cristalin şi, când se întoarse, văzu trei fete, cam de aceeaşi vârstă ca ea, ajutate să coboare dintr-o trăsură, gătite şi zâmbitoare, sporovăind şi ciripind vesele. Lila le recunoscu imediat, de la parada de dimineaţă – erau fetele leşinate după Rhy şi „prinţul cu ochi negri", despre care Lila ştia acum că era Kell. Fetele care îşi exersau engleza. *Bineînţeles.* Pentru că engleza era limba familiei regale şi a celor care intrau în contact cu ei. Zâmbetul Lilei înflori mai larg. Probabil Kell avea dreptate şi, în alt context, accentul ei ar fi făcut-o să bată la ochi. Dar aici avea s-o ajute să se integreze, avea s-o ajute să *aparţină.*

Una dintre fete – cea care se mândrea cu engleza ei – scoase o invitaţie cu margini aurite şi cele trei o studiară atent câteva momente, înainte ca ea s-o pună la subsuoară. Lila se apropie.

— Scuză-mă, zise, punând o mână pe cotul fetei. La ce oră începe balul mascat?

Fata nu păru să-şi aducă aminte de ea. Îi aruncă o privire lungă, evaluatoare – genul care o făcea pe Lila să aibă poftă să-i scoată câţiva dinţi –, înainte de a-i zâmbi înţepat.

— Începe acum.

Lila îi imită zâmbetul.

— Bineînţeles, spuse, când fata îi întoarse spatele, fără să-şi dea seama că îi lipsea invitaţia.

Fetele porniră spre treptele palatului, iar Lila îşi studie prada. Trecu un deget peste marginile poleite ale hârtiei şi peste scrisul arnesian ornat. Ochii ei se ridicară din nou, cercetând procesiunea spre uşile palatului, dar nu i se alătură. Bărbaţii şi femeile care urcau treptele practic scânteiau în rochiile lor ca nestematele şi în costumele negre, elegante. Pelerine scumpe le acopereau umerii şi fire de metal preţios le sclipeau în păr. Lila se uită la ea, la pelerina ponosită şi la ghetele tocite, şi se simţi mai zdrenţăroasă ca oricând. Îşi scoase masca – doar o bucată

mototolită de pânză neagră – din buzunar. Chiar şi cu o invitaţie şi o sănătoasă posesie a limbii engleze, n-avea să fie lăsată niciodată să intre, nu când arăta astfel.

Vârî masca înapoi în buzunarul pelerinei şi se uită în jur la tarabele pieţei din apropiere. Ceva mai departe, gheretele erau pline cu gustări şi băuturi, dar aici, la marginea dinspre palat, se vindeau alte mărfuri. Amulete, desigur, dar şi bastoane şi pantofi şi alte găteli. Pânzeturi şi lumină se revărsau din cel mai apropiat cort, iar Lila îşi îndreptă spatele şi păşi înăuntru.

O sută de feţe o întâmpinară de pe peretele îndepărtat, acoperit în întregime cu măşti. De la sobre la foarte minuţios împodobite, de la frumoase la groteşti, feţele mijeau ochii şi se strâmbau şi o salutau, rând pe rând. Lila se apropie de ele şi scoase una din cârlig. O mască neagră, pentru jumătate de faţă, cu două coarne în spirală ridicându-se de la tâmple.

A tes fera, kes ile?

Lila tresări şi văzu o femeie lângă ea. Era scundă şi grasă, cu o jumătate de duzină de codiţe împletite, încolăcite ca şerpii în jurul capului, şi cu o mască prinsă de ele cu un ac de păr.

— Îmi cer scuze, zise Lila, rar. Nu vorbesc arnesiana. Femeia zâmbi doar şi îşi împreună mâinile peste burta generoasă.

— Ah, dar engleza ta e minunată.

Lila suspină, uşurată.

— Ca şi a ta, zise ea.

Femeia roşi. Era, evident, un lucru de mândrie.

— Sunt o slujitoare a balului, răspunse ea. Se potriveşte, continuă, făcând semn spre masca din mâinile Lilei. Cam întunecată, nu crezi?

Lila privi masca în ochi.

— Nu, zise ea. Cred că e perfectă.

Şi atunci o întoarse pe partea cealaltă şi văzu un şir de numere care trebuie să fi fost preţul. Nu era exprimat în şilingi, dar Lila era sigură că, indiferent de monedă, nu şi-ar fi permis-o. Cu inima strânsă, puse masca înapoi în

cârligul ei.

— De ce o pui la loc, dacă e perfectă? insistă femeia.

Lila oftă îndelung. Ar fi furat-o, dacă vânzătoarea n-ar fi stat lângă ea.

— Nu am niciun ban, zise, vârând o mână în buzunar. Simţi argintul ceasului şi înghiţi în sec.

— Am, în schimb, ăsta…

Scoase ceasul din buzunar şi i-l întinse, sperând că femeia n-o să observe sângele (încercase să-l şteargă, în mare parte).

Dar femeia clătină din cap.

— *An, an,* zise ea, strângând mâna Lilei înapoi în jurul ceasului. Nu pot să-ţi primesc plata. Indiferent sub ce formă.

Lila era nedumerită.

— Nu înţeleg…

— Te-am văzut azi-dimineaţă, în piaţă.

Lila îşi aminti scena, când fusese la un pas de a fi arestată pentru furt. Dar femeia nu vorbea despre furt.

— Tu şi jupânul Kell sunteţi… prieteni, da?

— Într-un fel, zise Lila, roşind când o văzu pe femeie zâmbindu-i conspirativ. Nu, rectifică ea, nu mă refer…

Dar femeia o bătu uşurel pe mână.

— *Ise av eram,* zise ea veselă. Nu e treaba mea să… făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. Să fiu curioasă. Dar jupânul Kell e *aven – binecuvântat – o* bijuterie a coroanei în oraşul nostru. Şi dacă tu eşti a lui sau el e al tău, şi prăvălia mea este a ta, de asemenea.

Lila se crispă. Ura filantropia. Chiar dacă oamenii credeau că îţi oferă ceva pe degeaba, întotdeauna venea cu un lanţ, o povară care dădea totul peste cap. Lila mai degrabă ar fi furat un lucru pe faţă decât să rămână datoare pentru bunătate. Însă avea nevoie de haine.

Femeia păru să-i citească ezitarea în ochi.

— Nu eşti de pe-aici, deci nu ştii. Arnesienii îşi plătesc datoriile în mai multe feluri. După valoare. Nu doar în bani. Nu am nevoie de nimic de la tine acum, aşa că o să-mi plăteşti altă dată şi în felul tău. Da?

Lila şovăi. Şi atunci clopotele începură să sune în palat, destul de tare cât să stârnească ecouri prin ea, şi dădu din cap.

— Prea bine, zise.

Negustoreasa zâmbi.

— *Ir chas,* zise ea. Acum, hai să găsim ceva care să ţi se potrivească.

❖

— Hmm.

Negustoreasa – care îşi spunea Calla – îşi muşcă buza.

— Eşti sigură că n-ai prefera ceva cu un corset? Sau trenă?

Calla încercase s-o conducă pe Lila la standul de rochii, dar ochii fetei se întorseseră drept spre hainele bărbăteşti. Minunate haine, cu umeri întăriţi, gulere înalte şi nasturi lucioşi.

— Nu, zise Lila, scoţând una din şir. Asta este *exact* ce-mi doresc.

Negustoreasa o privi cu o stranie fascinaţie, dar judecând-o oarecum – deşi o ascundea bine – şi zise:

— *Anesh.* Dacă eşti hotărâtă în direcţia asta, o să-ţi găsesc nişte încălţări.

Câteva minute mai târziu, Lila se trezi într-un colţ ferit de draperii al cortului, ţinând în braţe cele mai frumoase haine pe care le atinsese vreodată, darămite să le deţină. *Cu împrumut,* se corectă ea. *Cu împrumut, până le plătesc.*

Lila îşi scoase comorile din diversele buzunare – piatra neagră, tura albă, ceasul de argint mânjit de sânge, invitaţia – şi le puse pe podea, înainte să-şi descalţe ghetele şi să-şi dezbrace pelerina veche, ponosită. Calla îi dăduse o tunică nouă, neagră – i se potrivea atât de bine, de ai fi zis că are un soi de vrajă în ea – şi o pereche de pantaloni strânşi pe picior, care tot îi fluturau puţin pe trupul piele şi os. Insistase să-şi păstreze centura, iar Calla avu bunul-simţ să nu se holbeze la mulţimea armelor strecurate sub aceasta, când îi întinse cizmele.

Orice pirat are nevoie de o pereche de cizme bune, iar astea erau splendide, făcute din piele neagră şi căptuşite

cu ceva mai moale decât bumbacul. Lila scoase unul dintre rarele ei chiote vesele când le încălţă. Şi apoi, haina. Era un vis, cu guler înalt, frumoasă şi neagră – un negru *adevărat,* catifelat şi bogat –, cambrată pe talie şi croită cu o semipelerină la spate, care se prindea cu agrafe roşii sticloase de o parte şi de alta a gâtului, căzându-i pe umeri şi de-a lungul spatelui. Lila îşi plimbă degetele admirativ pe nasturii negri lucioşi care se înşiruiau în faţă. Nu fusese niciodată topită după fleacuri şi podoabe, nu-şi dorise niciodată mai mult decât aerul sărat, o corabie trainică şi o hartă fără însemnări, dar acum, stând într-o cabină dintr-un tărâm îndepărtat, îmbrăcată în stofe scumpe, începea să le înţeleagă atracţia.

În sfârşit, îşi luă masca. Atât de multe dintre feţele ce atârnau prin cort erau nişte obiecte fragile, făcute din pene şi dantelă şi garnisite cu strasuri. Frumoase, delicate. Dar asta era frumoasă în alt fel, opus. O ducea pe Lila cu gândul mai puţin la rochii şi podoabe şi mai mult la cavaleri frumoşi şi corăbii pe mare, noaptea. Arăta *periculoasă.* Şi-o puse pe faţă şi zâmbi.

Exista o oglindă argintată proptită într-un colţ, în care îşi admiră reflexia. Arăta mai puţin ca umbra unui hoţ de pe afişele *Căutat* ale poliţiei de acasă şi nici pe departe ca fata sfrijită care strângea mărunţiş ca să scape de o viaţă mizeră. Cizmele lustruite luceau de la carâmbi până-n bombeuri, lungindu-i picioarele. Haina îi făcea umerii largi şi-i încingea talia. Iar masca îi subţia obrajii, coarnele negre răsucindu-se în sus, peste cap, într-un mod deopotrivă elegant şi monstruos. Îşi oferi o privire lungă, evaluatoare, cum făcuse fata aceea pe stradă, dar nu găsi nimic de dispreţuit.

Delilah Bard arăta ca un rege.

Nu, gândi ea, îndreptându-şi umerii. Arăta ca un *cuceritor.*

— Lila? se auzi vocea femeii de dincolo de draperie.

Pronunţa numele de parcă era plin de „e”-uri.

— Ţi se potriveşte?

Lila îşi strecură obiectele în noile buzunare căptuşite cu

mătase ale hainei şi ieşi. Tocurile cizmelor ţăcăneau mândre pe pietrele de jos – şi totuşi, ea testase călcătura şi ştia că, dacă păşea pe vârfuri, nu avea să fie auzită. Calla zâmbi, cu o sclipire poznaşă în ochi, şi zise.

— *Mas aven.* Arăţi gata mai degrabă să iei cu asalt un oraş decât să seduci un bărbat.

— Lui Kell o să-i placă, o asigură Lila, iar modul în care îi rosti numele, impregnându-l cu o subtilă dulceaţă, cu intimitate, o făcu pe negustoreasă să se umfle în pene cu veselie.

Atunci, clopotele bătură din nou prin oraş, iar Lila înjură în sinea ei.

— Trebuie să plec, spuse ea. Îţi mulţumesc din nou!

— O să-mi plăteşti datoria, zise Calla, simplu.

Lila dădu din cap.

— Am s-o fac.

Era la intrarea cortului, când negustoreasa adăugă:

— Să ai grijă de el!

Lila zâmbi sumbru şi îşi ridică gulerul hainei.

— Am s-o fac, zise din nou, înainte să dispară în stradă.

II

Culorile explodau deasupra capului lui Kell, în pete neclare, roşii, aurii şi apoi albastru-închis. La început, nu erau decât nişte fâşii late, dar, pe măsură ce vederea i se limpezi, le recunoscu drept draperiile palatului, asemenea celor care atârnau de tavan în fiecare dintre dormitoarele regale, cu modele imitând cerul.

Uitându-se mai bine, Kell îşi dădu seama că trebuia să fie în dormitorul lui Rhy.

Ştia asta, pentru că tavanul din camera lui era decorat ca miezul de noapte, faldurile de ţesătură aproape negre fiind presărate cu broderii argintii, tavanul reginei era ca miezul zilei, albastru fără de nori, iar tavanul regelui era ca amurgul, cu fâşiile lui de galben şi portocaliu. Numai al lui Rhy era drapat astfel. Ca zorii. Îl luă cu ameţeală şi

închise ochii, trăgând adânc aer în piept şi încercând să-şi pună gândurile în ordine.

Era întins pe o canapea, corpul afundându-i-se în pernele moi de dedesubt. De dincolo de pereţii camerei se auzea muzică, o orchestră, şi întrepătrunse, sunetele râsetelor şi ale petrecerii. Bineînţeles. Balul de ziua lui Rhy. În clipa aceea, cineva îşi drese glasul, iar Kell făcu un efort să deschidă din nou ochii şi, întorcând capul, îl văzu pe Rhy însuşi stând vizavi de canapeaua lui.

Prinţul se instalase într-un fotoliu, picior peste picior, îşi sorbea ceaiul şi arăta furibund.

— Frate! îl salută Rhy, înălţând ceaşca spre el.

Era îmbrăcat în negru complet, cu haina, pantalonii şi cizmele împodobite cu zeci de bumbi aurii. O mască – bălţată şi ornată cu mii de paiete ca nişte solzi aurii mărunţi – i se odihnea pe vârful capului, în locul coroanei sale obişnuite.

Kell voi să-şi dea părul la o parte şi descoperi că nu poate. Mâinile îi erau încătuşate la spate.

— Glumeşti…

Se căzni să se ridice în capul oaselor.

— Rhy, de ce naiba port eu astea?

Cătuşele nu erau obişnuite, precum cele din Londra Cenuşie, făcute din cercuri de metal unite cu lanţ. Nici ca acele din Londra Albă, care provocau dureri înfiorătoare dacă opuneai rezistenţă. Nu, erau sculptate dintr-o bucată solidă de fier şi gravate cu simboluri vrăjite, menite să descurajeze magia. Nu la fel de radicale precum simbolurile săbiilor regale, desigur, totuşi eficiente.

Rhy îşi puse ceaşca pe o măsuţă împodobită de alături.

— N-aş fi vrut să fugi din nou.

Kell oftă şi îşi lăsă din nou capul pe pernele canapelei.

— E ridicol! Presupun că tot din cauza asta m-ai drogat, nu? Chiar aşa, Rhy!

Rhy îşi încrucişă braţele. În mod cert era supărat. Kell îşi ridică din nou capul şi se uită în jur, observând că mai erau doi membri ai gărzii regale în cameră, încă îmbrăcaţi în armura oficială, cu coifurile pe cap şi vizierele coborâte.

Dar Kell cunoştea foarte bine garda personală a lui Rhy cât să-i recunoască pe soldaţi, cu armură sau fără, iar aceştia nu făceau parte dintre ei.

— Unde sunt Mortimer şi Percy? întrebă Kell.

Rhy dădu din umeri, leneş.

— Au exagerat cu distracţia, îmi închipui.

Kell se răsuci pe canapea, încercând să-şi elibereze mâinile. Cătuşele erau prea strânse.

— Nu crezi că şi tu exagerezi puţin cu treaba asta?

— Unde ai fost, frate?

— Rhy, zise Kell ferm. Scoate-mi astea!

Rhy îşi coborî piciorul, punându-l pe podea, lângă celălalt. Îşi îndreptă poziţia, înfruntându-l pe Kell.

— E adevărat?

Kell îl privi nedumerit.

— Ce anume?

— Că ai o piesă din Londra Neagră?

Kell se încordă.

— Despre ce vorbeşti?

— E adevărat? stărui prinţul.

— Rhy, zise Kell încet. Cine ţi-a spus asta?

Nimeni nu ştia, în afară de cei care voiau să scape de piatră şi cei care o voiau.

Rhy clătină încet din cap.

— Ce-ai adus în oraşul nostru, Kell? Ce-ai adus asupra noastră?

— Rhy, eu…

— Te-am prevenit că aşa se va întâmpla. Ţi-am spus că, dacă mai continui cu afacerile tale, ai să fii prins şi nici măcar eu nu te mai pot proteja.

Lui Kell îi îngheţă sângele în vene.

— Regele şi regina ştiu?

Rhy îşi îngustă ochii.

— Nu. Nu încă.

Kell lăsă să-i scape un mic suspin de uşurare.

— Nu e nevoie să afle. O să fac ce trebuie făcut. O duc înapoi, Rhy. O duc înapoi până în oraşul căzut.

Fruntea lui Rhy se încreţi.

— Nu te pot lăsa.

— De ce nu? întrebă Kell. E singurul loc unde se cuvine să fie talismanul.

— Unde e acum?

— În siguranţă, zise Kell, sperând că era adevărat.

— Kell, nu te pot ajuta dacă nu mă laşi să te ajut.

— Am eu grijă de treaba asta, Rhy. Îţi promit că mă ocup.

Prinţul clătină din cap.

— Promisiunile nu sunt de-ajuns, zise el. Nu şi acum. Spune-mi unde e piatra!

Kell încremeni.

— Nu ţi-am spus că era o piatră.

O tăcere grea se lăsă între ei. Rhy îi susţinu privirea. Şi apoi, în sfârşit, buzele lui schiţară un mic surâs feroce, strâmbându-i faţa într-un mod care-l făcea să semene cu altcineva.

— Oh, Kell! zise el.

Se aplecă, punându-şi coatele pe genunchi, iar Kell zări ceva, imediat sub gulerul cămăşii şi îngheţă. Era un pandantiv. Un pandantiv de sticlă, cu margini roşii ca sângele. Îl cunoştea, îl văzuse cu doar câteva zile mai devreme.

La Astrid Dane.

Kell se repezi să se ridice, dar gardienii erau grămadă pe el, ţinându-l pe canapea. Mişcările lor erau prea uniforme, strânsoarea lor prea zdrobitoare. Constrânşi. Bineînţeles. Nu era de mirare că aveau vizierele coborâte. Constrângerea s-ar fi văzut în ochi.

— Salutare, băiat-floare!

Cuvintele veneau din gura lui Rhy, dar cu o voce care era şi nu era a lui.

— Astrid! şuieră Kell. I-ai pus sub vrajă de constrângere pe toţi din palatul ăsta?

Un chicotit uşor scăpă de pe buzele lui Rhy.

— Nu încă, dar lucrez la asta.

— Ce-ai făcut cu fratele meu?

— L-am împrumutat, doar.

Degetele lui Rhy se duseră la gulerul cămăşii şi scoaseră pandantivul. Nu putea fi decât un singur lucru: un talisman de posesie.

— Sânge de *antari,* zise ea, cu mândrie. Îngăduie ca vraja să existe în ambele lumi.

— O să plăteşti pentru asta! mârâi Kell. Am să…

— Ai să ce? Să mă răneşti? Şi să rişti să-l răneşti pe iubitul tău prinţ?

Din nou zâmbetul acela rece, atât de străin pe chipul lui Rhy, se întinse pe buzele lui.

— Unde e piatra, Kell?

— Ce cauţi aici?

— Nu-i evident?

Rhy întinse braţul, arătând spre cameră.

— Mă extind.

Kell se smuci în cătuşe, metalul intrându-i dureros în încheieturi. Cătuşele de descurajare erau destul de puternice ca să anihileze abilităţile de manipulare a elementelor şi de a preveni vrăjile, dar nu puteau opri magia *antari.* Dacă ar fi putut doar să…

— Spune-mi unde ai ascuns piatra!

— Spune-mi de ce foloseşti corpul fratelui meu! îi replică el, încercând să tragă de timp.

Astrid suspină dinăuntrul cochiliei prinţului.

— Ştii atât de puţine despre război. Bătăliile poate că se poartă din afară spre înăuntru, dar războaiele se câştigă dinăuntru în afară.

Făcu semn spre corpul lui Rhy.

— Regatele şi coroanele sunt cucerite din interior. Cele mai puternice fortăreţe pot rezista oricărui atac *de dincolo* de zidurile lor, totuşi, nici măcar ele nu sunt fortificate împotriva unui atac *dinăuntrul* lor. Dacă aş fi atacat palatul tău de la trepte, aş mai fi ajuns atât de departe? Dar aşa, nimeni nu o să mă vadă venind. Nici regele, nici regina, nici poporul. Eu sunt prinţul lor iubit şi o să fiu până în momentul în care o să aleg să nu mai fiu.

— Eu ştiu, zise Kell. Ştiu ce şi cine eşti. Ce-o să faci, Astrid? O să mă ucizi?

Faţa lui Rhy se lumină cu o stranie veselie.

— Nu, se auzi din gura lui, dar sunt sigură că o să-ţi doreşti s-o fi făcut. Acum…

Mâna lui Rhy îi ridică bărbia lui Kell.

— Unde e piatra mea?

Kell se uită în ochii de ambră ai fratelui său şi dincolo de ei, la cea care se furişase în corpul lui.

Ar fi vrut să-l roage pe Rhy, să-l convingă să lupte împotriva vrăjii. Dar n-ar fi mers. Câtă vreme *ea* se afla înăuntru, el nu era.

— Nu ştiu unde e, zise Kell.

Zâmbetul lui Rhy se lăţi, crud şi tăios.

— Ştii…

Gura lui rosti cuvintele, în timp ce îşi ridică o mână şi îşi studie degetele lungi, împodobite cu inele sclipitoare. Aceleaşi mâini începură să-şi întoarcă inelele cu pietrele înăuntru.

— O mică parte din mine nădăjduise că ai să spui asta.

Apoi, mâna lui Rhy se strânse într-un pumn care-l izbi pe Kell în falcă.

Capul ţâşni într-o parte şi Kell aproape căzu, dar gardienii îşi întăriră strânsoarea şi îl ţinură ridicat. Simţi gustul sângelui, dar Rhy zâmbi din nou oribil şi îşi frecă nodurile degetelor.

— O să fie distractiv!

III

Lila urcă treptele palatului, cu jumătatea de pelerină fluturând în urma ei. Covorul sclipitor ca miazănoaptea făcea uşoare valuri sub fiecare pas, de parcă ar fi fost cu adevărat din apă. Ceilalţi invitaţi urcau scările în perechi sau în mici grupuri, dar Lila făcu tot ce putu să le imite aroganţa nobilă – umerii înapoi, capul sus – în timp ce urca singură. Poate că nu era din clasa înstărită, dar furase destul de la cei care erau, ca să le copieze purtările şi afectarea.

Sus, prezentă invitaţia unui bărbat înveşmântat în negru şi auriu, care făcu o plecăciune şi se dădu în lături, îngăduindu-i intrarea într-un hol împodobit cu flori. Mai multe flori decât văzuse Lila în viaţa ei. Trandafiri şi crini, petunii, narcise şi azalee, ca şi zeci de altele pe care nu le recunoştea din vedere. Buchete de floricele albe ca fulgii de zăpadă şi lujeri groşi de floarea-soarelui, ar fi zis, dacă floarea-soarelui ar fi fost albastră precum cerul. Încăperea era înţesată cu parfumul tuturor şi totuşi, n-o ameţi. Probabil începuse să se obişnuiască.

Muzica răzbătea printr-o a doua uşă, acoperită de o draperie, iar misterul celor ce se aflau dincolo de ea o conduse pe Lila prin galeria de flori. Atunci, tocmai când întinsese mâna ca să dea draperia deoparte, un al doilea servitor apăru din spatele ei şi îi bară calea. Lila se încordă, îngrijorată că invitaţia şi costumaţia cu care se deghizase nu erau destul, că avea să fie descoperită ca impostoare, ca străină. Degetele-i zvâcniră spre pumnalul de sub haină.

Omul zâmbi şi îi spuse, într-o engleză greoaie:

— Pe cine prezint?

— Pardon? făcu Lila, păstrându-şi vocea joasă, răguşită.

Omul îşi încreţi fruntea.

— Sub ce titlu şi ce nume să vă anunţ, domnule?

— Oh!

Simţi un val de uşurare şi mâna i se întoarse pe lângă corp. Un zâmbet se desenă pe buzele ei.

— Căpitanul Bard, zise ea, al *Regelui Mării.*

Servitorul păru nesigur, dar se întoarse cu spatele şi rosti cuvintele, fără să protesteze.

Numele ei răsună şi fu înghiţit de încăpere, înainte să păşească înăuntru.

Iar când o făcu, rămase cu gura căscată.

Belşugul plin de culoare al lumii de afară pălea în comparaţie cu lumea dinăuntru. Era un palat cu bolţi de sticlă şi tapiţerii strălucitoare, iar întreţesută în toate ca lumina, *magia.* Aerul era încărcat de ea. Nu una tainică, precum magia seducătoare a pietrei, ci una zgomotoasă,

orbitoare, asediatoare. Kell îi spusese Lilei că magia era ca un simţ în plus, acoperind ca un strat vederea, mirosul şi gustul, iar acum înţelegea. Era pretutindeni. În toate. Şi era îmbătătoare. Nu putea spune dacă energia venea dinspre sutele de persoane din încăpere sau de la încăperea însăşi, care în mod cert o reflecta *amplificată,* ca sunetul într-o cameră cu ecou.

Dar era ciudat – *imposibil* – de familiară.

Dedesubtul magiei sau probabil din cauza ei, spaţiul era însufleţit de culoare şi lumină. Nu pusese niciodată piciorul în Palatul St James din Londra ei, dar tot nu ar fi fost cu putinţă să se compare în splendoare cu acesta. Nimic din Londra ei n-ar fi putut. Lumea sa cu adevărat părea cenuşie pe lângă ce vedea aici, mohorâtă şi goală într-un mod care-o făcea pe Lila să vrea să sărute piatra din buzunar pentru că o eliberase de acolo, pentru că o adusese aici, în acest giuvaier scânteietor de palat. Oriunde se uita, vedea bogăţie. O mâncau degetele şi rezista cu greu poftei de-a începe să buzunărească, amintindu-şi că încărcătura din buzunarul ei era prea preţioasă ca să rişte să fie prinsă.

Uşa cu draperii conducea pe un palier, de la care cobora un şir de trepte până la pardoseala lustruită a sălii de bal, pe care n-o vedea din pricina vârtejului de cizme şi de fuste.

La baza scării, se aflau regele şi regina, întâmpinând fiecare oaspete în parte. Stând acolo, înveşmântaţi în aur, arătau insuportabil de eleganţi. Lila nu fusese niciodată atât de aproape de un membru al vreunei familii regale – nu-l punea la socoteală pe Kell – şi ştia că trebuia să se strecoare cât mai repede cu putinţă, dar nu rezistă imboldului de a-şi etala deghizarea. Şi, de altfel, ar fi fost nepoliticos să nu-şi salute gazdele. *Nesăbuinţă!* mârâi o voce din capul ei, dar Lila zâmbi şi coborî scara.

— Bine ai venit, căpitane! zise regele, strângându-i ferm mâna Lilei.

— Maiestate, zise ea, făcând eforturi ca vocea să nu-i urce.

Îşi plecă masca spre el, cu grijă să nu-l împungă cu coarnele.

— Bine ai venit! zise şi regina, când Lila sărută mâna întinsă.

Dar, când se dădu înapoi, regina adăugă:

— Nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Sunt un prieten de-al lui Kell, zise Lila cât mai degajat cu putinţă, ţinând privirea în podea.

— Ah, zise regina. Atunci, fii bine venit!

— De fapt, Înălţimea Voastră, continuă Lila, pe el îl caut. Ştiţi cumva unde ar putea fi?

Regina se uită la ea fără expresie şi spuse:

— Nu e aici.

Lila se încruntă şi regina adăugă:

— Dar nu sunt îngrijorată.

Tonul ei era ciudat de măsurat, de parcă recita o replică străină, care nu era a ei. Presentimentul din pieptul Lilei se ascuţi.

— Sunt sigură c-o să apară, zise Lila, retrăgându-şi mâna dintr-a reginei.

— Totul va fi în regulă, spuse regele, cu vocea asemănător de monotonă.

— Va fi, zise regina.

Lila se încruntă. Ceva nu era în ordine aici. Îşi ridică privirea, riscând insolenţa să o privească pe regină în ochi şi văzu o sclipire subtilă. Aceeaşi licărire pe care o văzuse şi în ochii gardianului după ce îi tăiase gâtul lui Fletcher. *Magie.* Oare nu mai observase nimeni? Sau nimeni nu fusese într-atât de neruşinat ca să se holbeze atât de deschis la suverani?

Următorul oaspete îşi drese glasul în spatele Lilei, iar ea-şi luă ochii de la regină.

— Îmi cer iertare că v-am reţinut, zise grăbită, trecând pe lângă gazdele regale şi înaintând în sala de bal.

Ocoli pe la margine mulţimea dansatorilor şi a băutorilor, căutându-l pe prinţ, dar judecând după freamătul din aer, după cum ochii săgetau constant spre uşi şi spre scară, el nu-şi făcuse încă apariţia.

Se furişă mai departe, printr-o uşă dublă de la capătul sălii de bal şi se trezi pe un culoar. Era pustiu, în afară de un soldat din gardă şi o tânără, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare foarte amoroasă şi prea ocupaţi ca s-o observe pe Lila trecând pe lângă ei şi dispărând pe o altă uşă. Şi apoi alta. Navigarea pe străzile Londrei o învăţase multe despre locurile ca un labirint, modul în care bogăţia e concentrată la mijloc şi se răreşte în colţuri. Oriunde intra, găsea oaspeţi şi gărzi şi servitori, dar nici urmă de Kell, de prinţ sau de orice altă breşă în labirint. Până când, în sfârşit, ajunse la nişte scări în spirală. Erau elegante, dar înguste, în mod clar nedestinate utilizării publice. Aruncă o privire în urmă, spre bal, apoi începu să urce.

Etajul era liniştit într-un mod privat şi ştiu că trebuie să se fi apropiat, nu numai din pricina liniştii, dar şi pentru că piatra din buzunar începu să zumzăie. De parcă l-ar fi putut *simţi* pe Kell şi dorea să fie mai aproape. Lila încercă să nu se simtă jignită.

Se trezi la o nouă bifurcaţie de culoare, dintre care primul era pustiu, al doilea, nu. Lila coti după colţ şi i se tăie răsuflarea. Sări la adăpost, într-o absidă întunecată, cât pe-aci să fie zărită de un gardian. Acesta stătea în faţa unei uşi duble, bogat ornamentate şi nu era singur. De fapt, în timp ce toate celelalte uşi de pe hol erau nepăzite, cea de la capăt avea nu mai puţin de trei soldaţi înarmaţi şi îmbrăcaţi în armuri.

Lila înghiţi un nod din gât şi scoase cel mai nou pumnal de la brâu. Ezită. Pentru a doua oară în tot atâtea zile, se vedea singură contra a trei. Prima oară nu se sfârşise bine. Strânse mai tare de pumnal în timp ce îşi storcea creierii căutând un plan care să n-o ducă drept la groapă. Piatra îşi reluă murmurul ritmic şi tot n-ar fi vrut s-o scoată din haină, când observă ceva.

Holul era plin de uşi şi, dacă ultima din capăt era păzită, cea mai apropiată era întredeschisă. Dădea într-un dormitor luxos care, în partea cealaltă, avea un balcon, ale cărui perdele fluturau în aerul serii.

Lila zâmbi şi puse pumnalul la loc în cingătoare.

Avea o idee.

IV

Kell scuipă sânge pe podeaua minunat machetată a lui Rhy, stricând modelul minuţios. Dacă Rhy ar fi fost de faţă, n-ar fi fost deloc bucuros. Dar nu era prezent.

— Piatra, trandafirul meu! ieşi glasul aprig al lui Astrid de pe buzele lui Rhy. Unde este?

Kell se chinui să se ridice în genunchi, cu braţele încătuşate încă la spate.

— De ce o vrei? gemu el, când doi gardieni săltară în picioare.

— Ca să iau tronul, fireşte.

— Ai deja un tron, spuse Kell.

— Într-o Londră muribundă. Şi ai idee de ce moare? Din cauza ta. Din cauza oraşului ăstuia şi a retragerii sale egoiste, laşe. A făcut din noi un scut, iar acum el înfloreşte şi noi pierim. Mi se pare foarte cinstit să-l ocup eu, ca despăgubire. Răzbunare.

— Şi ce-o să faci? întrebă Kell. O să-l abandonezi pe fratele tău în cadavrul în putrefacţie al lumii tale, ca să te poţi bucura de splendorile acesteia?

Un hohot de râs rece, sec, scăpă din gâtul lui Rhy.

— Nicidecum. Aş fi o soră foarte ticăloasă. Athos şi cu mine o să domnim împreună. Unul lângă altul.

Kell îşi îngustă ochii.

— Ce vrei să spui?

— O să restabilim echilibrul dintre lumi. O să redeschidem uşile. Sau, mai curând, o să le doborâm, ca să creăm una care să fie mereu deschisă, astfel încât oricine – toată lumea – să se poată mişca între ele. O fuziune, dacă vrei, a Londrelor noastre ilustre.

Kell păli. Chiar şi când uşile nu fuseseră pecetluite, fuseseră totuşi *uşi.* Şi fuseseră ţinute închise. O uşă permanent deschisă între lumi n-ar fi fost numai periculoasă, ar fi însemnat *instabilitate.*

— Piatra nu e destul de puternică să facă asta, zise el, încercând să pară convingător.

Dar nu era. Piatra crease o uşă pentru Lila. Însă una era să faci o gaură cu un vârf de ac într-o pânză şi cu totul altceva să sfâşii pânza în două.

— Eşti sigur? îl tachină Astrid. Probabil ai dreptate. Probabil jumătatea ta de piatră nu e de ajuns.

Lui Kell îi îngheţă sângele în vene.

— Jumătatea mea?

Gura lui Rhy schiţă un zâmbet.

— N-ai observat că e spartă?

Pe Kell îl luă cu ameţeală.

— Marginea neşlefuită.

— Athos a găsit-o aşa, în două bucăţi. Îi place să găsească diverse comori, înţelegi? Dintotdeauna i-a plăcut. Când eram mici, obişnuiam să scotocim printre stâncile de pe coastă, adunând orice era de valoare. Un obicei pe care nu l-am pierdut. Căutările lui au devenit doar un pic mai sofisticate. Un pic mai orientate. Bineînţeles, ştiam de epurarea Londrei Negre, de eradicarea artefactelor, dar el era atât de convins că trebuie să existe ceva – orice – care să ajute la salvarea lumii noastre muribunde.

— Şi a găsit, zise Kell, apăsându-şi încheieturile în cătuşele de metal.

Marginile erau netezi, nu ascuţite, şi o durere surdă i se răspândi în braţ, dar pielea refuză să se rupă. Se uită în jos, la sângele de pe buzele lui pe podeaua lui Rhy, dar gărzile îl ţineau în picioare, strângându-l ferm.

— A umblat peste tot, continuă Astrid cu gura lui Rhy. A găsit câteva lucruri nefolositoare, dosite – un carnet de însemnări, o bucată de stofă – şi, apoi, ce să vezi? A găsit piatra. Spartă în două, da, însă sunt sigură că ai observat, starea ei nu i-a diminuat efectul. E magică, la urma urmelor. Se poate diviza, dar nu slăbi. Cele două jumătăţi rămân conectate, chiar şi atunci când sunt separate. Fiecare jumătate este îndeajuns de puternică în sine, îndeajuns de puternică să schimbe lumea. Însă tânjesc una după alta, vezi tu? Sunt atrase una de cealaltă şi printr-un

zid. Dacă o picătură din sângele tău e suficientă ca să creezi o uşă, gândeşte-te ce ar putea face împreună cele două jumătăţi ale pietrei.

Ar dărâma zidul însuşi, gândi Kell. *Ar sfărâma realitatea.*

Degetele lui Rhy bătură darabana pe spătarul unui scaun.

— A fost ideea mea, mărturisesc, să-ţi dau piatra, îngăduindu-ţi s-o treci graniţa.

Kell se strâmbă şi îşi răsuci încheieturile pe muchia fierului care le ţinea captive.

— De ce nu l-aţi folosit pe Holland să aducă pe furiş piatra? întrebă el, încercând să mai câştige nişte timp. Evident, el îi plasase pandantivul ăla lui Rhy.

Astrid schimonosi buzele lui Rhy într-un zâmbet şi îşi trecu uşor un deget peste obrazul lui Kell.

— Eu te-am vrut pe tine.

Mâna lui Rhy continuă să-l mângâie şi îşi împleti degetele prin părul lui Kell, după care Astrid se aplecă şi îşi lipi obrazul răpit de cel însângerat al lui Kell, şoptindu-i la ureche:

— Ţi-am spus cândva că o să-ţi deţin viaţa.

Kell se smuci îndărăt, iar mâna lui Rhy căzu pe lângă corp.

— De altfel, continuă ea cu un suspin, se înţelege de ce. Dacă lucrurile ar fi mers prost şi Holland ar fi fost prins, vina ar fi fost aruncată asupra coroanei noastre şi n-am mai fi avut o altă şansă. Dacă lucrurile ar fi mers prost şi *tu* ai fi fost prins, vina ar fi căzut pe capul tău. Îţi cunosc hobby-urile, Kell. Crezi că *Osul Ars* păstrează secretele? *Nimic* nu trece neobservat în oraşul meu.

Limba lui Rhy plescăi.

— Un servitor al casei regale, cu un obicei prost de a trece clandestin lucruri străine. Nu era atât de greu de crezut. Şi, dacă lucrurile ar fi mers bine, iar eu aş fi reuşit să ocup castelul ăsta, regatul ăsta, nu te-aş fi tolerat pe afară, de capul tău, luptând împotriva mea. Te voiam aici, unde ţi-e locul. La picioarele mele.

Energia întunecată începu să trosnească în palma lui

Rhy şi Kell îşi adună curajul pentru lovitură, dar Astrid părea să nu o poată controla, nu cu abilităţile necultivate ale lui Rhy. Fulgerul nimeri în stânga, lovind stâlpul de metal al patului prinţului.

Kell se sili să chicotească ironic.

— Ar fi trebuit să alegi un corp mai bun, zise el. Fratele meu n-a avut niciodată înclinaţie către magie.

Astrid roti încheietura mâinii lui Rhy, studiindu-i degetele.

— Nu contează, zise ea. Am o familie întreagă din care să aleg.

Lui Kell îi veni o idee.

— De ce nu încerci pe cineva mai puternic? o întărâtă el.

— Ca tine? întrebă Astrid, cu răceală. Ţi-ar plăcea să-ţi iau în stăpânire corpul pentru un vals?

— Mi-ar plăcea să încerci, zise Kell.

Dacă o făcea să-şi scoată pandantivul şi să-l pună, în schimb, la gâtul lui…

— Aş putea, şopti ea. Dar posesia nu are efect pe un *antari*, adăugă ea sec.

Kell îşi pierdu speranţa.

— Ştiu asta şi o ştii şi tu. Drăguţă încercare, totuşi.

Kell privi cum fratele lui se întoarce cu spatele şi ridică un cuţit de pe o masă din apropiere.

— Pe de altă parte, *constrângerea*, zise el/ea – admirând tăişul sclipitor. Asta e cu totul altceva.

Degetele lui Rhy se încleştară pe cuţit, iar Kell se dădu înapoi, dar n-avea unde să se retragă. Gardienii îl ţineau strâns ca în menghină, iar prinţul se apropie agale şi ridică lama, tăind nasturii cămăşii lui Kell şi dându-i gulerul la o parte, descoperind pielea netedă, albă, de deasupra inimii.

— Atât de puţine cicatrice…

Rhy lipi vârful cuţitului de pielea lui Kell.

— O să îndreptăm situaţia.

— Stai pe loc! se auzi un glas de pe balcon.

Lila. Era îmbrăcată altfel, într-o haină neagră şi cu o mască împodobită cu coarne, şi stătea pe balustradă, sprijinindu-se de cadrul uşii balconului, cu pistolul

îndreptat spre pieptul prinţului.

— Asta-i o problemă de familie, o preveni Astrid cu vocea lui Rhy.

— Am auzit destul ca să ştiu că nu eşti, de fapt, din familie.

Lila ridică pistolul şi-l aţinti asupra lui Rhy.

— Acum, dă-te la o parte de lângă Kell!

Gura lui Rhy se schimonosi într-un zâmbet crud. Şi apoi mâna îi zvâcni înainte. De data asta, fulgerul nimeri ţinta, lovind-o pe Lila drept în piept. Ea icni şi îşi pierdu sprijinul de pe tocul uşii, cizmele îi alunecară de pe balustradă, se clătină pe spate şi plonjă în întuneric.

— Lila! strigă Kell, când dispăru peste balustradă.

Se smuci, eliberându-se de gardieni, cătuşa în sfârşit pătrunzându-i în încheieturi destul cât să-i dea sângele. Într-o clipă, apucase cu degetele metalul şi rostise comanda de deschidere a cătuşelor.

— *As Estaro!*

Cătuşele îi căzură şi restul puterii lui Kell se întoarse năvalnic în el. Gardienii se repeziră să-l ţină, dar mâinile lui se ridicară şi ei zburară cât colo, unul izbindu-se de perete şi celălalt, de rama metalică a patului lui Rhy. Kell îşi scoase pumnalul şi se răsuci spre Rhy, gata de luptă.

Însă Rhy doar îl privea, amuzat.

— Ce ai de gând să faci acum, Kell? N-ai să mă răneşti, nu cât port corpul fratelui tău.

— Dar am s-o fac eu.

Era vocea Lilei, din nou, urmată imediat de detunătura unui pistol. Durerea şi surpriza fulgerară pe chipul lui Rhy şi apoi un picior se înmuie sub el, sângele întunecând pantalonul pe gambă. Lila stătea afară, nu pe balustradă, ca mai devreme, ci în aer, deasupra ei, cu picioarele pe un nor de fum negru. Uşurarea îl inundă pe Kell, urmată imediat de groază. Nu numai că intrase în mijlocul primejdiei, dar adusese şi piatra cu ea.

— Va trebui să te străduieşti mai mult ca să mă ucizi pe mine, zise ea, sărind de pe platforma de fum pe balcon şi în cameră.

Rhy se îndreptă pe picioare.

— Asta-i o provocare?

Şi gardienii îşi reveneau, unul mişcându-se în spatele Lilei, celălalt făcându-şi drum în spatele lui Kell.

— Fugi! îi zise Lilei.

— Şi eu mă bucur să te văd, replică ea, vârând talismanul în buzunar.

Văzu slăbiciunea ce o traversă în urma magiei, dar numai în ochii şi în maxilarul încleştat. Se pricepea s-o ascundă.

— N-ar fi trebuit să vii aici, o mustră Kell.

— Nu, întări şi Rhy. N-ar fi trebuit. Dar acum eşti aici. Şi mi-ai adus un cadou.

Mâna Lilei apăsă haina, iar gura lui Rhy se schimonosi din nou în acel zâmbet oribil. Kell se pregăti, bănuind un atac, dar Rhy îşi duse cuţitul la propriul piept şi îşi potrivi vârful între coaste, imediat sub inimă. Kell înlemni.

— Dă-mi piatra sau o să-l ucid pe prinţ!

Lila se încruntă, mutându-şi ochii de la Rhy la Kell, nesigură.

— Nu l-ai ucide pe el, o sfidă Kell.

Rhy înălţă o sprânceană neagră.

— Chiar crezi asta, băiatule-floare, sau doar speri că e adevărat?

— Ai ales corpul lui pentru că face parte din planul tău. N-o să-l…

— Să nu presupui niciodată că-ţi cunoşti adversarul.

Mâna lui Rhy apăsă cuţitul, vârful pătrunzându-i iute între coaste.

— Am un cufăr plin de regi, lălăi el ca Astrid.

— *Stop!* strigă Kell, când sângele se împrăştie din vârful cuţitului.

Încerca să le comande oaselor lui Rhy să nu se mişte, dar voinţa puternică a lui Astrid dinăuntrul corpului prinţului făcea sforţarea lui Kell insuficientă.

— Cât poţi opri mâna lui Rhy? îl provocă ea. Ce se întâmplă dacă începi să-ţi pierzi concentrarea?

Ochii lui ca ambra se întoarseră spre Lila.

— Nu vrea să-i rănesc fratele. Mai bine îmi dai piatra, înainte s-o fac.

Lila ezita şi atunci mâna liberă a lui Rhy se duse la pandantivul de posesie şi îl scoase de la gât, ţinându-l în palma deschisă.

— Piatra, Lila!

— Nu face asta! zise Kell şi nu ştiu dacă vorbise pentru Astrid sau pentru Lila sau pentru amândouă.

— *Piatra!*

— Astrid, te rog! şopti Kell, cu vocea tremurând.

Gura lui Rhy se strâmbă într-un zâmbet triumfător.

— Eşti al meu, Kell, şi o să te zdrobesc. Începând cu inima ta.

— *Astrid!*

Prea târziu. Corpul lui Rhy se răsuci spre Lila şi un singur cuvânt îi ieşi din gură – „prinde!” – înainte să arunce pandantivul în sus şi să-şi înfigă adânc cuţitul în piept.

V

Se întâmplă atât de repede, pandantivul mişcându-se în acelaşi timp cu pumnalul. Kell o văzu pe Lila ferindu-se de talisman şi apoi îşi întoarse ochii exact când Rhy îşi împlânta cuţitul între coaste.

— Nu! strigă Kell, ţâşnind spre el.

Pandantivul lunecă pe podea şi se opri în bocancul unui gardian, iar Rhy se prăbuşi, cu pumnalul înfipt până la plăsele, înainte să ajungă Kell la el şi să i-l scoată din rană.

Rhy – şi acum *era* Rhy – scoase un sunet înecat, iar Kell îşi apăsă degetele mânjite de sânge pe pieptul fratelui său. Cămaşa era deja udă şi Rhy se cutremură sub mâinile lui Kell. Kell tocmai începuse să vorbească, să-i comande magiei să-l vindece pe Rhy, când gardianul îl atacă, sărindu-i în spinare şi amândoi se rostogoliră pe podeaua machetată.

La câţiva metri distanţă, Lila se lupta cu celălalt

gardian, în vreme ce atacatorul lui Kell strângea talismanul într-o mână şi încerca să-l sugrume pe Kell cu cealaltă. Kell îl lovi cu picioarele şi se luptă, eliberându-se, iar când gardianul (şi Astrid din el) se repezi înainte, ridică iute mâna. Armura de metal – şi corpul dinăuntru – zburară cât colo prin aer, izbindu-se nu de perete, ci de balustrada balconului, care cedă sub forţă şi îl trimise pe gardian peste margine şi în gol. Aterizã cu o bufnitură pe dalele de piatră ale curţii de jos, sunetul fiind urmat instantaneu de ţipete. Kell alergă la balcon, să se uite în curtea interioară, unde văzu vreo duzină de dansatori de la bal strângându-se în jurul cadavrului. Unul dintre ei, o femeie într-o frumoasă rochie verde, întinse mâna, curioasă, spre pandantivul abandonat pe dalele de piatră.

— Opreşte-te! strigă Kell, dar era prea târziu.

În clipa în care degetele femeii se strânseră în jurul obiectului, văzu transformarea, posesia străbătând-o ca un singur fior lung. Înainte ca ea să-şi întoarcă brusc capul spre el, gura schiţă un zâmbet rece, ironic. Femeia se întoarse pe călcâie şi o rupse la fugă, intrând în palat.

— Kell! strigă Lila.

Kell se răsuci, observând încăperea pentru prima oară aşa cum era, în haos. Gardianul zăcea nemişcat pe podea, cu un pumnal înfipt prin viziera coifului, iar Lila stătea lângă Rhy, aplecată deasupra lui, cu masca ridicată şi apăsând pieptul prinţului cu mâinile împreunate. Era plină de sânge, dar nu de-al ei. Cămaşa lui Rhy era complet îmbibată.

— Rhy! zise Kell, cu un suspin şi cu respiraţia întretăiată, şi îngenunche lângă fratele lui.

Îşi scoase pumnalul şi îşi crestă mâna, adânc.

— Rezistă, Rhy!

Îşi apăsă palma rănită pe pieptul prinţului – se ridica şi cobora în respiraţii ciudate, sacadate – şi rosti:

— *As Hasari!*

Vindecă.

Rhy tuşi, scuipând sânge.

Curtea palatului de jos explodase în activitate, vocile

răzbătând până la ei prin balconul rupt. Paşi răsunau pe culoare, pumni băteau în uşile camerelor. Kell văzu acum că erau scrijelite cu simboluri de vrăji. Vrăji de închidere.

— Trebuie să plecăm, zise Lila.

— *As Hasari*, rosti din nou, apăsând mai tare pe rană.

Era atât de mult sânge. Prea mult.

— Îmi pare rău, murmură Rhy.

— Taci, Rhy! zise Kell.

— Kell! spuse Lila imperativ.

— Nu îl părăsesc, zise el scurt.

— Atunci, ia-l cu noi!

Kell ezită.

— Ai spus că magiei îi trebuie timp să-şi facă efectul. Nu putem aştepta. Ia-l cu noi, dacă vrei, dar trebuie *să plecăm.*

Kell înghiţi în sec.

— Îmi pare rău, spuse, înainte de a se forţa – şi pe Rhy, de asemenea – să se ridice în picioare.

Prinţul gemu de durere.

— Îmi pare rău.

Nu puteau ieşi pe uşă. Nu puteau defila cu prinţul rănit prin faţa unui palat plin cu oameni veniţi să serbeze ziua lui de naştere şi, pe undeva, cu Astrid Dane. Însă exista un culoar privat între camera lui Rhy şi a lui Kell, unul pe care îl foloseau de când erau mici, iar acum îl cără, mai mult târâş, spre o uşă ascunsă. Îi conduse pe prinţ şi pe Lila de-a lungul culoarului îngust, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu diverse însemne ciudate – pariuri, provocări şi scoruri personale, ţinute pe răboj, subiectele în sine fiind de mult uitate. O urmă din tinereţea lor ciudată şi secretă.

Acum, lăsau o urmă de sânge.

— Rezistă! zise Kell. Rezistă, Rhy! Ascultă-mi vocea!

— Aşa o voce plăcută, zise Rhy încet, cu capul atârnându-i în piept.

— *Rhy.*

Kell auzi soldaţi în armuri spărgând uşa şi intrând în camera prinţului, exact în momentul în care ei intrau într-a lui, şi închise uşa holului, îşi apăsă mâna însângerată pe

lemn şi rosti:

— *As Staro. Încuie!*

De îndată ce comanda îi ieşi de pe buze, armături metalice se răspândiră de sub degetele lui pe uşă, în cruciş şi-n curmeziş, pecetluind-o.

— Nu putem s-o ţinem fugind din dormitor în dormitor, zise Lila. Trebuie să ieşim din palatul ăsta!

Kell ştia că trebuia să plece de-acolo. Îi conduse în cabinetul privat din capătul îndepărtat al camerei sale, cea cu însemne de sânge pe spatele uşii. Scurtături spre o jumătate de duzină de locuri din oraş. Semnul care ducea la *Câmpurile Rubinii* era inutil acum, dar celelalte ar fi putut fi o soluţie. Trecu în revistă opţiunile şi găsi una – singura – despre care ştia că avea să fie sigură.

— O să funcţioneze? întrebă Lila.

Kell nu era sigur. Uşile între lumi erau mai greu de creat, dar mai uşor de folosit; nu puteau fi deschise decât de magi *antari,* dar şi ceilalţi ar fi putut – *ipotetic* – să treacă prin ele. Într-adevăr, Kell îl mai dusese odată pe Rhy printr-un portal, în ziua în care îl găsise pe vas, dar atunci nu fuseseră decât doi. Acum erau trei.

— Nu vă daţi drumul! zise Kell.

Desenă un contur de sânge proaspăt peste semn şi îi ţinu pe Rhy şi pe Lila cât de aproape putu, sperând că uşa – şi magia – avea să fie destul de puternică ca să-i conducă pe toţi la sanctuar.

12

SANCTUAR ŞI SACRIFICIU

I

Sanctuarul se afla într-un cot al fluviului, aproape de marginea oraşului, o construcţie de piatră cu eleganţa simplă a unui templu şi o atmosferă la fel de reverenţioasă. Era un loc unde bărbaţii şi femeile veneau atât să studieze magia, cât şi s-o venereze. Ucenicii şi mentorii de aici îşi petreceau vieţile străduindu-se să înţeleagă şi să se conecteze cu esenţa puterii, originea, sursa. Să înţeleagă elementul magiei. Entitatea din toate şi totuşi din niciunul.

Când era copil, Kell petrecea tot atât de mult timp în sanctuar cât petrecea şi la palat, studiind – şi fiind studiat – cu tutorele său, maestrul Tieren, dar, deşi îl vizitase, nu mai venise să stea de ani buni (nu de când Rhy începuse să facă o criză de nervi de fiecare dată când Kell lipsea, stăruind ca el să nu mai fie doar un obişnuit al casei, dar şi un membru al familiei). Cu toate astea, Tieren insistase că va avea întotdeauna o cameră acolo, prin urmare Kell ţinuse uşa desenată pe peretele lui, marcată de un simplu cerc de sânge cu un *X* în interior.

Simbolul sanctuarului.

Acum el şi Lila – cu Rhy însângerat între ei – se împleticiră prin uşă, ieşind din somptuozitatea şi haosul palatului, într-o simplă cameră de piatră.

Nişte lumânări pâlpâiau pe lângă pereţii netezi. Camera era strâmtă, cu tavan înalt şi mobilată auster. Sanctuarul desconsidera distracţia, camerele private fiind aprovizionate numai cu strictul necesar. Kell poate că era *aven* – *binecuvântat* –, dar Tieren stăruise să-l pregătească la fel ca pe oricare ucenic (un lucru pentru care Kell îi era recunoscător). Prin urmare, camera lui nu avea nici mai mult, nici mai puţin decât oricare alta: un birou de lemn

de-a lungul unui perete şi un pat de campanie scund, de-a lungul altuia, cu o mică masă alături. Pe masă, arzând, cum ardea întotdeauna, se afla o lumânare infinită. Camera nu avea ferestre, ci numai o uşă, iar aerul păstra răcoarea locurilor subterane, al criptelor.

Un cerc era gravat adânc în podea, cu simboluri scrise pe margine. O sferă de îmbunătăţire, destinată meditaţiei. Sângele lui Rhy trasă o cărare peste el, când Kell şi Lila îl târâră spre pat şi-l aşezară cât putură de grijuliu.

— Rămâi cu mine, îi tot spunea Kell, dar răspunsurile simple ale lui Rhy, „sigur”, „bine” şi „cum doreşti”, fuseseră înlocuite de tăcere şi respiraţie superficială.

Câţi de *As Hasari!* rostise Kell? Cuvintele deveniseră încă o dată o incantaţie murmurată încontinuu de buzele lui, de mintea lui, de bătăile inimii sale, dar Rhy nu se vindeca. Oare cât avea să dureze până îşi făcea efectul magia? Trebuia să îşi facă efectul. Frica îi strângea lui Kell gâtul ca o gheară. Ar fi trebuit să se uite la arma lui Astrid. Ar fi trebuit să fie atent la metal şi la marcajele de pe el. Făcuse ea ceva să-i blocheze magia? *De ce nu avea efect?*

— Rămâi cu mine! murmură el.

Rhy nu se mai mişca. Ochii îi erau închişi, iar fălcile nu-i mai erau strânse.

— Kell, zise Lila, blând. Cred că e prea târziu.

— Nu! strigă el, apucându-se cu mâinile de marginea patului. Nu e. Magia are doar nevoie de timp. Tu nu înţelegi cum funcţionează.

— Kell!

— Are doar nevoie de timp.

Kell îşi apăsă ambele mâini pe pieptul fratelui său şi îşi înăbuşi un strigăt. Nici nu se ridica, nici nu cobora. Nu-i mai putea simţi bătăile inimii sub coaste.

— Nu se poate… zise el gâfâind, de parcă şi lui i-ar fi lipsit aerul. Nu se poate… vocea lui Kell tremura, în timp ce degetele-i strângeau cămaşa însângerată. Nu se poate da bătut!

— S-a sfârşit, zise Lila. Nu mai poţi face nimic.

Dar asta nu era adevărat. Mai exista ceva. Toată căldura

se scurse brusc din corpul lui Kell. Dar la fel se întâmplă şi cu ezitarea, confuzia şi frica lui. Ştia ce trebuia făcut. Ştia ce trebuia să facă *el.*

— Dă-mi piatra, zise el.

— Nu!

— Lila, dă-mi nenorocita aia de piatră până nu e prea târziu!

— Este deja prea târziu. Rhy e…

— Nu e mort! i-o reteză Kell.

Întinse o mână mânjită de sânge şi tremurătoare.

— Dă-mi-o!

Lila duse mâna la buzunar şi se opri, ezitând.

— Există un motiv pentru care o ţin eu, Kell.

— La dracu', Lila! *Te rog.*

Ea oftă tremurat şi scoase piatra. El i-o smulse din mână, ignorând pulsul de putere de-a lungul braţului său, şi se întoarse spre Rhy.

— Tu mi-ai spus că nimic bun nu poate ieşi din asta, mai zise Lila, când Kell aşează piatra deasupra inimii ce nu mai bătea şi îşi apăsă palma deasupra. Ştiu că eşti supărat, dar nu poţi crede că asta…

Însă el n-o auzea. Vocea ei se topise, laolaltă cu toate celelalte, iar Kell se concentra asupra magiei ce-i gonea prin vene.

Salvează-l! porunci pietrei.

Puterea vibră prin sângele lui şi dintre degete începu să iasă fum. Se încolăci în sus pe braţul lui şi în jurul coastelor lui Rhy, prefăcându-se într-o sfoară întunecată care se înfăşură în jurul lor. Îi lega laolaltă. Unul de celălalt. Însă Rhy încă mai zăcea acolo, nemişcat.

Viaţa mea e viaţa lui, gândi Kell. *Viaţa lui e a mea. Leagă-l de mine şi adu-l înapoi.*

Simţi magia flămândă, tânjind, presând prin el, încercând să-şi croiască acces spre corpul lui, spre puterea lui, spre forţa lui vitală. Şi, de data asta, o lăsă să intre.

De îndată ce acceptă, sfoara neagră se strânse, iar inima lui Kell zvâcni în pieptul lui. Scăpă o bătaie, pe care o prinse apoi inima lui Rhy, ce începu să tresalte din nou sub

atingerea lui Kell. Pentru o clipă, nu simţi decât uşurare, bucurie.

Apoi, *durere.*

De parcă ar fi fost sfâşiat în bucăţi, câte un nerv o dată. Kell ţipă şi se îndoi deasupra prinţului, dar nu-i dădu drumul. Spatele lui Rhy se arcui sub mâna sa, tentaculele negre de magie strângându-se în jurul lor. Durerea deveni mai intensă, râcâind adânc peste pielea lui Kell, peste inima lui, peste viaţă.

— Kell! vocea Lilei pătrunse prin fum.

O văzu făcând grăbită un pas înainte, apoi şi pe al doilea, deja întinzând mâna să-l oprească, să-l elibereze din vrajă. *Stop!* gândi el. N-o spuse, nu ridică niciun deget, dar magia era în capul lui şi îi auzea voinţa. Vâjâi prin el, iar fumul dădu năvală în afară, îmbrâncind-o pe Lila cât colo. Ea se izbi de zidul de piatră şi se prăbuşi la podea.

Ceva din Kell tresări, îndepărtat şi înăbuşit. *Greşit*, îi şopti. *Asta e...* Dar un alt val de durere îl făcu să se clatine. Puterea pulsa energic prin venele sale, iar capul i se plecă, ajungând să se odihnească pe coastele fratelui său, în timp ce durerea sfârteca prin piele şi muşchi, şi os şi suflet.

Rhy gâfâi, la fel şi Kell, inima lui scăpând din nou o bătaie în piept.

Şi apoi se opri.

II

Camera se cufundă într-o tăcere de moarte.

Mâna lui Kell alunecă de pe coastele lui Rhy şi corpul îi căzu de pe pat pe podeaua de piatră cu un bufnet înfiorător. Lilei îi vâjâiau urechile de la forţa cu care capul ei lovise peretele, dar se ridică în patru labe, apoi în picioare.

Kell nu se mişca. Nu respira.

După un moment care păru lung cât orele, inspiră adânc, întretăiat. La fel făcu şi Rhy.

Lila înjură de uşurare, îngenunchind lângă el. Cămaşa îi

era descheiată, abdomenul şi pieptul mânjite cu sânge, dar, dedesubt, un simbol negru, făcut din cercuri concentrice, apăruse pe pieptul lui, exact deasupra inimii. Lila îşi ridică privirea spre pat. Acelaşi stigmat era imprimat şi pe pielea lui Rhy.

— Ce-ai făcut? şopti ea.

Nu ştia prea multe despre magie, dar era sigură că aducerea cuiva înapoi din morţi figura cu litere mari în coloana lucrurilor *rele.* Dacă toată magia venea cu un preţ, cât îl costase pe Kell?

Parcă drept răspuns, ochii lui se deschiseră încet. Lila văzu cu uşurare că unul dintre ei era albastru. Pentru o clipă, în timpul vrăjii, amândoi deveniseră complet negri.

— Bine ai venit înapoi! zise ea.

Kell gemu, iar Lila îl ajută să se ridice în capul oaselor pe podeaua de piatră. Atenţia lui se îndreptă spre pat, unde pieptul lui Rhy se ridica şi cobora cu mişcări lente, dar regulate. Apoi ochii i se mutară de la marcajul de pe pieptul prinţului la marcajul identic de pe al lui, pe care îl atinse, tresărind slab.

— Ce-ai făcut? întrebă Lila.

— Am legat viaţa lui Rhy de a mea, zise el răguşit. Cât timp voi supravieţui, va trăi şi el.

— Mi se pare o vrajă periculoasă.

— Nu e o vrajă, zise el încet.

Ea nu ştia dacă îi lipseau puterile să vorbească mai tare sau se temea să nu-l trezească pe fratele lui.

— Se numeşte pecete de suflet. Vrăjile pot fi desfăcute. O pecete de suflet, nu. Este o bucată de magie permanentă. Dar *ăsta,* adăugă el, atingându-şi stigmatul, ăsta e…

— Interzis? încercă Lila.

— Imposibil, zise Kell. Tipul acesta de magie nu există.

Părea năuc şi pierdut când se ridică în picioare, iar Lila se încordă când văzu că încă mai ţinea piatra în mână. Venele negre i se desenaseră pe tot braţul.

— Trebuie să dai drumul ăleia, acum!

Kell se uită în jos, de parcă uitase că o ţinea. Însă, când

izbuti să-şi descleşteze degetele, talismanul nu căzu. Fire negre încolţiseră din piatră şi se înfăşuraseră pe degetele lui şi, în sus, pe încheietură. Se uită la piatră câteva clipe lungi.

— Nu pot, zise el, în cele din urmă.

— Şi asta nu e rău? insistă Lila.

— Ba da.

Calmul lui o îngrijora mai mult decât orice.

— Dar n-am avut de ales… a trebuit să… se întrerupse, întorcându-se spre Rhy.

— Kell, eşti bine?

Părea o întrebare absurdă, ţinând cont de împrejurări, iar Kell îi aruncă o privire care spunea exact asta, aşa că Lila adăugă:

— Când făceai vraja aia, nu erai *tu.*

— Ei bine, acum sunt.

— Eşti sigur? îl interpelă ea, făcând semn spre mâna lui. Pentru că asta e nouă.

Kell se încruntă, dar nu răspunse.

— Piatra e magie rea, tu ai spus-o. Se hrăneşte cu energie. Cu oameni. Şi acum e legată de tine. Să nu-mi spui că nu te îngrijorează.

— Lila, zise el mohorât, nu-l puteam lăsa să moară.

— Dar ce ai făcut, în schimb…

— Am făcut ce trebuia să fac, zise el. Presupun că nu contează. Sunt deja pierdut.

Lila se strâmbă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ochii lui Kell se îmblânziră puţin.

— Cineva trebuie să ducă piatra înapoi în Londra Neagră. Nu e doar o chestiune de deschis o uşă şi aruncat obiectul. Trebuie *s-o duc înăuntru.* Trebuie să trec prin uşă cu ea.

Kell se uită la piatra ce se unise cu mâna lui.

— N-am crezut niciodată că o să reuşesc să mă întorc.

— Doamne, Kell! se plânse Lila. Dacă nu ai de gând să-ţi dai osteneala să rămâi în viaţă, atunci care-i logica? De ce ai mai legat viaţa lui Rhy de a ta, dacă tu ai s-o arunci

oricum?

Kell bătu în retragere.

— Atâta vreme cât am să trăiesc eu, o să trăiască şi el. Şi n-am spus că am de gând să mor.

— Păi, tocmai ai zis…

— Am spus că nu mai vin *înapoi.* Peceţile pe Londra Neagră au fost concepute mai puţin să împiedice pe cineva să intre acolo şi mai mult să împiedice pe oricine să iasă de acolo. Nu pot desface vrăjile. Şi chiar dacă aş putea, n-aş face-o. Iar, cu vrăjile intacte, chiar dacă izbutesc să creez o uşă *spre* Londra Neagră, peceţile n-or să mă lase niciodată să ies *din* ea.

— Şi n-aveai de gând să pomeneşti *nimic* din toate astea. Voiai doar să mă laşi să te urmez într-o călătorie fără întoarcere, ca să…

— Ai spus că voiai o aventură, contracară Kell, şi nu, niciodată n-am intenţionat să te las…

În clipa aceea, se deschise uşa. Kell şi Lila tăcură, ecoul disputei lor răsunând încă din pereţii camerei strâmte de piatră.

Un bătrân stătea în prag, îmbrăcat într-o robă neagră, cu o mână pe tocul uşii şi în cealaltă ţinând o sferă luminând palid. Nu era un bătrân şubrezit şi neputincios. De fapt, cum stătea drept, cu umerii săi largi, vârsta îi era trădată numai de părul alb şi de brazdele adânci de pe faţă, accentuate de umbrele aruncate de sfera din palma sa. Kell îşi strânse haina în jurul lui şi îşi afundă mâna vătămată în buzunar.

— Maestre Tieren, zise el senin, de parcă degajarea din voce ar fi putut acoperi faptul că el şi Lila erau mânjiţi de sânge şi stăteau lângă corpul prinţului aproape mort.

— Kell, salută bărbatul, încruntându-se. *Kers la? Ir vanesh mer…*

Şi nu continuă, ci se uită la Lila. Ochii lui erau surprinzător de albaştri, iar privirea lor păru să pătrundă până în sufletul ei. Fruntea i se încreţi şi reîncepu să vorbească, de data asta în engleză, ca şi când ar fi putut spune, dintr-o singură privire, că ea nu înţelegea, nu

aparţinea lumii aceleia.

— Ce vă aduce aici? întrebă el, adresându-se amândurora.

— Ai spus că întotdeauna voi avea o cameră, răspunse Kell, ostenit. Mă tem că am nevoie de ea.

Făcu un pas în lături, pentru ca maestrul Tieren să-l poată vedea pe prinţul rănit.

Bătrânul făcu ochii mari şi îşi duse degetele la buze, într-un gest discret, ca de rugăciune.

— Este…?

— E viu, zise Kell, ridicând mâna spre guler, ca să-şi ascundă pecetea. Dar palatul este atacat. Nu pot să explic totul, nu acum, dar trebuie să mă crezi, Tieren. A fost ocupat de trădători. Folosesc magie interzisă, posedă corpurile şi minţile celor din jurul lor. Nimeni nu e în siguranţă – *nicăieri* nu e în siguranţă – şi nimeni nu mai e de încredere.

Îşi pierdu suflul până termină de vorbit.

Tieren înaintă spre Kell cu mişcări lente şi paşi mari. Îi luă faţa între mâini, un gest ciudat de intim, şi îl privi în ochi, cum o privise şi pe Lila, de parcă ar fi putut vedea dincolo de ei.

— Ce ţi-ai făcut?

Vocea lui Kell se poticni în gât.

— Doar ce a trebuit.

Haina i se deschisese şi privirea omului coborî asupra marcajului înnegrit de deasupra inimii lui Kell.

— Te rog! zise Kell, înspăimântat. Maestre Tieren, n-aş fi vrut să aduc primejdia intre aceste ziduri, dar n-am avut de ales.

Bătrânul lăsă mâinile jos.

— Sanctuarul este apărat împotriva întunericului. Prinţul va fi în siguranţă aici.

Pe faţa lui Kell apăru uşurarea. Tieren se întoarse s-o cerceteze pe Lila a doua oară.

— Nu eşti de pe-aici, zise el, în loc de introducere.

Lila întinse mâna.

— Delilah Bard.

Omul i-o luă şi ceva ca un fior, dar mai cald îi trecu prin piele şi în urma acestuia o stare de calm se răspândi în toată făptura ei.

— Eu sunt Maestrul Tieren, zise el. Sunt *onase aven* – adică, înaltul preot – al Sanctuarului Londrei. Şi un vindecător, adăugă el, ca să-i explice senzaţia.

Mâinile lor se desprinseră, iar Tieren se duse la prinţ şi atinse uşor, cu vârfurile degetelor sale uscăţive, pieptul lui Rhy.

— Rănile lui sunt grave.

— Ştiu, zise Kell, tremurat. Le simt ca şi când ar fi ale mele.

Lila se încordă, iar expresia lui Tieren se întunecă.

— Atunci o să fac tot ce pot ca să vă uşurez durerea.

Kell dădu din cap, cu recunoştinţă.

— E vina mea, zise el. Dar o să repar lucrurile.

Tieren deschise gura să spună ceva, dar Kell îl opri.

— Nu pot să-ţi spun, continuă. Trebuie să-ţi cer să ai încredere în mine şi, deopotrivă, să păstrezi secretul.

Gura lui Tieren deveni o linie subţire.

— O să te conduc spre tuneluri, spuse el. De acolo, o să-ţi găseşti drumul. În orice parte trebuie să te duci.

❖

Kell nu scosese o vorbă de când plecaseră din cămăruţă. Nu fusese în stare să se uite la fratele lui, nu putuse să-şi ia adio, ci numai înghiţise nodul din gât şi dăduse din cap, întorcându-se şi urmându-l pe maestrul Tieren afară, cu Lila după el. Ea mergea mai în urmă, pigulind sângele uscat al lui Rhy de pe manşetele hainei sale noi (bănuia că, mai devreme sau mai târziu, oricum şi-ar fi murdărit mâinile – şi mânecile – cu sânge). În timp ce-şi croiau drum prin măruntaiele sanctuarului în urma înaltului preot, ea-l observa pe Kell şi vedea cum privirea lui se agăţa de Tieren, de parcă l-ar fi îndemnat în minte pe preot să spună ceva. Însă preotul îşi ţinu gura închisă şi privirea înainte şi, în cele din urmă, Kell încetini pasul, astfel încât el şi Lila ajunseră să meargă umăr la umăr.

— Hainele ţi se potrivesc, zise, liniştit. Oare vreau să

ştiu cum le-ai obţinut?

Lila îşi înclină capul.

— Nu le-am furat, dacă asta mă întrebi. Le-am cumpărat de la o femeie din piaţă, pe nume Calla.

Kell zâmbi puţin auzind numele.

— Şi cum ai plătit pentru ele?

— N-am plătit încă, răspunse Lila, dar asta nu înseamnă că n-am s-o fac.

Îşi întoarse privirea şi adăugă:

— Deşi nu ştiu când o să am ocazia…

— O să ai, zise Kell, pentru că tu rămâi aici.

— S-o crezi tu! i-o trânti Lila.

— Sanctuarul o să te ţină în siguranţă.

— Nu accept să fiu lăsată în urmă.

Kell clătină din cap.

— N-a fost vorba niciodată ca tu să ajungi mai departe. Când am spus da, am făcut-o cu gândul să te las aici, în oraşul meu, ca să dai de veste regelui şi reginei de soarta mea.

Lila trase aer în piept să vorbească, dar el o opri, ridicând mâna nevătămată:

— Şi să rămâi în siguranţă. Londra Albă nu e un loc potrivit pentru cineva din lumea Cenuşie. Nu e un loc potrivit pentru *nimeni.*

— Asta o să judec eu însămi, zise ea. Merg cu tine.

— Lila, ăsta nu e un *joc.* Au murit destui oameni şi eu nu…

— Ai dreptate, nu e un joc, insistă Lila, este o *strategie.* Am auzit ce a zis regina despre piatră, că a fost spartă în două. Trebuie să scapi de *ambele* bucăţi şi, deocamdată, nu ai decât una. Regele Alb o are pe cealaltă, da? Ceea ce înseamnă că avem o treabă grea de rezolvat. Şi e vorba despre *noi,* Kell. Ei sunt doi, înseamnă că ar trebui să fim şi noi tot doi. Tu poţi să-l iei pe rege, eu mă ocup de regină.

— Nu eşti un adversar pe măsura lui Astrid Dane.

— Spune-mi, tu subestimezi pe toată lumea sau numai pe mine? Pentru că sunt fată?

— Pentru că eşti fiinţă *umană*, răspunse el. Pentru că oi fi tu cea mai curajoasă, cea mai îndrăzneaţă făptură pe care am cunoscut-o vreodată, dar eşti prea multă carne şi sânge şi prea puţină putere. Astrid Dane e făcută doar din magie şi răutate.

— Da, păi, foarte bine pentru ea, dar nu e nici măcar *în* corpul ei, nu? Ea e aici, distrându-se de minune în Londra Roşie. Înseamnă că ar trebui să fie o ţintă uşoară.

Lila îi arătă cel mai crud zâmbet al ei.

— Şi oi fi eu *umană*, dar am ajuns până aici.

Kell se încruntă – era uimitor, gândi Lila, dată fiind frecvenţa expresiei lui, că nu avea mai multe riduri.

— Da, ai ajuns, zise el. Dar nu mai departe.

— Fata are putere în ea, interveni Tieren, fără să se uite înapoi.

Lila se înveseli.

— Vezi? se făli. Eu ţi-am spus asta tot timpul.

— Ce *fel* de putere? întrebă Kell, ridicând o sprânceană.

— Nu fi atât de sceptic! îl mustră Lila.

— Necultivată, zise Tieren. Neîngrijită. Netrezită.

— Păi, atunci, hai, *onase aven,* zise ea, întinzând mâinile. Trezeşte-o!

El aruncă o privire în urmă şi îi dărui un început de zâmbet.

— O să se trezească singură, Delilah Bard. Şi, dacă o cultivi, o să crească.

— Ea vine din altă Londră, zise Kell.

Tieren nu păru deloc surprins.

— Din Londra lipsită de magie, adăugă Kell.

— Nicio Londră nu este cu adevărat lipsită de magie, remarcă preotul.

— Şi, umană sau nu, adăugă Lila înţepată, aş vrea să-ţi reamintesc că eşti încă în viaţă mulţumită mie. *Eu* sunt motivul pentru care regina aceea Albă nu te poartă ca pe o haină. *Şi* am ceva ce îţi trebuie.

— Ce anume?

Lila scoase tura albă din buzunar.

— Cheia.

Ochii lui Kell se măriră un pic de surpriză, după care se îngustară.

— Chiar crezi cu adevărat că mă poţi împiedica să ţi-o iau, dacă vreau?

Cât ai clipi, Lila avea tura într-o mână şi cuţitul în cealaltă. Apărătoarea de alamă pentru nodurile degetelor sclipi în lumina lumânării, în timp ce piatra zumzăi grav şi constant, de parcă i-ar fi şoptit lui Kell.

— Încearcă numai, rânji ea zeflemitor.

Kell se opri şi se uită la ea.

— Ce e în neregulă cu tine? întrebă el, părând sincer nedumerit. Îţi pasă atât de puţin de viaţă, încât ai lepăda-o pentru câteva ore de aventură şi o moarte violentă?

Lila se încruntă. Recunoştea că, la început, tot ce voise era o aventură, dar nu de asta insista acum. Adevărul era că văzuse schimbarea din Kell, văzuse umbra pogorându-se asupra ochilor lui când invocase acea magie deşteaptă, blestemată, şi văzuse cât de greu îi era să îşi revină. De fiecare dată când folosea piatra, părea să piardă o bună bucată din el însuşi. Aşadar, nu, Lila nu voia să meargă împreună cu el ca să-şi satisfacă nu ştiu ce poftă de primejdie. Şi nu mergea ca să-i ţină companie. Mergea pentru că ajunsese până aici şi pentru că se temea că el nu avea să reuşească, nu singur.

— E viaţa mea şi fac ce vreau cu ea, zise. Şi n-am s-o irosesc aici, oricât de plăcut e oraşul tău sau cât de sigur ar putea fi. Lui nu-i sunt cu nimic de folos. Lasă-mă să-ţi fiu de folos ţie.

Kell o privi în ochi.

— O să rămâi prinsă acolo, zise el, când o să se termine.

Lila se înfioră.

— Probabil, răspunse ea, sau poate o să merg cu tine până la capătul lumii. La urma urmelor, m-ai făcut curioasă.

— Lila…

Ochii lui erau întunecaţi de durere şi grijă, dar ea zâmbea.

— Câte o aventură o dată, zise.

Ajunseseră la capătul tunelului, iar Tieren deschise o pereche de uşi metalice. Fluviul roşu lumina de jos spre ei. Se aflau pe malul nordic, palatul licărea în depărtare, încă înconjurat de lumini strălucitoare, de parcă nimic nu era în neregulă.

Tieren puse o mână pe umărul lui Kell şi murmură ceva în arnesiană, înainte de a adăuga, în engleză:

— Fie ca sfinţii şi sursa tuturor lucrurilor să fie cu amândoi.

Kell dădu din cap şi îi strânse mâna preotului cu mâna nevătămată, apoi păşi afară, în noapte. Dar, când Lila dădu să-l urmeze, Tieren o prinse de braţ. Se uită la ea scrutător, de parcă ar fi căutat un secret.

— Ce? întrebă Lila.

— Cum l-ai pierdut? întrebă el, ridicându-şi degetele bătrâne sub bărbia ei.

Lila se încruntă.

— Ce să pierd?

— Ochiul.

Lila se smulse din strânsoarea lui, ducându-şi mâna la ochiul căprui mai închis la culoare. Cel făcut din sticlă. Puţine persoane observaseră vreodată. Bretonul ei trasa o graniţă de netrecut peste faţă şi, chiar şi atunci când privea pe cineva în ochi, rareori respectivul îi susţinea privirea îndeajuns timp cât să remarce deosebirea.

— Nu-mi amintesc, răspunse ea – şi nu era o minciună. Eram copil şi a fost un accident, aşa mi s-a spus.

— Hm, făcu Tieren, gânditor. Kell ştie?

Încruntătura ei se adânci.

— Contează?

După un lung moment, bătrânul înclină capul. Nu a încuviinţare, nici a negare, ci o înclinare ambiguă.

— Presupun că nu, zise el.

Kell se uita la Lila, aşteptând-o.

— Dacă întunericul îl ia, zise Tieren foarte încet, trebuie să-i curmi viaţa.

Se uită stăruitor la ea. Prin ea.

— Crezi că poţi?

Lila nu înţelegea ce voia să ştie, dacă avea tărie sau voinţă.

— Dacă moare, zise ea, moare şi Rhy.

Tieren oftă.

— Atunci, lumea o să fie cum ar trebui, spuse el, cu tristeţe. În loc să fie aşa cum e acum.

Lila înghiţi cu greutate, dădu din cap şi se duse să i se alăture lui Kell.

— Spre Londra Albă, atunci? întrebă ea, când ajunse la el, întinzându-i tura.

Kell nu se mişcă. Se uita în depărtare, peste fluviu, la palatul ce se arcuia deasupra lui. Ea crezu că probabil privea Londra lui, casa lui, spunându-i adio, dar atunci vorbi:

— Oasele sunt la fel în toate lumile, zise el, făcând semn spre oraş, dar restul o să fie diferit. La fel de diferit cât e lumea asta faţă de a ta.

Arătă peste fluviu şi spre centrul Londrei.

— Unde mergem noi, castelul e acolo. Athos şi Astrid vor fi tot acolo. Odată ce intrăm în Londra Albă, stai aproape. Nu te îndepărta de mine. Aici e noapte, ceea ce înseamnă că e noapte şi în Londra Albă, iar oraşul colcăie de umbre.

Kell se uită la Lila.

— Încă mai poţi să te răzgândeşti.

Lila îşi îndreptă umerii, îşi ridică gulerul hainei şi zâmbi:

— Nicio şansă!

III

Palatul era într-o stare de confuzie totală.

Oaspeţii se revărsau, derutaţi şi îngrijoraţi, pe scările principale, conduşi afară de gărzile regale. Zvonurile se întindeau ca focul prin mulţime, zvonuri despre violenţă şi moarte şi membri ai familiei regale răniţi. Cuvinte ca trădare, lovitură şi asasin umpleau aerul, sporind agitaţia.

Cineva susţinea că un gardian fusese ucis. Altul susţinea că l-ar fi văzut gardianul căzând de la balconul prinţului în

curtea de dedesubt. Un altul spunea că o femeie în rochie verde furase un pandantiv de la scena macabră şi fugise în palat. Un altul insista că o văzuse punând pandantivul în mâinile altui gardian şi apoi prăbuşindu-se la picioarele lui. Gardianul nici măcar nu strigase după ajutor. Pur şi simplu întorsese spatele şi pornise valvârtej spre apartamentele regale.

Acolo se retrăseseră regele şi regina, calmul lor bizar nefăcând decât să sporească deruta oaspeţilor. Gardianul dispăruse în camera lor şi, o clipă mai târziu, regele aparent explodase, pierzându-şi stăpânirea de sine şi strigând trădare. Susţinea că prinţul fusese înjunghiat şi Kell era de vină, cerând arestarea magicianului *antari.* Şi, într-o clipă, deruta se preschimbă în panică, haosul vălătucindu-se ca fumul prin noapte.

În momentul în care Mortimer se apropie de palat, scările erau înţesate cu oaspeţi îngrijoraţi. Entitatea dinăuntrul armurii lui îşi ridică ochii negri la luminile săltăreţe şi corpurile care se înghesuiau. Nu agitaţia îl atrăsese aici, ci mirosul. Cineva folosise magie puternică, magie frumoasă şi era hotărât să afle cine.

Se apucă să urce scările, trecând cu forţa printre oaspeţii tulburaţi. Nimeni nu păru să observe că armura lui era ruptă, dezghiocată deasupra inimii, cu o pată ca de ceară neagră pe piept. Nu observară nici sângele – sângele lui Percy – împroşcat pe metal.

Când ajunse la ultima treaptă, trase adânc aer în piept şi zâmbi; noaptea atârna grea de panică şi putere, energia umplându-i plămânii, alimentându-l precum alimentează cărbunii focul. Putea mirosi magia acum. Putea s-o *guste.*

Şi era flămând.

Îşi alesese ultima carapace într-adevăr bine; în agitaţia generală, gardienii îl lăsară să treacă. Abia când ajunse înăuntru, prin anticamera plină de flori şi străbătând sala de bal pustie, un personaj cu coif îl interpelă.

— Mortimer, începu, pe unde ai…

Dar cuvintele i se opriră în gât, când văzu ochii camaradului său.

— Mas aven…

Înjurătura i-a fost curmată de sabia lui Mortimer, strecurată prin cămaşa de zale şi sub coaste. Gardianul mai trase o singură dată, cutremurat, aer în piept şi încercă să strige, dar tăişul sabiei se mişcă în lateral şi în sus, iar aerul rămase în gâtlejul lui. Lăsând cadavrul să cadă, entitatea care îi purta corpul lui Mortimer îşi vârî sabia la loc în teacă şi îi luă gardianului coiful, punându-l pe propriul cap. Când îşi trase viziera, ochii lui negri nu mai erau decât o sclipire prin fanta metalului.

Paşi grăbiţi răsunau prin palat, ordine strigate se multiplicau în ecou la etaj şi el ridică atunci capul. Aerul era plin de sânge şi magie. Porni să găsească sursa.

❖

Piatra încă mai cânta în mâna lui Kell, dar nu la fel ca înainte. Acum, melodia, zumzetul de putere, părea să vibreze *în* oasele lui, nu pe deasupra lor. În fiecare clipă, o simţea în bătăile inimii sale şi în cap. Un ecou. Un al doilea puls. Odată cu ea, se instala şi o ciudată linişte, o stare de calm, una în care avea şi mai puţină încredere decât în revărsarea iniţială de putere. Calmul îi spunea că totul avea să fie bine, îi murmura dulce, îi alina şi îi întărea inima şi îl făcea să uite că totul era greşit, îl făcea să uite că ţinea piatra. Asta era partea cea mai rea. Era legată de mâna sa şi, totuşi, atârna în afara simţurilor lui. Trebuia să facă eforturi să-şi aducă aminte că era acolo, cu el. *Înăuntrul* lui. De fiecare dată când îşi amintea, era ca şi cum s-ar fi trezit o clipă dintr-un vis, plin de panică şi de frică, doar ca să fie târât înapoi. În acele scurte momente de limpezime, ar fi vrut s-o smulgă cu ghearele de pe el, să sfărâme sau să sfâşie sau să taie piatra din carnea lui. Dar n-o făcea, întrucât, concurând cu acel imbold de-a o arunca, era dorinţa egală, opusă, de-a o ţine aproape, de a se agăţa de căldura ei de parc-ar fi murit de frig. Avea *nevoie* de tăria ei. Acum mai mult ca oricând.

Kell nu voia ca Lila să vadă cât de speriat era, dar se gândea că observase oricum.

Se strecuraseră înapoi, spre centrul oraşului, pe străzile

pustii de pe partea asta a fluviului, dar mai aveau de traversat unul dintre podurile care se arcuiau peste Isle. Era prea periculos, prea expus. Mai ales de când, pe la jumătatea drumului, chipul lui Kell apăruse din nou pe tăbliţele divinatorii ce înţesau străzile.

Numai că, de data asta, în loc să anunţe:

DISPĂRUT

acum spuneau:

CĂUTAT
pentru trădare, crimă şi răpire

Kell îşi simţi inima strânsă la vederea acuzaţiilor şi se încurajă doar cu gândul că Rhy era în siguranţă – atât cât putea fi. Degetele i se ridicară la stigmatul negru, parcă făcut cu un fier înroşit deasupra inimii lui; dacă se concentra, putea simţi un ecou al bătăii inimii lui Rhy, pulsul cu o fracţiune de secundă mai în urmă decât al lui.

Se uită în jur, încercând să-şi imagineze străzile nu numai cum erau aici, ci şi cum aveau să fie în Londra Albă, suprapunând imaginile în minte.

— Va trebui să meargă, zise el.

Dacă treceau din locul unde se aflau acum, la intrarea într-o alee vizavi de un şir de corăbii – Lila le studiase cu un ochi critic –, aveau să stea în faţa unui pod, în următorul oraş. Un pod care ducea spre o stradă ce se sfârşea la zidurile Castelului Alb. Cât merseseră, Kell îi descrisese Lilei pericolele celeilalte Londre, de la cârmuitorii săi gemeni la populaţia înfometată, flămândă de putere. Şi apoi îi descrisese castelul şi, în linii mari, planul său, pentru că era tot ce avea deocamdată.

Linii mari şi speranţă. Speranţă că vor reuşi, că avea să fie în stare să se controleze destul timp cât să-l învingă pe Athos şi să recupereze cealaltă jumătate a pietrei şi după aceea…

Kell închise ochii şi trase prelung aer în piept. Îi reveniră în minte cuvintele Lilei, *câte o aventură o dată.*

— Ce mai aşteptăm?

Lila se sprijinea de zid. Bătu în cărămizi.

— Hai, Kell! E momentul pentru o uşă.

Atitudinea ei degajată, energia sfidătoare, modul în care, nici măcar acum, nu părea îngrijorată sau speriată, ci doar *înflăcărată*, îi dădură tărie.

Rana din palma sa, deşi acum parţial acoperită de piatra neagră, era încă proaspătă. Atinse tăietura cu un deget şi trasă o linie pe zidul de cărămizi din faţa lor. Lila îl luă de mână, palmă peste palmă cu piatra zumzăind între ele, şi-i oferi tura albă, iar el o duse la semnul de sânge de pe perete, înăbuşindu-şi nervozitatea.

— *As Orense!* comandă, iar lumea se diluă şi se întunecă în jurul lor, când păşiră înainte şi prin nou-croita uşă.

Sau, cel puţin, asta ar fi trebuit să se întâmple.

Dar pe la jumătatea pasului, o forţă îl smuci pe Kell înapoi, smulgându-l din mâna Lilei, trăgându-l afară din spaţiul dintre lumi şi aruncându-l pe pavajul dur al străzii Londrei Roşii. Kell rămase năucit, clipind de vreo câteva ori la cerul nopţii, apoi îşi dădu seama că nu era singur. Cineva stătea aplecat deasupra lui. La început, nu văzu decât o umbră care-şi sufleca mânecile. Apoi, văzu cercul de argint sclipind la gulerul lui.

Holland îl privea încruntat.

— Pleci aşa de repede?

IV

Cizmele negre ale Lilei aterizară pe o stradă albicioasă. Capul i se învârtea puţin de la subita schimbare a lumilor şi se sprijini de zid să-şi revină. Auzi sunetul paşilor lui Kell în spatele ei.

— Ei bine, e o îmbunătăţire, zise, întorcându-se. Cel puţin suntem în acelaşi loc, de data…

Dar el nu era acolo.

Ea se afla pe trotuarul din faţa unui pod, Castelul Alb înălţându-se în depărtare, dincolo de fluviul care nu era nici cenuşiu, nici roşu, ci o întindere perlată,

semiîngheţată de apă, strălucind stins în întunericul nopţii. Felinarele de-a lungul fluviului ardeau cu un foc albastrupal, care luminau lumea într-un mod straniu, lipsit de culoare, iar Lila, în hainele ei de un negru intens, ieşea în evidenţă ca lumina în întuneric.

Ceva luci pe pământ, aproape de picioarele ei, iar când se uită mai bine, văzu tura albă zăcând pe stradă, pătată cu sângele lui Kell. Dar nici urmă de el. Luă obiectul-mărturie de jos şi-l vârî în buzunar, încercând să-şi potolească nervozitatea crescândă.

În apropiere, un câine flămând o urmărea cu ochi goi.

Apoi, rapid, Lila deveni conştientă de alţi ochi. La ferestre şi în pragul uşilor şi în umbrele dintre conurile de lumină bolnăvicioasă. Mâna i se duse din reflex la pumnalul cu apărătoare de metal.

— Kell? strigă ea, cu voce reţinută, dar nu primi niciun răspuns.

Poate că era ca data trecută, poate că fuseseră pur şi simplu separaţi şi el o căuta chiar în clipa asta. Poate, dar Lila simţise ciudata smucitură când păşise, îl simţise dispărând de lângă ea prea curând.

Răsunară nişte paşi, dar când se întoarse, încet, în cerc, nu văzu pe nimeni.

Kell o prevenise despre lumea asta – o numise *periculoasă* –, dar atât de mult din lumea Lilei se potrivea acestei descrieri, încât nu-i dăduse prea multă importanţă. La urma urmelor, el crescuse într-un palat şi ea crescuse pe străzi. Lila îşi închipuia că ştia mult mai mult decât Kell despre ganguri periculoase şi oameni şi mai răi.

Acum, stând aici, singură, începu să creadă că nu-i dăduse destul credit. Oricine – chiar şi unul născut în puf – putea vedea primejdia de aici. O putea mirosi. Moarte şi cenuşă, şi aer de iarnă.

Se înfioră. Nu de frig, ci de frică. O senzaţie simplă, în măduva oaselor, de *duşman.* Era ca atunci când se uitase în ochiul negru al lui Holland. Pentru prima oară, Lila îşi dori să fi avut mai mult decât cuţite şi un pistol.

— *Övos norevjk,* se auzi o voce din dreapta ei.

Se întoarse iute şi văzu un bărbat chel, cu fiecare centimetru de piele vizibilă, din creştetul capului până în vârful degetelor, acoperită cu tatuaje. Indiferent ce limbă vorbea, nu suna ca arnesiana. Era aspră, guturală şi, chiar dacă nu înţelese cuvintele, pricepu tonul şi nu-i plăcu.

— *Tovach ös mostevna,* zise un altul, apărând din stânga, cu pielea ca pergamentul.

Primul om chicoti. Al doilea făcu un sunet de extaz.

Lila scoase pumnalul.

— Înapoi! porunci ea, sperând că gestul avea să compenseze orice barieră de limbă.

Bărbaţii schimbară o privire şi apoi îşi scoaseră propriile arme ascuţite.

Vântul îngheţat sufla tăios şi Lila se strădui să nu tremure. Bărbaţii rânjiră cu dinţi stricaţi. Ea îşi coborî pumnalul. Şi apoi, dintr-o singură mişcare, îşi scoase pistolul de la cingătoare, îl ridică şi-l împuşcă pe primul om între ochi. El se prăbuşi ca un sac de pietre, iar Lila zâmbi, înainte să-şi dea seama cât de puternic răsunase împuşcătura. Nu observase cât de tăcut era oraşul până la detunătura al cărei ecou se propagă pe străzi până departe. De jur împrejurul lor, uşile începură să se deschidă. Umbrele se mişcară. Şoapte şi murmure veneau de pe la colţurile străzii, mai întâi una, apoi două, apoi o jumătate de duzină.

Al doilea om, cel cu pielea ca hârtia, se uită la cel mort şi apoi la Lila. Începu să vorbească din nou, pe un ton jos, mârâit, ameninţător, iar Lila se bucură că nu vorbea limba lui. Nu voia să ştie ce-i spunea.

Aşchii de energie întunecată pârâiau prin aer în jurul armei omului. Îi simţi şi pe alţii venind în spatele ei, umbrele luând forma oamenilor, slăbănogi şi cenuşii.

Hai, Kell, gândi ea când ridică din nou pistolul. *Unde eşti?*

V

— Lasă-mă să trec! zise Kell.

Holland înălţă o sprânceană.

— Te rog, insistă Kell, pot să pun capăt poveştii ăsteia.

— Zău? îl ironiză Holland. Nu cred că eşti în stare.

Privirea îi coborî la mâna lui Kell, cu magia neagră înfăşurată pe ea.

— Te-am avertizat, magia nu e despre echilibru. E despre dominaţie. O controlezi sau te controlează ea pe tine.

— Sunt încă în control, zise Kell printre dinţi.

— Nu, zise Holland, nu eşti. Odată ce laşi magia în tine, ai pierdut deja.

Kell simţi o gheară în piept.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, Holland.

— Nu ai de ales.

Holland purta un inel ascuţit pe o mână, pe care-l folosi acum să-şi cresteze o linie în palmă. Sângele picură pe stradă.

— *As Isera!* zise el încet. *Îngheaţă!*

Picăturile întunecate atinseră pământul şi se prefăcură în gheaţă neagră, ţâşnind pe partea cealaltă a străzii. Kell încercă să se dea înapoi, dar gheaţa se mişca mult prea repede şi, în câteva secunde, se trezi în vârful ei, abia ţinându-şi echilibrul.

— Ştii ce te face slab? întrebă Holland. Tu n-ai fost niciodată obligat să fii puternic. N-a trebuit niciodată să încerci. N-ai fost silit să lupţi. Şi, cu siguranţă, n-ai fost silit să lupţi pentru *viaţa* ta. Însă, în seara asta, va fi diferit, Kell. În seara asta, dacă nu lupţi, vei muri. Şi dacă tu…

Kell nu aşteptă să termine. O subită pală de vânt se năpusti înainte, aproape dezechilibrându-l pe Kell şi asaltându-l pe Holland. Îl înconjură ca un ciclon pe magicianul *antari* alb, de nu se mai vedea. Vântul şuiera, dar prin vuiet Kell putea auzi un sunet jos, obsedant. Şi apoi îşi dădu seama că era un hohot de râs.

Holland râdea.

În clipa următoare, mâna cu dâra de sânge apăru, despărţind zidul ciclonului, iar restul corpului său păşi prin

deschizătură, coloana de vânt surpându-se în jurul lui.

— Aerul nu poate fi ascuţit, îl mustră el. Nu poate răni. Nu poate ucide. Ar trebui să-ţi alegi elementele cu mai multă grijă. Priveşte!

Holland se mişcă atât de iute, încât era greu şi să-l urmăreşti, darămite să-l parezi. Dintr-o singură mişcare fluidă se lăsă într-un genunchi, atinse pământul şi zise:

— *As Steno!*

Sparge.

Pietrele pavajului de sub mână se sfărâmară în zeci de cioburi ascuţite şi, când se ridică în picioare, cioburile îl urmară, plutind în aer ca piroanele pe alee. Un zvâcnet din încheietură, şi cioburile ţâşniră prin aer spre Kell. Piatra legată de palma acestuia pulsa avertizându-l, şi abia avu timp să-şi ridice mâna, cu talismanul luminând în mijlocul ei, şi să spună:

— Stop!

Fumul ieşi în întâmpinarea cioburilor şi le prinse din zbor, prefăcându-le în pulbere. Puterea îl invadă pe Kell odată cu comanda, urmată imediat de ceva mai întunecat, mai rece. Tresări. Simţi magia căţărându-se pe pielea lui şi pe dedesubt şi îi opuse voinţa de a se opri, de-a o respinge din toate puterile lui, până când fumul se risipi.

Holland clătina din cap.

— Dă-i înainte, Kell! Foloseşte piatra. O să te mistuie mai repede, dar s-ar putea să apuci să învingi.

Kell murmură o înjurătură şi invocă un alt ciclon, în faţa lui. Pocni din degetele mâinii fără piatră şi apăru o flacără în palmă. Când o atinse de vârtejul de aer, acesta se aprinse, tot vântul luând foc. Ciclonul arzător pârjolea pământul, topind gheaţa şi pornind spre Holland, care întinse mâna şi invocă pavajul să se ridice într-un scut. Apoi, în clipa în care flacăra se stinse, lansă zidul de piatră contra lui Kell. El îşi ridică mâinile, luptând să controleze pietrele, şi îşi dădu seama prea târziu că erau doar o diversiune pentru valul de apă care-l izbi din spate.

Jetul ţâşnit din fluviu îl doborî pe Kell în patru labe şi, înainte să-şi revină, îl luă pe sus şi se înfăşură în jurul lui.

În câteva clipe, Kell era prizonier al valului, fără aer, înghiţit în totalitate. Se luptă, înlănţuit de forţa apei.

— Astrid te-a vrut viu, zise Holland, scoţând pumnalul curb de sub mantia sa. A insistat, chiar.

Mâna lui liberă se închise în pumn şi apa se strânse, strivindu-i plămânii lui Kell, scoţându-i tot aerul.

— Dar sunt sigur c-o să înţeleagă, dacă n-am altă soluţie decât să te ucid ca să recuperez piatra.

Holland înaintă spre el cu paşi lenţi, măsuraţi, pe pământul îngheţat, ţinând pumnalul curb pe lângă el. Kell se răsucea şi se zbătea, căutând ceva, orice, pe care să-l poată folosi. Întinse mâna spre pumnalul din mâna lui Holland, dar metalul nici măcar nu tresări. Protejat. Kell rămăsese fără aer, iar Holland era aproape. Şi atunci, prin zidul de apă, văzu imaginea tremurătoare a cherestelei pentru corăbii, grămezile de scânduri şi buşteni şi metalul întunecat al lanţurilor încolăcite de stâlpi, lângă pod.

Degetele lui Kell tresăriră şi cel mai apropiat set de lanţuri veni în zbor şi se înfăşură în jurul încheieturii mâinii lui Holland, întrerupându-i concentrarea. Apa îşi pierdu forma şi căzu, iar Kell se împletici pe pământ, ud şi horcăind. Holland încă mai încerca să se elibereze, iar Kell ştia că nu-şi putea permite să ezite. Un alt set de lanţuri, de pe un alt stâlp, se încolăci ca şarpele pe piciorul şi pe talia magicianului *antari.* Holland voi să arunce cu pumnalul curb, dar un al treilea set de lanţuri îi prinse braţul şi i-l ţinu strâns. N-aveau să reziste, nu prea mult. Kell urni cu gândul un drug de metal de pe chei şi-l aduse prin aer, până ajunse să plutească la vreo jumătate de metru în spatele lui Holland.

— Nu te pot lăsa să învingi, zise Kell.

— Atunci, mai bine mă ucizi, mârâi Holland. Dacă n-o faci, n-o să se termine niciodată.

Kell scoase pumnalul din teaca de pe antebraţ şi-l ridică, gata să lovească.

— Va trebui să te străduieşti mai mult, zise Holland.

Mâna lui Kell îngheţă, oasele fiind ţinute în loc de voinţa celuilalt *antari.* Era exact ce sperase Kell. În clipa în care

Holland se concentră pe cuţit, Kell atacă, nu din faţă, ci din spate, aducând cu gândul drugul de metal în faţă, cu toată puterea lui.

Drugul se înălţă prin aer şi îşi găsi ţinta, izbindu-l pe Holland în spate cu destulă forţă să-i pătrundă prin mantie şi piele şi os. Ieşi prin pieptul lui, metalul şi sângele rupând pecetea arsă cu fierul deasupra inimii. Fibula de argint se strică şi căzu, semipelerina alunecă de pe umerii lui Holland, în timp ce genunchii lui se înmuiară, iar el se prăbuşi pe strada udă.

O tristeţe covârşitoare îl cuprinse pe Kell când traversă spre corpul magicianului *antari.* Ei doi fuseseră singurii din specia lor, o specie pe moarte. Acum, rămăsese singurul. Iar, curând, nu avea să mai existe niciunul. Probabil aşa trebuia să fie. Aşa *era nevoie* să fie.

Kell apucă drugul însângerat cu ambele mâini şi-l smulse din pieptul lui Holland. Îl aruncă deoparte, sunetul grav zăngănind pe pavaj şi semănând cu ultimele bătăi de inimă. Kell îngenunche lângă corpul lui Holland, al cărui sânge începuse să bălţească dedesubt. Când îi căută pulsul, reuşi să i-l simtă, dar slab, abia pâlpâind.

— Îmi pare rău, zise el.

Părea prostesc şi zadarnic să spună asta, dar mânia i se domolise, iar tristeţea lui, frica, pierderea – toate se topiseră într-o durere surdă, una de care simţea că nu va scăpa niciodată. Duse mâna sub gulerul muribundului şi găsi un obiect din Londra Albă pe o sfoară, la gâtul lui.

Holland ştiuse. Văzuse atacul venind şi nu-l oprise. În clipa în care metalul îl lovise din spate, încetase să lupte. Numai pentru o secundă, o fracţiune de secundă, dar fusese de-ajuns să-i dea lui Kell spaţiul ocazia. Şi în clipa de după ce metalul îi străpunsese corpul, şi înainte să cadă, nu mânia şi nu durerea îi apăruseră pe chip. Ci uşurarea.

Kell rupse sfoara şi se ridică, dar nu se îndură să-l lase pe *antari* acolo, în stradă. Se uită de la simbolul Alb la zidul care aştepta şi săltă corpul lui Holland în picioare.

VI

Primul lucru pe care l-a văzut Kell, când a păşit în Londra Albă, a fost Lila agitând două pumnale, ambele însângerate. Reuşise să-şi croiască drum printre mai mulţi indivizi – cadavrele lor acoperind strada –, însă patru sau cinci o încercuiseră şi alţi vreo câţiva stăteau deoparte şi urmăreau lupta cu ochi flămânzi, şoptind.

— Sânge roşu frumos.

— Miroase a magie.

— Taie-o!

— Să vedem ce-i înăuntru.

Kell puse jos trupul lui Holland.

— *Vös rensk torejk!* tună el, făcând să se cutremure pământul, pentru mai multă siguranţă. *La o parte!*

Un fior trecu prin gloată când îl văzură – unii fugiră, dar alţii, prea curioşi, făcură doar un pas sau doi înapoi. În clipa în care Lila îl zări, îşi îngustă ochii.

— Ai întârziat *foarte, foarte* mult, mârâi ea.

Calmul ei obişnuit se fisurase, iar dedesubt era încordată de frică.

— De ce eşti fleaşcă? îl întrebă.

Kell se uită la hainele din care şiroia apa. Îşi trecu mâinile peste ele, poruncindu-i apei să iasă, şi în clipa următoare era uscat, mai puţin balta de la picioarele lui.

— Am dat peste un obstacol neaşteptat, zise el, făcând semn în spate, spre Holland.

Dar câţiva cetăţeni cu ochi negri deja începuseră să-i cerceteze corpul. Unul scoase un cuţit şi-l apăsă pe încheietura magului *antari* muribund.

— Stop! porunci Kell, trântindu-l pe atacator pe spate cu o rafală de vânt.

Îl săltă pe Holland pe umăr.

— Lasă-l aici! zise Lila aspru. Lasă-i pe ei să-i cureţe oasele!

Dar Kell clătină din cap.

— Dacă nu, continuă Lila, o să ni le ciugulească pe ale *noastre.*

Kell se întoarse şi-i văzu pe bărbaţi şi pe femei strângând cercul în jurul lor.

Oamenii din Londra Albă cunoşteau ordinele, ştiau că gemenii Dane i-ar fi tăiat capul oricui s-ar fi atins de oaspetele lor din străinătate, dar era noapte şi atracţia magiei proaspete şi a stării lipsite de apărare a lui Holland – „lasă-mă să fac o coroană din el”, zicea unul, „pariez că mai are nişte sânge în el”, zicea altul – părea să le fi şters judecata. Lila şi Kell se dădură în spate, până când ajunseră cu picioarele pe pod.

— Lila? zise Kell, când se retraseră pe pod.

— Da? răspunse ea, cu voce joasă şi încordată.

— *Fugi!*

Ea nu şovăi, ci se întoarse şi o rupse la fugă pe pod. Kell ridică o mână şi, odată cu ea, un zid de pietre, o baricadă care să le dea timp. Apoi, începu şi el să fugă, pe cât de repede putea, cu Holland aruncat peste umărul lui îngust şi cu magia neagră presând în sânge.

Kell ajunsese pe la jumătatea podului – şi Lila pe partea cealaltă – când gloata în sfârşit doborî zidul şi năvăli pe pod pe urmele lor. În momentul în care Kell ajunse pe malul opus, se lăsă la pământ şi atinse cu mâna însângerată platforma podului.

— *As Steno!* comandă el, la fel cum comandase şi Holland.

Numaidecât, podul începu să se năruiască, pietre şi oameni scufundându-se în fluviul îngheţat.

Kell încerca să-şi recapete răsuflarea, pulsul bubuindu-i în urechi. Lila stătea lângă el, uitându-se mânioasă la Holland.

— E mort?

— Aproape, zise Kell, ridicându-se în picioare şi săltându-l pe magul *antari* de jos.

— Sper că l-ai făcut să sufere, zise ea, întorcându-se spre castelul ce se vedea în zare.

Nu, gândi Kell, când porniră la drum. *Suferise destul de multă vreme.*

Putea simţi lumea privindu-i când străbăteau străzile,

dar nimeni nu mai ieşi din casă. Acum erau prea aproape de castel, iar castelul avea ochi. Curând, se înălţă în faţa lor citadela de piatră, îndărătul zidului înalt, cu intrarea boltită ca o gură căscată conducând în curtea întunecată, plină de statui.

Piatra vibra în palma lui Kell şi îşi dădu seama că nu numai spre el semnaliza acum. Îşi chema cealaltă jumătate. Lila scoase o altă armă din haină. Dar nu era o armă obişnuită, ci o sabie scurtă, regală, din Londra Roşie.

Kell rămase cu gura căscată.

— De unde ai asta? întrebă el.

— De la gardianul care a încercat să mă omoare, zise ea, admirând sabia.

Văzu marcajele care erau gravate pe lamă. Metal care dezactiva magia.

— Cum spuneam, niciodată nu ai prea multe cuţite.

Kell întinse mâna.

— Poţi renunţa la ea?

Lila îl studie o clipă, apoi ridică din umeri şi i-o dădu. Kell pipăi mânerul, iar ea scoase pistolul şi începu să-l reîncarce.

— Eşti gata? întrebă, învârtind butoiaşul.

Kell privi prin poartă spre castel.

— Nu.

Îi aruncă un zâmbet foarte maliţios.

— Bine, zise ea. Cei care cred că sunt gata întotdeauna sfârşesc morţi.

Kell reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Mulţumesc, Lila!

— Pentru?

Dar Kell nu răspunse, ci doar păşi înainte în întunericul ce-i aştepta.

13

REGELE UMBRĂ

I

Un nor de fum negru atârna în aerul sălii albe a tronurilor, o pată de noapte pe fundalul alburiu. Marginile sale se franjurau, se cârlionţau şi dispăreau, dar centrul era neted şi lucios, ca fragmentul de piatră din mâna lui Athos sau ca suprafaţa unei tăbliţe divinatorii, adică exact ce invocase regele palid.

Athos Dane şedea pe tronul lui, cu corpul surorii sale pe tronul de alături, şi întorcea piatra în mână, în timp ce privea imaginea lui Kell şi a însoţitoarei lui intrând în curtea castelului.

Oriunde se aflase cealaltă jumătate a pietrei, se aflase şi privirea lui.

Din Londra cea mai îndepărtată avusese doar imagini foarte şterse, dar pe măsură ce Kell şi tovarăşa lui călătoriseră mai aproape, imaginea de pe suprafaţa tăbliţei magice devenise mai clară. Athos urmărise desfăşurarea evenimentelor prin diversele oraşe – fuga lui Kell şi viclenia fetei, eşecul slujitorului său şi prostia surorii lui, prinţul rănit şi magicianul *antari* spintecat.

Degetele i se încleştară pe talisman.

Athos privise totul cu un amestec de amuzament şi enervare şi, recunoştea, cu emoţie. Se supărase că-l pierduse pe Holland, dar un val de plăcere îl inundase la gândul că avea să-l ucidă pe Kell.

Astrid avea să fie furioasă.

Athos întoarse capul şi se uită lung la trupul surorii lui, sprijinit în poziţie şezândă, cu talismanul pulsând la gât. La o Londră distanţă, poate că ea încă mai provoca mari pagube, dar aici stătea nemişcată şi palidă ca piatra sculptată. Mâinile ei se odihneau pe braţele jilţului, iar

şuviţe de păr alb căzeau peste ochii închişi. Athos ţâţâi nemulţumit spre sora lui.

— *Ös vosa nochten*, zise el. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să mă duc la balul mascat. Acum jucăria mea e moartă, iar a ta tocmai a făcut o mare harababură. Ce ai de spus în apărarea ta?

Bineînţeles, nu răspunse.

Athos bătu darabana cu degetele sale lungi pe marginea tronului, gândindu-se. Dacă rupea vraja şi o trezea, ea ar fi complicat mai mult lucrurile. Nu, îi acordase şansa să se ocupe de Kell după bunul ei plac şi dăduse greş. Era rândul lui acum.

Athos zâmbi şi se ridică în picioare. Strânse piatra în mână şi imaginea lui Kell se dizolvă în fum şi apoi în nimic. Puterea zbârnâia prin rege, foamea magiei de mai mult, dar o ţinea în frâu, hrănind-o doar cu cât era nevoie. Era un lucru ce trebuia stăpânit, iar Athos nu fusese niciodată un stăpân îngăduitor.

— Nu-ţi face griji, Astrid, zise el spre regina vrăjită. O să îndrept eu lucrurile.

Şi apoi îşi netezi părul, îşi aranjă gulerul mantiei albe şi plecă să-şi întâmpine oaspeţii.

II

Castelul Alb se ridica într-o coloană de lumină orbitoare din curtea de piatră întunecoasă. Lila se furişase prin pădurea de statui ca să-şi îndeplinească partea ei de plan, în timp ce Kell îşi continuă drumul spre treptele castelului. Aşeză corpul lui Holland pe o bancă de piatră şi urcă, într-o mână ţinând sabia regală, în cealaltă, talismanul din Londra Neagră.

Dă-i înainte, Kell! îl îndemnase Holland. *Foloseşte piatra! O să te mistuie mai repede, dar s-ar putea să apuci să învingi.*

Nu o va folosi. Jură să n-o facă. Recenta lui bătălie nu făcuse decât să dea avânt întunecimii. Fire negre i se

înfăşurau acum mai sus de cot, până spre umăr, iar Kell nu-şi putea permite să mai piardă ceva din el. Şi aşa fiecare bătaie de inimă părea să răspândească mai mult otrava.

Pulsul îi vâjâia în urechi când urca treptele. Kell nu era atât de prost, încât să-şi închipuie că s-ar fi putut strecura neobservat până la Athos. Regele trebuie să fi aflat că venea, totuşi îl lăsase să se apropie fără să-l atace. Cei zece gardieni cu ochii goi, care de regulă flancau scările, nu erau la post, lăsând drumul liber pentru Kell. Calea fără obstacole era în sine o provocare. Un act de aroganţă tipic regelui palid.

Kell ar fi preferat să se înfrunte cu o armată decât cu uşi nepăzite şi orice îl aştepta de partea cealaltă. Fiecare pas pe care-l făcea, neîmpiedicat, îi creştea mai mult nervozitatea pentru pasul următor. Până când ajunse la palierul din vârful treptelor, mâinile îi tremurau şi inima îi era strânsă.

Îşi puse degetele şovăielnice pe uşă, impunându-le să nu mai tremure, şi trase forţat o ultimă gură de aer rece în plămâni. Apoi împinse. Uşile castelului se deschiseră sub atingerea sa, fără să fie nevoie nici de forţă, nici de magie, iar umbra lui Kell se întinse înainte pe culoar. Făcu un pas dincolo de prag şi torţele încăperii se aprinseră cu un foc palid, luminând spre tavanul boltit şi de-a lungul holului, scoţând la vedere feţele celor zece gardieni care îl păzeau.

Kell îşi ţinu respiraţia, făcându-şi curaj, dar soldaţii nu se mişcară.

— N-o să se atingă de tine, se auzi o voce ca de argint, decât dacă încerci să fugi.

Athos Dane ieşi dintre umbre, îmbrăcat ca de obicei în alb imaculat, cu trăsăturile chipului său palid lipsite de culoare în lumina torţelor.

— Plăcerea de a te ucide va fi a mea. Şi numai a mea.

Athos ţinea degajat cealaltă jumătate a pietrei negre într-o mână şi un intens flux de putere crescu subit în Kell la vederea ei.

— Astrid se va bosumfla, fireşte, continuă Athos. Te voia

ca animal de companie, dar eu am susţinut mereu că erai o mai mare pacoste viu decât mort. Şi cred că evenimentele recente vor servi drept dovadă în acest sens.

— S-a terminat, Athos, zise Kell. Planul vostru a eşuat.

Athos zâmbi cu cruzime.

— Eşti ca Holland. Ştii de ce n-a putut să ia coroana? Nu i-a plăcut niciodată războiul. Considera vărsarea de sânge şi bătălia drept mijloace pentru un scop. Pentru atingerea unei destinaţii. Însă *mie* mi-a plăcut întotdeauna călătoria până acolo. Şi, îţi jur, o să savurez asta.

Degetele i se strânseră în jurul jumătăţii lui de piatră, iar fumul ţâşni. Kell nu şovăi. Voinţa lui deplasă armurile – şi gardienii dinăuntru – de la locurile lor de lângă perete, într-o baricadă între el şi regele palid. Dar n-a fost de ajuns. Fumul trecu pe alături şi prin soldaţi, ajungând la Kell şi încercând să se înfăşoare pe braţele lui. El aruncă zidul de gardieni înspre Athos şi tăie fumul cu sabia regală. Dar regele nu scăpă piatra din mână, iar magia era abilă, strecurându-se în jurul sabiei, prinzându-l pe Kell de încheieturi şi transformându-se în lanţuri turnate, care nu coborâră în podea, ci se fixară, de-o parte şi de cealaltă, în pereţii holului anticamerei.

Lanţurile se strânseră, silindu-l pe Kell să întindă braţele larg, în timp ce Athos făcu un salt peste gardieni şi ateriză uşor, fără efort, în faţa lui. Lanţurile se fixară cu o smucitură, intrând în carnea încheieturilor deja rănite ale lui Kell, iar sabia furată îi căzu din mână. Athos scoase un bici de argint. Acesta se descolăci de pe braţul lui, căzând în cascadă pe podea, şfichiul lui lunecând uşor pe piatră.

— Vrei să vedem cât de bine înduri suferinţa?

Când Athos începu să ridice biciul, Kell se prinse cu degetele de lanţuri. Sângele din palma lui era aproape uscat, dar strânse metalul destul de tare cât să-şi desfacă rana.

— *As Estaro!* zise el, cu o clipă înainte ca biciul să plesnească prin aer.

Lanţurile se rupseră la ţanc cât să se ferească de argintul bifurcat. Se aruncă la podea, rostogolindu-se şi

apucând sabia căzută, apăsându-şi palma sângerândă de pietrele podelei şi amintindu-şi de atacul lui Holland.

— *As Steno!* zise el.

Podeaua de piatră se sparse în zeci de cioburi ascuţite sub degetele lui. Kell se ridică, şi spărturile pietrelor odată cu el. Iar când întinse mâna, ele ţâşniră spre rege. Athos ridică nepăsător mâna, drept răspuns, cu piatra neagră strânsă în palmă, şi un scut apăru în faţa lui, cioburile lovind zadarnic în el.

Athos zâmbi nemilos.

— Da, zise el, coborând scutul. O să-mi facă mare plăcere.

❖

Lila merse prin pădurea de statui, cu capetele lor plecate şi mâinile ridicate a implorare. Dădu roată fortăreţei semeţe – arăta ca o catedrală, dacă vreo catedrală ar fi fost construită pe catalige, fără niciun vitraliu, numai oţel şi piatră. Cu toate astea, fortăreaţa era lungă şi îngustă ca o biserică, avea un set de uşi pe partea de la miazănoapte şi trei intrări mai mici, deşi impresionante, pe la sud, est şi vest. Inima Lilei bătea cu putere când se apropie de intrarea de la est, drumul până la scări fiind străjuit de statuile imploratoare.

Ar fi preferat să escaladeze zidurile şi să intre pe o fereastră de sus, ceva mai discret decât să urce scările, dar nu avea sfoară şi cârlig, şi apoi, chiar dacă ar fi avut echipamentul necesar pentru o astfel de ispravă, Kell o avertizase să nu rişte.

Gemenii Dane, îi spusese el, nu aveau încredere în nimeni, iar castelul era în egală măsură o reşedinţă regală şi o capcană.

— Uşa principală e cea de la nord, spusese el. Pe acolo o să intru eu. Tu intri pe uşile de la sud.

— Nu e periculos?

— În locul ăsta, răspunsese el, totul e periculos. Dar, dacă uşile nu te lasă să treci, cel puţin n-o să cazi prea de sus.

Aşadar, Lila fusese de acord să intre pe uşile acelea, în

pofida temerii sâcâitoare că era o capcană. Totul era o capcană. Ajunse la scările sudice şi îşi trase masca încornorată pe ochi, înainte de a urca treptele. În capătul lor, uşile se deschiseră fără rezistenţă şi din nou instinctul Lilei îi strigă să renunţe, să fugă în direcţia opusă, dar pentru prima oară în viaţa ei ignoră avertismentul şi păşi înăuntru. Spaţiul de dincolo de uşi era întunecat, însă, în momentul în care trecu pragul, felinarele se aprinseră la viaţă, iar Lila îngheţă. Zeci de gardieni stăteau aliniaţi de-a lungul pereţilor, îmbrăcaţi în armuri. Capetele lor se întoarseră spre uşa deschisă şi ea îşi adună curajul pentru asaltul iminent.

Dar nu se întâmplă nimic.

Kell îi spusese că tronul Londrei Albe fusese ocupat prin forţă şi ţinut prin forţă şi că genul acesta de ascensiune de regulă nu inspira loialitate. Gardienii de aici erau în mod clar legaţi prin magie, captivi printr-un soi de vrajă de control. Însă asta era problema când sileai oamenii să facă ce nu voiau. Trebuia să fii specific. Ei n-aveau de ales decât să urmeze ordinele, dar probabil nu aveau iniţiative dincolo de ele.

Un zâmbet se desenă încet pe buzele ei. Indiferent care fuseseră ordinele date de regele Athos gardienilor săi, nu păreau să se fi extins şi asupra ei. Ochii lor goi o urmăriră în timp ce străbătu holul pe cât de liniştită putea fi. De parcă ar fi fost de-a casei. De parcă nu venise să le ucidă regina. Se întrebă, în timp ce trecea pe lângă ei, câţi îşi doreau să reuşească.

Holurile din Palatul Roşu fuseseră labirintice, dar aici erau o simplă reţea de linii şi intersecţii, încă o dovadă că, la origini, castelul fusese un soi de biserică. Un hol dădea în altul, până ajungea în faţa sălii tronului, exact cum spusese Kell.

Dar Kell spusese că holul avea să fie pustiu.

Şi nu era.

Un băiat stătea în faţa uşii sălii tronului. Era mai tânăr decât Lila şi slab, dar musculos şi, spre deosebire de gardienii cu ochii goi, ai lui erau negri, învineţiţi şi febrili.

Când o văzu venind, îşi scoase sabia.

— *Vösk!* porunci el.

Lila se încruntă.

— *Vösk!* repetă el. *Ös reijkav vösk!*

— Hei, tu! zise ea scurt. Dă-te!

Băiatul începu să turuie, cu voce scăzută şi insistentă, pe limba lui. Lila clătină din cap şi scoase pumnalul cu apărătoare de aramă din teacă.

— Dă-te din calea mea!

Crezând că se făcuse înţeleasă, Lila înaintă cu paşi apăsaţi spre uşă. Dar băiatul ridică sabia, se propti hotărât în calea ei şi zise:

— *Vösk!*

— Uite, zise, habar n-am ce spui…

Tânărul gardian se uită în jur, exasperat.

— …dar te-aş sfătui să pleci şi să te prefaci că întâlnirea asta n-a avut niciodată loc şi… Hei! Ce mama dracului crezi că faci?

Băiatul clătinase din cap şi murmurase ceva ca pentru el, apoi dusese sabia la braţul lui şi tăiase.

— *Hei!* exclamă Lila din nou.

Băiatul strânse din dinţi şi făcu o a doua crestătură şi apoi o a treia.

— *Încetează!*

Dădu să-l apuce de încheietură, dar se opri din tăiat şi se uită drept în ochii ei:

— *Pleacă!*

Pentru o clipă, Lila crezu că nu auzise bine. Apoi îşi dădu seama că vorbea engleza. Îşi crestase un soi de simbol pe piele.

— Pleacă! zise el din nou. *Acum!*

— Dă-te la o parte din calea mea, ripostă Lila.

— Nu pot.

— Băiete… îl preveni.

— Nu pot, repetă el. Trebuie să păzesc uşa.

— Sau dacă nu, ce? îl provocă Lila.

— Nu există *dacă nu.*

Îşi trase gulerul cămăşii ca să-i arate un marcaj negru,

ca ars cu fierul roşu şi inflamat, imprimat pe piele.

— El mi-a poruncit să păzesc uşa, aşa că trebuie s-o păzesc.

Lila se încruntă. Marcajul era diferit de al lui Kell, dar pricepu ce trebuia să fie: un soi de sigiliu.

— Ce se întâmplă dacă te dai la o pane?

— Nu pot.

— Ce se întâmplă dacă te învinge şi te dau la o parte?

— Voi muri.

Spusese ambele lucruri cu tristeţe şi egală convingere. *Ce lume nebună!* gândi Lila.

— Cum te numeşti?

— Beloc.

— Câţi ani ai?

— Destui.

Îşi înălţă mândru bărbia, cu o strălucire în ochi pe care o recunoscu. O sfidare. Totuşi, era tânăr. Prea tânăr pentru asta.

— Nu vreau să te rănesc, Beloc, zise ea. Nu mă obliga.

— Mi-ar fi plăcut să nu fi fost silit s-o fac.

Îşi îndreptă umerii în faţa ei, ţinând sabia cu ambele mâini, cu nodurile degetelor albe.

— Va trebui să treci peste cadavrul meu.

Lila mormăi şi strânse pumnalul în mână.

— Te rog! adăugă el. Te rog să treci peste cadavrul meu!

Lila îi aruncă o privire lungă, stăruitoare.

— Cum? zise ea.

El îşi ridică sprâncenele, întrebător.

— Cum vrei să mori? clarifică ea.

Focul din ochii lui şovăi o clipă, apoi îşi reveni şi zise:

— Rapid.

Lila dădu din cap. Îşi ridică pumnalul, iar el lăsă sabia jos, doar o idee, doar cât să fie de-ajuns, închise ochii şi începu să murmure ceva pentru el. Lila nu ezită. Ştia cum să folosească un cuţit, cum să rănească şi cum să ucidă. Se apropie şi împlântă lama între coastele lui Beloc în sus, înainte ca el să-şi sfârşească rugăciunea. Existau şi moduri mai urâte de a muri, dar ea tot înjură în barbă, pe Athos şi

pe Astrid şi tot oraşul ăsta blestemat, în timp ce lăsa corpul băiatului să cadă pe podea.

Îşi şterse lama de poalele cămăşii şi o vârî în teacă, ducându-se la uşile sălii tronului. Aveau un cerc de simboluri scrijelite în lemn, douăsprezece, în total. Puse mâna pe cadran, amintindu-şi instrucţiunile lui Kell.

— Gândeşte-te la ele ca la cadranul unui ceas, zisese el, desenând prin aer. Unu, şapte, trei, nouă.

Acum, ea desenă cu degetul, atingând simbolul de pe prima oră, apoi ducându-şi vârful degetului în jos şi peste cerc până la şapte, pe contur în sus până la trei şi drept prin mijloc până la nouă.

— Eşti sigură că ai priceput? întrebase Kell, iar Lila oftase şi îşi suflase părul din ochi.

— Ţi-am mai spus, învăţ repede.

La început, nu se întâmplă nimic. Şi apoi ceva trecu prin degetele ei şi lemn şi un zăvor se descuie.

— Ce ţi-am spus eu, murmură ea, deschizând uşa.

III

Athos râdea. Era un sunet oribil.

În jurul lor, tot holul era dat peste cap, gardienii zăceau grămadă, balamalele uşilor erau rupte şi torţele erau împrăştiate pe jos, încă arzând. O vânătaie înflorise sub ochiul lui Kell, iar mantia albă a lui Athos era pârlită şi stropită cu roşu.

— Mai încercăm o dată? întrebă el.

Înainte ca vorbele să-i părăsească buzele, un fulger de energie neagră ţâşni din scutul regelui palid. Kell ridică mâna, iar podeaua se înălţă între ei, dar nu îndeajuns de rapid. Electricitatea îl izbi şi-l aruncă în spate, proiectându-l în uşile castelului cu destulă forţă cât să crape lemnul. Tuşi, cu respiraţia tăiată şi năucit de lovitură, dar nu avu timp să-şi revină. Aerul pârâi şi se însufleţi, un alt fulger izbindu-l atât de tare, încât uşile se sparseră, iar Kell se rostogoli în noapte.

Pentru o clipă, totul se cufundă în beznă, apoi îi reveni vederea. Cădea.

Aerul sări să-l prindă sau, cel puţin, să-i atenueze căderea, dar tot se izbi de pietrele curţii de la baza scării cu destulă forţă ca să-şi rupă oasele. Sabia regală se învârti la vreo câţiva metri de el. Sângele picura din nasul lui Kell pe pietre.

— Amândoi avem săbii, îl mustră Athos, în timp ce cobora treptele, cu mantia albă fluturând maiestuos în spatele lui. Totuşi, tu alegi să lupţi cu un ac de păr.

Kell se căzni să se ridice, înjurând. Regele părea neafectat de magia pietrei negre. Venele lui fuseseră întotdeauna negre, iar ochii îşi păstraseră culoarea albastră de gheaţă. În mod clar era stăpân pe el şi pentru prima oară Kell se întrebă dacă Holland avusese dreptate. Dacă într-adevăr nu exista echilibru, ci numai biruitori şi victime. Oare deja pierduse? Magia neagră zbârnâia prin venele lui, implorându-l s-o folosească.

— O să mori, Kell, zise Athos când ajunse în curte. Ai putea foarte bine să mori încercând.

Fumul ieşi din piatra lui Athos şi se repezi înainte, tentaculele de întunecime prefăcându-se în vârfuri de cuţit negre, lucioase, îndreptate spre Kell. El îşi ridică mâna goală şi încercă să oprească lamele cu puterea voinţei, dar erau făcute din magie, nu din metal, şi nu se supuseră, nu încetiniră. Iar atunci, cu o clipă înainte ca zidul de cuţite să-l sfârtece pe Kell, cealaltă mână a sa – cea legată de piatră – zvâcni în sus, parcă din proprie voinţă, şi ordinul răsună în mintea lui.

Apără-mă!

Îndată ce gândul căpătă formă, deveni real. Umbrele se înfăşurară în jurul lui, ciocnindu-se cu vârfurile de cuţit de fum. Puterea răbufni prin corpul lui Kell, foc şi gheaţă şi energie, toate deodată, iar el gâfâi, în timp ce întunecimea se întindea mai departe pe sub pielea lui şi peste ea, desfăşurându-se din piatra din palmă ca nişte panglici peste braţul lui şi peste piept. Zidul de magie opri atacul şi-l întoarse asupra lui Athos.

Regele palid se feri, dând cuţitele la o parte cu un val de energie din piatra lui. Majoritatea picară ca grindina pe dalele curţii, dar una îşi găsi ţinta şi se înfipse în piciorul lui Athos. Regele şuieră şi scoase vârful de cuţit din rană. Îl aruncă deoparte, zâmbi feroce şi se îndreptă de spate.

— Aşa mai vii de-acasă!

❖

Paşii Lilei răsunau prin sala tronului. Spaţiul era cavernos şi circular, alb ca zăpada, întrerupt doar de un inel de coloane pe la margini şi de cele două tronuri pe platforma lor din mijloc, stând unul lângă altul, sculptate dintr-un singur bloc de piatră palidă. Unul dintre tronuri era gol.

Pe celălalt stătea Astrid Dane.

Părul ei – atât de blond, încât părea lipsit de culoare – era împletit ca o coroană în jurul capului, nişte şuviţe la fel de fine ca firele de păianjen căzându-i pe fruntea plecată, de parcă ar fi aţipit. Astrid avea o paloare de moarte şi era îmbrăcată în alb, însă nu în veşmintele albe şi pufoase ale unei regine de basm, nu în catifea şi dantelă. Nu, hainele acestei regine o înfăşurau ca o armură, tăiate drept la gât şi la încheieturile mâinilor, iar dacă altele ar fi purtat rochii, Astrid Dane purta pantaloni mulaţi, vârâţi în cizme albe. Degetele ei lungi se odihneau pe braţele jilţului, jumătate dintre ele purtând inele, deşi singura culoare din ţinuta ei era pandantivul atârnat la gât, cu marginile roşii ca sângele.

Lila se uită lung la regina nemişcată. Pandantivul arăta exact ca acela pe care îl purtase Rhy în Londra Roşie când nu mai era Rhy. Un talisman de posesie.

Şi, după toate aparenţele, Astrid Dane era încă sub vraja lui.

Lila făcu un pas înainte, tresărind când ecoul cizmelor ei răsună prin încăperea goală cu o claritate nenaturală. *Deşteaptă treabă!* gândi Lila. Forma sălii tronului nu era o simplă decizie estetică. Era destinată să transporte sunetele. Perfect pentru un conducător paranoic. Dar, în pofida paşilor sonori ai Lilei, regina nu se clinti. Lila

continuă să înainteze, pe jumătate aşteptându-se ca soldaţii să dea năvală de prin colţuri ascunse – deşi nu exista niciunul – şi să sară în ajutorul reginei.

Însă nu apăru nimeni.

Să-ţi fie de învăţătură! gândi Lila. Sute de soldaţi şi singurul care a ridicat o sabie a vrut să moară în tăişul ei. Ce mai regină!

Pandantivul sclipea pe pieptul lui Astrid, pulsând slab cu lumină. Undeva, într-un alt oraş, dintr-o altă lume, ea preluase un alt corp – poate al regelui, al reginei sau al căpitanului gărzii –, dar aici era lipsită de apărare.

Lila zâmbi feroce. I-ar fi plăcut să nu se grăbească, s-o facă pe regină să plătească – în contul lui Kell –, dar avea destulă minte cât să nu-şi forţeze norocul. Îşi scoase pistolul din toc. O împuşcătură. Rapid şi uşor – şi gata.

Ridică arma, o coborî la nivelul capului reginei şi trase.

Detunătura răsună prin sala tronului, urmată numaidecât de o undă de lumină, un uruit ca de tunet şi o durere orbitoare în umărul Lilei. O făcu să se împleticească îndărăt, pistolul căzându-i din mână. Îşi prinse braţul cu un icnet, înjurând cu poftă când sângele îi musti prin cămaşă şi haină. Se împuşcase.

Glonţul ricoşase, asta era clar, dar din ce?

Lila se uită mai bine la Astrid şi îşi dădu seama că aerul din jurul femeii în alb nu era chiar gol cum părea; făcea mici valuri în urma împuşcăturii, asaltul direct dezvăluind aerul care tremura şi strălucea, presărat cu cioburi transparente de lumină. Cu *magie.* Lila scrâşni din dinţi, lăsând mâna cu umărul rănit (şi haina sfâşiată) jos, la cingătoare. Scoase pumnalul, cel mânjit de sângele lui Beloc, şi se apropie încet, până ce ajunse drept în faţa tronului. Răsuflarea ei se reflecta în bariera aproape invizibilă şi-i gâdila obrajii.

Ridică pumnalul încet, împingând vârful înainte până întâlni marginea vrăjii. Aerul trosni în jurul vârfului pumnalului, sclipind ca gheaţa, dar nu cedă. Lila înjură pe şoptite, coborându-şi privirea peste zidul de aer, peste corpul reginei, până ajunse pe podeaua de la picioarele ei.

Îşi miji ochii. Pe piatră, la baza tronului, erau nişte simboluri. Nu le putea citi, fireşte, dar, după cum erau întrepătrunse, după cum erau împletite în jurul tronului şi al reginei, înţelese că erau importante. Zalele unui lanţ de vrajă.

Şi zalele puteau fi rupte.

Lila se lăsă pe vine şi, cu grijă, puse cuţitul pe marginea celui mai apropiat simbol. Îşi ţinu respiraţia şi trase cuţitul pe podea, râcâind simbolul dinspre ea, până când şterse o fâşie îngustă de cerneală sau de sânge sau ce-o fi fost substanţa cu care fusese scrisă vraja (nu voia să ştie).

Aerul din jurul tronului îşi pierdu strălucirea şi se întunecă, iar Lila se ridică în picioare, tresărind, ştiind că farmecul ce o protejase pe regină dispăruse.

Prinse mai bine pumnalul în mână.

— Adio, Astrid! zise ea, lovind cu pumnalul spre pieptul reginei.

Însă, înainte ca vârful să pătrundă prin tunică, o mână o prinse pe Lila de încheietură. Uitându-se în jos, întâlni ochii albaştri palizi ai lui Astrid Dane fixaţi asupra ei. Se trezise. Gura reginei schiţă un surâs subţire, tăios.

— Hoaţă mică şi rea! şuieră ea.

Astrid o strânse mai tare, iar o durere sfâşietoare îi străbătu Lilei braţul. Auzi pe cineva ţipând şi îi luă un moment să-şi dea seama că sunetul venise din gâtlejul ei.

❖

Obrazul lui Athos era mânjit de sânge.

Kell gâfâia, căutând să-şi recapete răsuflarea.

Mantia albă a regelui era sfâşiată şi mai multe răni, puţin adânci, îi spuziseră lui Kell piciorul, încheietura mâinii şi abdomenul. Jumătate dintre statuile din curte zăceau răsturnate şi sparte, rezultat al încleştării magiei contra magiei, care se loveau reciproc cu scăpărări de cremene.

— O să-ţi scot ochiul ăla negru al tău, zise Athos, şi o să-l port la gât.

Se lansă din nou, iar Kell ară, voinţă contra voinţă, piatră contra piatră. Însă Kell ducea două lupte, una cu

regele şi cealaltă cu sine însuşi. Întunericul continua să se întindă, acaparându-l cu fiecare clipă, cu fiecare mişcare. Nu putea să învingă; în ritmul ăsta, avea să piardă fie bătălia cu regele, fie pe cea cu el însuşi. Undeva trebuia să cedeze.

Magia lui Athos găsi o fisură în scutul de umbră al lui Kell şi îl lovi cu putere, rupându-i coastele. El se înecă şi tuşi, simţind gust de sânge şi făcând eforturi să-şi menţină privirea fixată asupra regelui. Îi trebuia o soluţie şi cât mai repede. Sabia regală lucea pe jos, în apropiere. Athos ridică piatra să-l lovească din nou.

— Asta-i tot ce poţi? îl aţâţă Kell, printre dinţii strânşi. Aceleaşi trucuri obosite? Îţi lipseşte creativitatea surorii tale.

Athos miji ochii. Şi atunci, ţinând piatra în faţă, invocă altceva nou.

Nu un zid, un cuţit sau un lanţ. Nu, fumul se încolăci în jurul lui, luând forma unei sinistre umbre şerpuitoare. Apăru un uriaş şarpe argintiu, cu ochi negri, a cărui limbă bifurcată flutura prin aer când se ridică, mai înalt decât regele însuşi.

Kell se sili să râdă batjocoritor, chiar dacă îl dureau coastele rupte. Îşi luă sabia regală de jos. Era ciobită şi acoperită cu sânge şi praf, dar încă se mai desluşeau simbolurile înşiruite de-a lungul lamei.

— Aşteptam să faci asta, zise el. Să creezi ceva destul de puternic să mă ucidă. De vreme ce, în mod clar, tu nu poţi s-o faci cu mâna ta.

Athos se încruntă.

— Ce contează forma pe care o ia moartea? Vine tot din mâna mea.

— Ai spus că vrei să mă ucizi tu singur, i-o întoarse Kell. Dar presupun că doar atât poţi. Dă-i drumul şi ascunde-te după piatra magică. Numeşte-o fapta ta.

Athos scoase un mârâit ameninţător.

— Ai dreptate, şuieră el. Moartea ta ar trebui să fie – şi va fi – fapta mea.

Îşi încleştă degetele pe piatră, în mod clar dorind să facă

şarpele să dispară. Creatura, care şerpuia în jurul regelui, se opri acum din cursă, dar nu dispăru. În schimb, îşi întoarse ochii negri şi lucioşi spre Athos, la fel cum duplicatul lui Kell o privise pe Lila în camera ei. Athos se uită furios la şarpe, poruncindu-i în gând să piară. Când nu se supuse voinţei lui, rosti cu voce tare porunca.

— Tu mi te supui! zise Athos, iar şarpele îşi flutură limba. Eşti creaţia mea şi eu sunt stăpân…

Nu reuşi să sfârşească.

Şarpele se ridică şi lovi. Fălcile sale cu colţi se închiseră peste piatra din mâna lui Athos şi, înainte ca regele palid să scoată măcar un sunet, şarpele îl înfăşurase. Corpul său argintiu se încolăcise în jurul braţelor şi al pieptului, apoi în jurul gâtului, rupându-i-l cu un trosnet puternic.

Kell îşi ţinu respiraţia când capul lui Athos Dane căzu în piept, înspăimântătorul rege fiind redus la nimic altceva decât un cadavru moale ca o păpuşă de cârpă. Şarpele se descolăci, iar regele se prăbuşi pe pământul răvăşit. Apoi creatura îşi întoarse ochii negri şi strălucitori spre Kell. Se târî spre el cu o viteză îngrozitoare, dar Kell era pregătit.

Înfipse sabia regală în burta şarpelui. Vârful îi străpunse pielea, vraja înscrisă pe metal luminând pentru o clipă, înainte ca zvârcolirile creaturii să frângă lama în două. Şarpele se cutremură şi căzu, prefăcându-se în nimic, într-o umbră la picioarele lui Kell.

O umbră şi, în mijlocul ei, stătea bucăţica ruptă din piatra neagră.

IV

Lila se izbi cu spatele de o coloană.

Căzu grămadă pe pardoseala de piatră a sălii tronului. Sângele îi inundă ochiul fals, în timp ce se sforţă să se ridice în patru labe. Umărul o sfâşia cu durere, dar şi restul corpului ei făcea acelaşi lucru. Încercă să nu se gândească la asta. Astrid, între timp, părea să se distreze de minune. Zâmbea leneş spre Lila, ca o pisică la un

şoarece de bucătărie.

— O să-ţi rad cu pumnalul zâmbetul ăla de pe mutră, mârâi, clătinându-se pe picioare.

Fusese într-o grămadă de încăierări cu o grămadă de oameni, dar nu se luptase niciodată cu cineva ca Astrid Dane. Femeia se mişca şi cu o viteză deconcertantă, şi cu o inexplicabilă graţie, într-o clipă încet şi elegant, în clipa următoare lovind atât de rapid, încât tot ce putea să facă era să rămână în picioare. Să rămână în viaţă.

Lila ştia că avea să piardă.

Lila ştia că avea *să moară.*

Dar nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie.

Socotind după cutremurările pământului din jurul castelului, Kell era ocupat până peste cap. Singurul lucru pe care-l putea face era să ţină numărul adversarilor cu care trebuia să lupte la unu. Să-i câştige puţin timp.

Serios, ce se întâmplase cu ea? Lila Bard din sudul Londrei avea grijă de ea. Lila aceea nu şi-ar fi pus niciodată viaţa în joc pentru altcineva. Nu alesese niciodată binele în locul răului, câtă vreme răul însemna să rămână în viaţă. Nu se întorsese niciodată să ajute un străin care o ajutase la rândul lui. Scuipă o gură de sânge şi se îndreptă. Probabil n-ar fi trebuit să fure niciodată blestemata aia de piatră, dar nici măcar aici, în momentul ăsta, înfruntând moartea în faţa unei regine palide, nu regreta. Îşi dorise libertatea. Îşi dorise aventura. Şi nu credea că o deranjează să moară pentru asta. Doar că-şi dorea ca moartea să nu doară chiar atât de tare.

— Mi-ai stat în cale îndeajuns de mult timp, zise Astrid, ridicând mâinile în faţa ei.

Lila zâmbi batjocoritor.

— Chiar se pare că am un talent pentru asta.

Astrid începu să vorbească în limba guturală pe care Lila o auzise pe străzi. Însă, în gura reginei, cuvintele sunau diferit. Stranii şi aspre şi frumoase, curgeau de pe buzele ei foşnind ca vântul prin frunze uscate. Îi aminteau Lilei de muzica ce acoperea zarva mulţimii la parada lui Rhy, un sunet devenit material. *Puternic.*

Şi ea nu era atât de neghioabă ca să stea acolo şi să-l asculte. Pistolul ei, acum gol, zăcea aruncat la câţiva metri distanţă, iar noul pumnal, la picioarele tronului. Mai avea totuşi un pumnal la spate şi duse mâna la el, scoţându-l din teacă. Însă, înainte să-şi ia zborul din mâna ei, Astrid sfârşi incantaţia şi un val de energie o lovi pe Lila, trântind-o la podea, lăsând-o fără aer şi târând-o câţiva metri îndărăt.

Se rostogoli, ghemuindu-se, horcăind după aer. Regina se juca, evident, cu ea.

Degetele lui Astrid se ridicară, pregătindu-se să lovească din nou, iar Lila ştiu că era singura ei şansă. Strânse mâna pe cuţit şi-l aruncă, puternic, rapid şi precis, spre inima reginei. Zbură drept spre Astrid, dar, în loc să se ferească, ea doar întinse mâna şi-l prinse din aer. Pur şi simplu. Cu mâna goală. Lilei îi pieri curajul când regina rupse cuţitul în două şi aruncă bucăţile în lături, fără să-şi întrerupă incantaţia.

La dracu'! gândi Lila, chiar înainte ca pardoseala de piatră de sub ea să înceapă să huruie şi să tremure. Făcu eforturi să rămână în picioare şi ratã cu puţin valul de pietre sparte ce i se ridică deasupra capului. Pietricelele curgeau ca ploaia de deasupra şi se feri din calea lor exact când toată masa se prăbuşi. Fu rapidă, dar nu îndeajuns. Durerea o sfâşie în partea dreaptă, piciorul ei, de la călcâi la genunchi, fiind prins sub dărâmături de piatră palidă, împestriţată cu fragmente de rocă albită.

Nu, nu de rocă albită, observă Lila cu groază.

De oase.

Cu un strat de pardoseală jupuit ca o piele, Lila îşi dădu seama că baza sălii tronului era o mare de oase.

Se chinui să se ridice pe piciorul sănătos, dar Astrid era lângă ea, răsucind-o pe spate şi punându-i un genunchi pe piept. O apucă de bărbie şi-i ridică faţa spre ea.

— Ce făptură drăgălaşă! exclamă regina palidă, sub tot sângele ăsta!

— Arde-te-ar iadul! zise Lila.

Astrid zâmbi doar. Apoi unghiile celeilalte mâini se înfipseră în umărul rănit. Lila îşi înăbuşi un strigăt şi se

zbătu sub strânsoarea reginei, dar fără folos.

— Dacă ai de gând să mă omori, şuieră ea, fă-o odată!

— Oh, am s-o fac, zise Astrid, retrăgându-şi ghearele din umărul Lilei. Dar momentan nu. Când o să termin cu Kell, o să mă întorc după tine şi o să mă ocup pe îndelete să te storc de viaţă. Iar când o să închei, o să te adaug sub podeaua mea.

Îşi ţinu mâna ridicată între ele două, arătându-i Lilei vârfurile degetelor, acum mânjite de sânge. Era un roşu-viu pe pielea palidă a reginei.

— Dar, mai întâi…

Astrid apropie un deget însângerat şi-l lipi între ochii Lilei, desenând un semn acolo.

Lila se luptă din răsputeri să se elibereze, dar Astrid rămase neclintită deasupra ei, ţintuind-o la podea, cât desenă cu sânge un alt semn, pe propria frunte palidă.

Regina începu să vorbească din nou, cu voce scăzută şi repede, în acea limbă necunoscută. Lila se zbătea acum nebuneşte şi încercă să ţipe, încercă să întrerupă vraja, dar lungile degete ale reginei îi astupară gura, iar vraja curse neîntreruptă, luând formă în aerul din jur. O săgeată de gheaţă o străbătu, pielea furnicând-o la atingerea magiei pogorâte asupra ei. Şi, în faţa ochilor săi, chipul reginei începu să se *schimbe.*

Bărbia i se ascuţi, iar obrajii i se însufleţiră de la albul porţelanului la o culoare mai sănătoasă. Buzele i se înroşiră, ochii i se întunecară, din albaştri devenind căprui – două nuanţe diferite –, iar părul, înainte alb ca zăpada şi împletit în jurul capului, acum îi căzu peste faţă, castaniu-închis şi retezat în linie dreaptă la nivelul maxilarului. Până şi hainele ei se văluriră şi se schimbară, căpătând o înfăţişare foarte familiară. Regina palidă îi oferi un zâmbet ca un cuţit, iar Lila ajunse să privească, îngrozită, nu la Astrid Dane, ci la propria imagine în oglindă.

Când Astrid vorbi, din gura ei ieşi vocea Lilei.

— Ar fi bine să plec, zise. Sunt sigură că lui Kell i-ar prinde bine o mână de ajutor.

Lila dădu, disperată, un ultim pumn, dar Astrid o prinse

de încheietură, de parcă ar fi fost o simplă muscă sâcâitoare şi i-o ţintui la podea. Se aplecă peste Lila ca să-i şoptească la ureche.

— Nicio grijă, şuieră ea, o să-i transmit salutările tale.

Apoi o izbi pe Lila cu capul de podeaua distrusă, iar lumea ei se cufundă în beznă.

❖

Kell stătea în curte, înconjurat de statui sfărâmate, un rege mort şi o bucată de piatră spartă. Sângera şi era făcut zob, dar încă trăia. Lăsă din mână sabia regală ruptă, care căzu zăngănind pe dalele de piatră, şi inspiră o dată, tremurător, din aerul îngheţat care îi arse plămânii şi se prefăcu în aburi când expiră. Ceva se mişca prin el, cald şi plăcut, liniştitor şi periculos. Ar fi vrut să nu se mai lupte, ar fi vrut să se dea bătut, dar nu putea. Încă nu se terminase.

Jumătate de piatră pulsa în palma lui. Cealaltă jumătate sclipea pe pământ, unde o scăpase şarpele. Îl atrăgea şi corpul lui Kell se mişcă din proprie voinţă spre bucata lipsă. Piatra îi călăuzi degetele spre solul crăpat şi i le închise în jurul jumătăţii de piatră ce aştepta acolo. În clipa în care cele două bucăţi se întâlniră, Kell simţi cuvinte formându-se pe buzele lui.

— *As Hasari!* zise el, comanda ieşindu-i fără voie.

În mâna lui, cele două jumătăţi de piatră începură *să se vindece.* Bucăţile se contopiră, spărturile potrivindu-se una într-alta până când întreaga suprafaţă rămase netedă, complet neagră fără pată, iar în urma procesului o putere imensă – clară, frumoasă şi dulce – se revărsă prin corpul lui Kell, aducându-i o senzaţie de bine. O senzaţie de *întreg*. Îl umplu de calm. De tihnă. Simplul puls constant al magiei îl covârşi ca somnul. Tot ce-şi dorea acum era să nu se mai opună, să se lase purtat în putere şi întuneric şi pace.

Dă-te bătut! zise o voce din mintea lui. Ochii i se închiseră şi se clătină pe picioare.

Atunci auzi vocea Lilei, strigându-i numele.

Liniştea se văluri, iar Kell făcu un efort să deschidă ochii

şi o văzu coborând treptele. Părea atât de departe. Totul părea atât de departe.

— Kell, zise ea din nou, când ajunse lângă el.

Ochii ei cercetară scena – curtea distrusă, cadavrul lui Athos, corpul lui zdrobit – şi talismanul acum reîntregit.

— S-a terminat, zise ea. E timpul să-i dai drumul.

Se uită la talismanul din mâna lui, la felul în care firele negre se îngroşaseră şi deveniseră ca sfoara, înfăşurate pe trupul său.

— Te rog, zise Lila, ştiu că poţi să faci asta. Ştiu că mă auzi.

Îi întinse mâna, privindu-l cu ochii mari de îngrijorare.

Kell se încruntă, puterea încă vâjâind prin el, deformându-i vederea, gândurile.

— *Te rog!* zise ea din nou.

— Lila, spuse el încet, cu disperare.

Întinse mâna şi se sprijini de umărul ei.

— Sunt aici, şopti ea. Doar dă-mi piatra.

El se uită la talisman. Apoi degetele i se strânseră în jurul lui şi fumul ieşi. Nu trebui să vorbească. Magia era în capul său acum şi ştia ce voia. Între o clipă şi cealaltă, fumul deveni un cuţit. Privi tăişul metalului sclipitor.

— Lila, zise el din nou.

— Da, Kell?

Degetele i se strânseră pe mânerul pumnalului.

— Prinde!

Şi înfipse pumnalul în pieptul ei.

Lila scoase un icnet de durere. Şi apoi tot corpul ei se cutremură, se văluri şi deveni al altcuiva. Se lungi în forma lui Astrid Dane, sângele întunecat înflorindu-i pe hainele sale albe.

— Cum… mârâi ea, dar Kell comandă în gând corpului să nu se mişte şi fălcilor să stea închise.

Niciun cuvânt, nicio vrajă n-avea s-o mai salveze acum. El voia s-o ucidă pe Astrid Dane. Dar, mai mult decât atât, voia s-o facă să *sufere.* Pentru Rhy. Pentru că, în momentul acela, uitându-se în ochii ei mari şi albaştri, tot ce putea vedea era Rhy.

Rhy purtând talismanul ei.

Rhy zâmbind, un zâmbet prea crud şi prea rece ca să fie al lui.

Rhy înfigându-şi mâna în gâtul lui Kell şi şoptindu-i la ureche vorbele altcuiva.

Rhy implântând un pumnal în el însuşi.

Rhy – Rhy *al lui* – prăbuşindu-se la podea.

Rhy sângerând.

Rhy murind.

Kell voia s-o *strivească* pentru ce făcuse. Şi, în mâinile lui, gândul deveni poruncă şi întunericul începu să se răspândească din cuţitul înfipt în pieptul ei. I se împrăştie peste haine şi pe sub piele, prefăcând tot ce atingea în piatră palidă, albă. Astrid încercă să deschidă gura, să vorbească sau să ţipe, dar înainte ca vreun sunet să-i scape printre dinţii încleştaţi, piatra îi cuprinsese pieptul, gâtlejul, buzele rozalii. Puse stăpânire pe abdomen, coborî în picioarele şi cizmele ei, înainte de a se scurge mai departe, în pământul răscolit. Kell privi statuia lui Astrid Dane, cu ochii încremeniţi, holbaţi de şoc, cu buzele deschise într-un rictus permanent. Arăta acum ca restul curţii.

Dar nu era de-ajuns.

Oricât ar fi vrut s-o lase acolo, în grădina distrusă, cu cadavrul fratelui ei, nu putea. Magia, ca orice altceva, se ştergea cu timpul. Vrăjile se rupeau. Astrid putea fi din nou liberă, într-o bună zi. Şi el nu putea îngădui una ca asta.

Kell o înşfăcă de umărul alb de piatră. Degetele lui erau însângerate, ca tot corpul, şi magia *antari* venea la fel de uşor ca aerul.

— *As Steno!* zise.

Crăpături adânci se formară pe faţa reginei palide, fisuri zimţate săpându-se în tot corpul ei, iar când strânse pumnul, statuia de piatră a lui Astrid Dane se fărâmă sub atingerea lui.

V

Kell se înfioră, ciudata stare de calm se aşternu din nou peste el.

Era mai apăsătoare de data asta. Şi atunci, cineva îi strigă numele, exact cum se întâmplase şi mai devreme. Iar când îşi ridică privirea, o văzu pe Lila, ţinându-se de umăr, pe jumătate alergând, pe jumătate şchiopătând, pe trepte în jos.

— Eşti bine? întrebă ea, când ajunse la el.

— Niciodată n-am fost mai bine, răspunse, deşi îl costa şi ultimul gram de putere să-şi ţină ochii fixaţi asupra ei, să se concentreze.

— De unde ai ştiut? întrebă ea, uitându-se la rămăşiţele reginei. De unde ai ştiut că nu eram eu?

Kell schiţă un zâmbet epuizat.

— Pentru că a spus *te rog.*

— Lila îl privi înspăimântată.

— Asta-i o glumă?

Kell ridică puţin din umeri – cu mare efort.

— Am ştiut pur şi simplu, zise el.

— Ai ştiut pur şi simplu, repetă ea.

Kell dădu din cap. Lila îl cercetă cu ochi precauţi şi el se întrebă cum trebuie să fi arătat în momentul acela.

— Arăţi groaznic, spuse ea. Ar fi mai bine să scapi de piatra aia.

Kell dădu din cap.

— Aş putea veni cu tine.

Kell o dezaprobă.

— Nu. Te rog. Nu vreau să vii.

Era răspunsul cinstit. Nu ştia ce îl aştepta de partea cealaltă, dar, orice ar fi fost, voia să-l înfrunte singur.

— Bine, zise Lila, înghiţind anevoie. O să rămân aici.

— Şi ce-o să faci? întrebă el.

Lila se sili să ridice din umeri.

— Am ochit nişte corăbii frumuşele pe chei, când fugeam să scăpăm cu viaţă. Oricare dintre ele o să fie bună.

— Lila…

— O să fiu bine, zise ea, încordată. Acum, grăbeşte-te, până nu observă careva că noi i-am ucis pe monarhi.

Kell încercă să râdă şi ceva îl fulgeră, ca durerea, dar mai întunecată. Se îndoi de la mijloc şi vederea i se înceţoşă.

— Kell?

Lila se lăsă în genunchi, lângă el.

— Ce e? Ce se întâmplă?

Nu, imploră cu tot corpul lui. *Nu. Nu acum.* Era atât de aproape. Atât de aproape. Tot ce trebuia să facă era…

Un alt val îl doborî în patru labe.

— Kell! îi ceru Lila. Vorbeşte cu mine!

Încercă să-i răspundă, încercă să spună ceva, orice, dar fălcile i se încleştară, dinţii scrâşniră. Se luptă cu întunericul, dar întunericul ripostă. Şi îl învingea.

Vocea Lilei deveni din ce în ce mai îndepărtată.

— Kell… mă auzi? Rezistă! Rezistă!

Încetează odată să te mai opui! zise o voce în capul lui. *Ai pierdut deja.*

Nu, gândi Kell. *Nu. Nu încă.* Reuşi să-şi ducă degetele la rana superficială de pe abdomen şi desenă un simbol pe dalele crăpate, dar, înainte să-şi poată lipi mâna sudată de piatră pe desen, o forţă îl trânti pe spate, la pământ. Întunericul se strânse în jurul lui şi-l trase în jos. Luptă împotriva magiei, dar era deja înăuntrul lui, gonindu-i prin vene. Încercă să se elibereze din gheara ei, s-o respingă, însă era prea târziu.

Trase o ultimă gură de aer şi apoi magia îl târî în adânc.

❖

Kell nu se putea mişca. Umbrele se sudaseră în jurul membrelor sale şi le ţineau ca piatra, ţintuindu-l. Cu cât lupta mai mult, cu atât mai strâns se încolăceau, storcându-i şi ultimii stropi de putere. Vocea Lilei era departe, foarte departe, apoi dispăru, iar Kell rămase într-o lume plină de întuneric.

Un întuneric care se afla pretutindeni.

Şi apoi, cumva, nu mai era. Se adună de la sine, încolăcindu-se în faţa lui, închegându-se până când rămase mai întâi o umbră, apoi un bărbat. Semăna cu Kell, de la înălţime şi păr, până la haina de pe el, însă fiecare

milimetru era neted şi negru lucios, ca piatra regăsită.

— Bună, Kell! zise întunericul, cuvintele nefiind nici în engleză, nici în arnesiană, nici în maktahnă, ci în limba maternă a magiei.

Şi, în sfârşit, Kell înţelese. Acesta era *Vitari.* Entitatea care trăsese de el, care îl presase să intre, făcându-l mai puternic, în timp ce-i slăbea voinţa şi se hrănea cu viaţa lui.

— Unde suntem? întrebă el, răguşit.

— Suntem în tine, zise *Vitari. Devenim* tu.

Kell se zbătu zadarnic împotriva frânghiilor negre.

— Ieşi din corpul meu! mârâi el.

Vitari zâmbi cu zâmbetul lui negru de umbră şi făcu un pas spre Kell.

— Ai luptat bine, zise el. Dar timpul pentru luptă s-a terminat.

Veni lângă Kell şi puse o mână pe pieptul lui.

— Ai fost făcut pentru mine, *antari.* Un recipient perfect. O să-ţi port pielea veşnic.

Kell se zvârcoli sub atingerea lui. Trebuia să lupte. Ajunsese atât de departe. Nu putea renunţa acum.

— E prea târziu, zise *Vitari.* Deja am inima ta.

Îşi apăsă vârfurile degetelor şi Kell îşi pierdu respiraţia când mâna lui *Vitari* intră *în* pieptul lui. Îi simţi degetele cuprinzându-i inima, o simţi împleticindu-se, întunericul scurgându-se ca sângele pe cămaşa sa sfâşiată.

— S-a terminat, Kell, zise magia. Eşti al meu.

❖

Corpul lui Kell se cutremura pe pământ. Lila îi luă faţa în mâinile ei. Ardea. Venele de pe gât şi de la tâmple i se întunecaseră până deveniseră negre, iar încordarea i se vedea în linia maxilarului, însă nu mişca, nu deschidea ochii.

— Luptă cu asta! strigă ea, când corpul lui se scutură spasmodic. Ai ajuns până aici. Nu poţi să *abandonezi* pur şi simplu.

Spinarea i se arcui de la pământ, iar Lila îi deschise cămaşa şi văzu pata neagră întinzându-se peste inima lui.

— La dracu'! înjură ea, încercând să-i smulgă piatra din mână. Piatra nu se clintea.

— Dacă mori, se răsti ea, ce se întâmplă cu Rhy?

Spatele lui Kell izbi pământul şi lăsă să-i scape o răsuflare chinuită.

Lila îşi recuperase armele, iar acum îşi scoase cuţitul, cântărindu-l în palmă. Nu voia să fie nevoie să-l ucidă. Dar ar fi putut s-o facă. Şi nu voia nici să-i taie mâna, dar cu siguranţă ar fi făcut-o.

Un geamăt îi scăpă lui Kell de pe buze.

— Să nu dea dracu' să abandonezi, Kell! Mă auzi?

❖

Inima lui Kell se poticni, sărind peste o bătaie.

— Ţi-am cerut-o cu atâta blândeţe, zise *Vitari,* cu mâna în continuare afundată în pieptul lui Kell. Ţi-am dat şansa să te predai. M-ai făcut să folosesc forţa.

Fierbinţeala se răspândi prin membrele sale, lăsând o ciudată răceală în urmă. Auzi vocea Lilei. Îndepărtată şi atât de subţiată, încât cuvintele abia ajungeau până la el, ca ecoul unui ecou. Dar desluşi un nume. *Rhy.*

Dacă el murea, murea şi Rhy. Nu putea abandona lupta.

— N-o să te ucid, Kell. Nu chiar.

Kell strânse ochii, întunericul coborând în falduri peste el.

— *Nu există un cuvânt pentru asta?* răsună ecoul vocii Lilei în capul său. *Care e ăla? Hai, Kell! Spune blestematul ăla de cuvânt!*

Kell se sili să se concentreze. Bineînţeles. Lila avea dreptate. Exista un cuvânt. *Vitari* era magie pură. Şi orice magie se supunea unor reguli. Unor ordine. *Vitari* era creaţie, dar orice putea fi creat putea fi, de asemenea, distrus. *Dispersat.*

— *As Anasae!* zise Kell.

Simţi un licăr de putere. Dar nu se întâmplă nimic.

Mâna lui *Vitari* îl apucă de gât.

— Chiar ai crezut că o să meargă? îl ironiză magia în forma lui Kell.

Însă exista ceva în vocea şi în modul în care se

încordase. *Frică.* Ar fi putut merge. Trebuia să meargă.

Însă magia *antari* era un pact verbal. El nu fusese niciodată în stare să o invoce numai cu gândul, iar aici, în mintea lui, totul era gând. Kell trebuia să rostească ordinul. Se concentră, căutând cu simţurile sale slăbite până îşi simţi corpul, nu aşa cum era în iluzie, în acest plan mental, ci aşa cum era în realitate, întins pe pământul îngheţat bocnă din curtea distrusă, cu Lila aplecată deasupra. Deasupra lui. Se agăţă de acel frig, concentrându-se la cum îl împingea în spinare. Se chinui să-şi simtă degetele, înfăşurate dureros de strâns în jurul pietrei. Se concentră pe gura lui, încleştată de durere, şi se forţă s-o deschidă. Îşi forţă buzele să se dezlipească.

Să formeze cuvintele.

— *As An…*

Inima i se bâlbâi când degetele lui *Vitari* se strânseră în jurul ei.

— *Nu!* mârâi magia.

Frica era puternică acum, transformându-i nerăbdarea în mânie. Iar Kell îi înţelegea frica. *Vitari* nu era o simplă vrajă. Era *sursa* întregii puteri a pietrei. Anihilarea lui ar fi anihilat talismanul însuşi. Totul s-ar fi sfârşit.

Kell se luptă să se ancoreze de corpul său. De el însuşi. Se forţă să tragă aer în plămâni şi să-l scoată pe gură.

— *As Anas…*

Se înecă, înainte ca mâna lui *Vitari* să se mute de la inimă la plămâni, storcându-i de aer.

— Nu poţi, zise magia, disperată. Eu sunt singurul lucru care îl ţine în viaţă pe fratele tău.

Kell şovăi. Nu ştia dacă era adevărat, dacă legătura pe care o crease cu fratele lui *putea* fi ruptă. Dar ştia că Rhy nu l-ar fi iertat niciodată pentru ce făcuse şi nici n-ar mai conta măcar, decât dacă amândoi ar fi reuşit să treacă prin asta.

Kell invocă ultimul strop de putere şi se concentră nu asupra lui *Vitari* care încerca să-i stingă viaţa, nici asupra întunericului care se infiltra prin el, ci asupra vocii Lilei, şi asupra pământului rece, şi asupra degetelor îndurerate, şi

a buzelor însângerate, care articulară cuvintele:

— *As Anasae!*

VI

Prin Londra Roşie, corpurile căzură.

Bărbaţi şi femei care fuseseră sărutaţi sau posedaţi, curtaţi sau siliţi, cei care lăsaseră magia să intre şi cei în care se vârâse pe neaşteptate, cu toţii căzură când flacăra neagră dinlăuntrul lor pâlpâi şi se stinse. Dispersată.

Pretutindeni, magia lăsă o dâră de cadavre în urmă.

Pe străzi, se clătinară şi se prăbuşiră. Unii se prefăcură în cenuşă, complet arşi, alţii, reduşi la carcase goale pe dinăuntru, iar vreo câţiva norocoşi se prăbuşiră, gâfâind şi slăbiţi, dar încă vii.

În palat, magia costumată în Mortimer tocmai ajunsese la camerele regale şi pusese mâna înnegrită pe uşă, când întunecimea muri şi-l luă şi pe el cu ea.

Cât priveşte sanctuarul, departe de zidurile castelului, pe un pat simplu, într-o chilie luminată de lumânări, prinţul Londrei Roşii se înfioră şi apoi rămase nemişcat.

14

UŞA FINALĂ

I

Kell deschise ochii şi văzu stele.

Pluteau pe deasupra zidurilor castelului, doar nişte puncte palide de lumini albe în depărtare.

Piatra îi alunecă dintre degete, lovind solul cu un sunet înfundat. Nu mai exista nimic în ea acum, nici vibraţie, nici imbold, nici promisiune. Era doar o piatră.

Lila spusese ceva şi, pentru prima oară, nu sunase mânioasă, nu cu mânia ei obişnuită. Însă nu putuse s-o audă din pricina bubuitului inimii şi îşi duse o mână tremurătoare la gulerul cămăşii. Nu voia cu adevărat să vadă. Nu voia să ştie. Totuşi trase de guler în jos şi se uită la pielea de deasupra inimii, locul unde pecetea legase viaţa lui Rhy de a lui.

Desenul negru al magiei dispăruse.

Dar cicatricea nu. Pecetea în sine rămăsese intactă. Însemna că vraja nu fusese legată numai de *Vitari.* Fusese legată de *el.*

Kell lăsă să-i scape un mic scâncet de uşurare.

Şi, în sfârşit, lumea din jurul lui se limpezi. Piatra rece din curte, şi cadavrul lui Athos, şi cioburile din Astrid, şi Lila, cu braţele aruncate în jurul umerilor lui pentru o clipă – şi numai o clipă, retrase înainte ca el să le poată aprecia prezenţa.

— Ţi-a fost dor de mine? şopti Kell, răguşit.

— Desigur, zise ea, cu ochii roşii.

Împinse talismanul cu vârful cizmei.

— S-a dus? întrebă ea. A *murit?*

Kell luă piatra şi nu simţi nimic în afară de greutatea ei.

— Nu poţi ucide magia, zise Kell, ridicându-se încet. Numai o dispersezi. Dar, da, s-a dus.

Lila îşi muşcă buza.

— Mai trebuie s-o duci înapoi?

Kell studie piatra secătuită şi dădu încet din cap:

— Pentru siguranţă, zise el.

Dar poate că acum, când era în sfârşit liber de influenţa ei, nu mai trebuia să fie cel care s-o ducă. Se uită prin curte până văzu corpul lui Holland. Căzuse de pe banca de piatră în timpul luptei, iar acum zăcea lat pe pământ, pelerina năclăită de sânge fiind singurul indiciu că nu dormea pur şi simplu.

Kell se ridică în picioare, cu fiecare milimetru din corpul lui protestând, şi se duse lângă Holland. Îngenunche şi luă o mână a magicianului. Pielea lui Holland se răcea, pulsul slab de la încheietura lui devenea şi mai slab, iar inima se târa prin bătăile finale. Însă era încă în viaţă.

E cu adevărat greu să ucizi un antari, spusese el odată. Părea să fi avut dreptate.

Kell o simţi pe Lila dând târcoale în spatele lui. Nu ştia dacă încercarea sa va reuşi, dacă un *antari* putea comanda pentru altul, dar îşi apăsă degetele de rana din pieptul lui Holland şi desenă o singură linie de sânge pe pământ, lângă corpul său. Apoi atinse de sânge piatra neagră şi o aşeză pe linie, punând mâna lui Holland să se odihnească deasupra ei.

— Pace, zise el încet, un cuvânt de despărţire pentru un om sfârşit.

Apoi îşi aşeză mâna peste a lui Holland şi rosti:

— *As Orense!*

Pământul de sub magicianul Alb se deschise, prefăcându-se în umbră. Kell se trase înapoi când întunericul şi orice ar mai fi zăcut dedesubt înghiţiră corpul lui Holland şi piatra, lăsând în urmă numai pământul mânjit de sânge.

Kell se uită lung la petele de sânge, refuzând să creadă că într-adevăr funcţionase. Că el fusese cruţat. Că era în viaţă. Că putea să se întoarcă acasă.

Se clătină pe picioare şi Lila îl prinse.

— Rezistă! îi zise ea.

Kell dădu din cap, ameţit. Piatra mascase durerea, dar în absenţa ei, vederea i se înceţoşa de suferinţă. Rănile lui Rhy se adăugau rănilor sale, iar când încercă să-şi înăbuşe un geamăt, simţi gust de sânge.

— Trebuie să plecăm, zise Kell.

Acum, că oraşului îi lipsea un rege – mă rog, doi –, luptele aveau să izbucnească din nou. Cineva avea să-şi croiască un drum însângerat spre tron. Întotdeauna făceau aşa.

— Hai să te ducem acasă! zise ea.

Uşurarea îl cuprinse ca un val, înainte ca realitatea dură să-l trezească.

— Lila, zise el, înlemnind, nu ştiu dacă te pot lua cu mine.

Piatra îi garantase fetei trecerea printre lumi, făcuse o uşă pentru ea unde nu ar fi trebuit să existe niciuna. Fără piatră, şansele ca lumea să-i permită trecerea…

Lila păru să înţeleagă. Privi în jur şi îşi înfăşură braţele în jurul corpului. Cât timp avea să reziste singură? Pe de altă parte, era Lila. Probabil ar fi supravieţuit la orice.

— Păi, zise ea, putem încerca.

Kell înghiţi anevoie.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? adăugă ea, în timp ce se îndreptau spre zidul curţii. Să fiu ruptă în sute de bucăţele printre lumi?

Zisese asta cu un zâmbet prefăcut, dar citi frica în ochii ei.

— Sunt pregătită să rămân. Dar vreau să încerc să plec.

— Dacă nu merge…

— Atunci o să-mi găsesc eu calea, zise Lila.

Kell dădu din cap şi o conduse la zidul curţii. Făcu un semn pe pietrele palide şi scoase pandantivul din Londra Roşie din buzunar. Apoi o trase pe Lila lângă el, o strânse cu braţele zdrobite la pieptul lui rănit şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Hei, Lila! zise el încetişor, în spaţiul dintre ei.

— Da?

Îşi apăsă scurt gura de a sa, iar puţina căldură de pe

buze dispăru în clipa următoare. Ea se încruntă, dar nu se retrase.

— Asta pentru ce-a fost? întrebă.

— Pentru noroc, zise el. Nu că ai avea nevoie.

Şi atunci îşi apăsă mâna de zid şi se gândi la acasă.

II

Londra Roşie se materializă în jurul lui Kell, îngreunată de noapte. Mirosea a pământ şi a foc, a flori şi a ceai aromat, iar dincolo de toate astea, mirosea ca acasă. Kell nu fusese niciodată atât de fericit să fie acolo. Dar i se strânse inima când îşi dădu seama că braţele lui erau goale.

Lila nu era cu el.

Nu reuşise să se întoarcă.

Kell înghiţi nodul din gât şi se uită în jos, la obiectul-mărturie din mâna însângerată. Şi îl azvârli cu toată forţa pe care o putu aduna. Închise ochii, respiră adânc, încercând să se liniştească.

Şi atunci auzi o voce. Vocea ei.

— Niciodată n-am crezut c-aş fi atât de fericită să miros florile.

Kell clipi şi se întoarse brusc, dând cu ochii de Lila. Vie şi nevătămată.

— Nu-i posibil, zise el.

Colţul gurii ei se arcui.

— Nu fi atât de bucuros că mă vezi!

Kell o luă în braţe. Şi, o secundă, doar o secundă, ea nu se retrase şi nici nu-l ameninţă că-l înjunghie. O secundă, doar o secundă, îi răspunse la îmbrăţişare.

— Ce eşti tu? întrebă el, uluit.

Lila ridică din umeri.

— Încăpăţânată.

Rămaseră aşa un moment, sprijiniţi unul de altul, ea susţinându-l să stea în picioare, deşi niciunul nu era sigur care avea mai multă nevoie de ajutor. Amândoi ştiau numai

că erau fericiţi să se afle aici, să fie în viaţă.

Atunci auziră zgomot de paşi grei şi zăngănit de săbii şi văzură fulgerări de lumină.

— Cred că suntem atacaţi, şopti Lila în gulerul hainei lui.

Kell îşi înălţă capul de pe umărul ei şi văzu o duzină de membri ai gărzii care-i înconjuraseră, cu săbiile scoase din teacă. Prin coifuri, ochii lor se uitau la el cu frică şi mânie. O simţi pe Lila încordându-se lângă el, o simţi arzând de poftă să scoată un pistol sau un cuţit.

— Fără luptă, şopti el, desprinzându-se din îmbrăţişare şi luând-o de mână, apoi întorcându-se către oamenii familiei sale: Ne predăm!

❖

Gardienii îi siliră pe Kell şi pe Lila să îngenuncheze înaintea regelui şi a reginei, ţinându-i acolo, în pofida înjurăturilor mormăite ale Lilei. Încheieturile le fuseseră încătuşate la spate, la fel cum fusese încătuşat Kell mai devreme, în noaptea aceea în apartamentele lui Rhy. Chiar nu trecuseră decât ore? Kell le resimţea ca pe nişte ani.

— Lăsaţi-ne singuri! porunci regele Maxim.

— Sire, protestă unul din soldaţii gărzii, aruncând o privire spre Kell. Nu e sigur să…

— *Am spus ieşiţi afară!* tună regele.

Soldaţii se retraseră, lăsându-i doar pe Kell şi pe Lila în genunchi, în sala de bal pustie, cu regele şi regina în picioare, în faţa lor. Ochii regelui Maxim erau febrili şi faţa umflată de mânie. Lângă el, regina Emira era palidă ca un mort.

— Ce-ai făcut? întrebă regele.

Kell tresări, dar le spuse adevărul. Despre talismanul de posesie al lui Astrid, despre planul gemenilor Dane, dar şi despre piatra neagră şi cum ajunsese în posesia ei (inclusiv despre obiceiul lui care precedase transferul falsului pachet). Le povesti cum descoperise piatra şi cum încercase s-o ducă înapoi, în singurul loc în care ar fi fost sigur. Şi regele şi regina ascultară, nu atât cu îndoială, cât cu groază, regele devenind mai roşu, iar regina mai palidă, cu fiecare explicaţie.

— Piatra s-a dus acum, sfârşi Kell. Şi magia odată cu ea.

Regele lovi cu pumnul într-o balustradă.

— Gemenii Dane o să plătească pentru ce au…

— Gemenii Dane sunt morţi, zise Kell. I-am omorât eu însumi.

Lila îşi drese glasul.

Kell îşi dădu ochii peste cap.

— Cu ajutorul Lilei.

Regele păru s-o observe pe Lila pentru prima oară.

— Cine eşti tu? Ce nebunie ai adăugat în urzelile astea?

— Mă numesc Delilah Bard, răspunse ea vehement. Ne-am cunoscut mai devreme, în seara asta. Când eu încercam să-ţi salvez oraşul şi tu stăteai acolo, cu ochii goliţi de orice expresie şi sub un soi de vrajă.

— *Lila!* şuieră Kell îngrozit.

— Eu sunt jumătate din motivul pentru care oraşul vostru mai stă încă în picioare.

— Oraşul *nostru?* întrebă regina. Adică tu nu eşti de aici?

Kell se încordă. Lila deschise gura, dar, înainte să poată răspunde, el zise:

— Nu. E de mai departe.

Regele se încruntă.

— *Cât* de departe?

Şi, înainte să poată răspunde Kell, Lila îşi îndreptă umerii.

— Corabia mea a tras la chei acum câteva zile, anunţă ea. Am venit la Londra, pentru că am auzit că festivităţile fiului vostru nu trebuie ratate şi pentru că am o înţelegere de afaceri cu o negustoreasă pe nume Calla, în piaţa de lângă fluviu. Kell şi cu mine ne-am mai încrucişat drumurile o dată sau de două ori înainte, iar când a fost limpede că avea nevoie de ajutor, eu i l-am oferit.

Kell se holbă la Lila. Ea îi aruncă o privire, ridicând o sprânceană, şi adăugă:

— El mi-a promis o răsplată, fireşte.

Iar regele şi regina se holbau la Lila, de parcă încercau să decidă care parte a poveştii ei suna *cel mai puţin*

plauzibil (faptul că avea o corabie sau faptul că o străină vorbea o engleză atât de impecabilă), dar, în cele din urmă, regina îşi pierdu stăpânirea de sine.

— Unde e *fiul* nostru? izbucni ea.

Modul în care o spusese, de parcă ar fi avut numai unul, îl făcu pe Kell să tresară.

— Rhy e în viaţă? întrebă şi regele.

— Mulţumită lui Kell, interveni Lila. Noi am petrecut ultimele trei zile încercând să vă salvăm regatul, iar voi nici măcar…

— E în viaţă, o întrerupse Kell. Şi o să trăiască, adăugă el, susţinând privirea regelui. Atât timp cât voi trăi şi eu.

Era o mică provocare în replica lui.

— Ce vrei să spui?

— Sire, zise Kell, plecându-şi ochii, am făcut doar ce trebuia să fac. Dacă aş fi putut să-i dau viaţa mea, i-aş fi dat-o. În schimb, n-am putut decât să o împart cu el.

Se răsuci în legături, marginea cicatricei devenind vizibilă pe sub guler. Regina îşi ţinu respiraţia. Faţa regelui se întunecă.

— Unde e, Kell? întrebă regele, cu vocea îmblânzită.

Umerii lui se relaxară, povara alunecând de pe ei.

— Eliberaţi-ne, zise, şi o să-l aduc acasă.

III

— Intră!

Kell nu fusese niciodată mai fericit să audă glasul fratelui său. Deschise uşa şi intră în camera lui Rhy, încercând să nu-şi aducă aminte cum arăta când o părăsise, cu sângele prinţului întins pe toată podeaua.

Trecuseră trei zile de la noaptea aceea şi toate semnele haosului fuseseră şterse. Balconul fusese reparat, sângele spălat şi parchetul lustruit la loc, mobilierul şi tapiseriile, înlocuite cu unele noi.

Acum Rhy stătea în capul oaselor, proptit între perne, în patul său. Avea cearcăne la ochi, dar arăta mai mult

plictisit decât bolnav şi ăsta era un progres. Vindecătorii îl ajutaseră cât putuseră (ca şi pe Kell şi Lila), dar prinţul nu se vindeca atât de repede cum ar fi trebuit. Kell ştia de ce, bineînţeles. Rhy nu fusese pur şi simplu rănit, cum li se spusese lor. Fusese mort.

Doi servitori stăteau la o masă în apropiere, iar un gardian, în fotoliul de lângă uşă, toţi trei uitându-se la Kell când intră. Proasta dispoziţie a lui Rhy se datora, în parte, faptului că gardianul nu era nici Percy, nici Mortimer. Amândoi fuseseră găsiţi morţi – unul de sabie şi celălalt de febra neagră, cum a fost rapid denumită, care făcuse ravagii prin oraş – un fapt care-l tulburase pe Rhy la fel de tare ca starea lui.

Servitorii şi gardianul îl urmăriră pe Kell cu o precauţie nouă, când se apropie de patul prinţului.

— Nu vor să mă lase să mă dau jos, ticăloşii, bombăni Rhy, uitându-se furios la ei. Dacă nu pot să plec, li se adresă lor, atunci fiţi atât de buni şi plecaţi voi!

Mâhnirea pentru pierderea oamenilor săi şi vinovăţia, adăugată neplăcerii rănirii şi consemnării în camera sa, îl aruncaseră pe Rhy într-o dispoziţie dintre cele mai proaste.

— Mai cu seamă, adăugă el, când servitorii se ridicară, ţineţi-l pe gardian afară! Mă face să mă simt mai prizonier decât sunt deja.

Când ei plecară, Rhy suspină şi se lăsă pe spate în perne.

— Nu vor decât să te ajute, zise Kell.

— Probabil n-ar fi atât de rău, zise Rhy, dacă ar fi mai plăcuţi la vedere.

Dar apropoul băieţesc sună ciudat, fără sare şi piper. Ochii lui îi găsiră pe ai lui Kell şi expresia i se întunecă.

— Povesteşte-mi totul, zise el. Dar începe cu asta!

Îşi atinse locul de deasupra inimii, unde se vedea o cicatrice asemănătoare cu a lui Kell.

— Ce nesăbuinţă ai mai făcut, frate?

Kell se uită în jos, la cearşafurile bogate ale patului, şi trase de gulerul său într-o parte, ca să-i arate cicatricea

identică.

— Am făcut doar ce-ai fi făcut şi tu, dac-ai fi fost în locul meu.

Rhy se încruntă.

— Te iubesc, Kell, dar nu mă interesează deloc să avem tatuaje asemănătoare.

Kell zâmbi cu tristeţe.

— Mureai, Rhy. Ţi-am salvat viaţa.

Nu avea curaj să-i spună lui Rhy tot adevărul, că piatra nu numai că-i salvase viaţa, dar i-o şi dăduse înapoi.

— Cum? întrebă prinţul. Cu ce cost?

— Unul pe care l-am plătit, zise Kell. Şi l-aş plăti oricând.

— *Răspunde-mi fără ocolişuri!*

— Ţi-am legat viaţa de a mea, zise Kell. Câtă vreme trăiesc eu, vei trăi şi tu.

Rhy făcu ochii mari.

— Ce-ai făcut? şopti el, îngrozit. Ar trebui să mă dau jos din patul ăsta şi să te strâng de gât!

— Eu n-aş face asta, îl preveni Kell. Durerea ta e şi a mea, iar a mea e şi a ta.

Rhy îşi strânse pumnii.

— Cum ai putut? zise el.

Kell se gândi îngrijorat că prinţul era nemulţumit că îi unise viaţa de a lui. În schimb, Rhy spuse:

— Cum ai putut să te înhami la o asemenea povară?

— Lucrurile sunt cum sunt, Rhy. Nu se poate desface. Aşa că, te rog, fii recunoscător şi termină cu asta!

— Cum să termin cu asta? zise el în derâdere, deja alunecând la un ton mult mai glumeţ. E cioplită în pieptul meu.

— Amantelor le plac bărbaţii cu cicatrice, zise Kell, zâmbind scurt. Sau cel puţin aşa am auzit.

Rhy oftă, îşi lăsă capul pe spate, iar între cei doi se aşternu tăcerea. La început, liniştea părea comodă, dar apoi deveni apăsătoare. Tocmai când Kell se pregătea s-o întrerupă, Rhy i-o luă înainte:

— Ce-am făcut? şopti el, cu ochii de ambră aţintiţi în

tavanul ca borangicul. Ce-am făcut, Kell?

Îşi întoarse capul să-şi poată vedea fratele.

— Holland mi-a adus pandantivul ăla. A zis că era un dar, şi eu l-am crezut. A zis că era din Londra asta, şi l-am crezut.

— Ai făcut o greşeală, Rhy. Toată lumea face. Până şi prinţii moştenitori. Eu am făcut o mulţime. Mi se pare corect să faci şi tu una.

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Am *bănuit*, adăugă el, cu vocea frântă.

Încercă să se ridice în capul oaselor şi se strâmbă de durere. Kell îl îndemnă să rămână întins.

— De ce l-ai luat? întrebă el, când prinţul se linişti.

Pentru prima oară, Rhy îi ocoli privirea.

— Holland a zis că o să-mi aducă putere.

Kell era nedumerit.

— Eşti deja puternic.

— Nu ca tine. Adică, ştiu că n-o să fiu niciodată ca tine. Dar eu n-am nicio înclinaţie pentru magie şi asta mă face să mă simt slab. Într-o bună zi, o să fiu rege. Am vrut să fiu un rege puternic.

— Magia nu-i face pe oameni puternici, Rhy. Crede-mă. Şi tu ai ceva mai bun. Ai dragostea poporului.

— E uşor să fii iubit. Eu vreau să fiu respectat şi m-am gândit…

Vocea lui Rhy era o şoaptă care abia se mai auzea.

— Am luat pandantivul. Tot ce contează acum e că l-am luat.

Începură să-i curgă lacrimi, şiroind în buclele sale negre.

— Şi aş fi putut strica totul. Aş fi putut pierde coroana înainte să o fi purtat. Aş fi putut supune oraşul meu la război sau la haos, sau la ruină completă.

— Ce mai fii au şi părinţii noştri! zise Kell, cu blândeţe, între noi doi, lumea o să se facă praf.

Rhy scoase un sunet înfundat, ceva între râs şi suspin.

— O să ne ierte vreodată?

Kell izbuti un zâmbet.

— Eu nu mai sunt în lanţuri. Asta sugerează un progres.

Regele şi regina dăduseră de ştire în tot oraşul, prin gardieni şi prin tăbliţele divinatorii, că îl absolviseră pe Kell de toate acuzaţiile. Dar ochii străzii încă mai zăboveau asupra lui, precauţia, frica şi suspiciunea împletindu-se cu respectul. Poate că, după ce urma să se facă bine Rhy şi să vorbească direct poporului, atunci oamenii aveau să înceapă să creadă că era în regulă şi că nu Kell fusese de vină pentru întunericul ce căzuse asupra palatului în noaptea aceea. Poate, însă Kell se îndoia că va mai fi vreodată la fel de simplu cum fusese înainte.

— Să nu uit, zise Rhy. Tieren mi-a făcut o vizită şi mi-a adus nişte…

Fu întrerupt de o bătaie în uşă. Mai înainte ca Rhy sau Kell să poată răspunde, Lila dădu buzna în cameră. Încă mai purta nenorocita aia de haină – cu petice cusute peste locurile unde fusese sfâşiată de glonţ, şi de sabie, şi de piatră –, dar măcar se îmbăiase şi o agrafă de aur îi ţinea părul să nu-i cadă în ochi. Încă mai arăta un pic ca o pasăre lihnită, dar era curată, hrănită şi vindecată.

— Nu-mi place cum se uită gardienii la mine, zise ea, înainte să-şi ridice privirea şi să dea de ochii aurii ai prinţului aţintiţi asupra ei. Îmi cer scuze, adăugă ea. N-am vrut să deranjez.

— Atunci ce-ai vrut să faci? o interpelă Kell.

Rhy îşi ridică mâna.

— Cu siguranţă nu deranjezi, zise el, înălţându-se mai mult între perne. Deşi mă tem că mă întâlneşti când nu sunt în starea mea de graţie obişnuită.

— Ne-am mai întâlnit, spuse ea. Şi arătai mai rău.

Rhy chicoti pe tăcute.

— Îmi cer iertare pentru orice-am făcut. Nu eram eu însumi.

— Îmi cer iertare că te-am împuşcat în picior, zise Lila. Eram complet eu însămi.

Rhy afişă zâmbetul lui perfect.

— Îmi place, îi spuse lui Kell. Pot s-o împrumut?

— Poţi încerca, zise Lila, ridicând o sprânceană. Dar o să

fii un prinţ fără degete.

Kell se strâmbă, dar Rhy râse. Râsul se dizolvă rapid în grimasă, iar Kell se aplecă să-şi sprijine fratele, când resimţi durerea în propriul piept.

— Păstrează-ţi flirtul pentru când o să fii bine, îi spuse el.

Kell se ridică în picioare şi începu s-o conducă pe Lila spre uşă.

— O să te mai văd, Delilah Bard? strigă prinţul.

— Poate că drumurile noastre o să se mai intersecteze.

Zâmbetul lui Rhy deveni insinuant.

— Dacă am vreun cuvânt în asta, se vor intersecta.

Kell îşi dădu ochii peste cap, dar i se păru că o vede pe Lila roşind, când o conduse afară şi închise uşa în urma lor, lăsându-l pe prinţ să se odihnească.

IV

— Aş putea încerca să te duc înapoi, zise Kell, în Londra ta.

El şi Lila se plimbau pe malul fluviului, pe lângă piaţa de seară, unde ochii oamenilor încă mai zăboveau asupra lor prea apăsător şi prea mult, şi mai departe, spre chei. Soarele apunea îndărătul lor, aruncând umbre lungi în faţă, ca nişte cărări.

Lila clătină din cap şi scoase din buzunar ceasul de argint.

— Nu există nimic pentru mine acolo, spuse ea, deschizând şi închizând cu nervozitate capacul ceasului. Nu *mai* există.

— Dar nici aici nu e locul tău, zise el simplu.

Ea ridică din umeri.

— O să-mi găsesc eu drumul.

Şi apoi ridică bărbia şi îl privi în ochi.

— Dar tu?

Cicatricea de deasupra inimii lui îl înţepă brusc, o urmă de durere, şi îşi frecă umărul.

— O să mă străduiesc.

Vârî mâna în buzunarul hainei – redingota neagră, cu nasturi argintii – şi scoase un pacheţel.

— Ţi-am adus ceva.

I-l dădu şi o urmări pe Lila desfăcând hârtia ce învelea cutia şi scoţându-i capacul. Cutia se deschise în mâna ei, dezvăluind nişte compartimente mici şi vreo câteva elemente.

— Pentru exerciţiu, zise el. Tieren spune că ai ceva magie în tine. Ar fi bine să afli.

Se opriră pe o bancă şi îi arătă cum funcţiona, iar ea-l apostrofă că se dădea mare, apoi puse cutia deoparte şi spuse mulţumesc. Părea să fie un cuvânt greu de rostit pentru ea, dar izbuti. Se ridicară de pe bancă, niciunul nevrând să plece încă, iar Kell se uită la Delilah Bard, o ucigaşă şi o hoaţă, un tovarăş brav şi o ciudată, înspăimântătoare fată.

Avea s-o mai vadă, cu siguranţă. Ştia că avea s-o mai vadă. Magia făcea lumea maleabilă. O modela şi-i dădea formă. Existau puncte fixe. În cele mai multe cazuri, punctele acelea erau locuri. Dar uneori, mai rar, erau persoane. Deşi era o persoană care nu stătea niciodată locului, Lila părea totuşi un cui în lumea lui Kell. Unul în care era convins că avea să se mai agaţe.

Nu ştia ce să mai adauge, aşa că zise doar:

— Fereşte-te de necazuri!

Ea schiţă un zâmbet care sugera că n-o să se ferească, bineînţeles.

Apoi Lila îşi ridică gulerul, îşi afundă mâinile în buzunare şi plecă.

Kell o urmări îndepărtându-se.

Nu se uită nici măcar o dată înapoi.

❖

Delilah Bard era, în sfârşit, liberă.

Se gândi la harta de acasă, din Londra – Londra Cenuşie, Londra ei, vechea Londră –, la pergamentul pe care-l lăsase în odăiţa înghesuită din capul scărilor de la *Aruncătura de Piatră.* Harta spre oriunde. Nu asta avea

acum?

În interior, fremăta la perspectiva asta.

Tieren spusese că era ceva în ea. Ceva necultivat. Nu ştia ce formă avea să ia, dar era nerăbdătoare să afle. Fie că era tipul de magie care curgea prin Kell, fie că avea să fie altfel, ceva nou, Lila ştia un lucru:

Lumea era a ei.

Lumile erau ale ei.

Şi avea de gând să le ia pe toate.

Ochii i se plimbară peste corăbiile de pe malul îndepărtat al fluviului, privind carenele lor lucitoare şi catargele sculptate, înalte şi ascuţite cât să străpungă norii joşi. Pavilioane şi pânze fluturau în vânt, în roşu şi auriu, dar şi în verde, purpuriu şi albastru.

Vase cu stema regală şi vase fără. Vase din alte ţări, de peste mări, de aproape şi de departe, din larg şi de la capătul lumii.

Iar acolo, cuibărită între ele, văzu o corabie mândră, întunecată, cu bordul lustruit, cu pavilion argintiu şi cu pânze de culoarea nopţii, un negru ce bătea în albastru, când prindea lumina.

Aceea, gândi Lila, cu un zâmbet.

Aceea o să fie bună.

PARTEA ÎNTUNECATĂ A MAGIEI

PRIMA CARTE DIN SERIA CULORILE MAGIEI

Într-un univers guvernat
de magie există mai multe Londre:
Roșie, Cenușie, Albă și, în trecut, Neagră.

Kell este ultimul dintre *antari*, magicieni care pot călători între lumile paralele. A crescut în Londra Roșie și este mesagerul oficial pentru afacerile cu sângeroasa Londră Albă și cu Londra Cenușie, cea fără de magie. Neoficial însă, Kell e un contrabandist pasionat de artefacte din alte lumi. Lila, o hoață care bântuie în travesti străzile Londrei Cenușii și visează să ajungă pirat, îi fură un obiect magic extrem de periculos. Inițial dușmani, Kell și Lila sunt nevoiți să se ajute unul pe altul când își dau seama că au intrat într-o conspirație mortală.

„O proză antrenantă, cu detalii uimitoare –
un palton de cameleon, un râu roșu de magie,
o antieroină cu aspirații de pirat – aduce
la viață aventuri captivante în mai multe
lumi fascinante."
Publishers Weekly

NEMIRA